

#1 BESTSELER NEW YORK TIMES SA

OD AUTORA HITA
NA KRAJU OBOJICA UMIRU

PRVI KOJI UMIRE NA KRAJU

ADAM SILVERA

Knjige.Club

PULS

Knjige.Club Books

Naslov izvornika

The First to Die at the End

ADAM SILVERA

PRVI KOJI UMIRE NA KRAJU

S engleskoga prevela
Valentina Markasović

PULS

Onima koji su sa mnom od početka.

*Poseban pozdrav Nicoli i Davidu Yoonu,
mojim omiljenim susjedima najvećeg srca.
Opetovano mi pokazuju kako ljubav treba izgledati.*

PRVI DIO

Večer Agencije Death-Cast

*Svi žele znati kako možemo predvidjeti smrt.
Recite mi, prije nego što se ukrcate na zrakoplov,
pitajte li pilote da vam objasne aerodinamiku
ili jednostavno otputujete na svoje odredište?
Pozivam vas da se ne zamarate time
kako znamo za smrt i da se umjesto toga usredotočite
na to kako ćete živjeti svoj život.
Vaše posljednje odredište možda je bliže nego što mislite.
- Joaquin Rosa, osnivač Agencije Death-Cast*

30. srpnja 2010.

ORION PAGAN

22:10

Agencija Death-Cast možda nazove u ponoć, ali to ne bi bio prvi put da mi netko kaže da ću umrijeti.

Posljednjih se nekoliko godina borim za svoj život zbog teškog srčanog poremećaja, načisto prestravljen da bih na licu mjesta mogao odapeti ako prejako uživam u životu. Potom se iz vedra neba pojavila organizacija zvana Agencija Death-Cast i tvrdila da može predvidjeti kada ćemo - ne samo hoćemo li - umrijeti. Zvučalo je kao premisa neke kratke priče koju bih napisao. Stvarni mi život nikada ne podijeli takve pobjedničke karte. Ali sve je jako brzo postalo jako stvarno kada je predsjednik Sjedinjenih Država održao presicu na kojoj je predstavio osnivača Agencije Death-Cast i potvrdio njezinu sposobnost predviđanja naših sudbina.

Te sam se večeri registrirao na usluge Agencije Death-Cast.

Sada se samo nadam da neću biti jedan od prvih koji će primiti inauguracijski poziv o Posljednjem danu.

Ako i budem, valjda ću barem znati da je igri kraj.

Do tada, živjet ću punim plućima.

A to počinje prisustvovanjem događaju koji se odigra jednom u životu: premijeri Agencije Death-Cast.

Agencija Death-Cast po cijeloj državi organizira toliko mnogo zabava - mislim da je to kako bi ohrabрили ljude i zainteresirali ih za ovaj program nakon kojeg život i smrt više neće biti onakvi kakvima ih mi poznajemo. Na silno mnogo mjesta već su u tijeku, kao, na primjer, na pristaništu u Santa Monici u Kaliforniji, Millenium Parku u Chicagu, Nacionalnom muzeju zrakoplovnih snaga Sjedinjenih Država u Ohiju te u, Šestoj ulici u Austinu, da navedem samo neke. Naravno, ja sam na najboljoj lokaciji - na Times Squareu, u srcu New Yorka te sjedištu prvih ureda Agencije Death-Cast. Volim svoj grad, ali nikada me ne biste zatekli na Times Squareu na dočeku Nove godine - bude previše hladno za sve to. Ali okej mi je ove vruće ljetne noći biti ovdje radi nečega ovako povijesnog.

Ludo je koliko love Agencija Death-Cast sigurno troši diljem zemlje. Ili čak samo na Times Squareu. Ovi golemi zaslone uvijek reklamiraju milijun stvari odjednom, sve od gaziranih pića, preko TV serija pa do novih internetskih stranica, ali ne večeras. Svaka je slika na zaslonu zamijenjena digitalnim crnim

pješčanim satom na blještavo bijeloj podlozi. Pješčani je sat gotovo pun, simbolizirajući kako će u ponoć početi pozivi o Posljednjim danima. Ali imam dojam da je i više od toga. Gotovo kao da je proizvod koji Agencija Death-Cast reklamira samo *vrijeme*. Marketing djeluje jer ljudi stoje u redovima koji se protežu ispred informacijskih štandova kao da je novi iPhone na sniženju, a sve kako bi razgovarali s predstavnicima službe za korisnike Agencije Death-Cast.

»Zamisli da radiš u Agenciji Death-Cast«, kažem.

Moja najbolja prijateljica, Dalma, podigne pogled s mobitela. »Nikad to ne bih mogla.«

»Ozbiljno. Kao da svakim pozivom spašavaš nečiji život, osim što to, zapravo, ne radiš. Kako noću mirno spavaš znajući da su svi s kojima si toga dana razgovarao mrtvi?«

»Znam da ti je smrt uvijek na umu, Orione, ali ubijaš me.«

»Tehnički, smrt mi je u srcu.«

»Zaboga, mrzim te. Zaposlit ću se u Agenciji Death-Cast samo zato da te mogu nazvati.«

»Ma ne, ne možeš ti živjeti bez mene.«

Ne dodam kako će u nekom trenutku to morati učiniti. Nitko ne računa na to da ću živjeti još osamnaest godina. Čak ni Dalma, unatoč tome što to nikada ne bi naglas priznala i što uvijek govori o svemu onome što ćemo imati priliku zajedno napraviti u životu. Kad god se dovoljno uozbiljim u vezi objavljivanja svojih ekstrakratkih priča ili romana kojeg bih volio napisati kad bih barem vjerovao da ću poživjeti dovoljno dugo da ga dovršim, govori o svojim maštarijama o mojem prvom potpisivanju knjiga. Ili govori o tome kako je budrim dok pokorava svijet tehnologije. Ili o tome kako se žalimo na ljude s kojima izađemo i odvedemo ih kući, što se uvijek činilo nevjerojatno jer nema šanse da bismo ikada bili dovoljno odvažni da pozdravimo dečke koji su nam slatki i/ili zanimljivi. Da nemam ovo idiotsko srce, mogli bismo imati sve to, i više.

Jednostavno moram biti prisutan. Možda ne mogu dospjeti do budućnosti, ali mogu živjeti u sadašnjosti.

Iako, nekako je teško smetnuti smrt s uma - da, ovaj put s uma, ne sa srca - kada neki četrdesetogodišnjak prolazi pored nas sa znakom na kojem piše *Death-Cast je smak svijeta*. Ono, u redu, nije obožavatelj Agencije Death-Cast, ali tvrditi da imaju neku moć uništiti svijet? To je malo previše. No nije sam. Otkako je početkom mjeseca Agencija Death-Cast najavljena, ti zloguki proroci naklapaju o oceanima koji vriju, olujama što sve pustoše, zemlji koja se mrvljuje te gradovima koji gore. Shvaćam da su trenutno u modi romani o apokalipsama i distopijama, ali neki ljudi jednostavno moraju duboko udahnuti i ohladiti se.

Svakog trenutka živčani o smrti nije dobar život; a ipak gomile ljudi svakog trenutka živčane o smrti.

Kao da smak svijeta zapravo počinje.

U posljednjim se danima dogodio rekordan broj provala u supermarkete - pljačkaši si stvaraju zalihe hrane u limenkama, vode te toaletnog papira. Došlo je do previše masovnih ubojstava jer doživotne zatvorske kazne neće dugo trajati ako svijet završi onoliko brzo koliko to zloguki proroci pretpostavljaju. Ali ništa mi ne pada teže od slušanja priča o onima koji su sami sebi oduzeli živote jer brzamo prema dobu u kojem ima previše nepoznanica.

Kada sam čuo za te smrti, bio sam bijesan.

Kako Agencija Death-Cast može imati pristup tim informacijama i ne spriječiti ubojstva ili se upetljati u samoubojstva? No čini se da to nikada nije bila opcija. U Agenciji Death-Cast tvrde da ne mogu točno odrediti uzrok nečije smrti, samo Posljednji dan te osobe, kako bi ju pripremili. I, nažalost, jednom kad se nečije ime pojavi u njihovom tajanstvenom sustavu, sudbina te osobe uklesana je u kamen - a kasnije na nadgrobni kamen.

Agencija Death-Cast možda nije sveznajuća, ali bit će blagotvorna za moju tjeskobu. Ako ne primim poziv o Posljednjem danu, moći ću živjeti odvažnije, umjesto da se u vezi svega što prokleta činim predomišljam po dva, tri, četiri puta, iz straha da ću razljutiti svoje srce i uzrokovati srčani udar. Također, nikada neću biti na prepad uhvaćen smrću nekog sebi bliskog. Kao što je bilo kada sam imao devet godina, a roditelji su mi otišli na sastanak u grad i ubijeni su kada se zrakoplov zabio u južni toranj Svjetskog trgovačkog centra. Očito, moji roditelji tada nisu imali Agenciju Death-Cast, ali zauvijek će me opsjedati pomisao na to da je morao postojati jasan trenutak u kojem su bili sigurni da će umrijeti.

Zamahnem prema tim mislima koje mi lome srce i sve ih odgurnem dalje od sebe.

Agencija Death-Cast pobrinut će se da ini se više nikada ne uskrati oproštaj od nekoga tko će umrijeti.

Pa, da se ne uskrati prilika da se oprostim od nekoga prije nego što umrem.

Znam da nemam sve vrijeme svijeta - osjećam to u srcu.

Dok mogu, moram prvi put - možda čak i posljednji put - proživjeti sve ono što još nisam.

VALENTINO PRINCE

22:22

Agencija Death-Cast ne može me nazvati jer se nisam registrirao na njihove usluge. Ionako me ne bi ni zvali, jer mi život tek počinje.

Uostalom, osjećam se kao da sam danas ponovno rođen.

Ponovno rođenje čini se prikladno za nekoga rođenog i odraslog u Phoenixu, Arizoni. Sada je vrijeme da svoj život ponovno započnem nigdje drugdje nego u New Yorku. Iz Doline sunca u Veliku Jabuku. Sanjam o ovom gradu toliko dugo da sam se, kada sam u zrakoplovnoj luci isprintao kartu za ukrcaj i na njoj vidio »PHX → LGA«, slomio i zaplakao. Ta jednosmjerna karta značila je da više nikada neću morati vidjeti svoje roditelje. Da ću sa svojom sestrom blizankom moći izgraditi novi dom.

Vjerojatno za svoj let ovamo nisam trebao rezervirati mjesto pokraj prozora. Dao sam sve od sebe da ostanem miran dok je zrakoplov poput metka jurio niz pistu te se vinuo u nebo. Ispada da je najbolje od mene ustvari prilično loše. Dok su se sve zgrade, ceste i planine smanjivale i nestajale, plakao sam među oblacima. Susjed iz sjedala pored vidno me osuđivao. Zbog toga sam još više žalio što pored mene nije moja sestra, kao što je trebala biti prije nego što joj je u posljednji trenutak iskrsnula poslovna prilika. Srećom Scarlett će biti na prvom noćnom letu kako bi mi se pridružila u novom stanu.

Pet sati kasnije, kada se izoštrila slika New Yorka, sve se činilo ispravnim, iako nikada nisam zakoračio među te nebodere i parkove. Tada smo sletjeli i svoje sam kofere odvuкао ravno do reda za taksije, gdje su se svi drugi činili jadni što čekaju. Ja sam, s druge strane, bio toliko uzbuđen što ću se napokon voziti u jednom od tih klasičnih žutih taksija koje sam vidio na televiziji te u reklamama u časopisima, gdje su služili kao rekviziti. Vozač je shvatio da nikada nisam bio ovdje jer ni u jednom trenutku nisam prestao gledati u život koji se odvijao na ulici. Taj prvi korak na pločnik činio se kao filmski trenutak, kao da su trebali bljeskati fotoaparati; za to će vremena biti kasnije.

Od večeras, od sada, mogu se zvati Njujorčaninom.

Ili možda moram pričekati da me stanodavac napokon dočeka s ključevima stana, tako da mogu biti siguran da nisam prevaren nakon što sam ovu garsonijeru pronašao na *Craigslistu*. Dok čekam, upijam svoj kutak Upper East Sidea. Odmah pored nalazi se sićušna *pizzerija*, koja me unutra mami mirisom peciva s

češnjakom. Auti koji trube pozornost mi ponovno odvuku do ulice, gdje netko dovoljno star da mi bude djed vrišti u mobitel toliko da ga se čuje unatoč glazbi koja trešti iz bara na uglu.

Ovaj je grad bučan i obožavam to.

Pitam se hoće li mi ikada nedostajati tišina mojeg bivšeg kvarta.

Iza mene se otvore vrata i tamo stoji muškarac odjeven samo u bijelu potkošulju, košarkaške kratke hlače i papuče. Ima guste brkove i rijetku crnu kosu te ljutito zuri u mene.

»Ulaziš li?« pita.

»Bok, ja sam Valentino. Novi stanar.«

Muškarac uperi prst u moje kofere. »Vidim.«

»Čekam stanodavca.«

Kimne, ali ne ode. Kao da čeka da uđem.

»Jeste, li vi Frankie?«

Ponovno kimne.

»Drago mi je«, kažem.

Nevoljko se rukuje sa mnom. »Useljavaš se ili što?«

Upozorili su me da neće svaki Njujorčanin biti ljubazan prema meni, ali možda je Frankie umoran jer je prilično kasno. Zgrabim svoje kofere i uđem u zgradu. Noć je topla, ali kada uđem, razumijem zašto je Frankie odjeven kao da u Arizoni kupi jutarnje novine. Tu je toliko vruće da se čini kao da sam ušetao ravno u krušnu peć u susjednoj *pizzeriji*. Hodnik je uzak, okrečen u tu žutu boju senfa koja nije zabavna za oči, ali poštujem odabir. U zid su ugrađeni čelični poštanski sandučići, ispod njih nalaze se paketi koji čekaju da ih se pokupi, a iz kante za smeće prelijeva se otpadna pošta, uključujući letke Agencije Death-Cast. Zaključim da mnogi u ovoj zgradi nisu registrirani za primanje poziva o Posljednjem danu. Osobno nisam ni ja, jer su mi roditelji totalni skeptici, ali ta paranoja još je jedno njihovo nasljedstvo koje moram odbaciti.

Dok se penje na prvi kat, Frankie zastane. »Gdje je druga?«

»Druga?«

»Tvoja blizanka.«

»O, ona će sletjeti sutra ujutro.«

Frankie se nastavi penjati. »Ako stignu još neke velike kutije, pobrini se da ih pokupiš na vrijeme. Nositi sve tvoje pošiljke uz ove stube bilo je loše za moja leđa.«

»Tako mi je žao.« Neke stvari sam morao poslati ranije, kao što su zračni madrac, ručnici, lonci, tave. Iako pretpostavljam da je najveći krivac za bol u njegovim leđima bilo pet kutija odjeće, obuće i modnih dodataka, koji su jednako

neophodni kao i to da se pobrinem da imam gdje spavah prije nego što u utorak stigne moj pravi madrac. »Je li dizalo u kvaru?«

»U kvaru je otkako je moj otac vodio ovaj posao«, kaže Frankie.

Shvaćam. Nisam siguran koliko je legalno reklamirah da zgrada ima dizalo ako je ono isključivo dekoracija, ali izvući ću najbolje iz toga. Sve one godine provedene u malenoj kućnoj teretani moje obitelji pripremile su me na ovaj život. Teglim svoje kofere, znajući da svaki ima otprilike dvadeset kilograma, jer sam ih u zračnoj luci morao izvagati. Frankie se ne nudi da pomogne, što je u redu. Na trećem katu počinjem se prisjećati da je moj novi stan na šestom katu. Na donjem dijelu leđa izbija mi znoj i sasvim sam siguran da iz svih budućih treninga mogu izbaciti vježbe za noge. Na vrhu sam bez daha, ali - zapravo, nema ali. Sve je ovo dio inicijacije u grad. Ni zbog čega se ne osjećam kao pravi Njujorčanin kao zbog toga što mogu reći da živim na šestom katu u zgradi bez dizala u Upper East Sideu.

Dok me uvodi u stan 6G, nema nikakve ceremonije. Nema dobrodošlice u zgradu, nikakvih čestitki na mojem prvom domu izvan roditeljskog. Frankie jednostavno otvori vrata te ga slijedim unutra, ostavivši svoje kofere u uskom ulaznom hodniku. Kupaonica je odmah lijevo i, iako znam da ću tamo svaki tjedan provoditi sate dok prolazim kroz svoju opsežnu njegu lica, zanima me istraživanje prostora u kojem ću provoditi većinu svojeg života. Dok koračam u garsonijeru, drveni pod škripi mi pod čizmama. Moje pošiljke nalaze se uz lijevi zid, gdje planiram postaviti svoj krevet. Na ulicu gledaju dva prozora, a treći je iznad kuhinjskog sudopera: te on omogućuje pogled u susjedni stan. To nije problem. Ovaj ću tjedan kupih zavjese.

Međutim, najveći je problem to koliko je ovaj stan malen. Kako bismo slijedili svoje snove - manekenstvo i fotografiranje - Scarlett i ja trošimo novac koji su naši roditelji čuvali za fakultet pa se nadamo da ćemo ga razvući na što duže; stoga, garsonijera.

»Na fotografijama na internetu izgledalo je veće«, kažem.

»Ja sam ih uslikao«, kaže Frankie.

»Bile su stvarno lijepe. Jeste li sigurni da ste učitali točne fotografije za ovaj smještaj? Očekivali smo više mjesta.«

Frankie zuri. »Imao si opciju posjetiti prije unajmljivanja.«

»Tada još nisam ovdje živio. Tek sam stigao.«

»To nije moj problem. Ti i sestra dijelili ste majčinu utrobu. Snaći ćete se.«

Nadajmo se da će se garsonijera proširiti kako bi se prilagodila našim potrebama, kao maternica naše majke.

Srećom po Frankieja, nisam za sukobe. Ne mogu isto reći za Scarlett, ali to je lekcija koju će naučiti jednom kada ona stigne. S vedrije strane, ovo je tek moja prva noć u New Yorku, a već počinje legendarna zavada sa stanodavcem. Najam je na godinu dana i siguran sam da ću do njegovog isteka imati mnogo priča o ovom periodu mojeg života koje ću moći dijeliti s prijateljima.

Na vratima se začuje kucanje te uđe neki dječak. Loš sam u procjeni godina. Ima ili pet godina i baš je visok za svoje godine ili mu je deset godina, ali je stvarno nizak? Nešto mi je na njemu poznato, ali iskreno ne mogu uprijeti prstom u razlog.

Odjeven je u pidžamu; mahne. »Jesi li ti naš novi susjed?« ozareno me pita.

»Jesam. Zovem se Valentino.«

»Ja sam Paz.«

»Fora ime, Paz.«

»To je nadimak za Pazito, ali samo me mama tako zove. I meni se sviđa tvoje ime.«

Od cijele večeri, sada se najviše osjećam kao da sam dobrodošao.

Prije nego što mu stignem zahvaliti, primijetim da Frankie ljutito gleda Paza.

»Zašto nisi u krevetu?« pita Frankie.

»Bojim se zbog Agencije Death-Cast.«

Frankie si protrlja oči. »Agencija Death-Cast nije stvarna. Idi spavati.«

Pazu na oči počnu navirati suze. »U redu, tata.« Vuče stopala prema vratima i gleda preko ramena kao da čeka da mu se otac predomisli. Ništa. Bez ijedne druge riječi ode niz hodnik.

Zaista želim zaustaviti Paza i utješiti ga u vezi Agencije Death-Cast, ali pretpostavljam da ne bih trebao Frankieja potkopavati pred njim samim. Siguran sam da će se ukazati druga prilika.

»Dobro dijete«, kažem.

Frankie više ne spomene Paza. Samo odloži dva kompleta ključeva na kuhinjski pult. »Veliki je ključ za stan, srednji za ulaz u zgradu, mali za poštu. Ja sam ravno niz hodnik, ali nemoj kucati prije devet i poslije pet.«

»Razumijem. Hvala pu...«

Frankie ode i zatvori vrata za sobom.

»...no, Frankie«, kažem u zrak.

Bez Frankieja se garsonijera ne čini većom, no, srećom, nije toliko hladna.

Pogledam na sat - 22:31 - i poželim preko FaceTimea razgovarati sa Scarlett. U New Yorku su tri sata više nego u Arizoni pa je nazovem sada, u nadi da ću je uhvatiti prije nego što ode fotografirati veliku zabavu Agencije Death-Cast koja se održava u Phoenixu. Taj će posao platiti stanarinu za jedan mjesec, a ostat će dovoljno i za karte za vlak te skromne ručkove. Sjedim za pultom dok čekam da mi se Scarlett javi te kroz prozor primijetim Frankieja. Naravno da je njegov stan taj u koji gledam. Frankie iz hladnjaka dograbi pivo i nadam se da će biti onaj tip pijanca kojemu se spava jer je već prilično nepodnošljiv.

Poziv se spoji i Scarlettino me lice razvedri.

»Val!« Scarlett osloni mobitel na kupaonički umivaonik dok se šminka. »Jesi li u našem novom domu?«

»Uistinu jesam.«

»Da vidim, da vidim!«

Okrenem kameru kako bih otkrio naš prostor. Ne potraje dugo.

»Čini li se to samo meni ili...«

»Ne čini ti se. Manje je nego što je bilo u oglasu.«

»Je li nam se smanjila i stanarina?«

»Stanodavac je doslovno rekao da ćemo se snaći jer smo dijelili utrobu.«

»Da imam vremena prestati stavljati maskaru kako bih preokrenula očima, učinila bih to. Moram odjuriti za minutu. Molim te, reci mi da ideš na Times Square.«

Uz Scarlettinu gažu i jedan ogroman posao manekena koji sam rezervirao, naši snovi poremetili su plan da Večer Agencije Death-Cast proslavimo zajedno. Ali to nije spriječilo Scarlett u tome da me tjera da odem na zabavu Agencije Death-Cast na Times Squareu.

»Ne znam, Scar. Promjena vremenske zone...«

Scarlett se oglasi poput dugmeta u televizijskom kvizu. »Krivi odgovor. Izgubio si tri sata, ali nisi umoran. Pokušaj ponovno.«

»Svejedno bih se trebao odmoriti radi sutrašnjeg snimanja.«

»Bit ćeš preuzbuđen da zapravo zaspješ, Val. Pa, umjesto da se preokrećeš na tom jeftinom zračnom madracu, idi iskusiti nešto što će biti ili povijesni događaj ili najveća fora ikad prodana ovoj državi.«

»Volio bih vidjeti mamino i tatino lice ako se dokaže da je Agencija Death-Cast stvarna.«

»I ja, ali neću se zadržavati kako bih ih slikala.«

»Odlaziš odmah sa zabave?«

»Apsolutno. Pogotovo nakon onoga kako su se ranije ponijeli prema tebi.«

Još sam uvijek pomalo u šoku. To je kao ono žarenje koje osjetim kada tijekom trčanja padnem pa ogrebem laktove i koljena. »Cijenim solidarnost.«

»Bila bih grozna blizanka - i ljudsko biće - da ne budem na tvojoj strani. Ali ne dajmo im moć time što večeras ili ikada više razmišljamo o njima. U vrlo bliskoj budućnosti mama i tata neće te moći ignorirati jer će tvoje lice nicati po cijeloj državi, a također i u njihovim časopisima.«

»Kladim se da će otkazati pretplatu.«

»Što će značiti da si pobijedio. A sada idi na Times Square, prije nego što i njega osvojiš.«

Duboko udahnem, znajući da je u pravu. »Da si barem ovdje sa mnom.«

»Znam, ali novcem koji ću večeras zaraditi kupit ćemo ulaznice u prvom redu na našoj prvoj predstavi na Broadwayu.«

»Misliš, stanarinu za jedan mjesec?«

»Moramo malo živjeti.«

»To zvuči kao puno življenja.«

»Kažeš to kao da je to loša stvar, Val.«

»Imaš pravo.«

Preselio sam se jer me, sve otkako sam izašao iz ormara, život s roditeljima gušio. Zbog njih sam se u vlastitom domu osjećao kao stranac. Mislio sam da će biti drukčije kada budem kroz dnevnu sobu vukao kofere. No nisu rekli ništa, čak ni kada im je Scarlett rekla da im je to bila posljednja prilika prije nego što odemo do zračne luke. Mama i tata nastavili su šutjeti, kao da imaju samo jedno dijete. Zurio sam u križ na našim ulaznim vratima, moleći se da otpadne kada zalupim vrata i taj život ostavim iza sebe.

Sloboda bi trebala biti oslobađajuća, no to ne znači da se od nje ne može i slomiti srce.

Sada ću sam pronaći svoj put.

»Javlaj mi kako je na tvojoj zabavi«, kažem Scarlett.

Scarlett dograbila jaknu i ugasi svjetlo. »Kad smo kod toga, trebala sam krenuti prije pet minuta. Volim te.«

»I ja tebe jednako volim«, kažem - to je naša najdraža izreka rođena iz blizanaštva. »Oprezno vozi.«

»Uvijek!«

Stvarno uvijek oprezno vozi. Isto se ne može reći za sve druge.

U svibnju je Scarlett gotovo poginula zbog neopreznog vozača. Bio sam prisiljen zamisliti neki grozomorni svijet bez njezinog sjaja, nešto što nisam iskusio otkako sam rođen dvije minute prije nje. Nikada neću ponovno postojati bez nje. čak se i ova večer doima čudno, budući da ona nije u New Yorku, ali u redu sam jer znam da je živa i zdrava u Phoenixu. Radije bih bio i na drugom planetu, dokle god ona na drugoj strani galaksije još uvijek diše.

Operacija je spasila život moje sestre iako naši roditelji tvrde da je za sve zaslužan Bog. U to sam vrijeme zahvaljivao liječnicima i Bogu, no ovih se dana mučim s tajanstvenim silama. To uključuje i Agenciju Death-Cast, organizaciju koja očekuje da u nju vjerujemo bez pravih dokaza. Dio mene želi biti vjernik, dok je druga polovica iz prve ruke iskusila kako ti se vjera može obiti o glavu. Za razliku od mojih roditelja, otvoren sam tome da mi se promijeni mišljenje tako da se više nikada ne moram bojati da ću iz vedra neba izgubiti sestru. Možda ćemo za nekoliko dana znati više.

Blagoslovio Bog one...

Zaustavim se još uvijek iznova kalibriram sve u svojoj glavi i srcu.

Puno sreće onima koji će praktički biti pokusni kunići Agencije Death-Cast.
Što se mene tiče, ja sam ponovno rođen i predstoji mi još mnogo življenja.

ORION

22:34

Čak i da dolazi smak svijeta, to ne bi spriječilo ljude da prodaju stvari. Štandovi na Times Squareu obično su preturistički da bi me i najmanje boljela kita - nemam koristi od magneta s Empire State Buildingom ili privjeska za ključeve s taksijem i svojim imenom. (Nije da itko ikada mari za to da ih izradi za Orione ovoga svijeta.) No iako je prošlo samo mjesec dana otkako je Agencija Death-Cast najavila svoj program, ulični prodavači imaju stvari pod kontrolom te proizvode tematske suvenire: upaljač za cigarete s natpisom *Puši dok možeš*; štamplice s otisnutim lubanjama; sunčane naočale preko kojih su nacrtana crvena slova X; te mnogo odjevnih predmeta, kao što su majice i kape. Ima jedna prokleta slatka pletena kapa - u iskušenju sam da je kupim, ali već nosim svoju šiltericu sa znakom Yankeesa koja je pripadala mojem tati, a ta stvar uvijek živi povrh mojih kovrči kad god se skitam vani. Ne bih tu kapu mijenjao ni za što na svijetu. Dobro, to je dosta nategnuto - u milisekundi bih mijenjao ovu kapu za zdravo srce, ali shvaćate me.

»Ovo nije ni smiješno«, kaže Dalma podižući majicu na kojoj piše *Death-Cast umire od želje da te nazove!*

Toliki je klišej da je želim zapaliti.

»Da, ne kupujem ju.«

Potom mi jedna majica ipak zapne za oko. Bijela je, a preko prsa slovima u stilu pisaćeg stroja piše *Sretan Posljednji dan!* Prilično je otmjena, čak i ako ne vjerujem da Posljednji dan može biti sretan. Što je toliko sjajno u vezi umiranja? No, pretpostavljam da je više inspirativna, a to ne mogu kritizirati. Ako ništa drugo, bit će prekul suvenir, nešto čime se mogu hvaliti kada me ljudi neizbježno budu pitali: *Gdje si bio kada je Agencija Death-Cast pokrenuta?*, slično kao kada ljudi pitaju: *Gdje si bio jedanaestog rujna?*

Nadam se da se večeras neće odviti ništa traumatično.

Ne treba mi još žalosti u životu.

Kupim majicu i navučem je preko mornarskoplave majice koju sam već nosio s uskim trapericama te rasturao tu kombinaciju. I ova kombinacija dobro izgleda.

»Hoćeš uzeti nešto?« pitam Dalmu.

»Nešto za glavobolju«, kaže Dalma; ponovno je na mobitelu. »Mama nikako da prestane slati poruke.«

Nаша obitelj - no, zapravo Dalmina prava obitelj - ovaj tjedan posjećuje roditelje njezinog očuha Floyd, u Daytonu, u Ohio, i ovo je prvi put da su nas ostavili da se sami snalazimo. Njezina mama Dayana shvaća svoje dužnosti kao moje zakonske skrbnice vrlo ozbiljno, pogotovo kako bi odala počast mojoj mami, iliti svojoj najboljoj prijateljici.

»Samo nas pokušava održati na životu«, kažem. »Barem nam je zapravo dopustila da ostanemo.«

»Minuta tišine za Dahliju«, kaže Dalma i sklopi oči.

Tugujemo nad planovima njezine polusestre jer ona nije imala izbora nego otići u posjet djedu i baki, koji bi, s obzirom na svoje godine, mogli biti prvi ljudi koje će Agencija Death-Cast nazvati. Moji *lita* i *lito* su u Portoriku, pa pričamo preko Skypea svaki put kada su moji rođaci u blizini te im mogu uključiti Skype. Uživam ih vidio samo nekoliko puta, ali puno im znači to što pričamo jer sam slika i prilika svojeg tate, osim što imam mamine oči boje lješnjaka. Ne ispravljam *lita* i *lita* kada mi se slučajno obrate s »Ernesto«. To ime ispunjava srca koja su odavna, otkako su mi roditelji umrli, slomljena.

Dalma duboko uzdahne i time ubije tišinu. »Sada mi je puno bolje. *Gracias*.«

»*De-jebeno-nada*.«

»Hajdemo poslati mami sliku, da zna da smo živi.«

Dalma se okreće sa svojom novom iPhone 4 kamerom za *selfije*, muči se da pronađe dobro osvjetljenje pored svih ovih svjetlećih broadwayskih natpisa. Kada pronađe najbolji kut, zaustavi se; visoko u pozadini nalaze se digitalni pješčani satovi. Stisnemo se jedno uz drugo za sliku, smiješimo se kao da na Večer uoči Posljednjeg dana živimo punim plućima. Potom slijedi zabavni dio - pregledavanje slike, iliti razbijanje glave nad svim detaljima koje mrzim na sebi. Dalma je predivna, čista desetka sa smeđim očima, srebrnom maskarom koja joj se slaže uz ruž, sjajnom tamnosmeđom kožom te crnom kosom spletenom u punđu na tjemenu. Sve što meni ide u prilog jest što se, sa svojih sto osamdeset dva centimetra, nadvijam nad njom, no sve ostalo je u neredu. Obožavam što su mi oči boje lješnjaka, ali ne razumijem zašto mi je lijevo uvijek asimetrično, kao da se pokušava vratiti spavanju. Smeđe kovrče koje se migolje ispod kape na ovoj se vrućini lijepe i neposlušno kovrčaju te to nije slatko. Nos i obrazi još su mi crveni otkako sam prošli tjedan izgorio na suncu dok sam se opuštao na krovu naše kuće. Kada vidim koliko mi donja usnica izgleda ispucano, počnem posezati za balzomom za usne. I, bez obzira na to koliko komplimenata o svojim ostrim jagodičnim kostima svakodnevno dobivam, ostajem pri zaklinjanju da izgledam ispijeno i na rubu smrti, što je, pretpostavljam, prikladno.

»Užasna ti je«, kaže Dalma. To čak nije ni pitanje. »Kako god. Ionako je samo za nas«, kažem.

»Možemo je ponoviti ako želiš.«

»Ma, ne treba.«

Nastavimo dalje i zaustavimo se, ono, deset sekundi kasnije kako bismo gledali tombolu u kojoj predstavnik Agencije Death-Cast nudi besplatne pretplate. Da red nije toliko dugačak, i ja bili se priključio jer njihove usluge nisu jeftine. Neka žena osvojila je besplatan mjesec, što vrijedi dvjesto sedamdeset pet dolara. Može se platiti sve - od samo dvadeset dolara, za jedan dan, do tri tisuće dolara, za cijelu godinu. Bolnički su mi računi dovoljno ludi, ali moji su skrbnici svejedno uložili u godišnju pretplatu jer nije baš da će moja srčana smetnja otići na dopust. Mora da je lijepo ne morati ispljunuti toliko novaca te se priključiti samo kada planiraš raditi nešto baš avanturistički, kao što je skakanje s padobranom ili rafting. (Da saznaš da ćeš umrijeti, vjerojatno bi preskočio skokove iz zrakoplova ili putovanje niz brzace.)

Nažalost, Agencija Death-Cast još je jedna stvar koju osiguranje ne pokriva. Što valjda nije bitno ako u džepu imaš tisuće i tisuće i tisuće i tisuće dolara.

»Jesi li pročitala onaj članak o tome da ljudi žele članstvo platinaste razine?« pitam Dalmu.

»Nisam. Želim li znati?«

»Bolje pitanje, želiš li nekoga udariti šakom u lice?«

»Nikada, ali hajde, pucaj.«

»Neki bogataški klauni vode kampanju da Agencija Death-Cast otvori platinastu razinu, na kojoj bi operateri zvali članove prije svih drugih koji taj dan umiru.«

Dalma ostane na mjestu ukopana. »Bogataši su ti zbog kojih ne možemo imati ništa lijepo.«

U međuvremenu su tu Dayana i Floyd, koji za godišnju pretplatu svih u kućanstvu ulažu petnaest milja svojih životnih ušteđevina i nisu pohlepni za tim koliko će brzo upozorenje Agencije Death-Cast stići, dokle god stigne na vrijeme, prije nego što netko od nas umre.

Prestanem gledati tombolu kada primijetim da je netko razočaran što je osvojio besplatnu pretplatu na samo jedan dan. čini se da se ta osoba nadala nečem većem, kao da si možda ne može priuštiti neki od većih iznosa. Na svijetu postoji mnogo toga za što bih volio da je besplatno, a na taj popis dodajem i Agenciju Death-Cast. Tu su na kocki ljudski životi.

Dalma i ja nastavimo dalje i zaustavimo se kod onih prilično novih klupa od crvenog stakla, koje se uzdižu poput stepenica i Times Squareu daju atmosferu urbanog amfiteatra, za one koji se žele opustiti dok grad vrije. Gledalište je puno, a na maloj pozornici nalazi se žena. Zbog toga što govori kako očekuje da će ova usluga promijeniti stvari, prvo mislim da je neka predstavica Agencije Death-Cast. Primijetim znak na štafelaju, kao onaj postavljen ispred brijačnice u koju idem na dotjerivanje frizure, ali ovaj nije reklama koja te poziva unutra na frizuru

od koje ćeš se osjećati, bolje u svojoj koži. Na njemu piše *Ispričaj svoju priču o Agenciji Death-Cast*. Ova žena nije predstavica. Govori o tome zašto se prijavila. Dok privodi kraju svoju priču o iskustvima s anemijom srpastih stanica, prava predstavica Agencije Death-Cast, koja se nalazi za stolom, iz staklene zdjele izvuče ime i na pozornicu pozove djevojku imena Mercedes da podijeli svoju priču.

Godinama sanjam o tome kako bi bilo održati čitanje u knjižnici krcatoj strancima koji žele čuti moju priču. Naravno, želio bih da tamo budu i moji prijatelji, no oni su praktički prisiljeni doći. Ima nešto čarobno u tome da moje riječi prizivaju ljude na neko mjesto. Mislim da neću živjeti dovoljno dugo da zapravo objavim vlastitu knjigu - roman, kratke priče, najtanju autobiografiju na svijetu. Bilo što! No to ne znači da večeras nemam priliku ovoj publici ispričati svoju priču.

Priđem predstavnici Agencije Death-Cast, napišem svoje ime i ubacim ga u staklenu zdjelu.

Ovo je jedno od onih prvih iskustava koje bi mi ujedno moglo biti i posljednje.

VALENTINO

23:09

Google Maps se praktički nasmijao kada sam ga pitao koji je najbrži put do Times Squarea.

New York je poznat po svojem praktičnom prijevozu, ali na Večer Agencije Death-Cast vlada čisti kaos. Pogotovo na Manhattanu. Mogao sam sjesti na šesticu i presjesti na neki *shuttle* vlak, ali procijenjeno trajanje toga puta bilo je jedan sat. Nisam uspio pronaći nijedan bus koji ide prema jugu, pa sam zaključio da mi je najpouzdanija opcija ući u još jedan taksi. Počeo sam hodati u željenom smjeru mašući pritom automobilima da se zaustave, kao što sam vidio da rade toliki filmski likovi iz New Yorka, ali sigurno sam to krivo činio jer se nitko nije zaustavio. Potom sam, na pola puta do tamo - vrlo nalik onome kako sam tijekom penjanja uza stube netom shvatio da mi zgrada nema dizalo - prihvatio da je jedini način da dođem do svojeg odredišta to da prigrlim putovanje.

To sam i činio i, nemojte me krivo shvatiti, uzbuđen sam što ću jednom iskusiti podzemnu željeznicu, ali, da sam pod zemljom, bilo bi mi uskraćeno sve ovo razgledanje. Spustio sam se Petom avenijom, prošao pored ulaza u Zoološki vrt Central Park, vidio slavni Plaza Hotel te Rockefeller centar, koji apsolutno planiram posjetiti u prosincu kako bih vidio ono masivno božićno drveće. Bilo je vrlo uzbudljivo u stvarnom životu baciti pogled na tolike čuvene zgrade, ali i samotno. Veselim se sve ovo iskusiti sa Scarlett i sa svim novim prijateljima koje ćemo steći. Siguran sam da ću tada na sve drukčije gledati.

Sve je u perspektivi. Kada poziram na snimanju, ja sam tko jesam, ali način na koji budem prikazan ovisi o tome tko je iza kamere. Neki fotografi pronadju moje jake strane, kutove koji mi laskaju. Drugi to ne učine. U konačnici, o mojoj perspektivi ovisi koje su mi snimke osobno draže. No i perspektive se s vremenom mijenjaju - uz godine, mjesece, dane, sate, pa čak i minute. Ranije danas - iako, valjda je to tehnički bilo ranije večeras, budući da sam preskočio kroz vremenske zone - bio sam siguran da ništa ne može biti ljepše od toga da sam u onom zrakoplovu i gledam kako slika New Yorka postaje bistrinja. Bio sam u krivu. Ništa nije ljepše od mojeg prvog pogleda na Times Square.

Na nebu, sve ispod mene izgleda kao svijet za kukce.

Na ulici, ja sam kukac.

Zgrade se nadvijaju nada mnom i ja se zateknem kako naginjem glavu unatrag kao kada poziram jer volim kako mi iskoči Adamova jabučica te kako mi se dugi vrat istegne. Ali trenutno taj kut nije radi toga da izgledam dobro, nego da se divim ljepoti oko sebe.

Još prije nekoliko ulica prestao sam fotografirati jer ove kamere na mobitelu ne daju pravu sliku grada. Scarlett će stići ujutro i možemo njezin pravi fotoaparat koristiti kako bismo zabilježili trenutke iz naših novih života. Za sada ostajem u sadašnjosti.

Taj prvi korak na Times Squareu preplavi me, priznajem, jer svaki kutak vrije životom. Netko mi pokušava prodati ilegalne DVD-ove filmova koji su još u kinima. Trgovine i restorani toliko su natiskani jedni uz druge da ne bih znao ni odakle početi. Za Scarlett snimim kratak video pješćanih satova Agencije Death-Cast na ogromnom ekranu iako ćemo kasnije vjerojatno na YouTubeu pronaći kvalitetnije snimke. Pozornost mi odvuku dva muškarca koji se međusobno odguruju; jedan tvrdi da trebaju svoje novčane dugove podmiriti prije nego što sutra počne smak svijeta; on je jedan od tih ljudi. Ne mogu vjerovati da sam pobjegao od svih onih teoretičara zavjere kod kuće samo kako bih jednog smjesta pronašao na Times Squareu, ali to je ljepota ovoga grada, zar ne? Za sve na svijetu, New York je čvorište. Uključujući i manekene iz Arizone koji žele svoj život podići na sljedeću razinu, koji sanjaju o svojim licima na ovim reklamama, gdje će ih svi vidjeti.

Zađem dublje na Square - zovu li ga tako Njujorčani? Moram brzo naučiti - i prođem pored nekoga u kostimu Iron Mana, tko razgovara s nekim odjevenim u Elma; neka žena nonšalantno puši cigaretu, a pokraj nje masivna glava leži na zemlji, kao da je odrubljena. Već cijelim srcem volim ovaj grad. Ne mogu odoljeti, a da poskrivečki i to ne uslikam za Scarlett, za slučaj da je ovo nešto što se vidi samo jednom.

Nastavljam dalje i nabasam na nekog tinejdžera na pozornici. Isprva očekujem da u mikrofona zapjeva pjesmu, no umjesto toga on priča o tome kako ga opsjeda tuga zbog cerebralnih aneurizmi u obitelji te o stravi da će i on umrijeti od nje. To je teža tema od onoga što bih očekivao na zabavi koja je reklamirana kao slavljenje života; no tada pronađem znak na kojemu piše *Ispričaj svoju priču o Agenciji Death-Cast* i sve dobije smisao. Ta je pozornica tu kako bi ljudi govorili o tome kako će im ova usluga promijeniti živote.

Ne može štetiti da poslušam zašto su ljudi spremni vjerovati u Agenciju Death-Cast.

Na crvenim staklenim tribinama nema više slobodnih mjesta, ali nije mi problem stajati, pa pronađem mjesto.

Ima jedno pored neke prekrasne Afroamerikanke s nevjerojatnim modnim izričajem te slatkog dečka čije kovrče izviruju ispod kape za bejzbol. Dečko izgleda kao da mu je teško ostati miran - s obraza briše suze.

Sigurno ima ogromno srce.

ORION

23:17

Ove priče o razlozima pretplate na Agenciju Death-Cast slamaju mi srce.
(Još više.)

Ali ne mogu prestati slušati, čak ni kad imam dojam da mi razdiru tijelo: zaručnik neke žene poginuo je u prometnoj nesreći u limuzini, na putu do njihovog vjenčanja; djevojčica se utopila u kadi nakon što su se vrata slučajno zaključala kada je njezin stariji brat otišao odnijeti smeće; najbolja prijateljica neke djevojke nasmrtno je izbodena na djevojčin rođendan, čime je njezin rođendan ostao zauvijek ukaljan; supruga i dijete jednog starijeg muškarca umrli su tijekom komplicirane trudnoće i, premda Agencija Death-Cast ne može predvidjeti sudbinu fetusa, muškarac se svejedno mogao pripremiti na golemu rupu u srcu; a potom je tu bila i djevojka koja je, kao i ja, postala siročica kada je roditelje izgubila u tornadu.

»Imamo vremena za još jednu priču«, kaže predstavница Agencije Death-Cast. Izgleda kao da je u ranim dvadesetima i imam dojam kao da je mlada učiteljica, kao da će prozvati učenika da odradi posljednju prezentaciju za danas. Posegne u staklenu zdjelu, spremna upecati ime.

Mora biti moje.

Mora biti, jer ovo je jedini put da ću ikada moći ispričati svoju priču i...

»Lincoln«, prozove predstavница Agencije Death-Cast.

Neki dečko siđe niz crvene staklene tribine, iznimno oprezno, kao da se boji da bi se mogao spotaknuti, pasti i umrijeti prije nego što stigne podijeliti svoju priču.

Prije nego što ju itko čuje, kao što moju nitko neće čuti.

Lincoln sigurno stigne do mikrofona i ispriča nam o svojoj dijagnozi raka, pokazujući na majku i sestru u publici i ističući kako će im Agencija Death-Cast omogućiti da se prestanu opirati neizbježnome, ako je to uistinu ono što ga očekuje.

Nije mi teško kao njemu, ali razumijem kako je to kada se želiš povući iz borbe.

Potom je njegovoj priči kraj. Predstavница Agencije Death-Cast zahvali publici na njihovom vremenu te je zaštitar otprati. I svi nastave sa svojim životima - svojim stvarno teškim, kompliciranim životima.

»Žao mi je«, kaže Dalma.

»Zbog čega?«

»Što nije prozvala tvoje ime.«

Nikada nisam otvoreno rekao koliko sam ovo želio, ali najbolja me prijateljica razumije.

»Sve je u redu«, lažem.

Pogledam na digitalne pješčane satove na ogromnim zaslonima i promatram pijesak, iliti sitne crne kvadratiće, kako pune donji dio. U tom trenutku pored mene prođe visoki tip - kladim se da je mojih godina: imam oko za te procjene - i razbije mi koncentraciju. I mislim stvarno razbije koncentraciju jer je tip predivan; ne mogu si pomoći, pa ga gledam kako sjeda u udaljeni kut staklene klupe i gleda u pješčane satove kao da su zvijezde.

Želim znati njegovu priču jednako onoliko koliko želim ispričati svoju.

Srce mi divlja; ludo je kako to što te netko privlači može biti toliko uzbudljivo i opasno, kao da mi on može biti i sve dobro i sve loše.

Ne vidim koje su mu boje oči, ali, čovječe, želim saznati.

Blijed je i, kao i ja, mogao bi proći kao bijelac.

Mislim da smo iste visine, ako se zanemari njegova tamna valovita kosa i klasične timberlandice koje ga malo podižu.

Nesumnjivo je mišićav, širokih ramena, mišićavog vrata, onakvih ruku koje mu garantiraju pobjedu u svakom natjecanju obaranja ruke, te prsnih mišića koji se sigurno guše ispod pripijene crne majice V-izreza.

»Zemlja zove Oriona«, kaže Dalma i pucne prstima. »Što to... Oh.«

»Aha. Kladim se da je maneken.«

»Za svaku slatku osobu kuneš se da je maneken.«

»I svaki put kada nisam u pravu, to je zločin protiv čovječanstva.«

Otrgnem pogled od njega iako stvarno, stvarno, stvarno, stvarno, stvarno želim nastaviti zuriti. Jebiga, slab sam. Ne izdržim niti cijelu sekundu prije nego što opet zirnem, napola u nadi da me neće uhvatiti kako ga gledam, napola u nadi da hoće. Ali čemu - možda ga uopće ne privlače dečki, iako sam uvijek otvoren za još prijateljstava, pogotovo jer će Dalma na jesen početi odrađivati lude smjene na Sveučilištu Hunter, ali ne znam mogu li kružiti oko nekoga ovako prekrasnoga, a da se jednostavno ne zaljubim, ostanem zaljubljen i umrem zaljubljen.

Kakve sam sreće, on je hetero turist kojeg više nikada neću vidjeti.

Ali možda nije. Nisam vidovit; ne mogu ništa eliminirati.

»Trebao bih ga otići pozdraviti.«

»Obožavam taj stav, O-Bro, ali razmišljaš li slučajno kurcem?«

»Mislim da razmišljam srcem.«

»Ni to baš nije pouzdan izvor.«

»Primam neku dobru energiju od njega. Ne izgleda kao da upija grad posljednji put prije nego što ostatak života provede u nekom podzemnom bunkeru ili kao da će, eto tako, početi masovno ubijati ljude.«

»Imaš tako niske standarde za dečke.«

»A ti bi me trebala bodriti.«

»Prava istina. Ako stvarno imaš osjećaj u vezi tog dečka, idi *carpe taj diem*.«

Krenem, ali se istog trena naglo okrenem natrag.

Tijekom godina sam se toliko puta zatreskao u nekoga u gradu - u restoranu *Dave & Buster's*, u Central Parku, u Barnes & Nobleu, u vlaku na liniji 5 - ali nikada ne znam kako da se iz fantazije prebacim u stvarnost. A čak i kada sam nekoga osobno poznao, kao nekoliko dečki u srednjoj školi, nisam mogao ništa u vezi toga poduzeti jer prije mature, koja je bila prošli mjesec, nitko osim Dalme nije znao da sam gej.

Čak i nakon što sam rekao i drugima, svejedno nisam znao kako pristupiti nekome.

»Što bih, dovraga, trebao reći?« pitam.

»Govori iz srca«, kaže Dalma. »Ne iz kurca.«

»Govori iz srca, ne iz kurca; govori iz srca, ne iz kurca«, mumljam to poput mantre.

Ne želim propustiti priliku da se javim ovom dečku jer bi vjerojatnost da ću ga u New Yorku ikada ponovno vidjeti bila jedan naprema... ne znam, neki golemi broj koji bi se morao brojiti danima.

»Mogu ja ovo«, kažem s nulom samopouzdanja.

»Aha, možeš«, kaže Dalma s nulom uvjerljivosti.

Pokrenem se, a na svakom koraku razmišljam o pitanjima koja bih mu mogao postaviti:

Odakle si?

Jesi li ovdje s nekim?

Izgledaš kao Clark Kent. Kostimiraš li se ikada u Supermana? Igraš li za moj tim, iliti, privlače li te dečki?

O, hetero si? Imaš li jednojajčanog blizanca koji voli dečke?

Potom iznenada stojim nad njim. Njegove se oči - ledeno plave boje zbog koje naglo udahnem hladni zrak - rašire. Prvo očekujem da će poživčaniti, otprilike kao ja kada sam ono jednom iskoračio iz lokalne trgovine i zatekao nekog bijelca kako mi se unosi u lice i prijeti mi da će me isprebijati ako mu ne predam gotovinu i slatkiše. (Kući sam otišao bez gotovine i slatkiša.) Ali ovaj dečko ne izgleda kao

da me se boji. Njegove srcolike usne zapravo se razdvoje u osmijeh, a ja se zapalim kao goruća šibica uz papir.

»Bok«, kaže.

»Bok«, ponovim, kao da me uči novom jeziku.

»Kako je?«

Ne bi trebao usmjeravati razgovor; *ja sam prišao njemu.*

»Dobro, mislim, dobro koliko to smak svijeta može biti«, kažem. Potom shvatim da bi ovo moglo biti mrtvo i prije nego što počne, ako ne razjasnim da ne mislim da će svijetu u ponoć doći kraj. »Nije da mislim da ćemo svi umrijeti. Neki ljudi, očito, moraju umrijeti, nažalost, tragično... aha, tragično... ali ne mislim da će cijeli planet planuti ili se potopiti ili urušiti ili bilo što takvo.« Pokušam duboko udahnuti, ali osjećam se kao da mi tijelo odbija sav zrak kako bih imao djelu sekundu da jebeno začepim. Iz nekog misterioznog razloga, ovaj tip nije pobjegao. »Uglavnom, prišao sam ti jer si zurio u pješčane satove, pa sam se pitao jesi li i ti razmišljao o cijeloj ovoj ludosti s Agencijom Death-Cast.«

On ponovno pogleda u veliki zaslon, na kojemu je prošla još jedna minuta, iako imam dojam da mi je trebalo tisuću godina da kažem što želim.

»Definitivno razmišljam o Agenciji Death-Cast. I životu.«

»To je sada otprilike ista stvar, ne?«

»Otprilike.« Ustane, a njegove oči ponovno pronadu moje. »Usput, ja sam Valentino.«

Sranje, ime mu pristaje. Ne znam što pod time mislim, ali sam sto posto u pravu i zviznut ću svakoga tko se usprotivi. Mislim, u toj bih tučnjavi definitivno izgubio, jer sam u tučnjavi uspješan jednom u milijun puta, ali u toj bih se tučnjavi svejedno tukao, tukao, tukao.

»Ja sam Orion.«

»Baš smiješno, ti si doslovno peti Orion kojeg poznajem.«

»Stvarno?«

Valentino se nasmiješi. »Ne baš.«

Opa, tako sam prokleta glup. »Previše sam naivan, ne smiješ se tako poigravati sa mnom.«

»Ha-ha, žao mi je! Ti si prvi Orion kojeg sam upoznao«, kaže Valentino. »Obećavam.«

Ozbiljno, moje ime u njegovim ustima prava je vatra koja mi pali lice, kao da sam dodatno izgorio pri sunčanju. A zbog toga što sam mu toliko blizu unutrašnjost mi se stisnula, kao da mi srčane vene guše srce jer im ono duguje novac. Ali Valentino se čini posve opušten i sumnjam da sam ga imalo potresao. Jedan letimičan pogled na njegovu punu donju usnu podsjeti me da je moja ispucana, pa zgrabim balzam kako bih to ispravio. Promatra me kako njime klizim

po usni i sigurno razmišlja o tome kako se pripremam na poljubac, što, ono, ne radim, ali isto tako uopće ne bih bio ljut da se dogodi.

Dovraga, možda razmišljam kurcem.

Također uporno pravim budalu od sebe.

Trenutno ne smijem biti sam s Valentinom.

»Dalma!« Domahnem joj da priđe, a ona istog trena dođe kako bi me spasila iz nevolje. »Dalma, ovo je Valentino.«

»Bok«, kaže Dalma i rukuje se s njime; ja se nisam uspio čak ni rukovati.

»Drago mi je«, kaže Valentino. »Ovaj tvoj dečko...«

»Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne«, kaže Dalma. Duboki udah, pa: »Ne, ne, ne, ne.«

Zurim u nju lagano - ma, ne, krajnje uvrijeđen zbog toga koliko je dugo zapela u tim *ne-ne*. »U redu, smiri se, ni ja ne pokušavam s tobom hodati.«

»On mi je praktički mlađi brat«, kaže Dalma.

»Dva mjeseca mlađi«, kažem.

»Kao da u ta dva mjeseca koja su ti trebala da se rodiš svijetu nije mogao doći kraj.«

»Uvijek to govoriš, kao da me pokušavaš ubiti.«

Ne razumijem, borimo li se za Valentina? Imamo osamnaest godina, ne osam, ali prvi sam ga vidio, prvi sam mu prišao, prvi sam napravio budalu od sebe. Imam pravo prvi vidjeti kamo ovo vodi.

Srećom, ne čini se da smo mu se potpuno ogadili.

»Definitivno ste svladali >praktički bratsko< svađanje«, kaže Valentino, a u glasu mu se ne čuje ni trun osude. »Ja sam isti takav, s blizanačkim svađanjem.«

Tako mi svega, dvojica su.

Mislim, u ovom se trenutku moram zapitati jesam li već umro i prešao u zagrobni život u kojem postoje dva Valentina. Možda se Dalma i ja naposljetku uopće ne moramo natjecati - oboje možemo jednog Valentina povesti kući i živjeti sretno živote.

Ali, čekaj, pre naglio sam.

»Imaš brata blizanca ili sestru?«

»Sestru«, kaže Valentino, što znači da je bitka za njegovo srce još u tijeku.

»Gdje je ona?«

»Scarlett je kod kuće, u Arizoni.«

Kod kuće. Znači, ne živi ovdje.

Eto zašto moram prestati nagliti.

Kao pisac, uvijek pričam priče, čak i prije nego što znam o čemu su, uvijek se zanesem i pretvaram riječi u rečenice, rečenice u odlomke, odlomke u poglavlja, poglavlja u ljubavne priče. Možda takvo improviziranje funkcionira s

romanima, ali u životu mašta te može usmjeriti prema svršetku koji će ti slomiti srce.

»Koma je što propušta ovu zabavu«, kažem trudeći se ne zvučati previše ukomirano. Stvarno se moram prestati toliko brzo zanositi.

»Zapravo fotografira zabavu u Phoenixu. Potom sutra ujutro leti ovamo, po još njujorških avantura.«

»Koliko dugo ostajete ovdje?«

»Upravo sam se doselio«, kaže Valentino i ponovno se ogleda po Times Squareu.

Zbog njegovih mi riječi srce pojuri.

Kao i zbog njegovog osmijeha koji se ponovno pojavljuje.

Dok se ogleda po gradu kao svježe iskovani Njujorčanin, Valentino nekako sretno isijava. Tko zna koliko je dugo čekao na ovo. Možda mjesec dana, godinu dana, desetljeće, cijeli život. Je li situacija u Arizoni bila loša? Jesu li Valentino i Scarlett trebali promjenu? Što im je s roditeljima - ili skrbnicima? Sele li se i oni ovamo? Imam toliko pitanja i možda će trebati neko vrijeme da dobijem odgovore, ali sada znam da imam i vremena.

»Dobro došao u NYC«, kaže Dalma. »Znači, večeras si sam?«

»Jesam. Stigao sam prije nekoliko sati i odmah ponovno izašao, radi zabave.«

»Možeš se družiti s nama ako želiš«, ponudim.

»Bilo bi lijepo imati neko društvo. Sigurni ste da vam ne smeta?«

»Naravno da ne. Nije da poznaješ ikoga drugoga u gradu.«

»Zapravo sam prilično popularan. Stanodavac mi je praktički najbolji prijatelj.«

»Jedva čekam da ga upoznam«, kažem, što je jednostavno tako prokleta odvažno.

»Zapravo je grozan, ali svejedno ću te morati uskoro tamo odvesti«, kaže Valentino, s tim prokletim osmijehom.

Dobro, dobro, dobro - ako ovdje nema ničega, onda zauvijek odustajem od toga da ikada više napravim prvi korak. Dečko će mi se morati zakleti da me voli grobovima mojih roditelja, a neću mu ni reći da su ta grobna mjesta prazna, kako se ne bi našalio i slagao.

No, budući da sam na Valentina potpuno pao, sve to ne bi mi bilo potrebno.

Gotov sam već zbog samog njegovog osmijeha.

VALENTINO

23:32

Prva mi je večer, a već imam nove prijatelje.

Prijatelje s prekrasnim imenima. I prekrasnim licima.

Zurim u Oriona, čije jagodične kosti zavrjeđuju biti na naslovnicama časopisa, te u njegove oči boje lješnjaka; pretpostavljam da su one, za nekog tako mladog, previše toga vidjele. Kada počne rumenjeti, shvatim da predugo zurim. Prilično sam uvjeren da je Orion gej. Valjda bi mogao biti i biseksualan, ali u najmanju ruku siguran sam da se i njemu sviđaju dečki. Očito, činjenica što to vidim nije loša stvar. Ljubomoran sam zbog toga što se čini toliko otvoren i vjerojatno mu je dana prilika da bude takav. Trebao bih pronaći način kako da jasno dam do znanja da i ja volim dečke.

»Čemu se u New Yorku zasad najviše veseliš?« pita Orion.

Mogao bih ostatak noći provesti odgovarajući na to pitanje. »Stvarno želim sve raditi. Samo živjeti kao turist, tako da nijedan dan ne uzmem zdravo za gotovo.«

»To ti je pametno«, kaže Dalma. »Obožavam ovaj grad, ali dosta mi je tolikih stvari u njemu.«

»Na primjer?«

»Nastupa u podzemnoj. Prvih nekoliko je bilo odlično, ali potom ti to dosadi i ostaneš usredotočen na ono što si radio prije nego što su plesači stigli.«

»I moliš se da te ne udare u lice«, doda Orion.

»Nadam se da meni nastupi neće prestati biti čarobni«, sve je što uspijem reći.

Orion sigurno vidi da mi iz očiju nestaje dio uzbuđenja. »Ne daj nam da ti kvarimo zabavu - oboje smo ovdje rođeni i odrasli. Ti ćeš cijelo vrijeme biti posve predan ovome.«

»Takav je plan.«

»Ono što je genijalno u vezi New Yorka je da nikada nećeš moći sve obići.«

»To je genijalno?«

»Nego što. Znači da uvijek imaš što raditi. Istražiti neki kvart, znajući da će ti svaka ulica ispričati vlastitu priču. Bilo bi mi drago biti ti turistički vodič, ako želiš.«

Nasmiješim se, uzbuđen što ću čuti Orionove vlastite priče dok me vodi po gradu. »Zvuči baš zabavno. Puno ti hvala.«

»Svakako.«

Pored nas prođe velika grupa ljudi odjevenih u limeta zelene majice te s vrpčama za glavu. Izgledaju kao da su kroz vrijeme doputovali sa zabave povodom Dana svetog Patrika, ali znam da nisu. Oni vjeruju u izvanzemaljce te su sigurni da će u ponoć na površinu izroniti NLO-i i zrakama ih svjetla teleportirati u sebe; u Arizoni imamo puno takvih. Ti koji u to vjeruju uglavnom su bezopasni - dakako, mućaka ima u svakoj grupi - ali vrlo brzo bit će suočeni s realnošću, kada sutra još uvijek budu na Zemlji, primorani ići na posao od devet do pet, namrtvo iscijeđeni od poreznih davanja.

Spremam se uslikati ih za Scarlett kada mi Dalma postavi pitanje.

»Prebacuješ li se najesen u novu školu?«

»Zapravo fakultet ostavljam po strani. Umjesto toga slijedim svoje snove.«

»A oni su...?« pita Orion.

Još uvijek se unervozim kada ljudima govorim, čime se bavim jer znaju osuđivati, ali, ako je to točno i za Oriona i Dalmu, bolje je to saznati sada, prije nego što se previše predam ovome. Više ne mogu biti s ljudima koji mi ne daju da budem ja. »Maneken sam.«

Orionove oči zasvijetle i okrene se prema Dalmi. »Rekao sam ti!«

»Zar nisi mislila da sam model?« pitam je.

»Očito si zgodan, ali Orion to kaže o svakom slatkom dečku.«

»Ne znam trebam li se osjećati posebno ili ne.«

»Osjećaj se posebno«, ubaci se Orion. Potom porumeni. »Mislim, aha, naravno da bi ti lice trebalo biti svugdje.«

»Hvala ti što vjeruješ u mene i moje lice.«

»Svakako. Jesmo li te negdje mogli vidjeti?«

Samo stvarno poznati manekeni imaju izravan odgovor na ovo pitanje, a to zasigurno nisam ja.

Moj prvi posao bilo je poziranje s ogrlicama koje imaju pločice s imenima, prošle godine, a, da bih bio još manje prepoznatljiv, stavili su mi ogrlicu na kojoj piše *Leo*. Potom sam bio u brošuri za Fakultet Prescott, i to je jedini put da će me itko vidjeti na tom kampusu jer moj džep nije dovoljno dubok za tu školarinu. Otada sam snimao hrpu lokalnih reklama, u kojima sam pozirao kao stariji brat, bejzbolaš, polaznik autoškole te zaposlenik koji promovira Phoenixovu špilju sa šišmišima, u Paradise Valleyju.

No uskoro ću, kada me netko bude pitao jesu li me negdje već vidjeli, moći pokazati baš na ovaj kut New Yorka.

»Ne još, ali...« Pokažem po Times Squareu, zamišljajući svoje lice visoko kao na tim ogromnim zaslonima i panoima te nisko kao na reklamama za podzemnu.

»Sutra ujutro počinjem snimati u svojem prvom nacionalnom angažmanu. Reklama je za jednu *queer* marku odjeće koju osmišljavaju *queer* dizajneri. Izbacuju posebne odjevne predmete tijekom cijele godine, ne samo tijekom Mjeseca ponosa. Kao gej dečku koji nije takve predmete mogao nekažnjeno nositi tijekom odrastanja, to mi puno znači.« Vidim kako se na Orionovo lice prikrada smiješak, kao da je jednako sretan što ima potvrdu da sam gej koliko sam i ja sretan što sam to izrekao. Kao što ću to uvijek raditi, bez obzira na to kome to smeta. »Nadam se da će mi ta kampanja pogurati život naprijed.«

Orion zaplješće, što je prilično slatko. »Svaka čast, Valentino! To je prekul.«

»Moći ćemo reći da smo te poznavali prije slave«, kaže Dalma.

»Apsolutno. Što je s vama dvoma? Kakvi su vaši snovi?«

Prestao sam pitati ljude gdje se školuju ili što rade. Znam koliko sam se ja loše osjećao kada bi me ljudi s visine gledali jer ne idem na fakultet ili zato što se na modeliranje ne gleda kao na valjanu profesiju dok ne počnete zarađivati milijune kako biste se smiješili kameri. To ću jednog dana biti ja, no moram odnekud početi.

»Ja pišem kratke priče«, kaže Orion.

»To je sjajno! Kakve stvari?«

»Kao žanr? Uglavnom čudne stvari iz fantastike. Nešto znanstvene fantastike. Jednu bajku.«

»Hoćeš li mi jednog dana dati da nešto pročitam?«

Dalma se nasmije. »Sretno!«

Orion izgleda najsramežljivije što sam ga dosad vidio. »Možda jednog dana. Nekako to držim za sebe.«

Pretpostavljam da ima još nešto u toj priči, ali ne želim ga siliti. »Sve je u redu, Orione. Ako se ikada predomisliš volio bih pročitati nešto što si napisao.« Okrenem se Dalmi. »Znači, nas smo troje maneken, pisac i...«

»Programerka sam«, kaže Dalma.

Iskreno sam mislio da je i ona model. Eto zašto se knjiga ne sudi po koricama.

»Stvarno se želim udubiti u aplikacije, ali još nisam dekodirala kako.«

»Je li kodiranje stvarno teško za naučiti?«

»O, ne, pričala sam o metaforičkom kodu, ne doslovnom. Doslovno kodiranje je lako.«

»Dalma ne zna kakvu aplikaciju želi stvoriti«, kaže Orion.

Neobično je što me, iako nisu brat i sestra, a kamoli blizanci, odnos između Dalme i Oriona podsjeća na vlastiti odnos sa Scarlett. Svađaju se, svakako, ali također govore jedno umjesto drugoga, kao da imaju neku čarobnu telepatsku vezu.

»Možda neku novu igru?« predložim. Na svojoj Nokiji stalno sam igrao *Snake*, ali, otkako sam se prebacio na iPhone, ništa mi u trgovini aplikacija nije zapelo za oko.

»Igrice su zabavne, ali želim stvoriti nešto što će sve promijeniti«, kaže Dalma. »Iskreno, pokušavam smisliti nešto u kontekstu Agencije Death-Cast. Nešto što će biti pravovremeno i vječno.«

Znači, nije jedna od onih površnih osoba, koncentriranih samo na zabavu. Primljeno na znanje.

»Uh-oh«, kaže Dalma.

Ogledam se, nervozan. »Što *uh-oh*?«

»Utihnulo si kada je spomenula Death-Cast«, kaže Orion.

»Zar ne vjeruješ u Death-Cast?« pita Dalma.

»Recimo to ovako: ne mislim da će me u ponoć oteti izvanzemaljci.«

Orion se nasmije i, dok to čini, prekrije si usta rukom i nagne naprijed. Pitam se zašto skriva osmijeh. Pretpostavljam da je zbog okrhnutog zuba. Ne upada u oči, ali kroz posao sam razvio osjećaj za primjećivanje takvih stvari. Nakon što sam potpisao ugovor s Future Star Model Managementom, popravio sam vlastite donje, okrhnutе zube kako bih se bolje prodavao. S dobrim zdravstvenim osiguranjem koje pokriva stomatološke usluge, Orion bi mogao učiniti isto.

»Ali ne vjeruješ u Death-Cast«, kaže Dalma.

»Nema se u što vjerovati«, kažem. »Osnivač nije podastro nikakve dokaze.«

»Puno teorija, a nema odgovora«, kaže Dalma.

»Mislim da je to neka vrsta magije - mora biti«, kaže Orion.

»Stvarno, zastrašujuće precizna znanost«, kaže Dalma.

»Vrag, kako kažu moji roditelji«, kažem.

Magija, znanost, vrag. No u ovom krugu nema onih koji vjeruju u izvanzemaljce.

»U redu, shvaćam to da nemaš dokaza«, kaže Orion. »Ali imaš li ikakav razlog zašto bi se prijavio na uslugu? Oprosti, to je prilično osobno. Ne moraš odgovoriti ako nisi agresivno otvorena knjiga. Znam da se ne poznajemo.«

»Rekao bih da smo prijatelji u nastajanju«, kažem.

»Sviđa mi se to«, kaže on.

»Dijeliš li tajne s prijateljima u nastajanju?« pita Dalma.

Kimnem. »Ukratko, moja sestra, Scarlett, u svibnju je imala stvarno tešku prometnu nesreću. Kada sam primio poziv u kojem su mi rekli da ju se hitno vozi u bolnicu, to nije imalo smisla. Sestra mi je, blizanka. Također je vozačica iz snova. Definitivno sam nekoliko puta slao poruke u vožnji, ali Scarlett nikada. Mobitel joj je isključen, a pogled čvrsto na cesti. Ali vozač kojemu je nešto odvuklo pozornost zabio se u nju.«

Nije pošteno to kako netko može sve odraditi ispravno, a svejedno nastradati jer je netko drugi jednu stvar učinio pogrešno.

»Zaboga«, kaže Orion.

Nisam znao kako bih trebao živjeti bez nje. Svaka pomisao u tom smjeru činila se toliko užasavajućom, čak i ono jednostavno. Nema šanse da bih mogao jesti rođendansku tortu koja je za nas oboje. Ili se ponašati kao da desna strana kauča nije automatski rezervirana za nju.«

»Tako mi je drago što joj je dobro«, kaže Orion.

»Zvuči kao da ima nevjerojatan duh«, kaže Dalma.

»No vjerujem da si izvan sebe od sreće što aute možeš zamijeniti vlakovima«, kaže Orion.

»To je ono neobično u vezi Scarlett«, kažem. »Nakon što se oporavila od operacije, odmah je ponovno sjela za upravljač. Nije planirala dopustiti da je bliski susret sa smrću spriječi u tome da živi život.«

Nikada neću zaboraviti koliko je bilo napeto kada je Scarlett ponovno prvi puta vozila. Sjeo sam u auto s njom, što sigurno nije smanjilo pritisak oko ponovne vožnje, ali nisam kanio ne biti tamo za nju. Scarlett je bila sjajna - pokrenula je motor, provjerila retrovizor, isparkirala se s prilaza i jednom za probu odvezla po našem zatvorenom naselju pa se uključila na autocestu i povelala me sa sobom u obavljanje kupnje kako bi zamijenila svu fotografsku opremu koja se oštetila u sudaru.

Ponovno se rodila, baš poput feniksa.

»Uglavnom, zato sam u iskušenju da se prijavim na usluge Agencije Death-Cast. Nikada više ne želim za neki dan pogrešno pretpostavi da je običan.« Ogledam se, pitajući se tko se odlučio na njihove usluge, a tko nije. »Razumijem da osoba koja primi poziv Agencije Death-Cast nije jedina koja će umrijeti. Ako ti je netko zbilja u srcu, i ti isto umreš.«

Duboko udahnem, znajući da sam posve živ.

»Osjećam se kao da mi nedostaje djelo jedno poglavlje tvoje priče«, kaže Orion. »Taman si prošao tu nesreće mislio bih da bi sada, više nego ikada prije trebao objeručke prihvatiti mogućnost da ti Agencija Death-Cast donese malo duševnog mira.«

»Definitivno sam na raskrižju. Uviđam vrijednost Agencije Death-Cast, ali nisam siguran koliko sam spreman vjerovati u još neku silu koja se doima previše misterioznom. Ne nakon što su roditelji iskoristili religiju kako bi mi okrenuli leđa.«

»Tako mi je žao«, kaže Dalma. »To je užasno.«

»To je totalno sranje«, kaže Orion.

Gotovo im kažem da je u redu, ali to ne učinim jer nije. Možda ima još puno toga što probavljam u vezi toga gdje stojim u pogledu vjere otkako sam izašao iz

ormara *ali to što* su roditelji Boga pretvorili u oružje protiv mene nije u redu. »Hvala što ste na mojoj strani«, kažem. »Stvarno je lijepo imati još podrške. Kod kuće je nisam mogao pronaći dovoljno, a sada je pronalazim u novom gradu.«

Orion ponovno pogleda u pješčani sat na ogromnom zaslonu. »Shvaćam zašto se dvoumiš.«

»Možda mi ti možeš pomoći donijeti odluku. Zašto si se registrirao na Agenciju Death-Cast?«

ORION

23:44

Razlog zašto se netko prijavio na Agenciju Death-Cast puno vam kaže o toj osobi. Uzmite za primjer Valentina - bivšeg neznanca, sada *prijatelja* u nastajanju - koji želi platiti za pozive o Posljednjem danu, ne zbog smrti, nego zbog bliskog susreta sa smrću.

Očito, razlika između te dvije stvari je ogromna.

Nisam mrtav, ali redovito se osjećam kao da živim na rubu smrti. Znam da se onaj jebeni Kosac prikrada sve bliže i bliže, gotovo kao da se uselio u našu kuću - da je *započeo* sa slatkim malim lijeganjem na kauču, pa postao samotan i u mojoj sobi razmotao zračni madrac, no tada je njegov srp ispustio sav zrak iz madraca i nije imao izbora nego ušuškati se pored mene u krevetu. Možda me cijelog okružuje dah smrti, ali još sam tu.

Kada se radi o bliskom susretu sa smrću te smrti, poznajem obje strane te medalje.

Nisam sam u tome.

I Dalma je to proživjela te razmijenimo poglede, kao da gledamo tko će prvi izlanuti razlog zašto smo se prijavili na Agenciju Death-Cast.

»Želio ispričati svoju priču, kaže Dalma. »Sad ti je prilika.«

»Sad sam nervozan i osjećam da sam pod pritiskom zapravo prodati njihovu uslugu Valentinu.

»Ja ću onda prva«, ravnodušno kaže Dalma kupujući mi malo vremena. »Znači tata mi je od raka bubrega.

Imala sam tri godine, pa se ne sjećam puno toga, samo sitnica, kao toga da je izgubio hrpu kila i cijelo vrijeme spavao. Mama mi je rekla da je bolestan, pa bih mu donio sok od đumbira i krekere, ali nikad mu to nije pomoglo.« Glas joj ne puca od slomljenog srca - sve je to u prošlosti »Zatim ga jednog dana nije bilo i nisam razumjela zašto njega i dalje nije bilo i naposljetku sam shvatila.«

Cijeli život poznajem Dalmu, ali nikada nisam čuo da na taj način opisuje svoje tugovanje. Kao da je ono vožnja bicikla sa sićušnom rupom u gumi koja ispušta taman dovoljno zraka da te usporava, ali tek toliko da prođe neko vrijeme prije nego što u cijelosti shvatiš u čemu je problem. Ipak, moram odbaciti tu analogiju jer, za razliku od gume, koja se može zamijeniti ili zakrpati, nitko nije

u njezinog oca mogao upumpati još zraka i vratiti ga u život. A Dalma brzo poklopi svakoga tko o njezinom očuhu pokuša govoriti kao o zamjeni, bez obzira na to koliko ga voli.

Čovječe, spreman sam izraziti sućut, kao da je ovo svježije, ali Valentino me preduhitri.

»Stvarno mi je žao. Nije pošteno što si ga izgubila kada si bila toliko mlada.«

»Dogada se«, kaže Dalma i slegne ramenima. »Nažalost, dogodilo se meni.«

Lagano je gurnem ramenom, znajući da je uvijek spremna na grljenje, ali da će si pred strancima - i prijateljima u nastajanju - dopustiti samo određenu razinu ranjivosti. Kod kuće stalno razmjenjujemo priče o tome kako naši očevi i moja majka više nisu s nama - i kako to na nas utječe.

Kao nakon naše maturalne zabave, kada smo bili samo nas dvoje pa smo pričali o tome da su nam nedostajali njezin otac i moji roditelji koji bi u publici navijali zajedno sa svima drugima; no to nikada nismo rekli pred Dayanom ili Floydom jer ne želimo da se oni loše osjećaju. Ludo je što tako štitimo odrasle. Ali, također, zapravo i nije.

Život ne mari za to koliko si mlad. Prisili te da svejedno odrasteš.

»To je moja zabavna pričica o razlogu pretplate na

Agenciju Death-Cast«, kaže Dalma. »Ti si na redu, O-Bro.«

Njezina priča nije zabavna, kao što nije ni moja. U državi sigurno ima toliko ljudi koji se prijavljuju na Agenciju Death-Cast bez pravog razloga, bez obveza, bez proživljenih trauma. Sigurno im je lijepo.

»Imam problem sa srcem«, kažem, i to istog trena šokira Valentina, kao prvi nalet zimskog zraka kada zakoračiš kroz vrata.

»Ti to ozbiljno?« pita. »Ali izgledaš zdravo.«

»Hej, važno je ono što je ispod površine, ne?« Ne moru lagati, tu rečenicu često prodajem ljudima. No ona ne uspije iz Valentina izmamiti osmijeh. »Prije nekoliko godina dijagnosticirana mi je virusna kardiomiopatija, što se super dramatično može prevesti kao *srce me pokušava ubiti*. Ako želiš dosadne medicinske detalje, na stranici *WebMD* možeš dobiti skraćenu verziju s *CliffsNotesa*.«

»To su dvije različite stranice«, kaže Dalma.

»Kako god. Poanta je da se može dogoditi bilo kada, bilo *gdje*.«

»A sada će ti Agencija Death-Cast pomoći da lakše dišeš«, kaže Valentino. »Orione, toliko mi je žao što je ovo nešto oko čega moraš brinuti. Zadivljuješ me.«

Vjerojatno mu ne bih trebao reći da mi zbog ljubaznih riječi poput tih srce juri. Ne pokušavam umrijeti, ali smrt od komplimenta zvuči lijepo.

»Da je barem to sve«, kažem.

Nekako želim prestati jer mi je krivo što napadamo Valentina cijelom ovom pričom o smrti kada je on večeras došao na Times Square kako bi živio svoj život. ali zbog Valentinovih plavih očiju koje kao da mi gledaju u dušu te njegovih zabrinutih, podignutih obrva imam čeka da mu otkrijem sljedeće poglavlje moje priče.

»Znači, roditelje sam izgubio jedanaestog rujna« i napravim onu stanku koja je svima potrebna kako progutali. No također sam naučio da ne smiješ predugo čekati jer, ako se ne raspričaš, netko drugi će se raspri kako bi ti ispričao *svuju* priču o jedanaestom rujnu.

To je ono što se dogodi kada ti grad proživi traumatičnu katastrofu poput te.

Svi su u gradu, u državi, u svijetu, nešto osjetili. No sve postoji vrijeme i mjesto. Izgubio sam pojam o tome koliko sam puta rekao ljudima da sam izgubio roditelje, samo kako bi ti ljudi prigrlili priliku da mi daju do znanja kako nisu mogli uhvatiti autobus prema kući ili kako se tjedan dana nisu smjeli igrati vani. Što bih na to trebao reći? Znam što - *Baš me briga i Tvoj se život nastavio; životi mojih roditelja nisu i Ti si svoj život dobio natrag, a moj se promijenio.*

U ovom slučaju su autsajderi, kao što je to Valentino, pravi blagoslov.

Šuti - ili je u prevelikom šoku pa ne može smisliti što sada reći ili jer zna da nikakve riječi ne mogu ništa promijeniti. Bez obzira na razlog, znam da ne izgara od želje da mi kaže što se njemu taj dan dogodilo. Usne su mu zapečaćene, oči blistaju.

Večeras, dok ponovno proživljavam taj dan, više nego ikada se osjećam kao da ponovno imam devet godina.

Bio je utorak. Išao sam u četvrti razred, i bio je drugi dan u prvom tjednu u kojem smo svaki dan imali nastavu. Već sam izabran da budem član školske sigurnosne ophodnje jer sam bio ogromni ulizica, no sve što je to zapravo značilo bilo je da sam mogao nositi limetazeleni reflektirajući pojas i povjeravati jesu li svi u svojim učionicama na vrijeme da čuju jutarnje obavijesti. Sjećam se da sam si bio važan dok sam hodao niz hodnik u svojem novom mornarskoplavom kombinezonu marke FUBU i jarkobijelim tenisicama - odjeći koju su mi roditelji kupili tijekom nabave školskih potrepština.

»Dan se činio kao i svaki drugi«, rekao sam.

I svejedno mi je trebalo neko vrijeme da shvatim kako nije bio.

Smjena mi je završila pa sam pojas vratio za zaštitarski pult, gdje su zaštitar i zamjenik ravnatelja gledali vijesti na jednom od onih golemih televizora koje su stalno kotrljali iz jedne učionice u drugu, ovisno o tome koji bi ih učitelj prvi tražio.

»Snimka je izgledala kao nešto iz akcijskog filma, ali bila je toliko, toliko stvarna. Vidio sam tornjeve uspravne, u plamenu, a potom se snimka prebacila na to kako se ruše.« Osjećam zujanje u glavi i prazninu u želucu. »Ako želiš znati koliko sam bio glup, u tom trenutku nisam ni znao da se to odvija u New Yorku.

Zamjenik ravnatelja nazvao je zgrade *Svjetski trgovački centar*, ali odrastao sam poznavajući ih samo kao *Blizance*. Otpisao sam to kao neku stranu tvrtku koja proizvodi videoigre i toliko mi je laknulo što se to ne događa ovdje jer je izgledalo silno zastrašujuće, pa sam se vratio u razred, a da nisam više mislio o tome.«

Ne znam zašto ovako opisujem svaki prokleti detalj - možda u sebi imam više romana nego što si priznajem, jer slikam vraški prizor.

Potom podijelim misao koja me najviše progoni.

»U tom trenutku nisam imao pojma da su mi roditelj mrtvi.«

Otarem neke podle suze i zurim u tlo; ne mogu r pogledati Valentina i Dalmu.

Počnem pokušavati privesti to kraju, ali sjećanja mi se vrte pred očima brzo poput scena u filmu pomislim na ono kako svi kažu da ti prije smrti proleti ispred očiju. Možda moje tijelo nekako zna da me od poziva o Posljednjem danu dijele tek sati, možda čak i minute.

Ako je ovo zadnji put što ću podijeliti ovu priču, ispričat ću je kako treba.

Sati su započeli kao i inače, ali se do ručka nešto promijenilo. Učitelji su odustajali od svojih nastavnih planova i govorili nam da samostalno čitamo ili tiho međusobno razgovaramo pa izlazili na hodnik kako bi i sami razgovarali. Nitko nam nije govorio što se događa. Potom su počeli pristizati roditelji i kupiti svoju djecu. Bez i jedne riječi zašto. U razredu smo od toga napravili igru i počeli se kladiti na to tko će sljedeći otići kući.

»Potom sam napokon načuo kako je netko rekao da su Blizanci napadnuti.«

Ima toliko toga čega se sjećam u vezi toga dana, ali postoje i male praznine, kao to da ne znam tko je te riječi na mene bacio poput bombe i to koliko sam sjedio na stolici i pokušavao procesuirati što to znači. No naposljetku sam ustao i nekako poput zombija prišao stolu gospođe Williams i rekao joj da su mi roditelji jutros zbog posla bili na Manhattanu. Bila je nježna, koristila se glasom kojim je govorila uvijek kada bih pitao smijem li u toalet ili kada bih je zamolio da mi ponovi nešto što nisam razumio. Potom sam shvatio da joj moram to jasnije reći.

»Roditelji su mi bili na sastanku u Blizancima«, rekao sam, i te sam riječi rekao stotinu puta, tisuću puta, milijun puta, jer su svi htjeli znati zašto su bili tamo. Nije da su kasno po noći šetali mračnom uličicom u lošem kvartu - radili su svoj posao u poslovnoj zgradi tijekom radnog vremena.

Moja učiteljica, žena koja je proučavala Shakespearea, širila mi vokabular i zadavala mi što da čitam, nije mi imala što reći nakon što sam joj rekao gdje su mi roditelji.

Svejedno sam se još nadao. Mama mi je uvijek kasnila, kada bi se šminkala pet minuta nakon što je već trebala izići. Stalno sam mislio kako su možda zbog nje zakasnili na sastanak i da ću imati još toliko puno godina tijekom kojih ću je zadirkivati zbog te jedne sitne mane u njezinoj osobnosti; da ćemo zbog tog dana zahvaljivati na tom njegovom tračku lijenosti.

»Čuješ puno priča poput te - o ljudima koji su trebali tog jutra biti u zgradi, ali su zaspali ili su zapeli u prometu, sjeli na krivi vlak ili bili bolesni pa ostali kod kuće.« Duboko udahnem. Ne mogu vjerovati da sam toliko pričao i ne mogu vjerovati da me nitko nije zaustavio. »Ali moji roditelji nisu bili te sreće, pa sam bio posljednje dijete u cijeloj školi.«

I tada se slomim, snažno zaplačem.

Ne moram se upuštati u to kako je škola nazvala Dayanu, koja mi je bila kontakt za hitne slučajeve, da me spasi, u moj prijelaz u život s Dalmom i njezinom obitelji ili u noćne more koje sam imao, noćne more koje još uvijek imam, što se promijenilo i što je ostalo isto. Vjerojatno ne bih mogao izgovoriti te riječi ni da pokušam - toliko sam utonuo u ta sjećanja da se kunem kako je Agencija Death-Cast sigurno pokrenuta prije puno sati, dok sam bio preuzet razmišljanjem o tome kako su se neboderi rušili dok su mi roditelji bili u njima.

»Smijem li te zagrliti?«

Valentinove me riječi iznenade, režu zrak kao da nema drugih zvukova - nema trubljenja auta, nema predstavnika Agencije Death-Cast s mikrofona, nema jecaja koji izlaze iz mojih vlastitih usta.

Kimnem, još uplakan, kao da sam još uvijek ono dijete koje su stalno iznova morali tješiti jer sam se osjećao toliko osamljen.

Dok obavija ruke oko mene, srce mi nabija. Zagrljaj je čvrst - njegovi su prsni mišići stisnuti o moja ravna prsa.

»Grozno mi je što si to proživio«, kaže Valentino. »Žao mi je što sam pitao.«

Odmahnem glavom, a moja mu se brada vuče po ramenu. »Ma, ne, mi smo počeli.«

Dalma pročisti grlo. »Ja sam pomalo blago načela temu, ali ti si isпросio da ti kažemo.« Namigne, uvjeren da je slatko smislila taj mali izraz, i zapravo i jest solidan, ali je - dok grlim ovog dečka kojemu se sviđaju dečki, što ne znači da mu se automatski i ja sviđam - grozomorani.

Sada previše posramljen, prekinem zagrljaj.

»Još samo nešto«, kažem brišući suze.

»Ozbiljno?« kaže Dalma, a zatim mi dobaci smiješak »Šalim se, ali ozbiljno-ozbiljno, skoro je ponoć.«

Okrenem se velikom zaslonu, dno onog pješčanog sata gotovo je puno.

»Bit ću brz«, kažem.

»Ne moraš biti«, kaže Valentino.

Položim mu ruku na rame - ono isto rame na kojemu je netom bila moja brada. »Gle, možda poslije ove večeri nikada više nećemo razgovarati, ali volio bih da nešto iz ovog susreta zapamtiš.«

Nagne se, pozoran.

»Rekao si da, ako umre netko tko ti je u srcu, i ti umreš. Toliko prokleta volim svoje roditelje da me, svaki put kada o njima moram govoriti u prošlom vremenu, kao da nisu ništa doli duhovi, a ne stvarni, živi ljudi kakvi su bili, to slomi.« Do ponoći je još nekoliko minuta. »Evo istine koju nitko nikada ne želi priznati kada je smrt na obzoru ili kada si duboko u tom tugovanju - dokle god nastaviš postojati, nastavit ćeš disati, a, ako dišeš, jednog ćeš dana ponovno početi živjeti.«

Znam da je to glupo, ali kunem se da mu u očima vidim da me razumije, da si urezuje te riječi u pamćenje radi onog *tragičnog* dana kada izgubi nekoga, da ih zbilja *prima k srcu*.

»No bez obzira na to koliko živiš, Valentino, ako ne dobiješ priliku oprostiti se od nekoga koga voliš, svejedno će te to opsjedati. Pogotovo ako imaš tu mogućnost.«

Valentino pogleda u pješčani sat. »Trebao bih se registrirati prije nego što bude prekasno.«

VALENTINO

23:52

Registriram se na Agenciju Death-Cast.

Srećom, ne moram čekati u redu jer imam pametni telefon. Odem na death-cast.com i izradim račun. Preletim preko ugovornog jezika i prijedem ravno na ispunjavanje imena, broj osiguranja, datum rođenja i broj mobitela te kao kontakt za hitne slučajeve navedem Scarlett. Sljedeća stranica ukratko objasni kako se zvuk poziva Agencije Death-Cast ne može promijeniti, za razliku od ostalih upozorenja vlade, kao što je *Amber Alert*. Potom je vrijeme za plaćanje. Ne želim uložiti u djelu godinu, a čak je i mjesec dana previše za moje nove troškove u gradu, pa se odlučim za jednodnevnu uslugu, da vidim kako je to prikloniti se Agenciji Death-Cast. Potvrdim svoj odabir i pozdravi me još posljednja stranica:

Poruka osnivača:

Dobro došli u Agenciju Death-Cast, gdje svoj život i smrt - uzimate u svoje ruke.

U ovoj tvrtki one koji umiru nazivamo Sljedećima. »Zašto Sljedeći?« pitate. Želimo da upamtite da ste svi kapetani na palubama svojih brodova, dižete sidro i krećete na svoja sljedeća putovanja. Ostanite u pokretu ili, jednostavnije rečeno, živite svoj život.

Nemojte čekati do trenutaka kada vam obzor bude jurio u susret.

No, ako juri prema Vama, Agencija Death-Cast ovdje je za Vas.

- Joaquin Rosa

»Gotovo«, kažem i spremim mobitel u džep.

»Kako se osjećaš?« pita Orion.

U redu? Platilo sam samo za jedan dan, za slučaj da mi ne sjedne.«

»Pametna odluka«, kaže Dalma.

»Nadam se da ti nikada neće biti potrebna pretplata«, kaže Orion.

Ne bismo trebali govoriti *nikada* jer mislim da nitko želi da se i s dvjesto godina bavim manekenstvom, ali razumijem što govori. Stvarno mi je grozno što

je Orion morao spoznati toliko toga o smrti. No ne toliko koliko mi se sviđa što će odsada biti u mojem životu.

Počinjem se pitati je li sudbina stvarna.

Zbog toga kako je Orion pričao o onome kako su ljudi jedva izbjegli biti u Blizancima pitam se je li sve to bila sudbina ili čista sreća. A to što sam večeras upoznao Oriona i Dalmu? Je li to bila sudbina? Bi li se to dogodilo da sam iz stana izašao ranije ili kasnije? Što da sam umjesto hodanja pokušao sjesti na vlak? Tko zna bismo li se ikada susreli. Ono što znam jest da ih jesam upoznao i da su oboje nevjerojatno snažne osobe. Impresioniran sam time što još uvijek stoje.

Pogotovo Orion.

Srce mu je knjiga otvorenija od Dalminog, kao da je to neka nuspojava virusne kardiomiopatije.

To je toliko slatko. Nitko tko generalizira o Njujorčanima i njihovoj otresitosti nije upoznao ranjivog Oriona.

Dalma pogleda svoj mobitel. »Još nekoliko trenutaka koji će promijeniti života kakvog poznajemo. Hajdemo se malo razvedriti. Što želite učiniti u budućnosti? Ja želim smisliti svoju aplikaciju i početi mapirati svoje dizajne.«

Imam dugačak popis stvari koje želim postići. Naslovnice časopisa, pojavljivanja na *Met Gali*, hodanje pistom tijekom Tjedna mode. No to neću ostvariti u jednoj godini. Moram uložiti vrijeme i raditi kako bih dosegnuo taj status. To je ono što ću nastaviti raditi. Rezervirat ću još snimanja i nastaviti se bildati kako bi me više skauti ozbiljno shvatili. No, nakon svega što sam večeras osjećao dok sam šetao ovim novim gradom i upoznao nove duše, nadahnut sam da kažem: »Želim stvoriti sjajna sjećanja. Nešto čega ću se moći prisjetiti kad god se postojanje bude činilo teškim.«

Orion se široko nasmiješi i kimne. »Sviđa mi se to.«

No, unatoč osmjehu, vidim da iza njega skriva neku bol. »Što ti želiš?«

»Budi brz«, kaže Dalma.

Zaista ne bih imao ništa protiv da Orion želi ispričati još jednu priču.

»Ne želim umrijeti«, Orion ispljune.

»Nisam li rekla da budemo vedri?«

»Dobro, želim nastaviti živjeti.«

Cijenim njegovo izvrtanje, ali ne čini se da je sam sebi zabavan onoliko koliko je meni.

Svi pozornost usmjerimo na veliki zaslon. No, Orionove su oči zatvorene, kao da ne želi gledati u pješčani sat. Iako je prilično toplo, osim povremenog lakog naleta povjetarca, on drhti. Ne, trese se. Donja usnica mu drhti. Mislim da se boji umiranja, kao da će ga Agencija Death-Cast stvarno nazvati naredne minute. Izgovaram mu ime i Orion proviri, no potom odmah ponovno zatvori oko.

Suspreže još suza. Nema potrebe skrivati pošteno plakanje; i ja sam bio u toj situaciji - štoviše, i danas sam više puta bio u toj situaciji.

Nagnem se prema njegovom uhu. »Bit ćeš u redu.« To je obećanje koje ne mogu dati, ali svaki ću se dan nadati da je istinito.

ORION

23:59

Pišem kratke priče jer sam i ja jedna.
Da sam barem roman.

Nekoliko udisaja udaljen od ponoći, znam da je blizu moje posljednje poglavlje.

Podignem pogled prema Valentinu i pitam se što mi je život mogao ponuditi da sam u sebi imao više stranica.

DRUGI DIO

Agencija Death-Cast

*Agencija Death-Cast neće samo reći ljudima kada će umrijeti.
Pobrinut ćemo se da njihovi životi ne ostanu neproživljeni.
- Joaquin Rosa, osnivač Agencije Death-Cast*

31. srpnja 2010.

JOAQUIN ROSA

00:00

Agencija Death-Cast možda nazove Joaquina Rosu kako bi mu rekla da će umrijeti, no bila bi šteta da osnivač tvrtke ne pozivi dovoljno dugo da vidi kako će njegova tvorevina promijeniti život kakav poznajemo.

Istinu govoreći, ima puno ljudi koji bi željeli da je Joaquin mrtav.

Ljudi se boje promjene, a ovo je najveća promjena koju je svijet iskusio još od interneta. Ne pomaže to što Joaquin ne želi javnosti reći kako njegova tvrtka može predvidjeti kada će netko umrijeti. Razumije znatiželju u vezi ove usluge koja će promijeniti život. Čak su ga i zabavile neke sulude teorije, kao one o vidovnjacima spojenima na futurističke kristalne kugle, o udruzi ubojica koji ubijaju ljude kako bi stvorili ravnotežu u prenapućenom svijetu te - njemu osobno omiljena - o vremenskim putnicima koji skaču u budućnost i vraćaju se s osmrtnicama iz sljedećeg dana. Bez obzira na sve, Joaquinu su usta ostala zapečaćena jer ne vjeruje da je svijet spreman za istinu.

Jednom kada se ta vrata otvore, neće se moći zatvoriti.

Ubrzo nakon vrlo diskretnog začetka Agencije Death-Cast, prije puno godina, Joaquin je sve obznanio Središnjoj obavještajnoj agenciji. A kad kaže sve, misli sve. Agencija Death-Cast postala je Joaquinovo životno djelo - važnija i od očinstva - a to bi se djelo bez vladine podrške moglo ugasiti. Postupak je bio posve iscrpljujuć, toliko da je bio u iskušenju odustati puno prije nego što je i počeo. No usluga koju će Agencija Death-Cast omogućiti daleko je prevažna svakoj živućoj osobi koju je Kosac opljačkao u konačnici bez upozorenja. Svakako, neke Joaquinove izume vlada je u konačnici ograničila i obuzima ga strava na pomisao o danu kada će se moć Agencije Death-Cast početi zlorabiti ali zasada ima dopuštenje početi s poslom.

Trenutak je napokon ovdje.

U glavnom sjedištu Agencije Death-Cast, u gradu New Yorku, Joaquin Rosa spreman je promijeniti svijet.

Promijenit će tijek povijesti tako što će nazvati prvog Sljedećeg, što je službeni naziv, odlučio je, kojim će njegovi zaposlenici nazivati one koji će umrijeti. Vjeruje da se prema svakom Sljedećem treba ponašati kao da su na

palubi vlastitog broda, kapetani svojih sljedećih putovanja čija su konačna odredišta na obzoru.

Ima jedan citat autora Johna A. Shedda o kojem Joaquin često razmišlja: »U luci je brod siguran, ali brodovi nisu za to stvoreni.«

Voli misliti da ljudima omogućuje još jednu, posljednju plovidbu.

Ranije te večeri, tijekom posebnog priloga za CNN, Joaquina su pitali šteti li registracija na poziv o Posljednjem danu činjenici kako bi se život trebao iskusiti bez upozorenja o tome kada će sve biti gotovo.

»Ako ljudi žele misterije, možda bi trebali otvoriti detektivski roman«, odgovorio je Joaquin, uz nakrivljeni smiješak. »Ako su nam ovi životi uistinu jedini, bolje nam je da ih proživimo bez misterija o tome kada će sve završiti. Znate li što možete učiniti nakon što vas proglase mrtvima? Ne možete se radi dobrobiti svoje obitelji uvjeriti da su vam financije uredne. Ne možete napokon učiniti ono čega ste se cijelog života bojali. Ne možete nekome reći da vam je žao. Ne možete nekome reći da ga volite.« Joaquin je maknuo noge iz prekriženog položaja i nagnuo se naprijed, bliže novinaru kao da dijeli najveću tajnu u svemiru. »Agencija Death-Cast neće samo reći ljudima kada će umrijeti. Pobrinit ćemo se da njihovi životi ne ostanu neproživljeni.«

Joaquin poznaje shrvanost koja dolazi s neočekivanim gubitkom neke osobe. Ponoć je, ali nitko ne slavi.

Dok sjedi za računalom u srcu sjedišta Agencije Death-Cast, sve su oči uprte u njega.

Pozivni centar ima šarene zidove, sretne i zdrave biljke te kamene fontane s vodom koja u kaskadama pada na bijelo kamenje. To je prekrasna pozadina za fotografiranje, da, ali ovo je dizajnirala njegova supruga kako bi bilo umirujuće okruženje za teleoperatore - znane kao glasnike, jer su oni ti koji prenose posljednju poruku - tijekom njihovih neveselih smjena. Ovaj posao svakoga može mentalno oštetiti, Joaquin to zna. Zato će svijet vidjeti da su, umjesto vidovnjaka, ubojica i vremenskih putnika, pri telefonima terapeuti, savjetnici za krizne situacije i socijalni radnici, kako bi tješili Sljedeće, a istovremeno pazili i na to da *zaštite* sebe.

Bad brz pogled prema svojoj supruzi Nayi, i njihovom devetogodišnjem sinu Alanu, koji, kao i svi drugi, čekaju bez daha. Otkako je prvog srpnja objavljen početak usluga *Agencije* Death-Cast, njegovu su obitelj rešetali, no sada će napokon vidjeti plodove Joaquinova rada.

Jednog će im se dana iskupiti.

Joaquin podigne telefon.

Zvukovi okidanja kamera nadglasaju umirujuće fontane. Ovo je jedini put kada će Joaquin dopustiti da u objekt uđu fotografi. Svi su oni ovdje kako bi zabilježili povijesni trenutak. Već se pita koju će fotografiju kasnije koristiti na

svim naslovnicama i hoće li postati dovoljno legendarna da posluži i kao naslovnica njegovih neizbježnih memoara.

Još fotografija nastaje dok Joaquin uključuje računalo monitora nakrivljenog dalje od svih, tako da su na zaslonu samo njegove oči. Jedno od brojnih obećanja koja je Joaquin dao javnosti bilo je da će privatnost uvijek biti šticeana i nikada neće izdati to povjerenje.

Pročita ime na vrhu popisa i utipka broj.

Vrijeme je da nazove prvog Sljedećeg i kaže toj osobi da danas umire.

ORION

00:01

Zove Agencija Death-Cast.

Znači, to je to, onaj gad od Kosca napokon dolazi po mene. Neću vidjeti kako će se odigrati prva godina postojanja Agencije Death-Cast, niti sljedeća, i tako dalje, i tako dalje, i tako dalje, i tako dalje. Možda neću proživjeti ni sat vremena prije nego što postanem prošlo vrijeme. Ne mogu disati i osjećam se kao da bih mogao istog trena pasti mrtav. Srce mi udara, nabija, pada poput čekića, pulsira brže čak i od zvuka poziva Agencije Death-Cast, koji zvuči kao da neki klinac drma crkveno zvono. Zvuk poziva postaje glasniji, glasniji, glasniji, kao što su prezentacijski videi i upozorili da će biti, kako poziv ne bi bio propušten. I, iako je obavijest samo za mene, njime završavaju svi životi oko mene - svi posežu za svojim mobitelima prije nego što shvate da je ovo moj Posljednji dan, a ne njihov jer oni imaju sve vrijeme svijeta.

Stiješnjen sam uz Dalmu i Valentina, ali ne mogu ih pogledati, ne mogu u njihovim očima vidjeti koliko je ovo stvarno.

Prije jedne minute Agencija Death-Cast je pokrenuta, a sada ću ja umrijeti, što je nešto na što sam se pripremao posljednjih nekoliko godina, a svejedno nisam spreman otići - još uvijek nisam spreman; ne želim otići; želim ostati, ostati, ostati.

Zgrabim mobitel iako se ne želim javiti na svoj poziv o Posljednjem danu. No potom vidim da mi je mobitel zamračen, miran i tih. Nema imena pozivatelja na kojemu piše *AGENCIJA DEATH-CAST*, nema vibracije, nema poziva.

Ne zovu mene.

Srce mi ne uspori - još uvijek nabija kad podignem i vidim Valentina kako drži mobitel dok on vrišti najvažnije upozorenje u njegovom životu.

VALENTINO

00:02

Agencija Death-Cast zove me kako bi mi rekla da ću uskoro umrijeti, ali moj život tek počinje.

Ovo mora biti neka greška.

Orion, Dalma i hrpa nepoznatih ljudi izgledaju užasnuto. No ne bi trebali. Nema šanse da umirem. Agencija Death-Cast je nova i sigurno su u nekim stvarima pogriješili. Čim se ovo raščisti, svi se možemo vratiti zabavi.

»Ne brinite«, kažem Orionu i Dalmi. »Siguran sam da je hrpa ljudi upravo primila pozive koje nisu trebali primiti.«

»Kao, slučajni poziv kad sjedneš na mobitel?« pita Dalma. »Mislim da glasnici Agencije Death-Cast nisu...«

»Ispričavam se što prekidam, ali i glasnici su ljudi.« Kimnem prema onima koji vjeruju u izvanzemaljce - oči su im uperene u nebo, čekaju da ih se otme. »Tako da, osim ako su glasnici zapravo izvanzemaljci i sve smo ovo krivo shvatili, moramo dopustiti mogućnost da ljudi pogriješe.«

»Totalno«, kaže Orion, ali ne vjerujem da mi vjeruje.

»Doslovno sam se upravo prijavio. Mora biti pogreška.«

Toliko je očiju na meni, a ovo nije način na koji sam želio da me svijet vidi.

Vrijeme je da svima dokažem da su u krivu pa da možemo nastaviti dalje sa svojim životima.

Prijeđem palcem po zaslonu mobitela kako bih se javio na ovaj slučajni poziv o Posljednjem danu.

»Halo?«

»Pozdrav, zovem iz Agencije Death-Cast«, kaže poznati duboki glas, onaj koji svi dobro poznajemo od dana kada je stajao pored predsjednika i objavljivao ovaj novi program. »Ja sam Joaquin Rosa. Jeste li vi Valentino Prince?«

Čuti Joaquina Rosu - gospodina Death-Casta glavom i bradom - kako izgovara moje ime, šokira mi cijelo tijelo. To je kao kad me svih onih puta kada bih u pet ujutro izlazio iz kuće radi trčanja hladni zrak probijao poput noža. Uvijek je tu ono iskušenje da se vratim unutra, gdje je toplo i udobno, gdje se mogu odmarati. No ja sam netko tko se nastavlja kretati jer je to način na koji u životu napreduješ. Čak i sada osjećam poriv da prekinem ovaj poziv i pretvaram se da se

ne događa, no tada će mi taj oblak visjeti nad glavom. Siguran sam da me Joaquin zove jer je netko u korisničkoj službi primijetio pogrešku u mojoj registraciji te, kako je ovo užurbana večer za sve, Joaquin će se osobno pobrinuti da ne bude problema kada me Agencija Death-Cast zapravo bude zvala s obavijesti o Posljednjem danu, što će biti za više desetljeća. Užasno je ljubazno od njega što je na ovaj veliki dan odvojio vremena za ovo.

»Pozdrav, gospodine Rosa. Ovdje Valentino. Je li sve u redu?«

Na njegovom kraju linije nastane stanka. Gotovo provjerim je li poklopio.
»Nažalost, nije, Valentino.«

»Pa, što se događa?« pitam. »Jesam li zeznuo obrazac za registraciju?«

»Valentino, žao mi je što te moram obavijestiti da će te u nekom trenutku u sljedeća dvadeset četiri sata zateći iznenadna smrt«, kaže Joaquin. »I iako ne postoji ništa čime to mogu spriječiti, želim da znaš da još uvijek imaš priliku živjeti.«

Odmahujem glavom kao da me može vidjeti. No Orion, Dalma i krug nepoznatih ljudi mogu. Ne smetaju mi Orion i Dalma, ali svi ostali okružuju me kao da čekaju da počnem s *break-danceom*, da im priredim nastup. Želio bih da se Times Square sada zamračí, onako nekako kao što su zloguki proroci predviđali. Osim što ne želim da svijetu dođe kraj za bilo koga - što itekako uključuje i mene.

»Jeste li sigurni da ste dobili pravu osobu?« pitam. »Ovo mora biti pogreška, ja sam...« Želim reći da sam zdrav, no tada susretnem Orionov suzni pogled; ne treba mu podsjetnik na to da bi, između nas dvojice, ljudi njega proglasili onim za koga je *najizglednije da će primiti poziv o Posljednjem danu*. Potom se sjetim da to što si zdrav nije važno kada te udari auto. Sestra mi je gotovo izgubila život zbog nesreće, a sada ću ja izgubiti svoj?

»Registrirao sam se tik prije ponoći. Ovo mora biti pogreška«, zaključim, bez dokaza koji bi ukazivali na suprotno.

»Bojim se da nije«, kaže Joaquin.

»Ali kako da to znam? Kako *vi* to znate? Možda ste u krivu.«

»Nisam u krivu, iako bih volio da jesam.«

»Mogli biste biti, gospodine Rosa. Možda ste me pomiješali s nekim drugim Valentinom Princeom.«

Postoje drugi, znam. Kako sam se sve više bavio manekenstvom, tako sam u Google utipkavao svoje ime, a moje su slike zakopavale druge s imenom Valentino Prince u državi. Bilo je to malko nalik pobjeđivanju u natjecanju popularnosti. Još bi godinama trebalo biti - *bit* će još mojih slika.

»Razumijem da primaš tešku vijest«, kaže Joaquin. »Srce mi se slama što ti je prenosim.«

»Nisam ni znao da ćete *vi* obavljati pozive.«

»Neću, no, kako je ovo prvi službeni poziv o Posljednjem danu, ja ću ga obaviti.«

Prvi.

Ovo je prvi poziv o Posljednjem danu.

Prvi put da Agencija Death-Cast zove nekoga kako bi mu rekla da će umrijeti.

Ne želim ovako ostati zapamćen u povijesti.

»Ne želim prvi umrijeti«, kažem. Sigurno zvučim kao da sam ponovno dijete, preklinjem roditelje da Scarlett prvu pošalju u kadu ili na zubarevu stolicu.

»Nažalost, ne znam u kojem će te trenutku današnjeg dana zateći iznenadni kraj, no to što si prvi primio poziv ne znači nužno da ćeš prvi umrijeti.«

Možda se onesvijestim.

Stvarno sam na telefonu s Joaquinom Rosom, nekoliko minuta nakon što je diljem države pokrenut program njegove Agencije Death-Cast, i on je vrlo uvjeren da ću ja - Valentino Prince, prvi poznati Sljedeći - danas umrijeti. No ne zna kako niti u koje vrijeme. Tako barem on tvrdi, a nešto mi govori da neću baš puno postići ako budem preklinjao da mi kaže istinu s obzirom na to da će tajna umrijeti sa mnom.

»Valentino, kako bih ti sada mogao pružiti podršku? Jesi li sam?«

Nitko tko stoji na Times Squareu nije sam, ali imam takav dojam. Jedini sam koji trenutno kroz ovo prolazi. Potom mi pogled, poput magneta, ponovno pronađe Oriona, a on je i više nego upoznat s ovim strahom od umiranja.

»Nisam sam«, kažem.

»To su dobre vijesti«, kaže.

Da sam skloniji sukobima, suprotstavio bih mu se. Možda nisam sam, ali pravi ljudi nisu ovdje. Scarlett neće stići do ujutro iako bih je možda trebao spriječiti u putovanju i sam rezervirati let kući kako bih mogao sve vidjeti. Scarlett, prijatelje iz srednje škole, ljubazne susjede. Možda će mi čak i roditelji sada posvetiti vrijeme. No vrijeme je toliko ograničeno. Sati provedeni u zračnoj luci i u zrakoplovu mogu se provesti živeći.

Sve ove misli previše su nadrealne.

Došao sam u New York kako bih si promijenio život, a umjesto toga ću ovdje umrijeti.

Ponovno se usredotočim na poziv, spreman prijeći na nešto drugo. »Osim ako želite podijeliti sa mnom nešto konkretno, mislim da je to to.«

»Prije nego što odeš, Valentino, želio bih da znaš da na stranici death-cast.com postoje različiti izvori o tome kako s bližnjima razgovarati o svojem Posljednjem danu, koje su napisali vrhunski savjetnici za smrtne slučajeve. Ima i različitih aktivnosti koje će se tijekom dana osvježavati, a možda bi vrijedilo u njima sudjelovati«, kaže Joaquin.

Zar Agencija Death-Cast stvarno misli da će Sljedeći sjediti i ništa ne raditi?

Već imam planove za danas. Prije snimanja koje imam ujutro spavat ću u svojem novom stanu. Potom ćemo Scarlett i ja istraživati grad i urediti svoj novi dom te vjerojatno sve proslaviti večerom na podu od tvrdog drva, a kutije će nam služiti kao stolovi. A nakon nekog vremena, ili puno sati ranije, čini se da ću umrijeti.

»Imam planove« je sve što kažem.

»U redu. Ostavljam te njima«, kaže Joaquin. »U ime svih nas u Agenciji Death-Cast, jako nam je žao što te gubimo. Proživi ovaj dan punim plućima, može?«

Nitko me neće izgubiti. Neću biti izgubljen.

Preživjet ću.

Taman kad se spremam prekinuti poziv, Times Squareom odjekne pucanj pištolja.

ORION

00:06

Upravo kad sam pomislio da je zvuk poziva Agencije Death-Cast nešto najstrašnije što ću večeras čuti, čuo se pucanj.

Pucnjevi.

Svi koji su okruživali Valentina počnu bježati u različitim smjerovima, kao žohari kad se upale svjetla. Potom se niotkuda pojavi bijelac s maskom lubanje koji puca iz pištolja. Dalma me potegne za zapešće kako bismo prokleta pobjegli odavde, ali zakočim kada vidim da Valentino stoji mimo poput nekog od onih živih kipova. Pitam se je li Valentino šokiran zbog muškarca u maski lubanje koji ga nišani pištoljem ili je jednostavno prihvatio svoju sudbinu.

No ja nisam.

Dotrčim do Valentina i srušim ga na beton taman kad pištolj opali. Začuje se još jedan pucanj, ovoga puta policajaca koji jure za muškarcem s maskom lubanje, a on bježi, trči pored Dalme, koja se skriva iza kante za smeće iz koje se prelijeva. Prestravljena je, moram i nju maknuti odavde, svi se moramo izgubiti odavde.

Ali ne mogu se pomaknuti.

Osjećam se kao da mi zrak pod visokim tlakom širi prsa i prijeti da će eksplodirati toliko snažno da će mi smrviti kosti. Između lopatica osjetim gorući bol i ne znam je li me metak pogodio ili ne. Možda nisam primijetio zbog adrenalina ili zbog toga koliko se od ponoći život brzo mijenjao i završavao. Želim se opipati da vidim je li me metak zahvatio, ali oštri bolovi jure mi uz ruke, kao da mi netko duž ruku prelazi noževima - gore-dolje, gore-dolje, gore-dolje. Doživljavam infarkt i ovo je ona vrsta srčanog udara koji sam uvijek smatrao seizmičkim. Pokušam si masirati prsa i sjesti kako bih otupio bol, ali previše je strašan, pa padnem na leđa, a lice mi se nađe pored šokiranog Valentina.

Jesam li ga upravo spasio?

Ako jesam, jesam li time što sam promijenio njegovu sudbinu promijenio i svoju?

Hoću li umrijeti umjesto njega?

Ili ćemo do kraja ovoga dana obojica umrijeti?

JOAQUIN ROSA

00:07

Ovako evo svršava svijet / Ne praskom nego cviljenjem.«¹

Taj legendarni citat pjesnika T. S. Eliota prvo je na što Joaquin Rosa pomisli nakon što prekine poziv s Valentinom Princeom. Već zna kako će ga prepraviti za svoje memoare:

Ovako evo svršava prvi poziv o Posljednjem danu, ne cviljenjem, nego praskom.

Joaquin je doista očekivao nešto cviljenja nakon što prvom Sljedećem kaže da će danas umrijeti, no umjesto toga čuo se prasak - pucanj pištolja. Puno pucnjeva, da bude precizan, a zbog svakog je želio poskočiti u sjedalu kao da ga pogađaju metci. Na sigurnom je, na sreću, ali ne može to reći o preostalim današnjim Sljedećima, koji su možda žrtve ovog napada.

Je li Valentino Prince žrtva ili napadač?

Rješavanje tog misterija nije Joaquinov posao.

Eliminacija misterija iz jednadžbe smrti jest.

Joaquin skoči sa sjedala i okrene se glasnicima koji su sa strane čekali njegove naredbe. »Započnite s pozivima o Posljednjem danu«, kaže dajući sve od sebe da ostane pribran. Poziv je bio privatn, pa nitko drugi nije čuo pucnjeve, ali neće proći dugo prije nego što se poveže da se nasilni čin odvio nekoliko trenutaka nakon što je razgovarao s prvim Sljedećim. Zna da će Agenciju Death-Cast okriviti za ovo i prestrašiti investitore koji su mu potrebni kako bi program proširio na cijeli svijet.

Dok lebde preko sobe u svojim bijelim košuljama te svijetlosivim hlačama i kravatama, glasnici izgledaju kao duhovi. Joaquin ih je uputio da izgledaju hladnokrvno, smireno i pribrano, točno onako kako ih svijet mora vidjeti da bi shvatio snagu i profesionalnost ljudi s druge strane telefona i računala. Dok glasnici zauzimaju svoja mjesta, uključuju računala i bacaju se na posao, Joaquin ispušta duboki uzdah.

Jedan pogled na Naju i Joaquin zna da njegova supruga osjeća da je došlo do nemira. Nakon što se mediji razidu, reći će joj što je bilo, no morat će biti brz jer,

¹ T. S. Eliot: »Šuplji ljudi« (školska knjiga, 2009, preveo Antun šoljan), op. prev.

čim se ovim novinarima i fotografima vrate njihovi mobiteli, otkrit će napad i svi će okriviti Agenciju Death-Cast.

Nikada to neće smjeti reći naglas, ali zna da kraj neke osobe jednostavno doprinosi početku ove tvrtke te *nije* rezultat postojanja Agencije Death-Cast. Bez obzira na to što tko rekao.

Dok Joaquin gleda od glasnika do fotografa, u prvom planu njegovih misli nalazi se jedno: nastala je najbolja moguća naslovnica njegovih memoara. Naposljetku, nema ničeg boljeg od pucnja pištolja da čovjeku život preleti pred očima; samo se nada da je kamera uhvatila Joaquinovu reakciju.

Ako nije, tragični trenutak uzaludno je potrošen.

VALENTINO

00:12

Svi bježe kako bi spasili život, osim mene.

Ja više nemam život koji bih trebao spasiti.

Oduvijek dajem sve od sebe da se krećem naprijed kada me život izazove - jutarnje trčanje, prebacivanje na sljedeće utege u setovima, sve one odbijenice koje sam dobio nakon prijave za posao zbog kojih sam se osjećao grozno - ali što bih trebao napraviti kada život završava? Samo to prihvatiti?

Kada sam čuo pucanj, sledio sam se.

Nikada nisam očekivao da ću večeras vidjeti kako uokolo lete metci. Hoću li ovako umrijeti?

To je toliko užasavajuća pomisao da ne mogu natjerati tijelo da učini išta drugo osim da leži ovdje na tlu i drhti poput životinje koja je napuštena na hladnoći. Oko mene se nastavlja stampedo. Pored mene čuje se trčanje nogu, a druge mi preskaču cijelo tijelo. Čak sam udaren u leđa. U jednom trenutku Orion leži očiju uprtih u nebo, a u sljedećem se Dalma niotkud pojavi. Pomaže mu da sjedne i više, traži pomoć - više *moje* ime i traži pomoć.

»Ima srčani udar, Valentino, molim te, pomozimi!« Dalma privije Oriona na svoja prsa, u usta mu gume neku tabletu i govori mu da proguta. »Drži se, O-Bro, dovest ću ti pomoć.«

Čudno je kako nekome tko umire govorimo da se drži, kao da ima izbora.

Imam li ja izbora? Mogu li samo reći svijetu, *Ne, ne umirem danas. Pokušajte ponovno kasnije.*

»Treba nam liječnik!« više Dalma.

Ni jedna jedina osoba ne prestane trčati. Koliko njih pretpostavlja da je Orion već sigurno mrtav? Pa, glupi su. I ja sam. Orion je mogao pobjeći, ali nije. Ostao je pored mene. Više od toga, spasio mi je život iako zna da umirem.

Bio sam u krivu kada sam pomislio da više nemam život koji bih trebao spasiti. Imam. Samo on nije moj.

Ako postoji išta što mogu učiniti da se pobrinem da Agencija Death-Cast ne nazove i Oriona, sada je vrijeme.

Ne mislim o svojem osobnom stanju, nego sav fokus usmjerim na svoje tijelo - aktiviram trbušne mišiće kako bih sjeo, ruke raširim po tlu kako bih se odgurnuo, stopala u čvrst stav. »Daj da ga ja uzmem«, kažem.

Dalma mi da prostora i podigne Orionovu kapu, koja mu je pala s glave i otkrila smeđu šumu kovrča. Podignem Oriona u naručje i nosim ga kao Superman kada u zraku uhvati civila. Ako sve odradim kako treba, možda bih mogao biti junak.

»Kuda idemo?«

»Ovim putem«, kaže Dalma i povede nas dalje od stampeda, niz Četrdeset sedmu ulicu.

»Trebamo li nazvati hitnu pomoć?«

»Ne mogu riskirati da Oriona ne prime jer se umjesto toga skrbe za nekoga tko je upucan.«

Koliko će dugo trebati da se liječnici prestanu uopće truditi liječiti nekoga za koga znaju da je Sljedeći? Tjedan dana, mjesec dana, godina?

»Što ćemo onda?«

»Tražim najbliže bolnice«, kaže Dalma dok pregledava Google Maps. »Sveučilište New York ima bolnicu u Trideset prvoj, ali Orion je tamo jednom imao lošeg liječnika, pa bismo umjesto toga trebali otići sjeverno, do Lenox Hilla u Sedamdeset sedmoj.«

»Ja živim u Sedamdeset sedmoj«, kažem.

Dalma me pogleda preko ramena, kao da očekuje da objasnim zašto je ta slučajnost važna. Nije. »Drži ga uspravno«, kaže.

Ne razumijem zašto je potrebno da Oriona držim uspravno, ali učinim tako. Pomaknem mu glavu tako da mu je lice oslonjeno na moje rame. Oči su mu zatvorene i stalno si pritišće ruku o prsa kao da sam sebi masira srce. Pretpostavljam da to i radi. Ne znam koliko to pomaže, jer se također jako trudi duboko udahnuti, ali uvijek zapne. Ovako izgleda borba za život.

Dalma primijeti taksi i to se pretvori u utrku između nje i nekog drugog. Ona pobijedi i vlastitim životom brani stražnja sjedala. Dam sve od sebe da stignem do tamo što je prije moguće, a da se ne spotaknem, te, kada dođem do auta, postavim Oriona u sredinu te mu sigurnosni pojas prevučem preko struka.

»Je li mu dobro?« pita vozač.

»Ne«, kaže Dalma. »Molim vas, vozite nas do bolnice Lenox Hill.«

»Trebali biste zvati hitnu«, kaže.

»Ako se ne pokrenete sada, brat će mi umrijeti u vašem autu!«

»Toga se i bojim.«

Vozač otpočne naše putovanje neprestano u retrovizoru pogledavajući Oriona. Ne čak ni samo na crvenim svjetlima nego i dok aktivno vozi. Vozači poput njega razlog su zašto mi je sestra gotovo poginula.

»Možete li, molim vas, pogled držati na cesti?«

To *molim vas* ne skriva stav koji mi se čuje u glasu, ali postigne što sam htio.

Dok se vozimo, moram se zapitati ugrožavam li Oriona i Dalmu time što sam s njima u autu. Ako sam obilježen kao netko tko će umrijeti, čini li me to magnetom za smrt? Ne znam, ali to je vrlo samotna pomisao. Nije li cijeli smisao toga što Sljedeći dobivaju pozive o Posljednjem danu u tome da im se pruži prilika da srede svoje poslove te posljednji put zagrle svoje obitelji i prijatelje? Pretpostavljam da to nije važno jer je moja obitelj na drugom kraju države.

Posegnem za mobitelom, spreman nazvati Scarlett kako bih joj priopćio vijesti. Ali nije mi u džepu. Triput provjerim džepove hlača, kao da će se magično pojaviti jer treća je uvijek sreća. Ništa, naravno. Gdje bi mogao...

Prokletstvo.

Nikada nisam spremio mobitel. Nisam dobio priliku. Prekidao sam poziv s Joaquinom Rosom i tada čuo prvi pucanj pa se smrznuo. Potom me Orion oborio, a mobitel mi je sigurno ispao iz ruke. Ovo je najgori početak posljednjeg dana na cijelom planetu. Vratiti se na Times Square kako bih potražio mobitel bilo bi silno glupo. Jednom su me zeznuli i za to krivim New York. Ako me zeznu i drugi put, krivit ću sebe jer riskiram život kako bih nazvao sestru i jer se nadam da će me Agencija Death-Cast ponovno nazvati kako bi mi rekla da mi zapravo nije Posljednji dan.

Mobitela nema. Moram to prihvatiti, baš kao i svoju sudbinu.

Uostalom, već je poslužio svojoj veličanstvenoj svrsi.

Nijedan drugi poziv neće mi toliko promijeniti život kao onaj koji je započeo cijelu ovu gužvu.

JOAQUIN ROSA

00:21

Joaquin Rosa nije ovako zamišljao pokretanje Agencije Death-Cast. Vjerovao je da će pozivi biti jednostavniji.

Statistički, tijekom praznika dolazi do velikih skokova mortaliteta. Više vozača na cesti jednako je većem broju nesreća. Pasivno pušenje može dovesti do toga da vam se pluća okrenu protiv vas, a, kako ih se ne može liječiti u hitnoj pomoći koja zbog praznika ima manjak zaposlenika, dan je ukaljan gubitcima. Da se i ne spominju samoubojstva u ovom nemilosrdnom svijetu. Sve je to bolno, no, u konačnici, nije neuobičajeno. No danas nije tradicionalni praznik.

Možda je još prerano, ali Joaquin je očekivao da će do sada već početi pritjecati pohvale. Koliko ljudi živi drukčije, promišljenije otkako su otkrili da nije obična subota, nego njihova posljednja subota, njihov jedan jedini Posljednji dan?

Umjesto da se prema Joaquinu odnose kao prema anđelu, nazivaju ga vragom.

»Govore o meni kao da sam ja zlikovac«, kaže Joaquin svojoj supruzi. Nalazi se u privatnom apartmanu unutar tvrtke, na laptopu pregledava Twitter dok mu Naya gleda preko ramena. Od svega ovoga ti se slama srce. I kao da dobivaš pljusku u lice. Nitko ne zna kakve je sve žrtve morao podnijeti kako bi ova predviđanja omogućio javnosti. »Svijet zna da nisam izumio smrt, zar ne?«

»Ponovna osmišljavaš smrt«, kaže Naya.

»Ponovno osmišljavam kako *živimo* sa smrću«, usprotivi se Joaquin.

»Poznate su mi uzrečice Agencije Death-Cast, ljubavi.« Naya sjedne pored Joaquina, odmakne mu ruke s tipkovnice i primi ih u svoje. »Ali ostatak svijeta još pokušava shvatiti. Upozorila sam te da, ako odabereš biti toliko otvoren, to će također značiti da ćeš postati lice smrti, sve dok ljudi ne shvate da nije tako.«

Da je barem Joaquin stvarno vidovnjački vladar iz svemira pa da može pogledati u budućnost i vidjeti kada će ovo vrijeđanje prestati. Izgara od želje da pročita još komentara, da pronade neki glasni glas koji će inspirirati druge da na ovu situaciju gledaju drukčije, koji će sve druge podsjetiti da je Joaquin ljudska osoba s ovog planeta, koja voli život.

»Samo pokušavam pomoći«, kaže pitajući se je li sve ovo bila pogreška.

Možda je Agencija Death-Cast trebala ostati zakopana.

»Pomažeš«, kaže Naya. »No, dok ti ne počnu vjerovati, nemoj zaboraviti tko već vjeruje.«

Joaquin gleda u svoju genijalnu, prekrasnu suprugu i moli se da Agencija Death-Cast neće nazvati nijedno od njih dvoje dok im ne bude barem sto godina, tako da mogu zajedno ostarjeli. Kad su razmjenjivali bračne zavjete, rekao je Naya da je želi voljeti čak i kada bude imala više bora nego što ih ima na nekoj od košulja koju on na kraju dana zgužva u loptu i baci u ormar. Mislila je da je smiješan čak i kada drugi nisu te je, baš kao prvi put kada je u kafiću čuo njezin smijeh, znao da je to pjesma koju bi cijeli život iznova mogao slušati.

Joaquin i Naya okrenu se zajedno, a pogledi im slete na njihovog sina. Alano ima samo devet godina, a isto toliko trebalo im je da ga začnu. Rosini su pokušavali i pokušavali, potom odustali pa ponovno pokušavali i pokušavali, bez uspjeha. Joaquin je uporno krivio sebe, bijesan na one spermije koji su se šetali tijekom utrke te se ni potrudili niti prijeći cilj. Opirao se svim razgovorima o posvojenju jer je više od svega želio dijete čiji je DNK potekao od njegovog vlastitog i od Nayinog.

Dogodilo se čudo i evo ga, Alano Angel Rosa.

Čvrsto spava na kauču, sa svojim novim štenetom njemačkog ovčara, kao da ova večer nije početak pravog zlatnog doba.

S obzirom na to kako se večer odvija, možda je sjajno što mu sin ne svjedoči ovim užasima.

Joaquin možda nije vrag, ali dopustit će ljudima da vjeruju u to ako moraju.

Uskoro će se sjetiti tko su prava čudovišta i shvatiti da je on cijelo to vrijeme bio junak.

VALENTINO

00:29

Na putu do bolnice moram se pitati što će me ubiti.

Da je Orion primio poziv o Posljednjem danu, imao bi razloga sumnjati da će njegovo srce biti krivo što ga je ukokalo.

Ali ja?

Moglo bi biti bilo što.

Prometna nesreća čini se prikladnom. Okrutna je to sudbina koja će taman dovoljno zrcaliti Scarlettinu nesreću, samo ovaj put sa smrtnim ishodom. Možda padnem u neki od onih šahtova iz kojih se puši i iskrvarim u kanalizaciji. Ili mogu pobjeći od požara samo da bih zatim pao s požarnog stubišta. Ta bi mi ironija bila grozna. Postoje bezbrojne mogućnosti čudnih nesreća. No za sada je najveća prijetnja bio strijelac s maskom lubanje. Nije se zadržavao kako bi dovršio posao, zbog čega mislim da nije stvarno mene htio. No što ako me netko *zapravo* odredi kao metu? Koga sam toliko mogao razljutiti? Bio sam silno ljubazan prema zaposleniku zračne luke koji mi je pomogao na pokretnoj traci pronaći kovčeg. Dao sam napojnicu taksistu. Čini se da me stanodavac ne obožava, ali moje ubojstvo neće mu osigurati moju stanarinu. Jedini drugi ljudi koje u gradu osobno poznajem...

Jedini drugi ljudi koje u gradu poznajem su sa mnom na zadnjem sjedištu ovoga taksija.

To je suluda pomisao. Orion i Dalma su dragi Njujorčani puni dobrodošlice, koji su toliko toga prošli. Ne bi te gubitke priuštili nikome drugome. Uostalom, teško je zamisliti Oriona u situaciji da ikoga ubije. On je najranjivija osoba u ovome autu. No onda opet, ne mora to biti ubojstvo. Što ako to što sam blizu Oriona, nekoga toliko blizu rubu smrti, dovlači prema meni nevolje? Baš ovaj put do bolnice u koju ga trebamo dovesti mogao bi biti ono što će me ubiti; baš sad u moja bi se vrata mogao zabiti auto i...

Moram prestati.

Ovo ne pomaže.

Orion i Dalma ne predstavljaju mi opasnost. Ako me netko želi ubiti, to je vjerojatno neki drugi maneken koji želi preuzeti moju gažu u reklami.

Ne.

Gotov sam s razmatranjem misli o tome tko me želi ubiti.

Zadnji put kada sam provjerio nisam bio vidovnjak koji može rasprostrijeti nešto karata i otkriti svoju sudbinu. Rečeno mi je sve što se zna: umrijet ću noćas ili, ako budem imao sreće, kasnije danas. Čak i ako nemam dojam da i u čemu od ovoga ima sreće.

Stignemo u bolnicu Lenox Hill, a ja nosim Oriona niz hodnik dok me Dalma vodi do odjela za hitni prijam. Sve se toliko brzo odvija dok medicinske sestre obilaze pult i pregledavaju Oriona, a Dalma ih obavještava o njegovom stanju. Položim Oriona na krevet s kotačićima i govorim mu da će biti u redu.

Sestra odgura Oriona iza zastora. »Samo za obitelj«, kaže dok je Dalma slijedi.

»Ja sam mu obitelj«, kaže Dalma.

Sestra izgleda sumnjičavo. »Po krvi?«

»Po zakonu.«

Sestra kimne i navuče zastore oko njih.

»Je li Agencija Death-Cast nazvala Oriona?« Čujem kako sestra pita.

»Ne. Nemojmo joj dati nikakav razlog da to učini«, kaže Dalma.:

Pitanje medicinske sestre čini se nestvarno. Otkako je najavljena Agencija Death-Cast, bilo je puno rasprave o tome kakva će biti uloga medicinskog osoblja kada se bude radilo o skrbi za Sljedeće. Isplati li se trošiti resurse na pacijente koji svejedno neće preživjeti? Trebaju li se liječnici skrbiti o svima, bez uvida u status njihovog Posljednjeg dana? Pomisao na to kako Oriona ne bi liječili da su ga nazvali iz Agencije Death-Cast užasavajuća je.

To će biti moja stvarnost.

Zasigurno ću između sada i ponoći biti upleten u stravičnu nesreću.

Devetnaestogodišnjaci nisu poznati po tome da umiru od starosti ili u snu.

Ako me kasnije dovedu u bolnicu, hoće li se liječnici potruditi pokušati spasiti mi život?

Ili će samo stajati i gledati me kako umirem?

ORION

00:36

Na licu osjetim toplu svjetlost, kao da ću prijeći u zagrobni život ili tako nešto. Ali znam da nije to.

Medicinska sestra otvara mi kapke, proučava mi zjenice i pita me kako se zovem. Prije nego što stignem odgovoriti, Dalma me preduhitri.

»Zove se Orion. Orion Pagan.«

»Provjeravamo zna li on to«, kaže medicinska sestra.

»Aha, tako. Žao mi je.«

Ne vidim Dalmu, ali znam da paničari. »U redu je, Dalma«, uspijem izdahnuti.

»Zna mi ime«, kaže Dalma. »To znači da je u redu, zar ne?«

Samo zato što više nisam opružen na Times Squareu ne znači da sam već izvan opasnosti. Puno ljudi ovo ne zna, ali srčani udari mogu trajati satima. Zanimarite svaku televizijsku seriju u kojoj se lik u jednom trenutku hvata za srce, a u sljedećem trenutku umire. Nije tako, iako se to ponekad čini milosrdnije.

Ozbiljno, šaljem svaki prokleti blagoslov Dalmi i Valentinu jer su me dovezli ovdje što su brže mogli. Čak i dok trpim neizdržive bolove i bilo bi lijepo da mi se pomoglo prije, u vozilu hitne pomoći, znam da takva vožnja do bolnice sa stilom nije jeftina. Svi uvijek govore o tome kako mi je život neprocjenjiv, a to znači da moram platiti kako bih ga živio. Svejedno, kada očekujemo još jedan račun, Dayana i Floyd nekad danima ne provjeravaju poštu. Ponekad razmišljam što bi sve Dalmina obitelj mogla sa svim tim novcem da samo već jednom umrem.

Od toga koliko košta da živiš kad neprestano umireš slama ti se srce.

JOAQUIN ROSA

00:40

Joaquin je u pozivnom centru i gleda kako se glasnici snalaze u inauguracijskim pozivima o Posljednjem danu.

Večeras je u smjeni dvadeset glasnika. U srpnju je sve brzo napredovalo. Moralo je, budući da je početak rada tvrtke više-manje najavljen preko noći. U manje od četrdeset osam sati Joaquin je sastavio svoj središnji tim - sve su to ljudi koje poznaje godinama i kojima bi povjerio život. Potom je došlo vrijeme da pronađe prvi val glasnika. Nakon opsežne provjere podataka kandidati su prije zapošljavanja morali proći tri sastanka. Prvi je bio telefonski poziv s upraviteljem ljudskih resursa u Agenciji Death-Cast, koji je odbacio sve kandidate koji su ispitivali o tajni tvrtke; to je ukazivalo na problem, na to da ih više zanima rješavanje misterija, a manje kako da najbolje obavljaju dani posao. Sljedeći je test bio desetominutni sastanak s Nayom, na kojem ih je pitala o njihovim životima, a kasnije ih je poredala s obzirom na to koliko su se u kratkom vremenu činili suosjećajni. Kako je tijekom godina i sama imala teška iskustva s liječnicima, svjesna je da to što je netko u branši kojoj je prioritet ljudska dobrobit ne znači nužno da je ta osoba dobra. Posljednji test bio je niz testnih poziva, a sve ih je nadzirao Joaquin osobno, kako bi vidio je li kandidat suosjećajan i strpljiv, no ne previše strpljiv, kako ne bi bilo rizika da drugi. Sljedeći ne prime svoju obavijest jer je glasnik zapeo u drugom pozivu.

A sada Joaquin gleda svoje zaposlenike u akciji, kreće se po pozivnom centru poput učitelja u učionici dok učenici pišu ispit. To koliko glasnici večeras budu uspješni odredit će budućnost ove tvrtke.

Ulozi su previsoki da bi netko u ovom poslu bio loš.

Njegov najuzorniji glasnik neupitno je Roah Wetherholt, nebinarna osoba koja se prebacila iz udruge za prevenciju samoubojstava na to da ljude naziva kako bi im rekla da će umrijeti - i to čini s jednakom pažnjom s kojom je ranije spašavala živote. Čini se da joj je konstantno savjetovanje u kriznim situacijama previše tištalo srce, a nije uvijek mogla biti sigurna je li osoba na kraju preživjela. U Agenciji Death-Cast Roah barem zna sudbinu osobe na drugom kraju linije. Ako nastavi dobro raditi, Joaquin predviđa da će je unaprijediti kako bi pri širenju tvrtke putovala državom i trenirala nove glasnike. Najveće iznenađenje pri zapošljavanju bila je Andrea Donahue, čiji je prilično opširan životopis bio razlog

za laganu brigu, no njezina je žestoka ljubav prema kćeri uistinu pogodila Nayu, a način na koji je Andrea uz puno takta rješavala pozive impresionirao je Joaquina - večeras s velikom učinkovitošću juri kroz svoje pozive. Isto se ne može reći za Rolanda Rubija, koji je prije radio kao pedagog u osnovnoj školi te tijekom testiranja pokazao iznimnu suosjećajnost, pogotovo tijekom simulacije u kojoj je morao s roditeljem razgovarati o djetetu koje će umrijeti; no večeras napreduje presporo. Zapeo je još na prvom pozivu, kao da je njegov posao pomoći Sljedećem da isplanira svaki sat svojeg Posljednjeg dana. Možda bi bilo bolje da radi kao ravnatelj pogrebnog poduzeća, gdje bi se njegova sućut cijenila i, najvažnije, gdje je vremena na raspolaganju puno.

Joaquin se zadrži u blizini Rolanda i lupne po ručnom satu tjerajući ga da završi taj poziv.

»Ne mogu«, bezglasno odgovori Rolando, suznih očiju, i nastavlja razgovor sa Sljedećim.

Joaquin se divi Rolandovoj predanosti. Svaki je Sljedeći ljudsko biće, a sva ljudska bića zaslužuju poštovanje. U prošlosti se previše ljudi na samrtnoj postelji ponašalo nedostojanstveno. No ono što Joaquina u konačnici želi da njegovi zaposlenici shvate jest da moraju pronaći kompromis.

Nekoliko minuta kasnije, nakon što napokon izrekne karakterističnu poruku za kraj, Rolando pregledava računalo kako bi pronašao podatke o sljedećem Sljedećem, kao da mu Joaquina nije za vratom.

»Samo trenutak«, kaže Joaquina.

Rolando podigne pogled do svojeg šefa. »Je li ovo zato što nisam dovoljno brz?«

»Želim da znaš kako cijenim sve što si večeras napravio«, kaže Joaquina, u nadi da će ohladiti Rolanda, koji je očito uzrujan. »Briga koju pokazuješ puno će značiti svim Sljedećima i sjećat će je se u svojim posljednjim satima, siguran sam u to. Jednostavno prije kraja smjene trebaš uputiti više Sljedećih.«

»Puno je teže nego što izgleda«, kaže Rolando.

Zar Rolando nije obraćao pozornost kada je Joaquina obavljao prvi poziv večeri? Zar nije svjestan da je Joaquina osnivač Agencije Death-Cast i možda zna ponešto o poteškoćama u ovom poslu? Zar ne pretpostavlja da, iako je večeras službeni početak programa, govorenje ljudima da će umrijeti Joaquina nije nepoznanica? Jer, nije.

Ovo je možda prvi put državi, ali Joaquina nije.

»Razumijem da su ovi razgovori teški, čak i nemogući«, kaže Joaquina. »No imamo odgovornost prema svima koji plaćaju našu iznimno važnu uslugu.«

»Nije kao da je ovaj starac ispitivao zašto mu ne rade televizijski kabeli. Nije imao nikoga u životu. Nisam mogao samo poklopiti.«

Joaquin se poigravalo idejom da u pozive postavi automatske brojače koji bi nakon pet minuta prekinuli poziv, pa glasnici ne bi bili dovedeni u ovakve

situacije. Možda je to nešto čime će se ponovno pozabaviti na kraju prvog mjeseca, iskoristiti prosječno trajanje poziva kako bi odredio taj čarobni broj minuta.

»Dok izdvajaš vrijeme da jednog Sljedećeg provedeš kroz njegov Posljednji dan, misli o onima koji umiru, a da ni ne znaju da im je vrijeme isteklo«, podsjeti ga Joaquin, znajući da je ovo opetovano govorio tijekom sastanaka koji su prethodili ovoj večeri. No sada kada se glasnici spajaju s pravim ljudima koji stvarno umiru, nužnost toga mora imati veću težinu nego ikada prije.

Rolando trlja oči i izgleda slomljeno. »Potrudit ću se da budem najbolji što mogu.«

»Večeras ne brini o tome da budeš najbolji što možeš«, nježno kaže Joaquin. »To će doći s iskustvom. Samo vidi možeš li se više potruditi tako da stupiš u kontakt s više ljudi kojima je potrebna tvoja skrb.«

Joaquin pusti Rolanda da se vrati na posao u nadi da će nadoknaditi izgubljeno vrijeme.

Ako ne, možda posao u pogrebnom poduzeću nije loša ideja.

Onima kojima se ne može povjeriti razgovor s ljudima prije nego što umru bolje je da se njima bave kad već budu mrtvi.

ROLANDO RUBIO

01:04

Agencija Death-Cast nije nazvala Rolanda Rubia jer on ne umire danas iako, prema riječima njegovog šefa, čini se da će Rolando biti kriv za sve one koji umru, a da ne znaju da im je Posljednji dan. Sve zato što je predugo bio na telefonu s jednim Sljedećim. Isprika mu je što mari i tuguje za strancem.

Postaje sve očitije da Rolando nije stvoren za posao glasnika Agencije Death-Cast. Vidjet će kako se bude osjećao na kraju smjene, ali, ako ovo ne bude funkcioniralo, pretpostavlja da će se vratiti na posao pedagoga u javnoj školi kako bi pomagao identificirati probleme koje djeca imaju i zbog kojih im pada prosjek ocjena ili zbog kojih se loše ponašaju u učionici. Ponekad je razlog bilo žalovanje i Rolando je uvijek bio zbunjen - zašto su roditelji propustili obavijestiti njega ili djetetove učitelje? Tako bi mogli obratiti pozornost na promjene u ponašanju. Rolando je bio sjajan u pružanju podrške učenicima. Stvarao im je prostor u kojem mogu plakati. Nadgledao ih je u dvorani tako da se mogu ispuhati. Dao im je vremena da procesuiraju svoj gubitak. To posljednje nije luksuz koji se osigurava Sljedećima. Jednostavno moraju svoje nadolazeće smrti procesuirati u jednom jedinom trenutku, kako bi glasnici mogli nastaviti s pozivima.

Vjerovao je da će to što ima srca biti prednost na ovom radnom mjestu, no možda bi za sve, uključujući i njega, bilo bolje da si srce iščupa iz prsa. Ako nema srce, znači da se ono ne može slomiti.

Prošao je jedan sat, a on se raspada.

Kako da se i ne raspadne?

Rolandov prvi i najduži poziv bio je sa starijim muškarcem, kojeg je obavijest probudila te je bio zbunjen, preplašen i mislio da je ovo san. Dok je Sljedeći, Clint Suarez, shvaćao kakva mu je situacija, Rolanda je to slamalo. Clint je bio toliko usamljen da je samo htio svoju životnu priču nekome ispričati, pa makar to bila baš ona osoba koja mu predviđa smrt. Stoga je Rolando slušao i slušao Clintovu priču o proživljenoj i neproživljenoj plesnoj karijeri te mu, prije nego što su prekinuli poziv, predložio da pusti svoju omiljenu pjesmu i još jednom, posljednji put, zapleše. Kako je poziv s osamdesetsedmogodišnjakom bio toliko težak? Rolando pretpostavlja da će Clint umrijeti od starosti, ali što ako pri plesanju doživi srčani udar? Je li za to kriv Rolando? Je li kriva Agencija Death-Cast? Je li oduvijek bilo predodređeno da će tako umrijeti?

Nema odgovora, kao ni vremena da ih pokuša pronaći.

Otkako ga je prije dvadeset minuta šef izgrdio, Rolando pokušava brže obavljati pozive. Ali kako da ne ostaneš na liniji s devetnaestogodišnjakinjom koja je pred sobom imala čitav život? Ili kako da se ne osjećaš primorano nazivati nekog čovjeka opet i opet jer se ne javlja na telefon, u nadi da Sljedeći nije umro prije nego što je Rolando stigao do njega?

Istini za volju, jedini poziv koji bi Rolando trenutno htio obaviti jest sa svojom nesuđenom, Glorijom Dario, iako radije o njoj razmišlja koristeći se njezinim djevojačkim prezimenom, Medina. Smiješna priča o njezinom sinu Pazu podsjetila bi ga da se život ne vrti oko smrti. Nažalost, mobitel mu je u ormariću, tako da se može usredotočiti na zadatak pred sobom, a sada je ionako prekasno da je smeta. Njezin suprug Frankie uzrujao bi se da ih Rolando sve probudi; temperament toga muškarca uznemirujući je, a Gloria bi morala platiti cijenu.

Još većoj istini za volju, Rolandu ne bi smetalo da mu se na računalu pojavi Frankiejevo ime, obećavajući njegovu smrt, no, nažalost, Frankie se nije registrirao na uslugu. Da jest, Rolando bi imao više nego dovoljno razloga nastaviti raditi za Agenciju Death-Cast.

Bio bi to jedini poziv o Posljednjem danu koji bi Rolando mogao obaviti sa smiješkom na licu.

ANDREA DONAHUE

01:07

Agencija Death-Cast nije nazvala Andreu Donahue jer ona ne umire danas, ali isto se ne može, reći za devetnaestero Sljedećih koje je nazvala tijekom proteklog sata.

Pa, možda se isto *može* reći i za njih.

Tko zna je li Agencija Death-Cast uopće stvarna?

Andrea ne. Ne mora znati koja je velika tajna tvrtke (iako, da ju je netko potkupio ponudom radi koje vrijedi riskirati solidnu plaću i ironično sjajno životno osiguranje, moglo bi je se uvjeriti da malo prokopa. Privatna škola u koju planira upisati kćer neće biti jeftina). Gleda svoja posla - uglavnom. Ne može ne primijetiti da je njezin kolega glasnik Rolando grozan u ovom poslu. Kako je uspio provesti četrdeset minuta u jednom pozivu? Andrea vjeruje u ljubaznost, ali, ma dajte. Sprijateljiti se s nekime tko će uskoro umrijeti nije vrijedno; to je kao da novce bacite u toaletnu školjku i pustite vodu. Ta osoba neće postati cjeloživotni prijatelj koji će ti biti na vjenčanju ili na pogrebu. Neće slaviti tvoje trijumfe niti te tješiti nakon neuspjeha. Neće čak ni s tobom zaći u sutrašnji dan.

Koja je poanta?

Nakon što Rolando prekine poziv koji je zasigurno bio kraći nego prvi, no svejedno ne onoliko prikladnog trajanja koliko je mogao biti, Andrea zna da mora intervenirati.

»Rolando«, šapne. »Smijem li ti dati savjet?«

On kimne, suznih očiju i bez kralježnice.

»Učini si uslugu i prestani o Sljedećima razmišljati kao o ljudima«, kaže mu i okrene se prema svojem računalu te bira sljedeći broj, jer vrijeme je ključno - to je još jedna lekcija koju njezin suradnik mora naučiti. »Samo priopći upozorenje i nastavi. Ne trebaš na kraju dana kući nositi nečiju životnu priču.«

Zuri u nju i Andrea zna da ništa nije razumio, prilično nalik onome kada svojoj kćeri daje neprocjenjive savjete. Rekla je svoje i neće ga više gnjaviti.

Andrea se vrati poslu, a njezin dvadeseti Sljedeći te večeri javi se na telefon.

»Pozdrav, zovem iz Agencije Death-Cast...«

Dok Sljedeći možda nemaju dugačke budućnosti, Andrea je uvjerenjena da će ona imati dugu budućnost tu, u Agenciji Death-Cast.

VALENTINO

01:11

Mrzim čekaonice.

Onih osam sati koje je Scarlett provela na operaciji nisam se mogao smiriti - nisam mogao *čekati*. Moje tijelo jednostavno nije imalo tu sposobnost. Pa sam stalno nešto radio. Kada je mama ogladnjela, zaputio sam se u menzu i donio joj hrane. Kada se tata umorio, ali nije htio sklopiti oči, u jednoj maloj zalogajnici preko puta bolnice pronašao sam mu odličnu, jaku crnu kavu. Kada smo morali platiti parking, bio sam tamo početkom sata, s kovanicama. Tijekom svih drugih mirnih trenutaka koračao bih hodnikom amo-tamo ih se umivao, prao ruke i kosu u kupaonici, upoznao se s medicinskim sestrama ili listao časopise kako bih saznao zabavne tračeve koje ću podijeliti sa Scarlett kad operacija završi. Kada joj bude dobro.

Čekati da vidiš hoće li netko koga voliš preživjeti neizrecivo je bolno.

Čekati da umreš je isto užasno.

Da sam barem automat za naplatu parkiranja, pa da ubacivanjem dvadeset pet centi mogu kupiti još vremena. Pogotovo jer mi se Scarlett ne javlja na mobitel - ili je prezauzeta ili ne prepoznaje broj. Medicinska sestra već mi je dvaput dopustila da se poslužim telefonom za njezinim pultom i mislim da je neće biti briga što ja vjerujem u treću sreću. No ruke su mi svezane. Scarlett mora saznati što se događa, pogotovo prije nego što se za nekoliko sati ukrca na zrakoplov. Ako medicinska sestra opet bude bezobrazna prema meni, možda ću morati igrati na kartu Sljedećeg. Ili će postati iznimno suosjećajna i dovući mi stolicu tako da mogu sestru zasipati pozivima sve dok se ne javi ili će me izbaciti iz zgrade, iz straha da ugrožavam druge pacijente. Ne znam što ću ako me poput neke bombe koja otkucava bace na ulicu; možda je to neznanje razlog zašto bi svatko bio zabrinut da u svojem prostoru ugošćuje Sljedećeg.

Za sada sjedim u čekaonici. Nema nikoga za koga bih se mogao pobrinuti, pa radim ono za što je prostorija izgrađena.

Čekam.

Čekam da Dalma izađe iz odjela za hitni prijam. Čekam da se Orionovo srce smiri.

Čekam preranu smrt koja bi me mogla zateći svaki čas, pa i svake sekunde...

Ništa.

Sve je jezivo mimo. Kao da sam već umro pa se nalazim u čistilištu, krajnjoj čekaonici života.

Iako, pretpostavljam da sam živ jer nema šanse da čistilište ima automat kao što je ovaj ispred mene. Zuji, kao da želi da znam da je ondje. Da novac koji ne mogu iskoristiti kako bih si kupio vremena umjesto toga potrošim na Pringlese ili Pepsi. Prije nekoliko godina odrekao sam se svega šećernog jer su osmijeh i tijelo moj hram. Ustanem iz te neudobne stolice i zurim u automat, u sav taj gazirani sok i čips i čokoladu i slatkiše. Odlutam u mislima, prisjećajući se mnogih puta kada sam odbio desertni jelovnik, zalogaj pite, Slurpee u kinu ili bilo što što bi me usrećilo da nisam smatrao kako će mi to ugroziti tijelo.

To što sam se toliko brinuo o sredstvima za život značilo je da se nisam brinuo za to kako živim.

Sada se osjećam toliko glupo.

Zgrabim novčanik. Spreman sam potrošiti svaki dolar koji imam kod sebe kako bih nadoknadio sve propuštene grickalice, no tada začujem svoje ime.

»Valentino«, kaže Dalma pojavivši se niotkuda. »Još si tu.«

»Jesam li trebao otići?« pitam.

»Ne, nikako. Iznenadilo me što si čekao ovdje, jer... znaš.«

Zapeo sam ovdje. Vratiti se u novi stan ne bi imalo smisla. Isto vrijedi i za kupovinu karte za povratak u Arizonu. U samom putu izgubio bih previše dragocjenih sati. Uostalom, ne bih to mogao učiniti dok ne uspostavim kontakt sa Scarlett i spriječim je u ukrcaju na zrakoplov, kako bih se pobrinuo da ne budemo poput brodova - zrakoplova - koji se mimoilaze u noći. Iskreno, ne znam što mi je najbolje. Previše sam preplavljen svime da bih mimo razmišljao.

»Zasad sam ovdje. Kako je Orion?«

Dalma se smjesti na stolicu i nasloni glavu o zid. »Stabilizirali su ga. Bit će dobro.«

»Ostaje li preko noći?«

Dalma slegne ramenima. »Možda. Obitelj mi čeka da čuju kakvo je stanje prije nego što se počnu vraćati iz Ohia.«

»Tvoja obitelj?« Potom se sjetim što se dogodilo njegovim roditeljima. »Aha, da. Znači, živi s tobom?«

»Živimo zajedno. To je i njegov dom.« Dalma se uspravi. »Oprosti, ne otresam se na tebe. Samo se stvarno zaštitnički postavljam kako bih se pobrinula da se Orion nikada ne osjeća izdvojeno.«

»Ne, shvaćam. I ja se zateknem kako hodam po nekim zeznutim rubovima jer sam blizanac.«

»Je li već saznala?«

»Nisam je uspio dobiti. Na Times Squareu sam izgubio mobiteli...«

»Zaboga, stvarno?«

»Shvatio sam to u autu, ali vas nisam htio gnjaviti.«

Dalma skoči sa stolice, s isukanim mobitelom. »Posluži se mojim. Znaš li joj broj napamet?«

Kimnem. Scarlettin je broj jedini koji znam napamet izbaciti. Pozivni brojevi i prve tri znamenke su nam iste, ali posljednje četiri su jedinstvene. Uvijek smo smatrali da su nam i brojevi telefona dvojajčani blizanci.

»Puno ti hvala.«

Unesem Scarlettin broj, u očajničkoj želji da mi se javi, iako nemam pojma kako da joj započnem govoriti da proživljam svoj Posljednji dan. Da će u sljedeća dvadeset tri sata postati jedinica. Osim ako nešto grozno i nju zadesi. U tom ćemo slučaju ovaj svijet napustiti zajedno, kao što smo u njega i ušli. Ali ne želim joj to ništa više nego što to želim sebi. Da imam izbora, želio bih da je Scarlett živa, a ja mrtav. Znam da je to istina jer sam, kada je bila u bolnici, gnjavio svakog liječnika i medicinskog tehničara te im davao do znanja da iz mene mogu izvaditi baš svaki organ koji je Scarlett potreban da preživi. I, iako nisam toliko religiozan koliko moji ponosni, strogi roditelji katolici, definitivno sam iznašao mnogo vjere kada sam otišao u kapelicu i molio se Bogu da umjesto sestre uzme mene. Čini se da je slušao i odgovorio na moj poziv.

Za razliku od Scarlett.

U redu je. Ovo mi daje više vremena da smislim kako da joj priopćim vijesti.

Vremena za koje se nadam da ga imam.

01:28

Pozivi o Posljednjem danu vode se po vremenskoj zoni grada u kojem su Sljedeći registrirani. To znači da mi se, da sam ovdje kao turist, Agencija Death-Cast još ne bi javila. Ne bih bio prvi Sljedeći ikada. Možda, da se nisam ovdje ni doselio, uopće ne bih bio Sljedeći.

Poigravanje takvim mislima nikamo ne vodi.

Umjesto toga, brinem se za Scarlett. Još uvijek živi u prošlosti, još uvijek živi bez Agencije Death-Cast. Isto vrijedi za sve u Arizoni. Nemaju razloga voziti opreznije i što ako se Scarlett našla u još jednoj nesreći pa mi se zato ne javlja na poživu?

Imam dojam da neću moći disati dok ne saznam da je u redu.

Nakon Scarlettine nesreće prijatelj me pitao jesam li osjetio da joj se nešto dogodilo. Blizanci nemaju konkretno šesto čulo kojim znaju sve što se događa drugoj osobi, čak ni blizanci toliko bliski kao što smo mi. Toga sam popodneva bio vani, kupovao novi korektor jer su mi sjenke ispod očiju postajale sve tamnije zato što sam noćima propitivao snove o tome da na puno radno vrijeme postanem maneken.

Nisam stajao usred drogerije pa odjednom ispustio košaricu za kupovinu kao da me osjećaj strave odjednom poput čekića pogodio u trbuh. Sve sam to osjetio tek kad su me nazvali roditelji. Iako bih volio da mogu zatvoriti oči, koncentrirati se i osjetiti sestrino bilo pa znati da je u redu.

Sve što čujem jest zujanje automata, korake koji mi se približavaju i Dalmu. Ista ona medicinska sestra, ona koja je pitala je li Agencija Death-Cast nazvala Oriona, zaustavi se pred nama.

»Orion je pospan, ali možeš ga sada vidjeti«, kaže medicinska sestra.

»Hvala, Mary Jo«, kaže Dalma i ustane. »Hajde, Valentino.«

»Stvarno?« pitam. Laknulo mi je što je u redu, samo znam da mu nisam obitelj.

»Možeš ostati ovdje ako hoćeš, ali i ti ga slobodno smiješ vidjeti.«

Slijedim je. I više mi je nego drago što napokon mogu pobjeći iz čekaonice u kojoj vrijeme kao da stoji iako dragocjene minute prolaze i ostaju neiskorištene. Držim Dalmin mobitel pa ponovno provjerim jačinu signala. Još uvijek je na tri crtice od četiri. Dalma to pripisuje bolničkom signalu.

Uđemo na odjel za hitni prijam i stojimo ispred Orionovog zastrtog prostora.

»Kuc-kuc«, kaže Dalma.

»Naprijed«, kaže Orion.

Razmaknem zastor, a Orion izgleda mnogo gore nego što sam očekivao. Kovrče su mu slijepljene uz čelo, a oči crvene kao da je zaražen nekim virusom. Drhti iako je zamotan u deku. Jednom od onih crnih grivni na čičak - apsolutno ne znam medicinski izraz za to - spojen je na zaslon koji izgleda starije od računala u uredu moje mame.

Slabašno kimne. »Hej.«

»Glupo pitanje, ali, kako se osjećaš?« pitam.

»Dan kao i svaki drugi«, kaže Orion. Potom mu se oči rašire, kao da mu je srce pogodio još jedan trzaj. »Sranje, žao mi je. Mrzim sve ovo, ali sam se na to dosad već toliko navikao i...«

»Sve je u redu«, prekinem ga. Ne treba se toliko uzrujati oko tog komentara. »Laknulo mi je što si živ. Također ne mogu vjerovati da živiš ovako.«

»Nažalost«, kaže Orion.

»Mama i Floyd razmišljaju o tome da se dovezu natrag«, kaže Dalma.

»Reci im da ostanu tamo. Bit ću dobro.«

»Znaš da neće to učiniti«, kaže ona.

»Hoće li te zadržati u bolnici?« pitam.

»Vjerojatno«, kaže Orion. »Sumnjam da je opasnost već prošla.«

Pogledam na sat. »Zar nije da pozivi Agencije Death-Cast na Istočnoj obali uskoro završavaju?«

»Do dva sata«, kaže Dalma.

Puno se toga može promijeniti za pola sata.

Sve se može promijeniti za minutu.

»Bit ćeš dobro«, kažem.

Orion zadrhti. »Nadam se da ćeš i ti biti dobro. Mislim, nakon što te Agencija Death-Cast nazvala, doslovno smo se provukli kroz ušicu igle. Možda smo ti promijenili sudbinu.«

Ta mi pomisao daje nadu, kao da nisam osuđen na to da svoj posljednji dan provedem poput zombija.

»Možda.«

»Trebala bih provjeriti je li ijedan Sljedeći uopće umro«, kaže Dalma i ponovno uzme svoj mobitel. »Možda je cijeli sustav zeznut.«

Ovo je doslovno prvi dan Agencije Death-Cast. Uz pretpostavku da su njihova predviđanja uopće točna, svejedno mora postojati mogućnost pogreške. Nema šanse da će im sve funkcionirati. Možda sam ja pogreška.

Sada sam zombi koji se vraća u život.

Očna duplja ponovno u sebe usiše očnu jabučicu.

Moja odšarafljena čeljust ponovno se pričvrsti.

Kosti mi se zakrpaju, a koža obnovi.

Trebao bih nazvati broj korisničke službe Agencije Death-Cast kako bih potvrdio da moje ime više nije na popisu umirućih ili na serveru ili na čemu već nadgledaju Sljedeće.

Dalma podigne pogled s mobitela, a u očima joj je moja zla kob. »Žao mi je. Joaquin Rosa prije nekoliko je minuta podijelio izvješće. Agencija Death-Cast, očito, ne može pratiti tko jest, a tko nije umro, jer nije da smo čipirani mikročipovima, ali umrlo je troje potvrđenih Sljedećih.«

Samo tako, moja očna jabučica ponovno iskoči, čeljust mi se otpusti, a kosti popucaju i probiju mi kožu.

Ja sam živući mrtvac.

»Hvala što si istražila«, kažem.

»Nije još sva nada izgubljena«, kaže Orion.

Odmahnem glavom. »Vjerojatno se za svoje dobro trebam prema ovom danu odnositi kao da mi je posljednji.«

Orion i Dalma ne troše dah na pokušaje protesta.

Sva je nada skončala.

»Ali hvala što si mi spasio život«, kažem Orionu.

»Koliko god da ga još imam.«

ORION

01:40

To što sam preživio ovaj najnoviji bliski susret sa smrću poučilo me nečem ogromnom: plivam u Sreći.

Nemojte to pogrešno shvatiti, većinu dana draža bi mi bila dobra, stara lova tako da je mogu tratiti u knjižari ili kupiti novi laptop, koji neće umrijeti čim dulje od minute bude odvojen od punjača. Ali u noćima poput ove, kada bi mojem srcu bilo toliko lako samo odustati na Times Squareu, moram priznati da mi je novčanik natrpan dobrom srećom. Samo bih volio da svoje bogatstvo mogu podijeliti te nešto sreće ubaciti i u Valentinovu praznu šalicu. Možda bi sreća mogla spasiti i njegov život.

Još uvijek nisam otpisao mogućnost da će biti u redu.

Zastori se razmaknu i uđe liječnica. Njezina kovrčava crna kosa svezana je u rep i, dok nas sve gleda, njezina smeđa koža i vedar osmijeh isijavaju. »Pozdrav. Ja sam doktorica Emeterio.« Ponovno nam prouči lica, kao da pokušava shvatiti tko je kome tko. »Jesu li svi ovdje članovi obitelji?«

»Ja sam mu sestra«, kaže Dalma i ne potruđi se dati zakonski izvještaj. Svaka čast ovoj liječnici što nas ne propituje, s obzirom na različite nijanse boje kože.

»Ja mu nisam obitelj«, kaže Valentino. »Mogu otići.«

»Molim te, nemoj otići«, kažem. Ne vjerujem vanjskom svijetu, a to uključuje i sve što se nalazi iza ovih zastora. »Svi smo imali stvarno, stvarno tešku večer.«

»Čujem da je tako«, kaže liječnica Emeterio dok proučava mene i moj EKG, iliti moj elektrokardiogram, iliti snimku mojeg bila. »Čini se da ti srce nije dobilo poruku da si se večeras pokušavao zabaviti. Zar ne mrziš kad se to dogodi?« doda i namigne.

U usporedbi s nekim liječnicima s kojima sam radio i koji bi iz prostorije isisali sve što je dobro, ona je pravi dašak svježine. Jednostavno je, ali to što me liječnica Emeterio ne krivi za srčani udar po meni je ogroman plus. Moj liječnik opće medicine, liječnik Luke, uvijek mi sere za sve što mi se loše dogodi dok samo živim svoj život, kao da imam želju umrijeti.

Valjda i imam želju u vezi umiranja: umrijeti, a da se ni oko čega ne kajem.

»Imaš osamnaest godina, tako da ću rado popričati s tobom, ali čekamo li tvoje roditelje?«

»Skrbnici mi nisu u gradu«, kažem ne trudeći se ispričati priču o svojoj prošlosti. »Ali ja sam spreman početi.«

Liječnica Emeterio kimne. »Primljeno na znanje. Možeš li mi ispričati što se večeras dogodilo?«

Ne znam gdje početi, čak ni je li na meni da to ispričam. Pogled prikujem za Valentinov.

»Nazvala me Agencija Death-Cast«, kaže Valentino.

Grozno mi je čuti te riječi kako mu izlaze iz usta jednako koliko mi je grozno povjerovati što one znače za njega. »Potom su pucali na mene na Times Squareu i Orion me spasio.«

»I, ovaj...« Opet iznova proživljavam taj horor - pucanj pištolja, borbu za dah, zurenje u noćno nebo kao da će mi ono biti posljednje. »Srce mi je ubacilo u petu brzinu.«

»Dala sam mu aspirin kako bih nam kupila vremena«, kaže Dalma.

Liječnica Emeterio ostala je bez riječi i to je kao da joj je iz očiju nestalo svjetla. Siguran sam da je dosad sve u bolnici vidjela, no tada se okrene Valentinu, pravom Sljedećem koji je dokaz od krvi i mesa da Agencija Death-Cast predviđa smrt.

»Žao mi je, što te Agencija Death-Cast nazvala«, kaže.

Valentino je miran, a jarka svjetla odjela za hitni prijam uperena su u njega kao da je u studiju. Osim što ga sada nitko ne bi trebao slikati jer bi mrzio onih tisuću riječi koje bi ta slika govorila. Ruke su mu prekrižene dok zuri u pod, izgubljen u vlastitom svijetu - stvarno sjebanom svijetu u kojem ga je Agencija Death-Cast nazvala, sjebani stranac ga je pokušao ubiti i čeka ga sjebana sudbina.

»Možete li mu napraviti sistematski pregled ili nešto?« pitam liječnicu Emeterio. Samo zato što netko izvana izgleda dobro ne znači da ne živi s nevidljivom prijetnjom. »Možda bi nam rendgen pokazao što se događa.«

Valentino razmisli o ovome ne podižući pogled. »Znamo što se događa. Bolujem od smrti.«

Grozno mi je vidjeti Valentina poraženog. Kako mu ne mogu donirati sreću, želim mu barem dobaciti nadu. Samo, ne mogu mu je ja dati.

»Doktorice Emeterio, nema šanse da će se svako predviđanje Agencije Death-Cast obistiniti, zar ne?«

Na jednu jedinu sekundu vrijeme se zaustavi.

Dahovi su zadržani.

Oči ne trepću.

Nitko ne umire.

Potom jedna, jedina riječ sve odmrzne.

»Ne.«

Srca kucaju.

Nada raste.

»Čini se vrlo neizgledno da će Agencija Death-Cast imati savršene rezultate, pogotovo prve noći u kojoj program radi«, kaže liječnica Emeterio.

Ovo je ozbiljno glazba za moje uši, a mislim da i Valentino pažljivo sluša, kao da će mu ovo postati nova omiljena pjesma.

»Nema poznate znanosti koja objašnjava Posljednje dane, niti se zna je li to uopće znanost, ali, budući da nisam maštovita poput svoje djece, odlučujem vjerovati da izvori Agencije Death-Cast djeluju u istom polju kao i moji. Neću se opterećivati izvanzemaljcima ili magijom dok mi netko ne podastre konkretne dokaze«, kaže liječnica Emeterio uz maleni osmijeh. »Ono što je važno upamtiti jest da, dok se život mijenja, a znanost napreduje, dolazi do grešaka.«

»Ovo je osvježenje«, kaže Dalma. »Orionov liječnik uopće ne vjeruje u Agenciju Death-Cast.«

Liječnica Emeterio preokrene očima i time ostaje u vječnosti zapisana kao moja omiljena liječnica. »To je nezgodno. Ako ne prihvatimo Agenciju Death-Cast, štetimo pacijentima, pogotovo nekome poput tebe, Orione, koji ćeš možda u bliskoj budućnosti trebati transplantaciju, ako ti srce nije stabilno.«

»Na listi čekanja sam, ali liječnik mi stalno umjesto toga pokušava ugurati srčanu pumpu.«

»O tome bi se dalo razmisliti, ako ti je u redu što će te neophodno vrijeme oporavka pogurati niže na listi čekanja«, kaže liječnica Emeterio.

»što bi bilo koma ako se pojavi netko tko mi odgovara«, kažem.

Svaki liječnik kojeg smo konzultirali slaže se da trebam novo srce, ali također mi brzo daju do znanja da moje stanje nije dovoljno kritično u usporedbi s drugim pacijentima, iliti - ne umirem dovoljno da bi mi itko sada spasio život.

Stalno sam sa sobom igram potezanje konopa i uvijek bude neriješeno. Želim biti dovoljno snažan da napokon pobijedim pa da igri dođe kraj.

»Nema lakih izbora«, kaže liječnica Emeterio.

»Ali nešto se mora promijeniti. Ne može mi ovo i dalje biti život.«

Nitko ne shvaća kakav mi sve ovo teret predstavlja.

Na primjer, buđenje u bolničkoj sobi, kada mi lakne što sam ponovno pobijedio izgled, ali u strahu od trenutka kada neću pobijediti. Ili smrad izbjeljivača i miris bolničke hrane. Dosta mi je čak i cvijeća uz želje za oporavak koje smo prestali donositi kući jer privlači muhe. Sram me svaki put kada Dayanin temperament prevlada pa se svađa s liječnicima kao da oni osobno zdrava srca čuvaju u hladnjaku sobe za pauzu. Osjećam se kriv svaki put kada se moje srce ispriječi na putu života moje obitelji, pogotovo jer, s obzirom na to da nisam pravi član njihove obitelji, uopće ne bih trebao biti njihov problem.

Ali ništa se ne mijenja.

Ovo će biti moj život sve dok ga više ne budem imao.

Tjeskoba mi raste, nadima mi srce kao vulkan koji će eruptirati.

Pored manžete tlakomjera i svih elektroda, moj EKG na zaslonu divlja.

»Diši, O-Bro, diši«, kaže Dalma i u dlan mi upisuje glatke krugove.

Lakše reći nego učiniti, ali ne eksplodiram jer samo pokušava pomoći. Jednostavno je stvarno frustrirajuće kad se prema meni odnosi kao da nakon istrčavanja maratona pokušavam doći do daha, a u stvarnosti doslovno ležim u bolničkom krevetu i srce mi juri brže nego nekome tko je sprintao. Borio sam se kućnim ljekarijama, pokušavajući si popraviti stanje. Prvo smo u svako jelo uključili ribu - riblji *tacos*, *pizza* s inćunima, gusta juha od lososa - tako da mogu dobiti one omega-3 kiseline koje trebam kako bih smanjio rizik iznenadne smrti od srčanog zastoja. Iskreno, laknulo mi je kada to nije pomoglo jer su ti obroci bili toliko gadni i sto posto nisu za mene; nakon toga sam posve prešao na veganstvo. Potom smo eksperimentirali s beta-blokatorima kako bismo mi usporili bilo, ali pluća su mi se uporno grčila, a gušenje ne prolazi kada pokušavate živjeti. U zadnje vrijeme sam s Dalmom odradio nekoliko satova joge, kako bih ojačao mišiće, ali sva ta tišina vodi do tjeskobnih misli i napadaja panike, zbog čega mi, pogodili ste, srce podivlja.

Kao sada.

Kada sve drugo iznevjeri, pokušam s malim vježbama koje se mogu svugdje odraditi - stvari tipa guranje prstiju u usta ili privijanje koljena uz prsa. No kada je udar snažan, kao večeras na Times Squareu, čak i takve jednostavne stvari postanu neizvedive.

Zasada primjenjujem svoju omiljenu tehniku, koja je samo to da zatvorim nos i usta i pokušam izdahnuti zrak. Osnovna znanost iza toga jest da mi to pomaže opustiti se, usporiti otkucaje srca i održati me na životu. Nekad sam se osjećao ludo budalasto kad bih to radio pred timom Young, iliti svojom novom obitelji, pogotovo jer je Floyd rekao da izgledam kao vjeverica napuhnutih obraza, ali bolje je da ti se smiju kao budali nego da te oplakuju kao tijelo u sanduku.

»Svaka čast«, kaže liječnica Emeterio.

»Drži tempo«, ohrabruje Dalma, a potom: »Mislim, drži tempo toga što radiš, ali uspori tempo srca.«

Znam da ću zaplakati, ali ne mogu to spriječiti; suze počnu teći zbog toga koliko mrzim sve ovo. U ušima osjetim pritisak i naposljetku izdahnem - prvo dah, a potom glasan jecaj koji nije mogao ostati zakopan.

Valentino zuri i izgleda izmučeno dok promatra kako se ponovno borim za život.

Sklopim oči, usredotočen na dah, i govorim si da ću biti dobro. Agencija Death-Cast neće nazvati u sljedećih nekoliko minuta jer im uskoro istječe vrijeme za obavljanje večerašnjih poziva o Posljednjem danu. Sve se usporava i zamišljam one dobre stvari u životu kojima se mogu veseliti, kao što je pisanje još kratkih

priča, još sunčanja na krovu naše kuće, upoznavanje sebe i zaljublivanje u osobu dobra srca.

Potom otvorim oči, a Valentino više nije tamo.

»Kako se osjećaš?« pita liječnica Emeterio.

Na to pitanje uvijek ima tisuću odgovora. Držim se jednostavnosti. »Dobro sam.«

»Dobro. Možda da se malo odmoriš.«

Ne mogu se odmarati kada sam tako nemiran.

»Kamo je Valentino otišao?« pitam.

»Ne znam«, kaže Dalma.

»Jedan savjet«, blago kaže liječnica Emeterio. »Nemam insajderske informacije o Agenciji Death-Cast, ali, ako su nazvali Valentina, za njega je najbolje da se ponaša kao da je njihovo predviđanje točno. Kada netko pretpostavi da ima više vremena nego što ima, to je uvijek strašan gubitak.«

Toliko o tome da očekuje kako će doći do pogrešaka.

Ali liječnica je u pravu, a to nije nešto u što uvijek čvrsto vjerujem.

Stalno pokušavam Valentina uvjeriti da ima sve vrijeme svijeta, ali to mu neće ništa značiti ako padne mrtav, a da svoj Posljednji dan nije proživio kako treba. Ako je Agencija Death-Cast u krivu, bit će to lijepo iznenađenje.

Za sve.

»Treba mi trenutak.«

Skinem manžetu tlakomjera i elektrode. Siđem s kreveta, unatoč svim protestima, i izađem iz odjela za hitni prijam, u nadi da ću Valentina pronaći prije nego što bude prekasno. Laknulo mi je - i iznenađen sam - što me Dalma ne slijedi, ali kladim se da će me medicinske sestre pokušati vratiti u krevet prije nego što pronađem Valentina. Potom se prestanem uzrujavati, jer potrazi je kraj.

Valentino je u čekaonici.

Sranje, tako mi je laknulo; Okončana je sva neizvjesnost u vezi toga gdje je, što je dobro za moje srce.

»Tu si.«

»što radiš, na nogama?« pita.

»Tražim te. Izveo si neki diskretni magični trik i nestao.«

»Žao mi je«, kaže, ustane i pomogne mi da sjednem, zbog čega se osjećam toliko prokleta prastaro, ali valjda je ovo način na koji se brine za nekoga tko je svježije izvađen iz odjela za hitni prijam. »Samo sam morao promisliti o nekim stvarima.«

»U redu je, razumijem. Samo nisam znao jesi li otišao kako bi... kako bi radio ono što slijedi.«

»Definitivno sam razmišljao o tome, ali mislim da mi je mjesto ovdje.«

»Stvarno?« pitam pitajući se ima li to ikakve veze sa mnom, što je glupo jer što to pokušavam postići s nekime čija će budućnost uskoro biti itekako skraćena? Zanimarite to, nije glupo, još je uvijek živ i njegov život vrijedan je da ga se do kraja proživi - to sam dokazao kada nisam jednostavno dopustio da bude na ulici nastrojen. Ali moram priznati da su mi u tijelu kosti pripovjedača i znam ni iz čega izgraditi, izgraditi, izgraditi cijelu priču. Kladim se da je Valentino ovdje samo jer je bolnica prilično solidno mjesto za biti tu ako ćete uskoro iz misterioznog razloga umrijeti.

»Imaš li mobitel?« pita Valentino.

Borim se da iz džepa uskih traperica izvučem mobitel.

»Ništa od Agencije Death-Cast?«

Pritisnem bočni gumb i na zaslonu zasvijetle poruke tima Young, ali nijedan propušteni poziv. »Ne, ali nije prekasno«, kažem jer vidim da do dva sata, kada prestaju pozivi o Posljednjem danu, ima, još jedna minuta.

Odjednom, imam osjećaj kao da je ponovno posljednja minuta prije ponoći, samo što ovaj put nismo okruženi nebrojenim strancima. Samo smo nas dvojica i gledamo sat na mobitelu, čekamo da vidimo hoće li umrijeti sam ili ćemo zajedno otići u velikom stilu.

Sat otkuca dva, a nitko ne zove.

VALENTINO

02:00

Agencija Death-Cast ne zove Oriona jer on ne umire danas, a mislim da znam zašto.

Noć se odvija kao kada se slaže kompozicija fotografije. Za promjenu nisam ja u središtu. Ja sam fotograf i sve dolazi u fokus, kao da mijenjam objektivne dok ne nabasam na najbolji. Pozadina je još uvijek mutnjikava, ali, ako namjestim promjer leće kako treba, svjetlost ulazi i otkriva pravog manekena na ovom snimanju. Dečka s imenom zvijezda. U akciji sam vidio samo nekoliko njegovih zvijezda, ali razumijem ljepotu. Orion je točka u fokusu, pa zurim u njega, izoštrenost njegovih očiju boje lješnjaka, pogrbljen stav njegovog tijela i, kada se sve poravna, baš poput zvijezda u zvijezdu, sve postane jasno.

»Preživjet ćeš«, kažem.

»Do sutra, valjda.«

»Imat ćeš puno više vremena nego što misliš.«

»Znači, imaš neke vidovnjačke Death-Cast sposobnosti ili nešto?«

»Ne, ali mislim da nas je sudbina spojila kako bih ti promijenio budućnost.«

»Ne razumijem.«

»Više ti ne treba lista čekanja, Orione. Dat ću ti svoje srce.«

ORION

02:02

Nekoć davno napisao sam bajku.

Kako su bajke obično kratke, predstavljala je manju obvezu od romana. Ludo je što se sve oprašta tim pričama. Imate prašćice koji grade kuće, vukove koji se pretvaraju da su bake i izgubljene staklene cipelice koje vam pomažu da pronađete svoju pravu ljubav na prvi pogled.

A tu je i moja. Zaustavite me ako ste je već čuli.

Radi se o mladiću čije srce umire.

Svi uvijek kažu da treba pisati o onome o čemu najviše znate, ne?

Glavnog lika imenovao sam Orionis, iliti svojim imenom na latinskom, što nije ni najmanje originalno. Kada se stalno utrkujete s vremenom, ne trošite čitavu vječnost na odabir imena.

Uglavnom, Orionis je stalno nešto radio, živio svoj život u nekom kraljevstvu nalik New Yorku, a tada se iz sjene pojavio Kosac i pritisnuo skeletni prst o Orionisovo srce pretvorivši ga iz crvenog i zdravog u sivo, raspadajuće.

»Hoću li umrijeti?« zapita Orionis, uopće ne propitkujući fizičko postojanje Kosca ili nešto tako jer, kada ste u bajci, jednostavno prihvatite takva sranja.

»Živjet ćeš ako zaplešeš sa mnom«, reče Kosac.

»Ni za živu glavu«, odgovori Orionis, koji nije bio za takvo što.

Dok mu se komadić srca nije smrvio u prah.

Orionis nije htio umrijeti, pa je privio Kosca i plesao bez prestanka, od sutona do svitanja. Orionis je bio iznemogao, zaustavio se kako bi disao, što ga je koštalo daljnjeg raspadanja njegova srca. Kad je nastavio plesati, Orionis je obasipao Kosca pitanjima pokušavajući saznati zašto je on određen kao meta kad je savršeno zdrav i ne bavi se riskantnim aktivnostima, ali Kosac nikada nije odgovorio. Njih su dvojica plesali cijeli dan, cijelu noć, cijeli tjedan, cijeli mjesec, cijelu godinu. Svaki put kada bi se Orionis odmaknuo kako bi radio išta što bi ga usrećilo, izgubio bi još malo srca. Naposljetku mu je preostao posljednji dio, veličine kamenčića.

Ako Orionis još jednom prestane plesati s Koscem, zauvijek će biti njegov.

Jednog dana, taman kad je Orionis bio spreman položiti svoju kosu, iliti položiti oružje, nabasao je na nekog starijeg čovjeka čije srce bijaše toliko zlatno

da mu je iz grudi isijavalo poput zraka sunca. Bio je toliko bezbrižan dok je uživao u životu - pecao, izvodio predstave, kuhao, čak i sam plesao toliko brzo da mu se zavrtjelo u glavi i pao je na tlo pa se smijao sam sebi dok mu se lice nije zacrvenjelo. No, kada je vidio koliko je Orionis jadan uz Kosca, sve boje nestade.

I tu je ono gdje postane ozbiljno, i razlog zašto o ovome razmišljam.

»Smijem li se ubaciti?« upita starac Kosca.

Zaslijepljen zlatnim srcem, Kosac se okrenu. »Ne. On je moj plesni partner.«

»Nadao sam se da bih mogao plesati s tobom«, reče starac.

»Ne«, ponovi Kosac, poput jeke. »Previše žariš životom.«

Kako je proživio život ispunjenih snova, starac posegnu u svoja prsa i istrgnu svoj sjaj, iliti svoje srce, jer najmračnije bajke postanu baš tako krvave. Pruži srce Orionisu, a sjaj bijaše toliko jak da otkloni Kosca, odgurnu ga u zagrljaj starca. Zajedno se dvojica novih plesnih partnera ljuljahu poput stabala koja odbacuju lišće te, kada padoše na tlo, nestadoše u sjenkama Smrti.

Sam, Orionis svoje sivo, oronulo srce zamijeni blistavim, zlatnim srcem i življaše sretno do kraja života.

U toj priči ima toliko toga što mi se uvijek činilo kao maštarija, pogotovo obećanje o dužem životu, ali sada mi se nudi takva stvarnost.

Valentino mi želi dati svoje srce.

A ovo nije ni neko sranje iz romantične čestitke za Valentinovo; ovo je doslovno.

Zurim u Valentina - minutu ili sat, ne znam. Ostao sam bez teksta zbog njegove suludo predivne i darežljive geste, iako nema šanse da je ozbiljan. Imam sreće, ali nema proklete šanse da imam ovoliko sreće. Također, Valentino nije o ovome uopće razmislio, a to je točno ono što mu kažem: »Uopće nisi razmislio o ovome.«

»Nema se o čemu puno razmišljati«, kaže Valentino. »Na kraju dana trebat ćeš snažnije srce, a ja ću imati jedno viška.«

»Da, ali...«

»Ništa *ali*, Orione. Spasio si mi život iako si znao da umirem. Nema boljeg načina da ti zahvalim što si mi pomogao da živim dulje nego da ti uzvratim uslugu.«

»Shvaćaš da to nije razlog zašto sam te spasio, zar ne?«

»Naravno da znam. Nisi nekakav strvinar.«

Ozbiljno, zamijeniti svoje srce njegovim nijednom mi nije palo na pamet. Otkako je Valentino primio svoj poziv o Posljednjem danu, bio sam toliko zauzet izbjegavanjem metaka, preživljavanjem masivnog srčanog udara i tugovanjem za prijateljem u nastanku dok je on još živ da bih uopće sebično razmišljao o tome što bi to moglo značiti za mene.

»Samo pristani«, kaže Valentino.

»Gle, ovo je nešto najljepše što je itko ikada htio učiniti za mene, ali nije tako jednostavno. Prvo, moramo biti iste krvne grupe i...«

»Odgovaram ti«, kaže Valentino kao da ima pristup mojem zdravstvenom kartonu. »Imam krvnu grupu 0.«

Što ga čini univerzalnim darivateljem krvi, iliti, tehnički svima odgovara.

»Nitko si nikad ne zna krvnu grupu«, kažem. Ja uopće nisam znao da je moja A+ dok nisam neprestano počeo boraviti u bolnicama. Ozbiljno, bio sam toliko neupućen da, kada sam prvi put vidio to A+ na papiru, nisam ga shvatio kao A *pozitivno*, mislio sam da je to A *plus*, kao da mi je krv dobila super ocjenu, pet plus, iako sam znao da me srce izdaje. »Zašto ti znaš svoju?«

»Nakon Scarlettine nesreće pripremao sam se na najgore. Rekao sam liječnicima da sam voljan donirati organe i krv ako bi joj to spasilo život.«

Uzrujava me što će svijet uskoro izgubiti ovo iznimno ljudsko biće.

»U redu, ali recimo da sve drugo odgovara za transplantaciju«, kažem, stvarno se trudeći da mu u glavu utuvim kako je ovo komplicirana stvar. »Nije kao da razmjenjujemo poklone za Božić. Ovo je operacija srca. Mogao bili...« Začepim jer ne moram nekome tko će uskoro umrijeti govoriti da se bojim da bih mogao izgubiti vlastiti život.

»Agencija Death-Cast nije te nazvala«, kaže Valentino i slijeganjem ramena prijeđe preko moje gluposti. »Ako mi - ili, pa, ti i liječnici to učinite danas, onda bi trebao biti na sigurnom, ne?«

Ako kardiolog potvrdi da si stvarno odgovaramo za operaciju, onda bi ovo moglo sve promijeniti i spasiti mi život.

Mogao bih napokon postati roman, a ne kratka priča,

»Ovo nije pošteno«, kažem.

»Ni to kako si do sada živio nije pošteno«, kaže Valenino.

»Ali to nije tvoj problem. Zaslužuješ živjeti...«

»Neću živjeti!« uzvikne, obraza oblivenih crvenilom.

Ne poznajem Valentina dugo, ali nisam ga procijenio kao nekoga tko lako pukne. No ne mogu mu prigovarati on je prvi Sljedeći ikada.

Potegne majicu pokušavajući disati.

»Oprosti. Samo sam...«

»Pokušavao si pomoći«, kaže Valentino i odmahne glavom, kao da se srami ispada. »Ne možeš me spasiti, Orione, ali ja mogu spasiti tebe. Ti si pravi borac, dosad si preživio. Dopusti mi da ti pomognem živjeti dug život koji... koji ja neću imati.«

Da je barem ovo više kao u mojoj bajci.

Valentino bi trebao iskusiti puno desetljeća prije nego što se pomiri i svoje srce poput štafete prosljedi nekoj mladoj, potrebitoj osobi.

No, osim ako dođe do čuda, naša priča neće imati kraj u kojem živimo sretno do kraja života.

Završit će tragedijom.

VALENTINO**02:11**

Ne gubimo vrijeme, bacamo se na posao.

U jednom smo trenutku svi zajedno na odjelu hitnog prijama, a u sljedećem nas liječnica Emeterio razdvaja u zasebne prostorije za preglede kako bi se proveli testovi kojima će se utvrditi odgovaramo li si Orion i ja. Liječnica Emeterio osobno nadzire moje krvne pretrage, rendgen i druge testove za koje se ne pretvaram da razumijem, jer nije da moram biti zabrinut oko nekog iznenadnog testa koji ću sutra pisati o razlici između elektrokardiograma i ehokardiograma.

U kutu je mala traka za trčanje i stvarno želim trčati. No što ako sletim s nje poput nekog lika u komediji i slomim vrat? Smrt pri trčanju na mjestu. Kakav način umiranja.

Da imam mobitel kod sebe, vjerojatno bih pokleknuo i guglao kako su drugi Sljedeći umrli ove noći. Neki pucnjevi na Times Squareu sigurno su pronašli svoje mete. Ali što je s ostalim Sljedećima? Je li se netko autom zabio u drugi ili ravno u Sljedećeg koji je prelazio cestu? Što je sa svima onima koji su odabrali samoubojstvo jer im je neizvjesnost toga kako će se sve odvijati bila previše? Te su misli toliko uznemirujuće i depresivne, a opsesivno razmišljanje o njima neće mi pomoći da predvidim vlastitu sudbinu.

Moram se usredotočiti na život dok ga još imam.

Cijeli ovaj postupak za Oriona već je pokrenut, ali još uvijek moram kroz sve proći sa Scarlett. Mora dobiti moje bankovne podatke tako da može zadržati moju uštedevinu i kupiti si nekoliko dodatnih mjeseci u New Yorku. Nadam se da se neće ponovno useliti kod roditelja. Sa mnom su bili užasni, ali ni prema Scarlett nisu bili anđeli. Pretpostavljam da mi Scar. Još uvijek nije uzvratila poziv na Dalmin mobitel, zbog čega sam i dalje pod stresom. Trebala bi završavati sa zabavom Agencije Death-Cast i uskoro krenuti u zračnu luku.

»Ako sve prođe dobro,« kaže liječnica Emeterio dok proučava moju rendgensku snimku, »tvoj današnji doprinos mogao bi promijeniti budućnost svih transplantacija srca.«

»Neću ni biti tu da to vidim.«

Tišina traje kratko, kao što ću i ja. Nastavlja se zvučni signal nekog uređaja. On se ne boji da će ga se zauvijek ugasiti ili isključiti iz struje.

»Obećavam da ne razmišljam o tebi kao o nekom zamorcu«, kaže liječnica Emeterio i susretne moj pogled. »Samo sam se nadala da ti mogu pružiti nešto utjehe, ali žao mi je ako sam pretjerala.«

»Ne, u redu je. Samo je neobično što me neće biti i što neću znati kako će sve ispasti.«

»Da nam barem Agencija Death-Cast može dati uvid i u sve to«, kaže liječnica Emeterio.

Da bar.

Volio bih imati još jedan poziv s Joaquinom Rosom, u kojem će mi odgovoriti na sva goruća pitanja. Hoću li promijeniti budućnost transplantacije srca? Hoće li Orion stvarno preživjeti zahvat? Hoće li Scarlett imati sretan život? A tu je i najstrašnije pitanje od svih. Ne, nije o zagrobnom životu. Ne brinem oko toga. Kad budem mrtav, bit ću mrtav. Ne očekujem puno osim toga, posebno jer se mučim s vjerom. Ono o čemu brinem je Veliko Kako - kako ću danas umrijeti? Agencija Death-Cast nije kao katoličanstvo, u kojem od mene traže da bez ikakvih dokaza vjerujem u Boga, njegove razloge i njegov raj. Očito postoje konkretni dokazi o sposobnostima Agencije Death-Cast koji su zadobili podršku predsjednika, vlade i drugih.

Trebao bih vjerovati da Agencija Death-Cast zna Kada, ali ne i Kako?

Ne padam na to.

Netko mora znati.

»Imam tvoje rezultate«, kaže liječnica Emeterio.

Duboko u srcu već znam odgovor.

ORION

02:17

Zurim u rendgensku snimku kao da je na zidu neka ružna slikarija.

Srce osamnaestogodišnjaka ne bi trebalo izgledati kao neki izobličeni krumpir, ali to je ono na što pomislim svaki put kada vidim svoju unutrašnjost. Liječnici mi uvijek brzo pokažu kako izgleda zdravo srce, kao da to već ne znam.

»Kladim se da je Valentinova rendgenska slika dobra kao i njegove fotografije«, kažem.

Dalma podigne plastični model srca. »Nikada nisi vidio njegove fotografije.«

»Dobio je angažman u ogromnoj kampanji. Moraju biti dobre. I njegove rendgenske slike moraju biti na razini manekenskih.«

Potom pognem glavu jer će ovaj svijet uskoro izgubiti tisuću fotografija Valentina Princea.

Dalma naskoči na krevet pored mene, papirnata plahta zašušti pod njom, a ona me primi za ruku. »Hej, O-Bro. Sad ozbiljno. Počinjem brinuti za tebe.«

»Gle, i ako ne bude njegovo srce, ne sekiram se. Pronaći ćemo neko koje odgovara.«

»Ne radi se o transplantaciji. Govorim o tvom zaljubljenom pogledu. O tome kako si mu brzo otvorio svoje srce u vezi roditelja. Najvažnije, kako si srčani udar dobio nakon što si spasio tog dečka. Puno stvari vezanih uz srce.«

»Misliš da sam zaljubljen u Valentina? Nisam. Samo... Samo sam... Ni ne znam sviđam li mu se na taj način.«

»Činjenica sviđaš li se Valentinu ili ne nije ono što je ovdje na kocki«, kaže Dalma sporo, kao da mi objašnjava kodiranje, ali i s puno ljubavi, kao da mi priopćava loše vijesti. »Valentino će danas umrijeti, Orione.«

Ogledam se po bolničkoj sobi, prokleta svjestan zašto smo ovdje. »Što želiš reći?«

»Ne možeš se previše povezati. Neće dobro završiti po tebe.«

»Ono što neće dobro završiti jest to što Valentino umire s devetnaest godina«, kažem i skočim s kreveta. Stvarno ne bih trebao nervozno koračati, trebao bih ostati miran. Ali ne mogu stopala spriječiti u tome da me nose amo-tamo između zida s mojom bliješućom rendgenskom slikom te onoga s anatomskim posterima i certifikatima. »Agencija Death-Cast otvorila je vrata prilici koja se dobiva

jednom u životu. Većina darivatelja nisu samo stranci nego i zauvijek ostanu anonimni. Zašto bih se ogradio od osobe koja mi želi dati svoje srce?«

Dalma skoči s kreveta i stane mi na put. »Pokušavam te zaštititi. *Ne* svađati se s tobom.«

Znam da ima dobre namjere i da se vodi srcem - i tjelesno i duševno. No, unatoč mojoj ogromnoj mašti, ne mogu zamisliti da ne upoznam Valentina dok to mogu.

A sutra više neću moći.

Na vratima se začuje kucanje. Valentino i liječnica Emeterio uđu u sobu.

To je to.

Neizvjesnost stvarno nije dobra za nekoga u mojem stanju i svaki trenutak tišine brutalan je.

»Što ima?« kažem, u želji da ovo završi, kako bilo da bilo.

»Lijepo je znati da će iz ovoga proizaći nešto lijepo«, kaže Valentino i pritisne ruku o prsa.

Moje srce poskoči na trenutak, dva, deset, stotinu, tisuću, milijun i nekako ne umrem na licu mjesta.

Zapravo, preživjet ću.

Živjet ću, živjeti, živjeti, živjeti, živjeti, živjeti, živjeti, živjeti, živjeti, živjeti, živjeti, živjeti.

No prvo on mora umrijeti.

VALENTINO

02:22

Mogao sam proživjeti cijeli svoj život govoreći ljudima da će živjeti. Ali bit će dovoljno da to kažem samo jednoj osobi.

Orion je smrznut poput kipa, iako, s obzirom na vodopad suza, više je kao fontana.

»Opa«, kaže Dalma. To je sve što smogne prije nego što ostane bez teksta. Stisne Orionovu ruku i čini se kao da ima neki čarobni dodir koji ga odmrzne.

Orion mi poleti u zagrljaj. »Ja... Ja samo. Tako sam... znaš...«

»Znam«, kažem.

Prvi put kada sam zagrlio Oriona bilo je nakon što je podijelio priču o tome kako je izgubio roditelje. Sada je razlog taj što će dobiti moje srce. Ovo je stvarno lijepo. Silno je umirujuće to kako mu kovrče lagano dodiruju moju čeljust. Zbog težine njegove glave na ramenu osjećam se usidreno, kao da nisam posve iskorijenjen iz ovog planeta iako sam jedini u ovoj prostoriji koji danas umire. Ono što je stvarno nevjerojatno je to kako nam srca udaraju o prsa onoga drugoga, kao da na vlastitom jeziku komuniciraju o onome što će se dogoditi.

Shvatim da ni sam sve posve ne razumijem.

Potapšem Orionova leđa i odmaknem se. Pružim mu kutiju papirnatih maramica pa on osuši oči.

»Trebala bih nazvati mamu«, kaže Dalma spremajući se iskoračiti iz prostorije.

»Čekaj, Dalma! Je li moja sestra zvala?«

Odmahne glavom. »Ali nastaviti ćemo pokušavati.«

»U redu«, kažem iako je Dalma izašla.

Što si više govorim da je Scarlett u redu, to više to počinje zvučati kao laž. Samo zato što smo Scarlett i ja na ovaj svijet došli zajedno, ne znači da nam je suđeno da ga istovremeno i napustimo. Za otprilike pola sata u Arizoni će biti ponoć. Scarlett još uvijek ima vremena registrirati se na usluge Agencije Death-Cast. Nadam se da nije i ona Sljedeća.

»Kako ćemo odraditi operaciju?« pitam liječnicu Emeterio.

Liječnica Emeterio pokaže nam da sjednemo kao da će ovo biti dugačak razgovor. Orion i ja sjednemo jedan pored drugoga, a ramena nam se dodiruju dok se meškoljimo na neudobnim stolicama. Liječnica Emeterio zuri u nas kao da ne vjeruje svojim očima. »Godinama sam kardiokirurginja, ali, gospodo, ovo vidim prvi put. Rijetko se nađu živi darivatelji srca koji ne sudjeluju u operaciji samo zato što su u stanju moždane smrti; čak i u toj situaciji obično je uključen član obitelji.«

»A ne stranci koji su se upoznali na Times Squareu«, kaže Orion.

»Ili bilo gdje«, dodam.

»Doista. Ovo je vrlo darežljivo«, kaže liječnica Emeterio.

»Jesam li ti već zahvalio?« pita me Orion.

»Ne moraš...«

»Mislim da nisam. Samo sam te zagrlio.«

»U redu je...«

»Zaboga, hvala ti. Također, ako se predomisliš, sve je u redu. Ne duguješ mi ovo. Ozbiljno, neću se naljutiti ili ti zamjeriti, poštivat ću tvoj odabir.«

»Ne bi mi ni mogao dugo zamjerati«, kažem u namjeri da se našalim, ali zvučim šuplje.

Orion porumeni - ni njemu nije smiješno. »Aha, da.«

Ponovno je tišina. Transplantacije srca trebale bi biti dramatičnije, bučnije. S bolničkim vratima koja lupaju. Brzim koracima. Medicinskim sestrama koje izvikuju status pacijenta. Kolicima s instrumentima koji se pripremaju za operaciju. Ali večeras je puno tišine jer imamo vremena. Ili barem mislimo da imamo. Ta lampa mogla bi mi ovog trenutka pasti na glavu, prije nego što uopće stignem na operacijski stol. Tada bi stvarno počelo biti bučno, dok prisvajaju moje srce dok još mogu.

»Hoću li prvo umrijeti?« pitam.

Liječnica Emeterio odmahne glavom. »Zapravo je presudno da budeš živ. Trebat ćeš nam u vegetativnom stanju.«

»Znači, bit ću u komi?«

»U suštini. Ali najveća prepreka bit će da nam pravi ljudi u ovako kratkom vremenu potpišu suglasnost u vezi operacije. Bojim se da ne znamo ništa više o Agenciji Death-Cast od šire javnosti te se, kao liječnici, po etici trebamo prvo o tebi skrbiti.«

»Ponašati se kao da ne umirem«, kažem.

»Točno. Kao što sam ranije rekla: vrlo je moguće da Agencija Death-Cast može pogriješiti. Ali nećemo znati dok...«

»Dok ne budem mrtav.«

»Ili dok ne preživiš«, kaže Orion.

»Ili-ili«, kaže liječnica Emeterio.

»Znači, ako preživim, to znači da se Agenciji Death-Cast ne može vjerovati. Ali ako umrem, znači da su u pravu, ali je u tom slučaju prekasno da se išta poduzme? Je li ovo slijepa ulica? Što uopće pokušavamo sada riješiti?«

»Mogu o ovome raspraviti s odborom i istražiti u kojem vremenskom okviru bismo mogli bez rizika obaviti transplantaciju uz tvoj pristanak, tako da razumiješ da te nećemo moći spasiti ako te uspavamo te da ovu odluku donosiš zbog Agencije Death-Cast. Moguće je da ćemo, ako se u periodu od sada do popodneva ostvari dovoljan broj predviđanja, moći početi operaciju. No bojim se da ne mogu ništa garantirati jer je sve ovo previše novo.«

Uštipnem si korijen nosa, preplavljen svime. Umoran sam, ali adrenalin mojeg Posljednjeg dana održava me budnim. Više nego išta želim sada biti kod kuće, čak i na svojem zračnom madracu za jednu osobu za koji sam siguran da će biti neudoban. Ali ne toliko neudoban kao kad me uspavaju svjesnog da se nikada neću probuditi.

Na ležaju za pregled nalazi se anatomski model srca. Privlači me, kao što kamera privlači manekena. Teži je nego što sam očekivao te velik kao moja šaka. Bio bih iznenađen da je zapravo u stvarnoj veličini. Ali što ja znam? Jedva držim korak s nedoumicama liječnice Emeterio i nije baš kao da mi je dano dovoljno vremena da postanem stručnjak u tom polju.

Morat ću prijeći na stvar.

»Što onda predlažete da učinim?« pitam.

»Ako si ozbiljan u vezi toga da budeš darivatelj,« kaže liječnica Emeterio, »na tvojem bih mjestu ostala u bolnici. Ako ti se nešto dogodi, bit ćemo u najboljoj mogućoj poziciji da te pokušamo spasiti. Ali ako ne budemo mogli i zapadneš u moždanu smrt, onda bismo bili u još boljoj poziciji da obavimo operaciju.«

»A jednom kada budem moždano mrtav, srce će mi biti izvađeno. A kada mi srce bude izvađeno, bit ću mrtav.« Te mi riječi napuste usta i sa sobom odvedu i zrak. Još nisam plakao i ne želim se sada slomiti, ali perifernim vidom, zamagljenim od suza, vidim kako liječnica Emeterio kima. »U redu, a nakon što uspavate Oriona, srce ćete mu zamijeniti mojim i bit će mu dobro.«

»U teoriji, da. Uz pretpostavku da Orion ne odbaci tvoje srce.«

»Neću«, kaže Orion. »O, mislite, ono, ako moje tijelo ne odbaci srce.«

Liječnica Emeterio odgovori kimanjem, a Orion pocrveni.

»Ali Orion i ja se podudaramo, zar ne? Ne bi li trebalo upaliti?«

»Svaki je primatelj drukčiji, ali u prosjeku nakon transplantacije dolazi do dvije ili tri epizode odbacivanja. Neke male, neke veće. Neke odmah u početku, neke kasnije.«

U novom svijetu u kojem znamo kada će netko umrijeti svejedno ne znamo koliko će dugo netko živjeti.

Ne bih se trebao ovoliko uzrujavati. Izbor će naposljetku biti Orionov. Ne mogu ga prisiliti da prihvati moje srce. Ali ne mogu si pomoći - brinem. Ne želim da moje posljednje dobro djelo nekoga ubije.

Vrata se otvore, a Dalma dojadi unutra toliko brzo da me to preplaši. Kao da je, kao u nekom hororcu, lovi ubojica sa sjekirom i ovo je način na koji ću umrijeti. Gotovo se i pripremim na smrt, razočaran što stiže prije nego što sam mislio - još prije, trebao bih reći. Ali to uopće nije ono što se događa. Dalmin mobitel zvoni i ona mi ga pruži. Ime pozivatelja glasi *Scarlett (Valentinova sestra)* i osjećam kako se u meni sprema najveća bujica suza mojeg života.

Dok se javljam, jurim iz prostorije. »Scarlett!«

»Hej, Val! Oprosti što sam propustila milijun tvojih poziva i poruka, zaboravila sam nakon vožnje uključiti zvuk mobitela. Gdje je tvoj mobitel? Što se dogodilo?«

Pokušam se vratiti u čekaonicu, ali ostanem na mjestu ukopan i skliznem niza zid pored dizala. Ništa ne kažem.

»Val?«

Scarlett je jedina osoba u svemiru koja smije koristiti taj nadimak. Mnogi su drugi pokušali, ali uvijek se činilo krivo. Kao da netko pokušava pokazati da smo bliski, a nisu u to uložili vrijeme. Očito, ni s kim nemam više zajedničke prošlosti nego sa Scarlett, a dok smo bili djeca, bilo joj je teško izgovarati *Valentino*, pa me počela zvati *Valley* i naposljetku to skratila na *Val*.

»Ovdje sam«, slabašno kažem, kao da me se ubojica sa sjekirom ipak dokopao. »Ne voziš, zar ne?«

»Naravno da ne. Što se događa? Zvučiš čudno.«

»Nazvat ću te FaceTimeom.«

»Što se događa? Reci mi.«

»Samo se javi, dobro?«

Pritisnem ikonicu videokamere, a ona odzvoni jednom prije nego što se pojavi Scarlettino lice. U očima joj je čista zabrinutost, kao kada je otvorila prvo pismo o upisu na fakultet i otkrila da su je odbili. Prije nego što sam predložio da se preselimo u New York, stvarno se patila i nije vjerovala da će imati budućnost. No ne znam kako da je uputim u to kako da živi nakon što umrem. Ne mogu joj čak ni reći što se događa, mucam pri svakoj riječi. Ali sa Scarlett mi ne trebaju riječi. Baš kao u tolikim drugim teškim izazovima u životu - najsvježije, kada mama i tata nisu dobro reagirali na moj izlazak iz ormara - sve što trebam učiniti je pogledati sestru u oči i plakati i pustiti sve suze da govore umjesto mene. Osim što nema šanse da će joj se na licu pojaviti shvaćanje da umirem jer čak ni ja ne bih trebao znati da će se to dogoditi.

»Registrirao sam se na Agenciju Death-Cast i oni su me nazvali.«

Šuti i toliko je mirna da mislim kako se poziv u ovom hodniku zamrznuo.

»Ne«, naposljetku kaže Scarlett.

Ne znam kakav je potpuni slijed faza tugovanja, ali znam da je prva faza poricanje.

»Prestani plakati, Val, to i tako nije legitimno«, kaže Scarlett. Nažalost, njezin je pokeraški izraz lica gori nego ikada. »Ti operatori u Agenciji Death-Cast su totalni početnici. Ne znaju što rade.«

»Razgovarao... razgovarao sam s Joaquinom. Joaquinom Rosom.«

Uspijem izgovoriti te riječi jer se ne možemo igrati pretvaranja. Ako Joaquin Rosa uprskava pozive o Posljednjem danu, onda se cijeli program istog trena mora ugasiti. Ali možda će Scarlett imati neki drugi argument, neki kojem se ne mogu usprotiviti. Nešto što će mi uliti nadu.

»Pa, je li ti gospodin Death-Cast rekao kako misli da ćeš umrijeti? Jer, ako nije, onda ne bismo trebali pridavati previše važnosti onome što je predvidio. Možda ne vidi baš dobro! Nemamo pojma kako Agencija Death-Cast uopće funkcionira. Evo zašto se nismo registrirali.«

Scarlett pokušava ostati snažna, ali slomi se. Još nešto što nam je zajedničko jest da ružno plačemo. Da me itko fotografira dok sam ovoliko crven u licu i brišem šmrklje, bio bih zgrožen, dok bi Scarlett nekome mogla iskopati oči. Čak i sada, dok smo samo nas dvoje, skriva se iza ruke i u pozadini uspijevam vidjeti mjesec.

»Val, ovo nema smisla. Dobro si! Zašto se ovo događa?«

Odmahnem glavom.

»Jesi li rekao mami i tati?«

»Ne. Nisam spreman za još jedan razgovor o tome kako ću ići u pakao.«

»Bolje im je da ne budu arogantni u vezi ovoga ili nikada više nećemo razgovarati s njima.« Cijeli trenutak to obećanje živi u Scarlettinim očima, a tada shvati da ga ne mogu ispuniti s njom. Ili da mogu, ali ne na način na koji je mislila. Sljedeći val suza oblije joj lice. »Val, moram uhvatiti let. Bit ću tamo ujutro.«

»Možda ne bi trebala doći«, kažem iako je to suprotno od onoga što želim. Moram se uživo oprostiti od sestre. Ali želim je zaštititi. »Možda je sigurnije za tebe da ne dolaziš.«

»Nema proklete šanse da ću te ostaviti samog«, kaže Scarlett otključavajući vrata auta i smještajna se na vozačko sjedalo.

Nadiru mi sjećanja na dan kada je gotovo umrla. »Scar, prestani. Ne možeš voziti u takvom stanju. Samo sjedi i diši.«

Kada se smiri, zajedno duboko udišemo dok joj se teško grcanje ne stiša u cvilež.

»Ne brini za mene. Neću biti sam. Na Times Squareu sam upoznao neke prijatelje. Ovo je Dalmin mobitel i...«

Scarlettine se oči rašire i ona se nagne naprijed, kao kada gledamo triler, a ona shvati kada će doći do preokreta. »Ali što ako su oni razlog zašto...«

»Neće me ubiti. Zapravo su me uvjerali da se registriram na Agenciju Death-Cast. Stvarno su dobri ljudi.«

»Ne možeš to znati. Stranci su.«

»I unatoč tome, Orion mi je spasio život.«

Šuti, kao da procesuirala kako je bila u krivu u vezi preokreta u radnji. »Kako to misliš, spasio ti je život?«

Sve je ovo već dovoljno zastrašujuće. Reći joj da su u mene pucali neće je održati dovoljno smirenom da bez opasnosti stigne do zračne luke tako da uhvati zrakoplov.

»Bilo je blizu, ali dobro sam.«

»Ne, nisi.« Zatvori oči.

Ne pitam je moli li se. To je njezina stvar.

»Scar, ako uskoro ne odeš, prepustit ćeš let.«

Scarlett se pribere. »U redu. Trebala bih sletjeti oko devet sati po tvom vremenu. Želiš li se naći sa mnom u zračnoj luci? Ne, zapravo, ostani gdje jesi. Jesi li sad kod kuće?« Zaškilji. »Ne, nisi. Zidovi su nam ružne bež boje kojoj treba krečenje, a ne bijeli. Gdje si?«

Ne mogu se upustiti u objašnjenje zašto sam u bolnici. Ako joj kažem da potpisujem suglasnost o darivanju srca i da je trebam pored sebe u trenutku kad će mi mozak umirati, nikada neće u jednom komadu stići do zračne luke. Možemo o ovome pričati uživo. »S Dalmom i Orionom sam. Ali sada ću krenuti kući.«

Želi me pritisnuti kako bi izvukla još informacija, ali odustane. »Ostani gdje jesi. Vidjet ću te uskoro.«

»Scarlett, prije nego što odeš... trebala bi se registrirati na Agenciju Death-Cast. U redu?«

»U redu.«

»Volim te, Scar.«

»I ja tebe jednako volim, Val.«

Ne prekinemo poziv. Kao da nismo sigurni da ćemo se ikada više vidjeti. Ako propusti let, zasigurno se nećemo vidjeti.

»Vozi oprezno, seko. Ne miči oči s ceste u ovo doba noći.«

Vršenje pritiska na nju kako bi se usredotočila na putovanje, a ne na moje sljedeće odredište jedini je način na koji se mogu pobrinuti da ovaj svijet ne napusti sa mnom.

ORION**02:38**

Pritisnem ruku na prsa i osjetim odmjerene otkucaje. Kao da mi se srce, sada kad zna da ćemo ga izbaciti, napokon ponaša kako treba.

Ponovno pogledam svoju rendgensku snimku i razmišljam o tome kako je, ako ikada budem pisao o ovome iskustvu, mogu iskoristiti kao naslovnicu knjige. Ili možda mogu snimku spaliti, tako da ne moram razmišljati o svim onim godinama tijekom kojih mi je utroba bila ružna i ubojita poput neke zvijeri iz pakla. Ma, ne, ne mogu to učiniti. Okrenuti leđa svojoj prošlosti znači ne zapamtiti Valentinov doprinos koji će mi spasiti život. Sranje, to je uz pretpostavku da će išta od ovoga upaliti. Ne znam što ćemo učiniti ako mi tijelo odbaci srce ili koliko ćemo vremena uopće imati kako bismo pokušali nešto drugo prije nego što i ja stignem do kraja svoje slijepe ulice.

Živim u toliko mogućih smjerova razvoja radnje koje nisam isplanirao kada sam krenuo u ovaj dan.

Čovječe, tako sam izmožden. I Dalma je. Stisnuti smo jedno uz drugo na ovom ležaju za pregled dok Valentino razgovara sa Scarlett, a medicinske sestre umjesto liječnice Emeterio obavljaju neke pozive o osiguranju, dok je ona sama zauzeta pokušajima da dobije odbor. Umjesto da se onesvijestim, sanjarim. Ne samo o tome kako će se život promijeniti meni, nego i timu Young. Dalma nijednu noć više neće morati zbog mene provesti u bolnici. Njezina obitelj neće više nijedan odmor morati zbog mene skratiti. Ničiji život više neće biti zbog mene ometen. Ne mogu vam reći koliko mi je zbog toga lakše.

»Ne mogu, vjerovati kakva je ova noć«, kažem dok zurim u jarka svjetla na stropu kao da su zvijezde.

»Ni ja«, kaže Dalma.

»Zbog Valentina se sve mijenja.«

»Što dati dečku koji za tebe umire?«

»Tehnički ne umire za mene.«

»Očito.«

»Zašto je to očito? Možda bi umro za mene.«

»Jesi li na svojoj strani ili na mojoj?«

»Nijedno i oboje.«

Dalma me bubne laktom, pa se nasmijemo.

Vrata se otvore i Valentino prođe kroz njih. Obrazi su mu zažareni, a oči crvene.

»Hej«, zagrakće pa se nakašlje. »Hej.«

Skočim s ležaja; posramljen sam što se mi ovdje smijemo, a on proživljava pakao. »Jesi dobro?«

Valentino odmahne glavom, potom kimne, kao da je u kvaru. Proketo zbunjujući osjećaji nisu mi nepoznanica. Otkako sam saznao da ću preživjeti jer će netko drugi uskoro umrijeti, prilično ih jako osjećam.

»Je li Scarlett dobro?« pitam, proketo tjeskoban da nije. »Živa je«, kaže Valentino.

Kladim se da je to najbolji odgovor. Sestra mu, očito, nije ni mogla dobro primiti ovu vijest.

»Registrirat će se na Agenciju Death-Cast pa krenuti do zračne luke i trebala bi stići oko devet sati.«

To nije loše. Samo trebamo sljedećih sedam ili osam sati Valentina održati na životu. To uključuje i da se pobrinemo da duševno ne klone. »Ima li nešto što želiš učiniti dok čekaš Scarlett? Otići nešto pojesti? Možda omiljeno jelo?«

»Zbog toga se osjećam kao da sam osuđen na smrtnu kaznu«, kaže Valentino. Želim si progutati cijelu šaku. »Nisam tako mislio.«

»Ne, shvaćam. Uostalom, ne znam gdje bismo u dva ujutro pronašli *linguine*.«

»O, čovječe. U New Yorku ima milijun zalogajnica koje danonoćno rade.«

»Možemo nešto naručiti ili ti otići preuzeti narudžbu«, doda Dalma.

Nimalo graciozno za nekoga tko je zapravo maneken, Valentino se sruši na stolicu. »Napokon se doselim nekamo gdje poslije ponoći mogu pronaći hranu...« Slegne ramenima. »Vjerojatno ionako ne smijem jesti prije operacije.«

Istog trena zapadnem u crne misli.

Njegova smrt ne bi trebala biti o meni, ali svakog trenutka imam sve veći dojam da je tako. Znači, što, Valentino ne bi trebao na svoj Posljednji dan jesti koji god kurac hoće? Sve zbog operacije koja mu uopće ne bi bila na pameti da nas sreća nije spojila?

»Na veliku žalost, u pravu si«, kaže Dalma.

»Ne, nisi«, kažem. »Valentino, ako želiš jebene *linguine*, pronaći ću ti jebene *linguine*.«

»Ne, stvarno. Preživjet ću«, kaže Valentino. Kad čuje sam sebe, zastane i sada ga progone vlastite riječi. Ludo je kako neka jednostavna izjava zadobije drukčije značenje kada umireš. Prijeđe preko toga, a to je nešto što će morati često raditi ako preživi do kraja Posljednjeg dana - pretpostavljam. »Samo želim otići kući i

odmoriti se. Pripremiti stan za Scarlett. Potom ujutro otići na snimanje. Prva reklamna kampanja je fora način da me se ovjekovječi.«

»Svejedno u taj plan moramo ubaciti *linguine*«, kažem. »Možda i neku pravu njujoršku *pizzu*, ako to voliš.«

Dok diše u dlanove skupljene pred ustima, Dalmine su oči zatvorene. Ne utopljava se u ovoj prohladnoj sobi - drži si usta začepljena. Ali riječi joj se probiju van. »Ne želim zvučati bešćutno...«

»Loše si počela«, prekinem je.

»Zaboga, žao mi je.« Dalma puno gestikulira i trenutno, dok šuti i probavlja svoje sljedeće riječi, ruke su joj smrznute u zraku sve dok ponovno ne počne. »Vjeruj mi, Valentino, mrzim se zbog ovoga što ću reći jer ovo što daješ Orionu je takav dar. On mi je obitelj i toliko sam zaštitnički nastrojena prema njemu da moram reći... Moram reći da se stvarno bojim kako ćeš ugroziti operaciju ako odeš iz bolnice. Ako ti se nešto dogodi, onda...«

Valentino pogne glavu, kao da ga se kori. »Razumijem.«

»Očito, odgađat ćemo koliko god budemo mogli kako bi imao vremena sa sestrom, ali najlogičnija stvar koju možemo napraviti je da te sljedećih nekoliko sati zadržimo ovdje.«

Nikada se nisam osjećao gore jer mi netko pokušava spasiti život.

»Dalma, volim te, ali veliko *ne* za sve to. Nećemo Valentinu na Posljednji dan davati ikakva vremenska ograničenja.«

Valentino suspregne zijevanje. »Dalma je u pravu. Umoran sam i ne razmišljam razumno. Večera u pola noći ili odlazak na snimanje ne bi trebali biti važniji od svega što ćeš činiti s mojim srcem.«

Čučnem pored Valentina i gledam u njegove zacrvenjene plave oči. »To što želiš učiniti za mene je toliko iznad predivnoga da ti već dugujem, čak i ako se ništa ne dogodi. Ali neću živjeti život koji mi želiš ako to znači da ti nećeš živjeti svoj dok još možeš.«

Dalma sijeva pogledom. »Orione, možemo li izaći van i razgovarati?«

»Rado«, oštro kažem.

Pri izlasku stisnem Valentinovo rame i zatvorim vrata za sobom.

Dalma sklopi ruke kao da se moli. »Molim te, dopusti ovom dečku da ti spasi život.«

»Molim te, prestani ga poticati da što prije padne na mjestu mrtav.«

»Unaprijed osuđuješ sebe i Valentina na neuspjeh. Razmišljaj logično., Ako Valentino praktički može umrijeti u snu, nije li to puno milostivije nego kakva god ga užasna tragedija umjesto toga očekuje?«

Što duže Valentino živi, to je bliže tome da bude gurnut u smrt. Razumijem to. Ali ne mogu se pomiriti s tim da odlučim kada mu je vrijeme isteklo. »Ovo mora biti njegova odluka, Dalma.«

»Sigurna sam da će biti otvoren da čuje tvoje mišljenje. To je sada *tvoje* srce.«

»Ne, još je uvijek *njegovo* srce.«

»Ako umre, neće biti *ničije*.«

»Onda nije suđeno.«

Ova mala bajka mogla bi imati nesretan kraj.

Kad bi nam barem Agencija Death-Cast mogla reći kako će osoba umrijeti, pa da možemo to pokušati izbjeći, ili barem vrijeme kada će se to dogoditi pa da znamo koliko sati - ili minuta - imamo na raspolaganju. Ulozi su previsoki.

»Agencija Death-Cast već mi je otvorila ova jedna vrata. Ako mi se Valentinova zalupe u lice, možda će mi otvoriti još jedna.«

Dalmi se u očima počnu skupljati suze. »Počinjem misliti da ne želiš ovu operaciju.«

»Znaš da želim.«

»Što je onda? Zašto se ne želiš boriti za sebe onoliko žestoko koliko se ja borim?«

Šutim, a zatim kažem: »Kada smo upoznali Valentina, nisam mogao prestati razmišljati o tome koliko želim vrijeme provoditi s njim. Družiti se kod njega, pozivati ga kod sebe. Biti mu turistički vodič po gradu. Samo ga želim upoznati dok mogu, posebno prije nego što njegovo srce budem nosio cijeli život.«

Ništa nije kao izgovaranje istine naglas. Kunem se u to.

Dalma neko vrijeme procesuirala moje riječi pa naposljetku uzdahne. »Pa, što ćemo? Skroz sam za to da mu pravimo društvo, ali morat ćemo ga omotati u pucketavi omot ili nešto. I pobrinuti se da ne učini ništa preludo.«

Pričekam trenutak, bez želje da započnem svađu taman nakon što smo se smirili. Ali u svojem glupom, potrganom, ubojitom srcu znam da sam u pravu oko ovoga. »Mislim da se moram sam družiti s Valentinom.«

Oči joj se suze. »Molim?«

»Želim da ima ugodan Posljednji dan, a ne znam hoćeš li mu dati prostor koji mu je potreban kako bi disao ili će sada u tvojoj blizini biti previše napet.«

»Neću mu izbiti *linguine* iz ruke, ako na to misliš.«

»Zna li on to?«

»Zašto me kažnjavaš jer te pokušavam spasiti?«

»Ne kažnjavam. Super mi je što mi čuvaš leđa. Samo želim i ja njemu čuvati leđa i pobrinuti se da ne umre, a da prvo nije živio.«

Dalma i ja dosad smo se navikli na to da sve radimo zajedno, a kad god se razidemo, to je obično na njenu inicijativu. Ovo joj itekako izmiče tlo pod nogama.

»Ako je ovo ono što želiš, spremna sam. Rekla sam svoje.«

Zagrlim je toliko brzo da se skoro srušimo. »Hvala, D.«

»Što mogu učiniti za tebe?«

»Možeš li pronaći doktoricu Emeterio i uputiti je u novosti? Želim izvesti Valentina odavde prije nego što mu nabije grižnju savjesti da ostane ovdje.«

Dalma kimne. »Bolje ti je da budeš uz mobitel.«

»Hoću. Odvezi se kući taksijem i pošalji mi poruku kada stigneš, u redu?« Poljubim Dalmu u čelo i okrenem se prema vratima prostorije za pregled.

»Budi oprezan, Orione«, kaže Dalma.

»Ne umirem danas. Vedrija strana Agencije Death-Cast.«

»To ne znači da nećeš biti povrijeđen... ili da ti se neće slomiti srce.«

Odjednom se sve doima toliko napeto, kao da bih se mogao rasprsnuti u tisuću komadića. Otisnut ću se na stvarno opasno putovanje kako bih nekoga tko je osuđen na smrt održao na životu. Svaka minuta koju mu kupim znači više vremena tijekom kojeg ga mogu upoznati. Što ga duže budem poznavao, to će jače sve boljeti.

Ne mogu predvidjeti budućnost poput Agencije Death-Cast, ali već znam da će moje vrijeme s Valentinom završiti slomljenim srcem.

VALENTINO

02:51

Orion se vrati, sam. Jedna zvijezda u ovoj jarko osvijetljenoj prostoriji za preglede.

»Jesi li spreman?« pita.

Nisam siguran o čemu priča. Je li Orion promijenio svoj stav o tome koliko bih vremena trebao imati prije nego što započnemo operaciju? Ili je ovo odluka liječnice Emeterio? U tom slučaju nisam spreman. Scarlett je napokon krenula i ne mogu sada otići.

Orion se nasmiješi i znam da sam sigurno pogriješio.

»Spreman za što?« pitam.

»Za život.«

»Zbunjen sam.«

»Želiš otići kući i urediti stan za Scarlett, zar ne? Hajdemo onda to učiniti.«

»Ideš sa mnom?«

»Samo kao podrška, ali, ako stvarno želiš to sam, pustit ću te da radiš svoje.«

Definitivno ne želim biti sam. I ovako je dovoljno zastrašujuće. Ali ne znam kako će ovo pomoći Orionu. »Jesi li siguran da ovo neće biti čudno? Kao da se družiš sa svinjom prije nego što je zakolješ za večeru?«

»Više ne jedem meso i nisam ubojica.«

»Bolje ti je da nisi«, kažem i ustanem sa stolice.

»Mislim da se nitko ne bi kladio da te mogu nadvladati u tučnjavi.«

»Ne znači da nemaš prijatelje među kriminalcima. Naposljetku, pokušavaš me iskoristiti za trgovinu organa.«

Orion izgleda, zapanjeno. »O, znaš se šaliti.«

I ja sam iznenađen. Zapravo Orionu priznajem zasluge za to što je iz mene izvukao malo humora. Način na koji održava vedru energiju podsjeća me na vremena kada bih na snimanju bio najopušteniji. Radio sam s fotografima koji žele doći i otići, što na setu stvara pritisak, a u mojem tijelu napetost. Najbolja snimanja bila su mi s fotografima koji se smiješe i smiju kao da su oni ti koji su ispred kamere. Kada se oni zabavljaju, i ja se zabavljam.

Orion je osoba s kojom će biti dobro provesti vrijeme dok Scarlett ne dođe.

Nervozan sam u vezi povratka u vanjski svijet, ali sam zahvalan što imam priliku to učiniti. To je veliki skok od onoga gdje sam bio prije nekoliko minuta, kada sam prihvaćao poraz.

»Hvala ti što mi kupuješ nešto vremena«, kažem.

»Sve je u redu. Ti si taj koji se mora okoristiti tim vremenom«, kaže Orion i stavi kapu.

Kada sam se registrirao na Agenciju Death-Cast, na stranici je bio odlomak o tome kako su Sljedeći dobili svoje ime. Čini se da Joaquin Rosa želi da oni - da ja zapamtim da smo svi kapetani na palubama svojih brodova i dižemo sidro i krećemo na svoja sljedeća, posljednja putovanja.

Lijepo je imati sukapetana.

JOAQUIN ROSA

02:57

U trenutku kada netko zalupa na vratima, Joaquin gleda snimke pucnjave na Times Squareu. Srce mu brzo udara.

Ponovno proživljava trenutke u kojima je čuo te pucnjeve preko telefona dok je obavljao prvi poziv o Posljednjem danu. Metež uznemiri Naya te probudi Alana i štene. Bucky se sjuri s kauča i zalaje na zatvorena vrata - svojim preslatkim sitnim lajanjem nikoga ne prestraši. Dok Joaquin ustaje sa stolice čuje se još lupanja.

Ovo bolje da je nešto hitno.

Otvori vrata i tamo zatekne svoju voditeljicu Odjela zadovoljstava klijenata.

»Tako mi je žao što vas ometam«, kaže Aster Gomez; ruka joj je smrznuta u dugačkoj, tamnoj kosi, kao da razmatra bi li je svu iščupala. Sjajna je s ljudima, ali nije bila zainteresirana za to da im govori da će uskoro umrijeti, pa se umjesto toga prijavila na posao u korisničkoj službi. Bila je toliko spretna da ju je Joaquin zaposlio kao voditeljicu odjela iako ima tek dvadeset pet godina. »Imamo velikih problema sa serverom.«

»Što se događa?«

»Ovaj...« Aster pogleda niz hodnik. »Najbolje bi bilo da me slijedite.«

Joaquin je slijedi, zajedno s ostatkom svoje obitelji.

»Sve je počelo kada sam prije nekoliko minuta primila žalbu«, kaže Aster brzo hodajući. »Dečko jedne žene večeras je ubijen na Times Squareu.«

»Kakva nesreća«, kaže Joaquin uz svu iskrenost ovoga svijeta. Ne može zamisliti život bez Naye. Posebno da je tako nasilno izgubi. »Znatiželjan sam. Je li ubijen Valentino Prince? Bio je prvi večerašnji poziv.«

»Ne. Zvao se William Wilde.«

Ah, šteta. Joaquin bi volio da može tu anegdotu uključiti u memoare. No, natrag na trenutni problem. »Razumije li klijentica da smo učinili sve što smo mogli?«

»Osim što nismo.«

»Pardon?«

»Nismo uspjeli obaviti naš jedini posao. Taj Sljedeći nikada nije dobio svoj poziv o Posljednjem danu.«

»Pa, pucnjava na Times Squareu počela je nakon ponoći - nakon pokretanja programa. Nikada nismo dali nikakva obećanja da će Sljedeći biti istog trena obaviješteni.«

»Što sam i objasnila, ali žena je rekla da mobitel njezinog dečka nikada nije zazvonio. Čak ni nakon što su naši pozivi na Istočnoj obali bili dovršeni. Provjerila sam naš ispis poziva i nije bilo nikakvih odlaznih poziva prema tom Sljedećem ili njegovom kontaktu za hitne slučajeve.«

Dok svi ponovno ulaze u pozivni centar, Joaquin promatra glasnike s punim rukama posla. Pogled mu se usredotoči na Rolanda - pretpostavlja kako je on kriv što ovaj Sljedeći nije obaviješten o svojoj smrti - vjerojatno sada upija životnu priču još nekog starca. Ovaj nečuveni propust rezultirat će njegovim direktnim otkazom.

»Je li to Rolandova krivnja? Nije se na vrijeme javio Sljedećem?«

»Provjerila sam sa svim glasnicima i, s obzirom na to da je Andrea pomogla Rolandu s njegovim popisom kontakata nakon što je završila sa svojim, svaki registrirani korisnik na Istočnoj obali primio je svoj poziv o Posljednjem danu.«

»Osim tog jadnika«, kaže Naya, svojim velikim srcem oplakujući stranca.

»Tako mi je žao, gospodine Rosa«, kaže Aster. »Ali, budući da se taj Sljedeći uopće nije pojavio u našem sustavu za danas, bi li to moglo značiti...«

On podigne ruku utišavajući je. Ne želi nikoga drugoga uznemiriti.

Ali prekasno je.

»Što nije u redu, tata?« pita Alano, umornim očima zureći gore, u svojeg oca.

Joaquin neće priznati da ništa nije u redu.

Da mu se carstvo raspada na dan kada se trebalo uzdići.

Da će sve biti izgubljeno ako ne otkrije uzrok ove greške.

Da trenu bio po državi šetaju Sljedeći koji nisu svjesni da im je Posljednji dan.

TREĆI DIO

Prva iskustva

Agencija Death-Cast ovdje je za vas.
- Joaquin Rosa, osnivač Agencije Death-Cast

WILLIAM WILDE

(preminuo)

Agencija Death-Cast trebala je nazvati Williama Wildea da mu kaže da umire danas.

Ove su večeri William i njegova djevojka, Christi, s kojom je bio pet godina, izašli iz svojeg jednosobnog stana u Brooklynu i vlakom se odvezli do Manhattana kako bi bili među ljudima na zabavi povodom pokretanja programa Agencije Death-Cast na Times Squareu. William, proslavljeni fotograf, želio je povijesni događaj ovjekovječiti fotoaparatom, a odbio je brojne ponude da to učini za časopise. Budući da je ujutro već imao ugovoren posao, William je želio nešto učiniti za sebe, za svoju osobnu kolekciju. Pogotovo tijekom noći koja će biti još posebnija jer mu je Christi pravila društvo.

Pod time je mislio da će kameru staviti na odbrojavanje i uhvatiti trenutak kada je zaprosi.

Ne kada bude ustrijeljen.

Strijelac je nosio masku lubanje te mrmljao nešto o smaku svijeta, a potom počeo besciljno pucati u gomilu; prvi metak pogodio je Williama u grlo.

Bio je to kraj njegovim snovima o tome da poziv o Posljednjem danu primi zajedno s Christi, kada budu prastari par okružen djecom, unucima i praunucima.

Morao je pristati tek na to da joj umre na rukama, s njezinim suzama na svojem licu dok se gušio u vlastitoj krvi.

Times Square bio je silno, silno osvijetljen, dok nije počeo gasnuti i gasnuti...

»Ostani sa mnom, dragi«, rekla je Christi. »Sve će biti u redu. Sve će biti u redu!«

Nitko nije trebao Agenciju Death-Cast da zna kako neće sve biti u redu.

Ali Agencija Death-Cast svejedno je trebala nazvati.

JOAQUIN ROSA

03:03

Joaquin se boji da će uskoro morati nazivati sve u Agenciji Death-Cast i javljati jim da je tvrtka mrtva.

Nije jasno je li smrt ovog neobaviještenog Sljedećeg izolirani incident, ali, u svakom slučaju, Joaquin mora to razotkriti kako bi zaštitio svoju ostavštinu, kao i kako bi se pobrinuo da nijedan drugi registrirani korisnik ne umre bez upozorenja.

Ponovno u svojem uredskom apartmanu, Joaquin zasuče rukave i dograbi laptop.

»Pobrini se da se nitko ne obrati novinarima«, kaže Joaquin. »Ne želimo izazvati paniku.«

»Pa, ne želimo da javnost paničari«, kaže Naya.

Kao da vrlo dobro zna da u Joaquinovim prsima riče klupko živaca.

Alano podigne pogled sa svoje bilježnice, u koju je crtao haljinu; nije mogao ponovno zaspati. »Koliko te dugo neće biti, tata?«

»Nisam siguran, *mi hijo*. Koliko god bude potrebno da se sve vrati u red.«

Dio Joaquina zna, negdje duboko u njemu, da se, ako ne uspije riješiti ovaj problem, možda neće htjeti vratiti kako bi se suočio s posljedicama. Ali uvijek to učini i uvijek hoće. Čak i kada se život čini nemogućim.

»Što ćeš učiniti?« pita Alano.

»Znaš da ne mogu razgovarati o tome«, kaže Joaquin.

Alano zacvili. »Čuvat ću tajnu.«

»Kada budeš stariji«, kaže Joaquin.

»Predugo traje da postanem stariji.«

Smiješno je koliko Alano vjeruje da je spreman saznati kako Agencija Death-Cast funkcioniра, a još uvijek vjeruje u Djeda Božićnjaka. Prvo moraju obaviti puno razgovora, kao, na primjer, tko zapravo stavlja darove pod božićnu jelku. Da se i ne spominje sve ono o djevojčicama i dječacima, a, da bude iskren, Joaquin pretpostavlja da će to prije biti razgovor o dječacima i dječacima, što će objeručke prihvatiti u slučaju da otkrije kako je bio u pravu. Bez obzira na sve, time što mu ne govori sve što se ima reći o Agenciji Death-Cast, Joaquin štiti i Alanovo

djetinjstvo i sigurnost. Možda mogu o tome raspraviti uz pivo kada mu bude trideset.

Joaquin poljubi sinovo tjeme i iza velikih smeđih ušiju počese štene pa priđe kako bi zagrlio suprugu.

»Neko se vrijeme neću javljati«, kaže.

»Vidimo se kad se vidimo«, kaže Naya.

Njih se dvoje oprosti uz poljubac.

Potom Joaquin izađe kroz vrata i uputi se prema trezoru u koji ga nitko ne može slijediti.

VALENTINO**03:04**

Proživjet ću svoj Posljednji dan, koliko god dugo on bude trajao. Prije nego što Orion i ja izađemo iz bolnice, pripremam se. Postoji milijun načina da poginem u gradu. Razmišljam o njima cijelu večer, ali sve se čini toliko izglednije sada kad sam na otvorenom. Nastrijeljen, udavljen, izboden. Ili pregažen autom ili autobusom ili taksijem ili motociklom ili čak vlakom, ako padnem na tračnice. Možda će nešto pasti s neba i spljeskati me, kao skele, jer se čini da se u svakom drugom kvartu kroz koji sam danas prošao nešto gradi. Mogao bih i sam doživjeti srčani udar, što bi bio okrutni preokret sudbine; iako, bolje je za Oriona da prije, bolje nego kasnije, sazna da zapravo neću biti onaj koji će mu spasiti život.

Iako mi je stan udaljen samo osam minuta pješice, nervozan sam dok hodamo pločnikom. Ne znam prekriva li smeće na tlu šahtove koji će me ispustiti u kanalizaciju ili pravu minu koja će me raznijeti. Mogućnosti su beskrajne.

U iskušenju sam da umjesto toga hodam ulicom, ali ovo bi moglo biti samoispunjavajuće obećanje u kojem me ubije auto i...

»Živni malo«, kaže Orion.

»Živni malo?« pitam.

»Živni. Malo. Hodaš uokolo kao zombi.«

»Svejedno. Baš si bez srca kad mi to kažeš.«

»Je li to kritika na račun mojeg srca?«

»Samo zato što si nekome tko umire rekao da živne.«

»Imaš pravo, imaš pravo.«

Orion zašuti, no stvarno mi se najviše sviđa kada govori.

»Kada je počelo sve to s tvojim srcem?« pitam.

Orion zazviždi. »O, čovječe. Smiješno je jer sam odrastao gledajući kako mama neprestano boravi u bolnici. Nije, ono, smiješno samo po sebi, očito, ali bio sam toliko glup da nikada nisam čak ni razmotrio mogućnost da bih i ja mogao naslijediti njezine probleme sa srcem. Ono, niti jednom mi to nije palo na pamet.«

»Možda je to dobra stvar. Nisi vrijeme proveo grozeći se tog problema.«

Otprilike onako kako se ja grozim svoje smrti.

»Svakako, pretpostavljam da samo žalim što to nisam ozbiljnije shvatio. Potražio neke savjete.«

»Bio si klinac.«

»Klinac koji se kleo da će mu mama umrijeti zbog srca. A onda me pogodio onaj preokret radnje... Pa, sada znaš tu priču.« Orion zatakne ruke u džepove; pogrbljen je dok hoda. Kao da mu je na ramenima doslovno teret cijelog svijeta. »Prvi teški srčani udar doživio sam nekoliko dana nakon šesnaestog rođendana.«

»Što ga je izazvalo?«

»Sve? Drugi razred nije bio sjajan. Na sve strane dobivao sam jedinice, cijelo sam vrijeme bio pod stresom i kleo sam se da ću pasti razred. Zatim mi je tijekom završnog ispita iz geologije tlak skočio u nebesa i jednostavno sam se srušio.«

»Zvuči grozno.«

»Bilo je, ali barem sam nastavnicu bio dovoljno drag da mi da prolaznu ocjenu.«

»Vjerojatno si joj bio prvi učenik koji je tijekom ispita doslovno imao srčani udar.«

»O, da, srčani udari su toliko prokleta rijetki među tinejdžerima, ja sam poput jednoroga - i to ne samo zato što sam gej!«

»Pretekao si me.«

Orion se smije dok ispred nas dvojica muškaraca viču. Jedan zamahne bejzbolskom palicom na auto, smrska prozor i pokrene alarm. Orionov smijeh zamre dok se napadačev rađa. Potom mislim da ću i sam doživjeti srčani udar jer vidim da obojica nose maske lubanja. Zgrabim Orionovu ruku i odvučem ga iza nekog Jeepa parkiranog uz pločnik. Čučimo u zaklonu.

»Koji kurac...«

Ušutkam Oriona.

Jedan od tih maskiranih muškaraca mogao bi biti isti onaj koji me pokušao upucati.

Zar je ovo način na koji sudbina funkcionira u svijetu Agencije Death-Cast? Je li moja smrt stvarno zapisana u kamenu, a vrijeme kada će do nje doći jedino je što se mijenja? Jesam li označen kao meta koju treba ubiti ovaj čovjek koji me ranije promašio?

Poskočim kada čujem da se još jedan prozor smrskao, još jedan alarm koji se oglasio. To mora značiti da će uskoro policija stići na poprište, zar ne?

Orion mi obavije ruku preko ramena i privije me uz sebe kao da je on pancirka. Čak ga ni ne odgurnem. Možda mi može spasiti život. Čak i samo još nakratko.

Još jedan smrskani prozor, još jedan alarm, ponovni smijeh koji odjekuje ulicom.

Muškarci u maskama lubanja približavaju se.

Koji je njihov problem? Pretpostavljam da su među onim ljudima koji nemaju problem činiti zločine jer vjeruju da je Agencija Death-Cast početak smaka svijeta. Bilo bi krasno kad bi ih murja stigla uhititi prije nego što nas prebiju tom palicom.

Ponovno prozor, alarm, smijanje.

Tako su blizu. Udaljeni samo za jedan auto.

Orion izgleda stvarno prestrašeno za nekoga čija glava nije u torbi, vodeći se predviđanjem Agencije Death-Cast. S usana mu se omakne cvilež i pritisnem mu dlan na usta kako bih ga utišao. Ne mislim da je ijedan od muškaraca čuo Orionu, ali svejedno sam prestravljen. Orionove oči boje lješnjaka toliko su pune isprike. Potom se razbije prozor Jeepa i na drugoj strani auta staklo pada poput kiše. Orionovi nokti zarivaju mi se u ruku, a ja zadržavam dah kao da bi ga se pored ovog zbora alarma moglo čuti.

Dok napadaju sljedeći auto, povedem Orionu do prednje strane Jeepa, gdje nas ne mogu vidjeti.

Napokon odahnem kada se u daljini, pa sve bliže nama, začuje policijska sirena.

»Moramo otići«, šapne Orion.

Odmahnem glavom.

»Da. Što ako budu mislili da smo to mi učinili?«

U pravu je. U najboljem slučaju nas privedu i izgubim dragocjene sate svojeg Posljednjeg dana. U najgorem slučaju...

Zirnem oko Jeepa i vidim kako napadači bježe niz ulicu, natrag prema bolnici.
»Hajdemo!«

Orion i ja ustanemo i potrčimo i sve o čemu razmišljam jest kako mi srce juri kao tijekom nekog od mojih intenzivnijih treninga pa se pitam kako se Orionovo drži. Zađemo za ugao i čizma mi udari ravno o bankinu i padam naprijed i Orion me vidi i nema ništa što ijedan od nas može učiniti kako bi zaustavio gravitaciju.

Taman prije nego što mi glava udari o pločnik, znam da je ovo način na koji ću umrijeti.

ORION

03:10

Ne može to biti to; ne može ovo biti način na koji će se odviti. Stvarno želim vjerovati da je ovo šala, ali znam da nije - dok je padao, vidio sam mu taj strah u očima. Pojurim do njega, na trenutak se saplićem sam o sebe, pa okrenem Valentina i iznad obrve vidim mu veliku posjekotinu. Njegova krv umrljala je pločnik i izgleda kao neki Rorschachov test mrlja na kojem me boli briga za dobru ocjenu jer sve što trebam znati jest je li živ ili nije.

»Valentino, čovječe.«

Zastenje, što je sjajno jer samo živi ljudi stenju, što znači da mogu disati i znam da i on može. On zatrepće i otvori oči, a gola mu se ruka trese dok je podiže prema rani.

»Ne diraj je«, kažem. Posljednje što mu treba je infekcija. »Hajdemo nazad da te pregledaju.«

»Ne, dobro sam. Mogu je očistiti kod kuće.«

»Siguran si?« pitam dok mu pomažem da stane na noge.

»Siguran sam. Hajde da se samo maknemo s ovih ulica.«

Dok nastavljamo, uvjerim se da mu se ne vrti. Čini se onoliko stabilan koliko netko može biti s obzirom na to da je upravo razbio lice o pločnik pri bijegu od maskiranih muškaraca. Ova noć je jebeno luda. Ima pravo kad kaže da ga moramo dovesti kući, gdje će biti na sigurnom. Nisam navikao na Upper East Side, ali zbog gradske mreže super je lagano stići do ugla Sedamdeset sedme i Druge.

»Mislio sam da ću umrijeti«, kaže Valentino.

Neću mu reći da sam i ja to isto mislio.

»Mislim, u tom trenutku«, doda.

»Ali dobro si.«

»Svejedno bi za tebe vjerojatno funkcioniralo. Ozljeda mozga toliko blizu bolnici je recept za uspjeh.«

Ne mogu pustiti tu misao na slobodu, a da se ne osjećam kao govno jer sam ja bio taj koji ga je potaknuo da ode iz bolnice zbog čega je skoro umro, a ja bih zbog toga profitirao.

Valentino šuti, a ja ne znam što reći. Bih li se trebao ispričati?

»Zombi«, naposljetku kaže.

»Ovaj, molim? O, sranje, imaš potres mozga!«

Valentino odmahne glavom. »Ne, rekao si da izgledam kao zombi. Prije svega ovoga. Mislim da bi to bilo bolje ime za Sljedeće.«

Kao netko tko je stranicu Agencije Death-Cast iščitao tisuću puta, znam zašto je *Sljedeći* službeni naziv. »Znači, Joaquin Rosa o Sljedećima razmišlja kao o kapetanima svojih brodova i...«

»Shvaćam to. Oprosti što prekidam.«

»Samo prekidaj!«

»Zvati nas *Sljedećima* čini se previše intelektualno. Zombiji smo. Živi mrtvaci.«

»Ali, ne čini li se to previše očito?«

»Kompromis: *Mrtva puhala*.«

»To je premorbidno.«

Valentino zuri ravno ispred sebe. »Smrt je morbidna, Orione.«

FRANKIE DARIO

03:15

Agencija Death-Cast nije nazvala Frankieja Darija, ali to ne sprječava Frankieja da nazove nju.

Ili barem nekoga tko radi u njoj.

Frankie sjedi u svojoj mračnoj kuhinji, pije ustajalu kavu iz neoprane termosice i čeka da se najbolji prijatelj njegove supruge javi na prokleti telefon. Na teži je način naučio da se na Rolanda ne može računati, ne nakon što je, katastrofalno, zaboravio prstenje za Frankiejevo vjenčanje i nije to shvatio dok obred već nije bio u tijeku. No je li Gloria okrivila svojeg najboljeg prijatelja, koji je vjerojatno želio uništiti vjenčanje zbog osjećaja koje je još uvijek gajio prema njoj? Naravno da ne. Frankieju je očitana lekcija jer nije ranije provjerio s Rolandom, kao da mu nije dodijelila milijun drugih dužnosti. Ali Rolando je napokon pronašao svrhu u životu, a ona je da radi kao glasnik u Agenciji Death-Cast i govori ljudima da će umrijeti.

Dakako, dok se to sve ne raskrinka kao prijevara.

Frankie previše sumnja u Agenciju Death-Cast da bi registrirao sebe ili svoju obitelj na te usluge; vlada ionako već ima previše informacija o njima. Stvari koje ne bi ni trebali znati. Ali Frankie nije idiot. Zna da se mogu zaraditi nova ako se ti takozvani Sljedeći fotografiraju u slučaju da zaista umru. Najbolji dio? Dobivanje privatnih informacija od Rolanda.

Ako se ikada javi na telefon.

Ta serija fotografija mogla bi biti ono što će stvarno odrediti Frankiejev život. Nije dobar u mnogo toga. Uzmite, na primjer, ovu kavu. Apsolutno sranje. Ali to je u redu, nije on neki konobar bez mozga koji živi kako bi ugađao hirovima onih koji žele ledeni kapučino i da im se u čašu sirup istisne tri - ne dva, ne dva i pol, ne dva i tri četvrt - puta. Frankie ne zna napraviti kavu, ali zna uslikati prekrasne fotografije. Njegovog najnovijeg stanara, Valentina, nasamarile su varljive fotografije koje je Frankie objavio na *Craigslistu*, pa je uplatio polog za stan.

To je talent!

Vrijeme je da Frankie ostvari svoj san o osvajanju Pulitzerza za fotografiju udarne vijesti, a uvjeren je da će to učiniti svojim radom o ovom povijesnom Posljednjem danu. Ili će uhvatiti snimke prvih smrti koje je Agencija Death-Cast predvidjela ili olakšanje na licu Sljedećeg koji preživi dan.

Frankiejeva noga poskakuje, koljeno mu udara o dno stola. Kao da ga duša svrbi od toga koliko žarko želi biti tamo vani i već fotografirati.

Dio Frankieja mrzio bi da Joaquina Rosu mora razotkriti kao prevaranta jer u njemu vidi velik odraz sebe. Obojica su muškarci latinopodrijetla rođeni u Salinasu, gradu u Portoriku, i postoji period od godinu dana u kojem su obojica tamo boravili. Šteta je što se tada nisu upoznali jer je Frankie siguran da su mogli biti cjeloživotni prijatelji. Možda čak i vjenčani kumovi jedan drugome, netko kome bi Frankie mogao priznati da bi volio da se Gloria brine o svojem izgledu onoliko koliko se Naya brine. I, još jedna slučajnost, i Frankie i Joaquin očevi su devetogodišnjim sinovima. Prijateljstvo tih dvaju muškaraca moglo je biti ono koje se prenosi generacijama, kao njegove smeđe oči boje kave s mlijekom koja mu daje energiju. Nemojte Frankieju dopustiti ni da započne pričati o nekim glupostima koje je vidio da taj maleni Alano odijeva; pokušava ne osuđivati Joaquinov pristup roditeljstvu, ali u prošlosti, kad god bi popio nekoliko piva, to bi mu teško polazilo za rukom. Frankie će i dalje voditi računa o tome da Paz odraste u muškarca.

Ono što stvarno razlučuje te muškarce, po Frankiejevom mišljenju, jest uspjeh. On je zericu stariji, tu razliku jedva vrijedi i primijetiti, a ipak mu je ego povrijeđen što nije ni blizu Joaquinoj razini. Obojica zarađuju za obitelj, kao što bi to svaki Portorikanac trebao, ali obitelj Rosa ima tri *penthousea* u različitim dijelovima države, dok obitelj Dario živi u usranom dvosobnom stanu na Manhattanu i mora voditi brigu o problemima svojih stanara.

Umoran je od toga da samo spaja kraj s krajem - spreman je za početak priljeva bogatstva.

To počinje s Agencijom Death-Cast.

I s time da se Rolando javi na jebeni telefon.

Tako mu Bog pomogao - ako nije mrtav.

VALENTINO

03:17

Prije pet sati prvi sam put stajao ispred svojeg novog doma i mislio kako je preda mnom cijeli život. Sada na čelu nosim krvavu posjekotinu koju sam dobio u bliskom susretu sa smrću. Sljedeći put možda neće biti *bliski*.

»Evo nas«, kažem dok posežem za ključevima.

»Odmah pored *pizzerije*«, kaže Orion i pokaže na zatvoreni restoran pa ruku ponovno gume u džep svojih uskih traperica. »Jesi li otišao po krišku?«

»Ne. Žurio sam na Times Square.«

Ne moram ništa više reći. Obojica znamo kako je to ispalo. Bih li primio poziv o Posljednjem danu da sam sinoć ostao kod kuće? Da se mogu vratiti u prošlost, to je ono što bih drukčije napravio. Visio bih kod kuće, raspakirao se, naspavao prije snimanja koje mi je ujutro. Potom bih poživio dovoljno dugo da vidim plodove svojega rada i kako mi se snovi ostvaruju.

»Trebao sam ostati kod kuće«, kažem.

Orion kimne. »S cijelom *pizzom*.«

Ponovno provjerim po svim džepovima, ali ključevi mi nisu ni u jednom. »Ovo ne može biti.«

»Što je?«

»Mislim da sam izgubio ključeve.«

»Misliš?«

»Zaista sam izgubio ključeve.«

»I mobitel. Moram reći, čovječe, hlače su ti slatke, ali džepovi su ti koma.«

Ovo zasigurno neće biti najgori dio mojega dana, ali nije dobar osjećaj. Iscrpljen sam i samo želim malo prileći. »Bismo li se trebali vratiti u bolnicu?«

»Ne, samo nazovi stanodavca... oh.« Orion pogleda na interfon. »Znaš li u kojem je stanu? Samo mu pozvoni.«

»Rekao je da ga ometam samo tijekom radnog vremena. Ne želim ga uzrujati.«

»Neće još dugo biti tvoj problem. Ponašaj se kao da iseljavaš. Nemaš što izgubiti.«

I nemam što izgubiti. Frankie već odaje dojam da ga živciram i nema smisla pokušavati poboljšati odnos s njime. Čak ni radi Scarlett, kojoj neće biti problem suprotstaviti mu se ako pretjera. Osjećam grižnju savjesti samo zbog ometanja njegove obitelji, ali ovo je hitan slučaj. Cijeli je moj dan hitan slučaj i moram se tako odnositi prema njemu.

Priđem interfonu i zastanem jer nikada neću vlastito ime vidjeti na njegovom popisu. Pritisnem gumb pored Frankiejevog stana. Potom, nakon minute tišine, Orion pozvoni držeći gumb pritisnut triput duže.

»Ubit će te«, kažem. »Vjerojatnije mene.«

»Neće on kurca učiniti.«

Iz interfona se začuje šum, a potom izađe Frankiejev glas: »Tko je?«

»Bok, Frankie. Ovdje Valentino Price. Tako mi je žao. Ne mogu otključati.«

»Gdje su ti, dovraga, ključevi?!« vikne Frankie.

Požalio sam ovo. »Izgubio sam ih.«

Čujemo zvuk kao da je tresnuo slušalicom interfona.

»Dobro, možda će te ubiti«, promrmlja Orion.

Sudeći po Frankiejevom licu kada siđe niza stube, rekao bih da smo u pravu. Nije prekasno da se okrenemo i pobjegnemo. Frankie otvori vrata predvorja i zuri u moje krvavo čelo. Glup sam što pomislim da bi mi to moglo kupiti nekoliko bodova iz suosjećanja. Jednostavno zuri u mene i Oriona.

»Tako mi je žao što sam vas probudio«, kažem.

Frankie blokira ulaz. »Izgubio si ključeve prve večeri. Tko to radi?«

Neću ga provesti kroz sve što mi se dogodilo otkako sam saznao da sam Sljedeći. Ne tiče ga se, a i sumnjam da bi ga bilo briga.

»Žao mi je«, ponovim.

Frankie čvršće stegne kućni ogrtač. »Jesi li izgubio oba seta ključeva?«

»Ne, drugi set je kod kuće. Ne nosim oba...«

»O, dobro, imaš nešto zdravog razuma.«

»Opa«, kaže Orion. »Ovako se ponašate prema stanarima?«

Frankie odmjeri Oriona od glave do pete, pa potom mene. »Tri je ujutro. Imate sreće što sam uopće sišao.«

»Možete li nas, molim vas, pustiti unutra?« pitam.

»Samo zato što sam već unovčio ček tvoje stanarine.« Frankie zakorači ustranu. »Nemoj mi krvariti po podovima.«

Mogu misliti koliko bi se još više dehumanizirajuće ponašao da zna da sam Sljedeći.

U zgradi je još toplo, ali zrak se čini drukčijim. Ovo neće biti hodnik u koji ću silaziti do poštanskog ormarića po pisma, rođendanske čestitke i račune. Ove stube kojima se uspinjem neće mi biti svakodnevni trening za noge. I, dok Frankie

otključava vrata mojeg stana, shvaćam da je ovo istovremeno i prvi put da ću se ikada vratiti ovdje i, moguće, posljednji.

Prije nego što stignem zahvaliti Frankieju i ponovno se ispričati, on ode ravno u svoj stan.

»Dobar tip«, kaže Orion i zatvori vrata za sobom.

Uključim svjetla i istog trena to požalim. Ovo je mjesto toliko golo. »Slobodno sjedni na bilo koju kutiju koju želiš.«

»Nakon što te uredimo«, kaže Orion i odloži kapu na radnu površinu. Pusti vodu u sudoperu, testira je. »Papirnati ubrusi?«

Odem do kovčega i dobacim Orionu rolu toaletnog papira koju sam spakirao još kod kuće jer, s obzirom na kasni dolazak, nisam bio siguran koje će trgovine raditi. Da se i ne spominju izvještaji o tome kako ljudi diljem države skladište toaletni papir jer se pripremaju na smak svijeta. Ujutro ću sa Scarlett obaviti kupnju i pobrinuti se da ima ono osnovno.

Nađem se s Orionom pored sudopera.

»Voda je topla«, kaže Orion.

Umiri ruku na mojem ramenu, drugom mi nježno tapka po rani. Trznem se, ali se opustim. Držim oči zatvorene, a voda nastavlja teći i zbog toga se osjećam kao da me se njeguje u *wellness-centru*. Opasno sam blizu tome da zaspim stojeći, pa se pridržim za radnu površinu.

»Sve je sređeno«, kaže Orion.

»Hvala, doktore...«

»Pagan.«

»Hvala, doktore Pagan.«

»Evo me odmah natrag, idem pokucati na Frankiejeva vrata i pitati ima li flastera. Siguran sam da će biti ekstatičan što može pomoći najdražem stanaru.«

Dok se okreće kako bi otišao, Orion suspreže smijeh, a ja ga privučem u zagrljaj i smijem se jače nego što sam mislio da bih se mogao smijati na dan kada umirem.

FRANKIE DARIO

03:31

Frankie bi mogao ubiti novog stanara. Što si Valentino misli, tako ga ometati usred noći? Pogotovo prve noći koje je ovdje! Kakva drskost...

Nije važno što je Frankie već bio budan. To se nikog ne tiče. Ono što *jest* važno je da je Frankie odradio svoj posao i dao svojem stanaru dva seta ključeva, kako je stajalo u ugovoru, a Valentino si svejedno nije mogao otključati stan; vjerojatno je ključeve izgubio u kojoj god da je uličici upoznao dečka kojeg je doveo kući. Valentino Prince? Bolje reći Valentino *Princess*.

Frankie će držati Paza dalje od Valentina. I ovako je već bilo dovoljno znakova za uzbunu da nešto s Pazom ne valja - pa, tako mu Bog pomogao ako ikada više pokuša nekog dečka dovesti kući. Frankie će itekako brzo otići do ormara i zgrabiti...

Duboko disanje.

Da Frankie bude iskren - a jest, bolje vam je da u to vjerujete - ono što ga stvarno uznemiruje jest što mu se Rolando još uvijek nije javio. Nije li već uništio život dovoljnom broju ljudi? Sljedeći put kada Rolando bude trebao uslugu, Frankie će si uzeti koliko god vremena bude htio prije nego što mu pomogne, bolje vam je da i to vjerujete.

Izlije ostatak kave u sudoper. Pogleda kroz kuhinjski prozor - nedostaje mu vrijeme kada je mogao gledati preko i tamo u stanu vidjeti onu prekrasnu, svadljivu mladu ženu; uvijek je dokasna bila budna s različitim muškarcima i ženama kojima se posrećilo. No ona se iselila i sada je tamo Valentino, pored prozora grli onog dečka. Frankie navuče zastor - više ga ne zanima ništa što se odvija među tim zidovima.

Iz hladnjaka zgrabi pivo i počne lokati, u nadi da će to utopiti njegove brojne frustracije.

Sve što želi jest trag o Sljedećem kojega može slijediti uokolo.

Koliko to teško može biti?

ORION

03:33

Nisam ovako zamišljao trenutak kada me neki dečko dovede doma. Za početak, mislio sam da ću se moći umiliti njegovim roditeljima ili skrbnicima, možda i braći i sestrama te prijateljima. Bio bih totalno vjeran sebi, ali isto bih tako istaknuo svoje bolje strane, kao što je moje pisanje i to kako nastavljam dalje iako imam ovo srce koje me pokušava zaustaviti. Potom bismo svi zbijali šale uz neki obrok, a zatim bi mi dopustili da se s dečkom družim u njegovoj spavaćoj sobi, gdje provodi velik dio svojeg života.

Umjesto toga se u praznoj garsonijeri igram doktora sa Sljedećim.

Ali ovaj Valentinov zagrljaj ludo je lijep. Uživam u njemu dok traje i, koliko god da želim nastaviti zuriti u njegove plave oči i srcolike usne, odmaknem se, kako me ne bi krivo shvatio. Stvarno jesam došao ovamo kako bih mu pomogao, a ne da se drpamo.

Pomalo mračna misao, ali kladim se da će u budućnosti ljudi tražiti Sljedeće kako bi zadovoljili svoju strast i nastavili dalje sa svojim životima, bez obveza; zapamtim to kako bih Dalmi rekao da ne kreira takvu aplikaciju.

»Pa, gdje bismo trebali početi?« pitam.

»Valjda ću raspakirati ove kutije. To je samo odjeća.«

»Možeš izabrati nešto za snimanje.«

»RainBrand će me odjenuti u nešto svoje.«

»Da, ali svejedno moraš ušetati tamo izgledajući dobro.«

»Sasvim točno. Želim ostaviti dobar dojam tako da me angažiraju i u budućnosti.«

Zastanem usred čišćenja radne površine kako bih se uvjerio da ga nisam skroz izdeprimirao. »Ozbiljno, ako želiš da ubijem ovaj optimizam i samo ti dopustim da osjećaš što osjećaš, red mi. Iznijet ću svoj optimizam otraga i iskopati rupu.«

»Sviđa mi se tvoj optimizam. Mnogo je bolji nego pretvaranje da se ovo ne događa. Molim te, nemoj prestati«, kaže uz brz osmijeh pa s lakoćom otrgne ljepljivu traku kojom je zatvorio poklopac kutije.

»Optimizam će poživjeti još jedan dan.«

Odem u sićušnu kupaonicu, stavim rolu toaletnog papira u stalak, bacim krvave maramice u školjku i pustim vodu. Pogledam se u zrcalu i, ako sam mislio da izgledam kao govno na onom *selfieju* koji je Dalma slikala prije nego što smo upoznali Valentina, volio bih se vratiti u prošlost i reći Prošlom Orionu kakav je prekrasan gad. Usnice su mi dodatno ispucale, a koverče su se odmetnule. Baš sve na mojem licu vrišti *smrt*.

A ipak.

Ne mogu se izdeprimirati, ne kada mi je posao da Valentinu pomažem da ostane optimističan.

Natrag na pravi put. Umijem se, pobrinem se za usne i vratim van.

Valentino kleči među svojom odjećom dok skida majicu otkrivajući svoje snažne prsne mišiće i istesane pločice koje nikada nisam vidio na nekome u stvarnom životu. Ozbiljno, ovo je ludo. Imam dojam da bih slomio šaku kada bih ga udario u prsa.

»Palac gore na sve to«, kažem pokazujući na njegovu građu.

»Ha. Hvala«, kaže Valentino i odjene bijelu potkošulju koja mu je manje uska. »Stvarno bih volio da nisam osjećao toliku obvezu da izgledam ovako kako bih se probio u branši. Tko zna kolike sam sate uložio u vježbanje, samo kako bih mogao postati nabildano truplo.«

»I u mnogo depilacije.«

Valentino se zasmijucka. »Aha. Nabildano, bezdlako truplo.« Slaže majice i reda ih jednu na drugu uza zid. »Kad se sad toga prisjećam, nisam oduševljen time koliko mi je ljudi upravljalo životom. Nije ih bilo briga za mene. Samo su me željeli klonirati.«

»Pa, sada ti više nitko neće šefovati.«

»Kad smo već kod toga... Nadam se da nisam zeznuo ništa između tebe i Dalme.«

»Ma, ne, sve je u redu. Dalma je samo ekstra logična, a nisam htio da ti na Posljednji dan dosađuje o tome kada trebaš umrijeti. Ovo nije o nama. Samo je o tebi.«

Dok raspakirava nekoliko jakni i pulovera, Valentino uzdahne. »Cijenim to, ali, samo da ti ne bude čudno, ne vidim je kao neprijateljicu. Zapravo razumijem što misli. Da imaš čarobni organ koji bi mogao spasiti Scarlettin život, i ja bih se ponašao isto.«

Volim misliti kako bih, da je situacija obrnuta, činio točno ovo što Valentino čini za mene. Možda, ako Scarlett stvarno jednog dana bude trebala spašavanje, mogu biti njezin junak. Ako ikada bude trebala srce, a ja budem imao Valentinovo, onda je ono njezino, bez pitanja.

Dok otvaram kutiju zračnog madraca, stvarno mi postaje jasno koliko je ovo preseljenje bilo novi početak za Valentina. Nije čak ni imao pravi krevet na kojem

bi spavao. Nije kao kada sam se ja iz stana u kojem sam proveo djetinjstvo preselio u *Času Young*. Imao sam opcije, kauč na razvlačenje u dnevnoj sobi kuće u nizu od smeđe cigle, vreće za spavanje koje Dayani i Floyd služe kada na kampiranju ostanu preko noći te, očito, krevet u gostinskoj sobi, koja je postala moja. U međuvremenu, Valentino ima najglasniji zračni madrac na svijetu. Gotovo ga isključim iz struje jer ne želim u ovo doba ometati susjede, ali boli me briga jer Valentino na svoj Posljednji dan zaslužuje krevet - makar on bio samo na napuhavanje.

U svijetu kojem trenutno nije problem ljude pustiti da spavaju na ulici, već me strah kako će se prema Sljedećima odnositi kako vrijeme bude prolazilo.

Dobro je što Valentino neće morati patiti zbog tih gluposti.

VALENTINO**03:41**

Posljednja kutija puna je obuće koju nikada neću nositi u New Yorku.

Moje su timberlandice odradile sjajan posao večeras, ali stvarno sam se veselio tome da izađem u svojim omiljenim oksfordicama, plavim starkama i bež mokasinkama. Kao i odlascima na mnoga jutarnja trčanja u svojim nikeicama te istraživanju Central Parka. Izvučem dva para bijelih tenisica - jedne uprljane opuštenim izlascima, a druge rezervirane za zabave kada sam obučen ležerno, ali želim izgledati svježije. Roditelji su uvijek mislili da je suludo imati identične tenisice za različite namjene, ali oni nisu toliko predani svojem izgledu koliko sam to ja. Kada mislim da izgledam dobro, osjećam se dobro. Stojim iza svojih modnih odabira, čak i sada kada možda izgleda glupavo biti toliko zaštitnički nastrojen prema cipelama koje neće ugledati svjetlost dana.

Barem ne na meni. Pronaći će novi dom na nečijim tuđim stopalima.

Do tada ih poredam uz vrata.

»Gotovo«, kažem. Nije puno, ali stvorio sam iluziju da netko ovdje živi.

»Što je sljedeće?« pita Orion iza mene, uz zijevanje.

Pogledam ručni sat. »Scarlett bi sada trebala biti na ukrcaju. Smeta ti ako je nazovem?«

»Ne moraš pitati«, kaže Orion i gurne svoj mobitel preko poda. »Samo daj.«

Poslužio sam se njegovim mobitelom taman prije nego što smo izašli iz bolnice kako bih Scarlett poslao poruku, da zna kako da mi se javi jer Dalma više neće biti s nama. Odgovorila je brzo, zbog čega sam postao nervozan jer nisam htio da piše poruke u vožnji, ali odgovorno je parkirala pa tek onda provjerila novu obavijest od još jednog nepoznatog broja. Čak i uznemirena, Scarlett još uvijek igra na sigurno, što je super jer još uvijek imamo oko dvadeset minuta prije nego što budemo sigurni da ona isto ne umire danas.

Odem u povijest poziva i pritisnem Scarlettino ime svježije spremljeno u kontakte. Odgovori na moj poziv preko FaceTimea za nekoliko sekundi.

Scarlettino lice i oči su crveni, a ona odahne istog trena kada me vidi. »Bilo me toliko strah da nećeš biti ti.«

»Kod kuće sam«, kažem i nagnem kameru tako da vidi stan s ono malo stvari koje sam raspakirao te s Orionom u kutu.

»Dobro. Uvjeri se da nema ničega što te može ubiti. Kad štednjak ili oštre površine. Može li se prozor zaključati? Zaključaj prozor tako da se nitko ne može ušuljati.«

Da je ovo običan poziv, možda bih joj samo rekao da je sve u redu. Ali želim joj smiriti živce jednako kao što će ona morati smiriti moje pa prođem stanom i uvjerim se da nema smrtnih opasnosti.

»Gotovo«, kažem.

»Hvala ti. Nemoj još prekinuti.«

»Neću.«

Sjednem na zračni madrac, koji je dovoljno čvrst da mi pomogne odspavati nekoliko sati. Gledam Scarlett dok prolazi kroz izlaz i duboko udiše. Dosad je letjela samo dvaput i nije obožavateljica zrakoplova. Sada više nego ikada žalim što sam ranije otišao, što dalje odlazi niz tunel za ukrcaj, to signal mobitela postaje slabiji jer, unatoč svim izvještajima o tome da će Wi-Fi tijekom leta postati stvarnost, ne znam nikoga tko je već bio u zrakoplovu koji ga stvarno ima.

»Scar«, dozivam je dok se video nastavlja blokirati, a lice joj se smrzava ha načine koji bi joj bili grozni.

Prekinem poziv i pošaljem joj poruku, u nadi da će biti dostavljena: *Signal je koma. Javi mi prije nego što krenete. Volim te, Scar.*

»Ukrcava se«, kažem Orionu. »Vjerojatno bih trebao otići u krevet. Želim biti odmoran kada stigne.«

»Moraš se i naspavati prije snimanja, za ljepotu«, kaže.

»Imam dovoljno korektora da sakrijem podočnjake i posjekotinu.«

»Pa, imaš li ikakve plahte?« pita Orion.

Odmahnem glavom. »Očito me više brinulo to da spakiram milijun cipela.«

»O, ja ću to srediti.« Orion skoči na noge, spreman rješavati probleme, pa zgrabi nešto odjeće i jakni koje sam brižno slagao te ih donese do zračnog madraca. Stvori jastuke tako da u pamučne majice kratkih rukava nagura pulovere, da nam vuna ne grebe lica. Preko madraca umjesto plahte prostre ručnik i prekrije ga crnim balonerom koji će mi biti deka.

»Da imam mobitel, slikao bih ovo«, kažem. Stvarno je impresivno.

»I meni je zapravo super«, kaže Orion. Jedan puloverni jastuk stavi na pod, a od drugog pulovera i moje bež jakne od brušene kože napravi vreću za spavanje.

»Što to radiš?«

»Samo si pravim krevet. Je li to okej? Spavat ću ispod jakne, tako da ne dira pod.«

»Ne, briga me za to. Ne moraš spavati na podu.«

»Stvarno mi ne smeta. Ionako cijenim to što si potpunom strancu dopustio da prespava.«

»Nisi potpuni stranac. Ako ćemo dijeliti srce, možemo dijeliti krevet.«

Orionovo se lice smežura. »Eh, tehnički mi *daješ* svoje srce. Ne dijelimo ga. Ali neću ignorirati...«

»Posljednju želju nekoga tko umire?« pitam.

»Hej, ti si popunio prazninu, ne ja.«

Orion baci puloverni jastuk i odjevne deke na krevet. Skinemo čizme. Obično spavam u donjem rublju, ali ne želim da bude neugodno, pa se preodjenem u trenirku. Orion na mobitelu uključi alarm pa se posluži mojim punjačem; zajedno tvorimo savršeni tim. Ugasim svjetla i legnem u krevet, gdje se Orion već namješta. U prostoriji je mračno čak i bez roleta, no zahvaljujući gradskim svjetlima koja kvart drže budnim nije mračno kao u rogu. Pomislim kako sutra trebam kupiti zastore jer je važno dobro se naspavati, pogotovo za one dane kada radim, a potom se sjetim da to neće biti moj problem.

Koliko ću još takvih misli imati prije nego što posve prihvatim smrt?

Gomilu, nadam se. To znači da sam još uvijek živ.

Ovo je prvi put da dijelim krevet s nekim dečkom. Ni ne varamo - ne ležimo na suprotnim krajevima tako da su nam stopala u licu onog drugog. Ovo je rame uz rame, s očima na stropu. Stvarno je lijepo, život kakav sam si planirao stvoriti ovdje u New Yorku. Imao sam nešto sreće u razgovorima s dečkima kod kuće, ali nikada nije došlo ni blizu ove razine. Sve se uvijek činilo problematično jer sam skrivao osjećaje od roditelja i nisam se osjećao kao da bih bio na sigurnom da činim išta romantično dok kročim svojom republikanskom saveznom državom. Također nikada nisam osjetio onu pravu privlačnost prema drugom dečku; prema nekome zbog čega bi sve bilo vrijedno toga.

Toliko je tiho da imam osjećaj da su mi otkucaji srca silno glasni, kao da iščekujem nešto.

Orion prekine tišinu kada šapne »Imam pitanje«.

»Ne moraš šaptati.«

»Nisam znao spavaš li.«

»Znat ćeš. Ja sam najglasniji hrkač ikada.«

»Ne možeš biti najglasniji hrkač ikada i imati sustanara u garsonijeri.«

»Moje je hrkanje za Scarlett sad već samo pozadinska buka.« Okrenem se kako bih ga vidio, ali on i dalje zuri u strop. »Molim te, nemoj me ugušiti u snu.«

»Neću, ali samo zato što imaš nešto što želim«, kaže Orion, baci pogled prema meni pa ga ponovno svrne. »Zapravo, to je ono što sam te želio pitati. Zna li Scarlett za sve to sa srcem?«

»Ne još. Posljednji dan je bio dovoljno za probaviti. Kao netko tko je također registrirani darivatelj organa, podržavat će to. Neće se zbog toga što mi u trupu nema srca osjećati kao da joj je život nepotpun.«

Zastenjem dok mi se u umu pojavljuje grozan prizor.

»Što nije u redu?« pita Orion.

»Razmišljanje o svemu tome o organima... Upravo sam zamislio kako Scarlett umire u padu zrakoplova, u spoznaji da se njezini organi neće moći donirati kao što je htjela.«

Ne mogu otresti tu pomisao. Krikove, kaos, plamen, dim.

Orion sjedne i položi mi ruku na rame. »Nemoj brinuti o tome. Zrakoplov još nekoliko minuta neće uzletjeti tako da će, ako Agencija Death-Cast ne planira nazvati sve te putnike, Scarlett biti dobro.«

SCARLETT PRINCE

00:59 (lokalno vrijeme u Arizoni)

Agencija Death-Cast nije nazvala Scarlett Prince da joj kaže da danas umire, ali ulazi u posljednji sat kada to još može učiniti, pa Scarlett stiže mobitel toliko da su joj članci bijeli; nije sigurna želi li dijeliti Posljednji dan s bratom ili se suočiti sa životom bez njega.

Scarlett ova tjeskoba nije nepoznanica jer je u svibnju zamalo umrla.

Iako nekim čudom nije istraumatizirana automobilima, čak ni dok vozi upravo onom autocestom na kojoj se u nju zadio neoprezni vozač, postoji neporeciva bol koja je s njom ostala i nakon sudara. Nije to bilo zbog krvi koja joj je jurnula u glavu dok je bila naopačke okrenuta u svojem izvrnutom Mini Cooperu, niti priklještenost sigurnosnog pojasa uz prsa, čak niti krhotine smrskanog suvozačkog stakla koje su joj probile kožu i ostavile joj blage ožiljke preko obraza, vrata i ruke. Ono što je najviše boljelo bio je jad što će umrijeti sama iako nije tako započela život.

Ta patnja od koje joj se slama srce još je uvijek guši svaki put kada se prisjeti te boli, boli koju njezin brat nikada neće spoznati jer će biti uz njega, čak i ako to znači da će svjedočiti groznoj smrti koju on ne zaslužuje.

»Prije nego što sam se onesvijestila, nešto sam pomislila«, rekla je Scarlett Valentinu dok se oporavljala ujutro nakon nesreće. »Da ću ja, budući da sam druga došla na ovaj svijet, biti prva koja će ga napustiti. Kao da je život postao prenapučen, pa se moralo otpustiti neke ljude.«

»Zbog tebe smrt zvuči poetičnije nego što je«, rekao je Valentino.

»To iz mene progovara umjetnica. Drago mi je što sam bila u krivu.«

Scarlett više nije drago što je bila u krivu.

Valentino je prvi došao i prvi će otići. Osim ako odu zajedno, kao zrakoplov prema svojem odredištu, na jednosmjernom putovanju.

Scarlett podigne pogled i zatekne sve u svojem redu kako također gledaju svoje mobitele, kao da čekaju da vide hoće li im današnji dan biti posljednji. Potom ima užasnu viziju prolamanja kolektivne zvonjave u zrakoplovu - zvonjave koja će ih sve osuditi iako još nisu ni uzletjeli. Ne želi toj pomisli pridati moć, ali ne pomaže što začuje zvono.

Zvuk poziva Agencije Death-Cast.

Zovu nekoga tko je na ovome letu.

Scarlettin je mobitel tih i mračan i istog je trena obuzme potreba da riješi misterij nesretnog Sljedećeg. U svojem sjedalu u sedmom redu Scarlett čuje da zvono dopire od naprijed, moguće od nekoga u prvom razredu. Ali svi u tom dijelu također gledaju naprijed, žure u prednju kabinu.

Pilot ovog zrakoplova danas će umrijeti.

Što to znači za sve ostale?

KAPETAN HARRY E. PEARSON

01:00 (lokalno vrijeme u Arizoni)

Agencija Death-Cast zove kapetana Harryja E. Pearsona da mu kaže da danas umire - nekoliko trenutaka prije nego što se spremao pripremiti zrakoplov za svoj stoti let.

Od prvog časnika, preko stjuarda, do putnika, sve su oči na kapetanu. To je onakva pozornost o kojoj sanjate da je imate tijekom demonstracije postupaka u slučaju opasnosti, ali ljudi su često previše zadubljeni u časopise i mobitele da bi ih bilo briga. No sada su napeto, iznimno intenzivno usredotočeni, pitaju se kada će se kapetan Pearson javiti na svoj poziv o Posljednjem danu. Sprema se to učiniti, a tada osjeti duboku stravu, kao kada bi gledao horor-filmove, što je morao prestati činiti jer njegovo sve starije srce više nije moglo podnositi napetost i šokove, i kapetan Pearson postane vrlo sumnjičav prema svakoj osobi u zrakoplovu.

Ako Agencija Death-Cast zove prije nego što je uopće u zraku, znači li to da će ga netko na ovom letu ubiti? Terorist koji kani oteti zrakoplov? Ne može biti bomba jer bi onda i svi drugi morali biti Sljedeći, zar ne? Tko može biti siguran da neće i svi drugi uskoro primiti poziv? Sve je ovo nov teritorij.

Uzrujano, kapetan Pearson donese naglu odluku, odluku koja se protivi svim regulacijama jer te su upute napisane za svijet bez Agencije Death-Cast, u kojem si se morao pripremiti na opasnost, ali nisi morao prihvatiti neizbježnost. Ako treba sve svoje putnike spasiti od otimača, ne smije vjerovati nikome, uključujući i prvog časnika, kojeg gume prema prvom razredu. Kapetan Pearson ne pričekava da vidi gdje je sletio. Zaključa se u pilotsku kabinu - srce mu se slama jer neće obaviti stoti let, ali ponosan je na svoju predanost tome da je sigurnost na prvom mjestu.

Dok zuri u nebo, sjeda u pilotsku stolicu i javlja se na poziv Agencije Death-Cast.

SCARLETT PRINCE

01:02 (lokalno vrijeme u Arizoni)

Hoće li ih pilot sve ubiti?

Sve što Scarlett zna jest da je, nakon što se pilot zatvorio u pilotsku kabinu, nastao potpuni kaos. Toliko putnika podivlja poput životinja oslobođenih iz kaveza - hrle k prednjem dijelu zrakoplova i zahtijevaju da ih se pusti van. Scarlett želi učiniti isto, ali prestravljena je da će je pregaziti u tom pandemoniju, pa se šćućuri leđima uz prozor. Je li pilot napao kopilota jer želi sve odvesti u smrt? Ili je tu među njima, u glavnoj kabini, netko tko predstavlja veću opasnost?

Teško je vjerovati Agenciji Death-Cast kada potiče toliku histeriju.

Što ako večeras griješe?

Scarlett pokuša nazvati mobitel onog dečka, Oriona, kako bi došla do Valentina, ali ne dobiva signal.

Možda će poruka biti dostavljena: *Death cast nazvao pilota...* Piše toliko brzo, nije ju briga za pravopis. *Mene nisu nazvali, ali svi su poludjeli.*

Poruke ne odlaze.

Bojim se, Val, svejedno napiše.

Možda je i bolje da se sada navikava na ove jednostrane razgovore s bratom.

ORION

04:04

Valentino ponovno zove Scarlett, ali pozivi stalno odlaze u govornu poštu. »Što ako razgovara s Agencijom Death-Cast?« pita i odloži mobitel.

Stvar je u tome što, ako Scarlett prima svoj poziv o Posljednjem danu, ne postoji ništa što možemo u vezi toga učiniti. Samo moram pružiti podršku tako da se Valentino potpuno ne raspadne.

»Ako joj se Agencija Death-Cast obratila, kladim se u bilo što da ćeš biti prvi koga će nazvati nakon što prekine poziv.« U tami pronađem njegove oči i vidim da razumije. »Scarlett vjerojatno još ima problema s mrežom.«

»Skroz si u pravu. Ranije, na mojem letu, prije nego što smo poletjeli, trebala je čitava vječnost da pošaljem poruku. Poslala se taman prije nego što sam morao prebaciti mobitel na način rada u zrakoplovu, a to je bilo bez smetnji svih poziva o Posljednjem danu.«

»Točno tako«, kažem iako mi je teško zamisliti da on vjeruje svojim riječima. Pokušava se nagovoriti da povjeruje u tu istinu i poštujem to.

Ponovno nasloni glavu na svoj jastuk iz kućne radinosti. Samo da bi trenutak kasnije ponovno poskočio.

»Što ako te smetnje u mreži sprječavaju Agenciju Death-Cast da se javi Scarlett? Ili bilo kome na tom letu? Ili svima na tom letu, čak? Možda se spremaju uzletjeti, a ne znaju da su osuđeni na smrt. Nije kao da Agencija Death-Cast može nazvati avioprijevoznike i spriječiti letove, jer nas ne slijede onako kako to vjeruju teoretičari zavjere, iako, u ovom slučaju, zapravo bi stvarno pomoglo kad bi znali da je zrakoplov pun Sljedećih.«

Pustim Valentina da izbljuje sve do posljednje riječi i zbog njega razmišljam o svojim roditeljima i svim drugim žrtvama jedanaestog rujna.

Da je Agencija Death-Cast postojala tada i nazvala tisuće ljudi koji su umrli u Blizancima, zrakoplovima i na tlu, jesu li oni mogli preživjeti? Sve o čemu je Joaquin Rosa govorio sugerira da bi poginuli na druge načine, ali bih li imao priliku još ih jednom taj dan vidjeti? Bih li ih gledao kako umiru, umjesto što satima nisam imao pojma da su mrtvi? Ima milijun pitanja koja bih mogao postaviti, baš kao nakon gledanja bilo kojeg filma s ogromnim paradoksima u vezi

putovanja kroz vrijeme; ali, osim ako zapravo mogu vratiti vrijeme, nikada neću dobiti odgovore.

»U ovakvim trenucima žalim što se više ne molim«, kaže Valentino. »Molio bih se za Scarlettinu sigurnost.«

Nikada nisam baš bio religiozan, ali poštujem ono čime se ljudi bave dokle god oni poštuju ono čime se ja bavim. Kao kada smo svi kod kuće i spremamo se jesti pa si tim Young uzme trenutak da se pomoli za svoje blagoslove, a ja mirno sjedim i čekam da se svi zajedno bacimo na jelo. Sve je u redu.

»Prestao si se moliti zbog roditelja?« pitam.

»Svjestan sam da je moja priča stara kao Biblija, ali, nakon što sam rekao da sam gej, roditelji su mi jasno dali do znanja da je to grijeh. Osjećao sam se kao da mi je molitva zabranjena.«

Ima nešto toliko uzbudljivo u tome kad Valentino kaže da je gej. Imam dojam kao da bi se soba trebala osvjetliti dugama tako da vidim tu riječ kako izlijeće iz njegovih srololikih usana. Ali, iskreno, tama ima smisla, kao da još uvijek postoji oluja koja Valentina slijedi kamo god pođe jer ima roditelje koji mu ne pružaju ljubav koju zaslužuje. Ne bih pobijedio u toj tučnjavi, ali u njegovu obranu zamahnuo i bih na svakoga.

»Znaš da je to sve sranje, zar ne?«

»Uglavnom.«

»Gle, ne petljam se s religijom, ali mogu odjebati svi koji mrze gejeve zbog sranja koja navodno uopće ne pišu u Bibliji.«

»Sviđa mi se kako možeš tako opušteno psovati, a da ne zvučiš bijesno.«

»Talentiran sam.«

»Hvala ti na tom ne sasvim strastvenom mišljenju. Stvarno je teško toliko se godina oslanjati na vjeru i doslovno moliti Boga da me roditelji vole unatoč ovome i da su u krivu.« Položi ruku na prsa i duboko udahne. »Jedan od glavnih razloga zašto sam otišao bio je da se maknem od njih. U opisu posla mi je da se osjećam ugodno u vlastitoj koži. Da se ponosim svojim kostima. Kako bih to mogao ako kod kuće ne mogu biti svoj?«

A evo ga sada ovdje, u krevetu s nekim dečkom, prve noći.

»Nisam rekao roditeljima da umirem«, kaže.

Sve u vezi ovoga je šokantno, no meni je najveći šok to što sam *ja* zaboravio da danas umire. Toliko su me usisali njegova prošlost i navijanje za njegovu budućnost da sam imao dojam kao da sam skliznuo u neki drugi svemir, svemir u kojemu će Valentino imati priliku upoznati sam sebe onako kako je to sanjao. Ali neće, jer danas umire, a roditelji, koji su ga otjerali od sebe, nemaju pojma o tome.

»Hoćeš li im reći?« pitam iako se to što im već nije pokušao javiti ovu veliku Vijest ne čini kao povoljan znak.

»Koja je poanta? Njihov svećenik ih je već uvjerio da je samo Bog sveznajuć i da je Agencija Death-Cast vražje djelo.«

Gotovo upalim svjetlo da bi Valentino osobno mogao vidjeti kako okrećem očima.

»Možda gledaju vijesti i dosad su se već opametili«, kažem.

»Još uvijek sam neodlučan. Vjerojatno ćeš misliti da sam čudovište ako im ne javim.«

»Ne, prokleta neću. Zašto misliš da hoću?«

Počne se nekako izvlačiti. »Ne znam. Iznenada si izgubio obitelj i siguran sam da imaš puno toga što bi rekao roditeljima da si znao da je to posljednji put da ih vidiš... Jesi li ikada imao priliku s njima razgovarati o svojem srcu?«

»To sa srcem nije počelo dok nisam imao šesnaest godina, sjećaš se?«

»Nisam bio jasan. Žao mi je. Nisam pričao o tvojoj bolesti srca. Pričao sam o tome kamo te srce vuče ili, bolje, prema kome te vuče.«

Sviđa mi se što, iako nikada nisam ništa naglas rekao, Valentino svejedno zna da sam gej. Ili barem da nisam hetero. Da, očijukao sam s njim na Times Squareu i sada s njim dijelim krevet, ali stvarno se ponosim time koliko se otvoreno ponašam. Nemojte me pogrešno shvatiti, ovo sranje zna biti zastrašujuće. Pogotovo u južnom Bronxu, gdje nikada nisam vidio da se dvojica muškaraca drže za ruke, a riječ *gej* koristi se kao uvreda. Ali godinama sam znao da neću imati čitavu vječnost da kažem da sam homoseksualac, pa sam samo izletio iz tog ormara čim sam dobio priliku.

Samo ću zauvijek žaliti što nisam to učinio ranije.

»Nisam imao priliku o tome razgovarati s mamom i tatom«, kažem.

»Misliš li da bi im to bilo okej?«

»Da im je gej okej?«

»Da im je gej okej«, ponovi. »Nemoj se osjećati kao da ne možeš biti iskren samo zato što se moji roditelji nisu idealno postavili u vezi toga.«

»Jesi siguran-siguran?«

»Siguran-siguran sam.«

»Mama i tata uvijek su željeli da budem sretan. Mislim da su uvijek osjećali grižnju savjesti što nisu više zarađivali, tako da mi mogu kupiti što god zaželim, pa su u vezi svega drugoga davali sve od sebe. Kao kad su me učlanili u knjižnicu kada sam želio čitati nove knjige ili kad su s posla krali papir za printanje kako bih mogao pisati priče. Zato mislim da bi im živo pucao kurac koga dovodim doma, dokle god bi me ta osoba činila sretnom.«

Valentino podigne šaku u zrak. »Bravo, Orionovi roditelji. Nije ni čudo što si ispao tako sjajan.«

Porumenim u tami. »Moram pohvaliti i Dayanu i Floyda. Stvarno su mrak skrbnici. Ne mogu zamisliti bolje mjesto na koje sam se mogao preseliti od kuće

majčine najbolje prijateljice iz djetinjstva. Mogli smo zajedno tugovati, a Dayana mi uvijek dopušta da sam pronađem svoj put i činim vlastite pogreške, čak i kada se želi umiješati. Kao to s Times Squareom.«

»Nije željela da idete?«

»Ne. Dalmini roditelji željeli su da ostanemo kod kuće, ali ja sam izgarao od želje za avanturom.«

»Opa. Da nisi bio tamo...«

»Da, da. Spasio sam ti život, totalni sam junak. Shvatili smo.«

»Mislio sam reći kako bih, da nisi bio tamo i srušio me, možda još uvijek imao svoj mobitel«, kaže Valentino, a u glasu mu se čuje osmijeh. Zaigrano me pogurne i imam dojam kao da smo na milisekundu od toga da se pohrvamo na ovom zračnom madracu i govorimo: »Ništa homićko!« iako smo obojica gej. »Stvarno mi je drago što si bio tamo. Jasno, to nije bilo moje najbolje izdanje, ali moglo je biti mnogo gore.«

»Mogao si izgubiti i novčanik.«

»I svoj život«, kaže, posve ozbiljan.

Od ovog prvog dana Agencije Death-Cast toliko mi se vrti u glavi.

U jednom je trenutku Sljedeći čiji sam život spasio vedar, a u drugom trenutku ga nešto proganja.

Možda je ovo najveća prednost života kakav je proživljavan ranije - kad ne očekuješ da ćeš uopće umrijeti, ne provedeš nimalo vremena oplakujući sam sebe.

»Ozbiljno, sretan sam što si živ. Spašavat ću te koliko god puta budem imao priliku.«

»Sretan«, ponovi, poput jeke.

Ima nešto tužno u tome kako kaže *sretan*.

Mogao bi biti umoran. Kasno je u tri kurca - četiri ujutro u mojem tijelu, jedan ujutro u njegovom. Ali mislim da ga pritišće iscrpljenost životom.

»Valentino?«

»Da?«

»Nisam obožavatelj tvojih roditelja. Ozbiljno. Ako ne mogu izaći ususret i prihvatiti te takvoga kakav jesi, za to su sranje oni krivi. Oni su na gubitku jer si ti jebeno sjajan. Ako misliš da ćeš imati neku korist od toga da posljednji put razgovaraš s njima, ja sam za da to učiniš. Ali, molim te, molim te, molim te, učini to samo radi sebe. Ništa ne duguješ ljudima koji te ne žele vidjeti sretnoga.«

Valentino posegne i stisne mi ruku. »Pa, stvarno sam sretan što sam te upoznao. Lijepo je znati da mi srce odlazi dobroj osobi.«

»Samo dobroj? Ranije si me nazvao sjajnim. Kako mogu ponovno steći malo bodova?«

»Daj da razmislim«, kaže.

Da me Valentino zamoli za poljubac, zatekao bi moje usne na svojima jako brzo.

Teško je biti mu ovoliko blizu, a ne biti s njim.

Osjećam kao da se povezujemo - nije da si samo pričam neku priču. Ozbiljno vjerujem da bih, da Agencija Death-Cast nije nazvala Valentina, u njegov mobitel unio svoj broj i da bismo se dogovorili za neko druženje - možda čak to izravno nazvali spojem - i upoznali se brzo i sigurno. Ali nećemo imati sutra; jedva imamo i danas. Uskoro će mu sestra sletjeti u New York i oni će provesti zajedno koliko god vremena budu mogli pa ćemo se, ako sve prođe dobro, ponovno sastati u bolnici, radi operacije, gdje će biti prekasno za život kakav imamo sada - dvojica dečki koji u gluho doba noći dijele krevet otvarajući srce jedan drugome kao onda kada smo se tek upoznali.

Ne želim žaliti što nisam ništa rekao - što nisam ništa poduzeo.

»Valentino?« šapnem.

Čekam da izgovori moje ime, ali on odgovori tek blagim hrkanjem, koje se čini kao da će za tili čas eruptirati ovom garsonijerom. Ostanem budan koliko god mogu i slušam kako Valentino spava prije nego što se i sam naposljetku ne obeznanim.

SCARLETT PRINCE

01:09 (lokalno vrijeme u Arizoni)

Zrakoplov je sada trebao poletjeti, no umjesto toga ostaje prizemljen, pilot je još uvijek zaključan u pilotskoj kabini - a vani su oružane snage. Scarlett pretpostavlja da je sigurno sam pilot nekoga obavijestio. Prije nego što je itko uopće stigao pobjeći kroz izlaz za nuždu, zaštitari i policajci okružili su zrakoplov te uputili sve da ostanu unutra dok oni istražuju prijetnju.

»Ostanite mirni«, rekao je pilot nakon što je umirio brige oko toga da će letom sve odvesti u smrt.

Ali kako ljudi mogu ostati mirni ako to nikada nisu ni bili?

Putnici udaraju po prozorima i prijete kopilotu i stjuardima.

Scarlett se boji za svoj život, ali zna da se ne bi trebala bojati.

Da danas umire, Agencija Death-Cast bi je nazvala.

NAYA ROSA

04:30

Agencija Death-Cast nije nazvala Nayu Rosu jer ona ne umire danas, ali kako da itko bude siguran u to kada se Sljedeći uspio provući kroz pukotine u njihovom sustavu?

A potom još jedan pa još jedan pa još jedan.

Četiri života nestala su bez upozorenja. To su samo dosad prijavljeni slučajevi. Koliko će još slučajeva isplivati do jutra? Koliko će duša otići u drugi svijet, a da im nitko ni ne najavi njihovu iznenadnu smrt?

Rođenje Agencije Death-Cast trebalo je biti smrt svih briga.

Ali briga je sve što Naya trenutno osjeća.

Je li joj sin na sigurnome? Suprug? Ona sama?

Što je sa svim predanim zaposlenicima koji još uvijek rade na telefonskim linijama, privode kraju posljednji sat u kojem se javljaju Sljedećima na Zapadnoj obali? Naya brine i o njihovom mentalnom zdravlju. Koliko je njih spremno slomiti se pod teretom tugovanja?

Na početku je vlada predložila da pozive Agencije Death-Cast obavljaju automatski operateri, radi učinkovitosti. Joaquin je bio vrlo blizu toga da se prikloni toj ideji, no tada se oglasila Naya. Isto onako kako liječnici osobno obznanjaju nepovoljne dijagnoze, Naya je vjerovala da je nazivanju nekoga kome ćete reći da umire potreban ljudski dodir. Bilo bi jednostavno previše hladno da vam neka unaprijed nasnimljena poruka otkrije kako vam je život završio.

Dok se zalagala za Sljedeće, Naya je znala da se mora pobrinuti i za glasnike.

Prvo je dizajnirala ovaj tlocrt otvorenog koncepta kako bi zaštitila dobrobit glasnika - nije htjela da u osobnim uredima budu izolirani ili podijeljeni u odjeljke. Tu se nalaze četiri dugačka, ulaštena bijela stola, a za svakim može sjediti pet osoba. Sve su potaknuli da svoja mjesta personaliziraju radosnim fotografijama svojih bližnjih, kućnih ljubimaca, čega god što im niti koje ih povezuju s vlastitim životima čini čvrstima, tako da nikada ne zapadnu u beznađe. I, iako se Naya poigravala idejom da uokolo po pozivnom centru postavi malene zvučnike koji bi svirali umirujuću glazbu, odlučila je da će ugraditi fontane koje će sve povezivati s pravom prirodom dok odrađuju svoje smjene.

Jednom kada pozivi o Posljednjem danu večeras završe, svi će zaposlenici - i glasnici i predstavnici službe za korisnike - imati obveznu grupnu terapiju, uz opciju privatnog savjetovanja. Naya će također sama biti dostupna kako bi joj mogli dati osobne povratne informacije u vezi toga kako da tvrtka najbolje zadovolji njihove potrebe.

Nada se da će tvrtka postojati i nakon ove noći.

Naya se udalji od srca pozivnog centra i pridruži se Alanu i Buckyju u jednoj od privatnih kabina koje su rezervirane za glasnike kojima je potreban trenutak nakon što završe neki razgovor koji ih je uznemirio. Ne zna tko trenutno ima više energije, njezin sin ili štene, ali gledanje kako se zajedno igraju na lice joj izmami ogroman osmijeh.

»Trebao bi natrag na spavanje«, kaže Naya.

»Sviđa mi se biti budan dokasno«, kaže Alano.

»Nemoj se na to naviknuti. Sutra idemo u krevet kad i inače.«

To uključuje i Nayu, koja očajnički želi spavati u vlastitom krevetu.

Ova je godina bila i više nego iscrpljujuća. Javnost je postala svjesna Agencije Death-Cast tek prvog srpnja, no iza kulisa je u program uloženo toliko rada. Sve je moralo biti diskretno odrađeno. Na primjer, arhitekti su vjerovali da grade centar za korisničku službu nekog novog mobitela koji tek treba biti predstavljen javnosti; što je dio dugoročnog plana Agencije Death-Cast, ali neće biti ostvareno još nekoliko godina.

Jednom kad se vijest saznala, obitelj Rosa počela se suočavati s problemima. Bliski prijatelji bili su frustrirani time što Joaquin i Naya nisu htjeli podijeliti tajnu o tvrtkinim predviđanjima, što su godinama imali pristup informacijama i nisu ranije podijelili to bogatstvo s njima. Nayina vlastita obitelj okreće se protiv Joaquina i gleda na njega kao na nekog pohlepnog supernegativca koji si uvija brk, jer usluge ne nudi besplatno. Susjedi i stranci gledaju ih svisoka svakom prilikom koju dobiju, vjerujući da ta obitelj provodi neku prijevaru koja će u godinama koje dolaze inspirirati film vrijedan *Oscara*. No ono što najviše slama Nayino srce je koliko su često Alana zlostavljali prijatelji, pa čak i napastovali neki roditelji u parku; to što su prošlog tjedna udomili Buckyja neće riješiti sve Alanove probleme, ali štene je bilo divan način skretanja pozornosti - zahvaljujući njemu manje se noćima budio u suzama.

To što su iznevjerili ove Sljedeće neće im osigurati povjerenje javnosti.

Naya neće ovo naglas priznati, ali, u slučaju da Joaquin bude primoran navući zastore preko prozora tvrtke, ona će žalovati za svime što je Agencija Death-Cast mogla učiniti za svijet te istovremeno slaviti povratak svoje obitelji u normalu.

To je njezina životna svrha.

Čak i ako to, nažalost, nije životna svrha njezinog supruga.

JOAQUIN ROSA

05:00

I nauguracijski pozivi o Posljednjem danu Agencije Death-Cast završili su u kontinentalnim Sjedinjenim Državama.

Joaquin je uznemiren što nije sa svojim timom kako bi obilježili ovaj trenutak, ali još uvijek istražuje problem. Ako ne bude to riješio do trenutka kada glasnici budu pušteni s grupne terapije, uz ponudu o prekovremenom za one koji ostanu, jednostavno će po povratku morati sam raditi u pozivnom centru.

Više nijedan Sljedeći neće umrijeti bez upozorenja dok je on tu.

NAYA ROSA

05:11

Nakon što glasnik dovrši svoj poziv, u zraku je neka mirnoća. Bio je to zadnji večerašnji poziv o Posljednjem danu.

Naya se sprema sve potaknuti da duboko udahnu, a tada se vrlo draga voditeljica Odjela zadovoljstva klijenata, Aster Gomez, stvori niotkuda i pokuša započeti pljesak za dobro obavljen posao. Glasnici ostaju smrznuti u svojim sjedalima. Svi osim jedne. Andrea Donahue žena je koja ne gubi vrijeme - odlazi ravno u prostoriju za odmor. Morat će pričekati ostatak grupe jer to *jest* grupna terapija, ali Naya vjeruje da svi poznaju vlastite potrebe. Za Andreu je to možda potreba da se makne s mjesta na kojem je upravo provela pet sati govoreći ljudima da će uskoro umrijeti. Ostalih devetnaest glasnika, čini se, treba minutu ili dvije ili pet.

»Ovo nije lak posao, ali važan je«, kaže Naya sa stolice na kojoj je svi vide. »Zahvaljujemo vam što ste glas ove tvrtke.«

Još uvijek nitko ne progovara.

Čak ni kada napokon u redu krenu u prostoriju za odmor rukujući se s Nayom dok ih ona gleda u oči i poimenice im zahvaljuje. Svi se čine silno progonjeni, kao da ih slijede duhovi svih Sljedećih koje su večeras nazvali. Možda je dobro što ne znaju za one Sljedeće koji su danas umrli i koji će umrijeti bez upozorenja.

Svi do jednog bit će duhovi Agencije Death-Cast.

FRANKIE DARIO**05:16**

Frankie se vratio u krevet i gleda vijesti.

U jednoj ruci čvrsto stišće daljinski upravljač, a u drugoj mobitel. Shvatio je da ga držanje različitih predmeta sprječava u tome da udara zidove i ljude kada je uznemiren. A sada je daleko od uznemirenog - bijesan je. Rolando je ignorirao svih sedamnaest njegovih poziva. Ako je mrtav, Frankie neće za njim tugovati. Nikada mu se nije sviđao taj tip, ali, ako je Rolando živ i nije se udostojio čak ni odgovoriti na neku od njegovih poruka, onda će mu Frankie jednostavno razbiti zube, kune se u to. Noć u zatvoru bila bi vrijedna sveg bogatstva i nagrada kojih ga je Rolando koštao.

Na vijestima je prilog o pucnjavi koja se dogodila ranije na Times Squareu, odmah nakon ponoći. Moraš biti osobita vrsta idiota da budeš u takvoj gomili i, dok se čini da je svijet lišen brojnih idiota, Frankie žali što nije bio dovoljno pametan da prisustvuje proslavama Agencije Death-Cast. Naravno da se tamo dogodilo nešto bombastično! Da je bio na mjestu događaja, moglo mu se posrećiti s nekim brutalnim, tragičnim fotografijama koje bi mu unaprijedile život.

Gloria se promeškolji pod dekom i pogleda prvo prema Frankieju, a zatim prema televizoru. »Možeš li stišati to?«

»Mogao bih da mi se Rolando javi na pozive.«

»Sad ga zoveš? Počeo je raditi za Agenciju Death-Cast«, dremljivo kaže.

Koliko misli da je glup? »Nemoj srat. Ali treba mi njegova pomoć.«

»U vezi čega?«

»Ne brini o tome.«

Nikada nije raspoložen za lekciju, ali pogotovo ne u pet ujutro, nakon besane noći. Supruga ga nikad nimalo ne podržava kad se radi o njegovim snovima. To je zato što nema pravo umjetničko oko, nikakvu sposobnost da prodre u srž njegovih fotografija. Umjesto toga očekuje da Frankie bude praktičan, kao da on želi ostatak života popravljati radijatore, odčepljivati toalete i nositi se sa stanarima koji ga ometaju u tri ujutro.

U međuvremenu Gloria glumi menadžericu i svakom prilikom koju dobije vozika Pazita na svaku audiciju. Evo u čemu je stvar: da je Pazito zapravo dovoljno dobar glumac, lakše bi dobivao poslove nakon što se pojavio u jednom

od onih filmova o Scorpiusu Hawthorneu. To što je imao malu ulogu u možda i najvećoj franšizi fantastike njihovog vremena zasigurno bi dosad već dovelo do drugih prilika, ali, ako to nije bilo dovoljno da njegova zvijezda jače zablista, onda taj klinjo ne sjaji.

Možda bi Gloria trebala njihovog devetogodišnjaka odgojiti tako da prije, bolje nego kasnije, razvije neke praktične sposobnosti pa da Pazito ne odraste u osobu kojoj »veliki snovi odvlače pozornost«, za što je jednom okrivila Frankieja, kada je zaboravio godišnjicu njihovog braka bez ljubavi.

Previše je uznemiren da bi uopće i dalje bio usredotočen na vijesti. Ustane iz kreveta, ostavi daljinski i ponese mobitel natrag u kuhinju kako bi, dok se časti još jednim pivom, vidio može li dobiti Rolanda.

Frankie zna da je ovaj Posljednji dan karta koja će ga spasiti iz dugova i - ako bude imao sreće - ove obitelji.

GLORIA DARIO

05:19

Agencija Death-Cast nije nazvala Gloriju Dario jer ona ne umire danas - nije da bi i trebala biti dostupna jer njezin suprug ne želi da obitelj bude registrirana na usluge Agencije, ali Gloria mu je svejedno iza leđa sve registrirala.

Gloria je cijelog života osoba koja planira.

Svakog se jutra probudi i zna što će napraviti za doručak, ručak i večeru. Svake večeri provjeri prognozu za sutra i pripremi odjeću. Sićušne bilježnice spiralnog uveza koje kupuje u trgovinama gdje sve košta devedeset devet centi stalno ispunjava popisima obveza kako bi sve stizala i praktički živi za ono uzbuđenje kada pored neke obveze, koliko kod ona bila mala, stavi kvačicu. Stiže na svaki sastanak barem četrdeset pet minuta ranije jer podzemna željeznica zna biti silno nepredvidljiva. Pripremi Pazitov kostim za Noć vještica u kolovozu, u rujnu prilagođava mjere, a u prvom tjednu listopada imaju generalnu probu. (Srećom, Pazito se nikada u posljednji trenutak ne predomisli, no ona za svaki slučaj u ormaru ima košaru tkanina i materijala za izradu.) I, iako je to mučan posao i nema puno toga što bi ostavila za sobom, Gloria je tijekom prve godine majčinstva priredila svoju oporuku te natjerala Frankieja da i on učini isto kako bi Pazito bio. zbrinut, nakon što njih ne bude.

Planiranje svojeg života uvijek je Gloriji pomagalo da ima osjećaj kontrole. Ali dosad smrt nikada nije bila nešto što može toliko točno isplanirati.

Dok je ispunjavala prijavnicu za Agenciju Death-Cast, Gloria je cijelo vrijeme plakala i nakon svakog ispunjenog pitanja bila u iskušenju da klikne i izađe iz obrasca, u strahu da će Frankie saznati za to i obasuti je uvredama - možda i nečim gorim - jer dijeli privatne podatke koji su već bez ustezanja podijeljeni na drugim mjestima, kao u bolnicama, pa čak i televizijskom operateru. Vidjela je da reciklira teorije zavjere koje je čuo od treće strane i već je odavno odustala od pokušaja da natjera supruga da se urazumi. Kada dođe do nesuglasica, sve što on učini jest da pukne. Što je razlog zašto je Gloria plakala dok se registrirala na Agenciju Death-Cast. Da, shrvana je svaki put kada pomisli kako će svoj Posljednji dan provesti s Pazitom u spoznaji da ni osoba koja planira sjajno poput nje nikako neće moći prije smrti ugurati sve što se nada učiniti sa sinom; no, još više, srce joj je bilo slomljeno jer zna da je njezin suprug njezin najizgledniji ubojica.

Raspravljala je o ovome s Rolandom - njezinim najboljim prijateljem u ovom životu, partnerom u nekom drugom - koji, vrlo razumljivo, mrzi Frankieja i lijepo se ponaša samo zato da ona bude na sigurnom.

»Zašto ga samo ne ostaviš?« Rolando je pitao milijun puta tijekom godina, a najnedavnije kada mu je povjerila da se registrirala na Agenciju Death-Cast. »Imam osjećaj kao da prihvaćaš to da će te ubiti.«

Da Gloria sebe stavlja na prvo mjesto, voli misliti da bi otišla prije mnogo godina. Samo bi spakirala stvari dok Frankieja ne bi bilo i otišla, a jedini dokaz da je ikada bila tu bila bi potpisana poruka o tome kakvo je on čudovište.

Tko zna bi li zapravo ovo provela u djelo. Poznaje mnogo snažnih žena, uključujući svoju majku, koje su u ovakvim brakovima ostajale iz vlastitih razloga. Za Glorijinu majku to je bila financijska sigurnost koja je bila nužna kako bi odgojila Gloriju i njezine sestre. Gloria ostaje jer njezin sin oca ne vidi kao čudovište. Kako bi Pazita mogla otrgnuti od Frankieja, pogotovo u tako mladoj dobi?

Tijekom godina nikada nije bilo dobrog trenutka da ga ostavi.

Prvo je Gloria mislila da će se stvari promijeniti dok je bila trudna.

Bila je u krivu.

Gloria je mislila da će se stvari promijeniti kad joj se sin rodio.

Bila je u krivu.

Gloria je mislila da će se stvari promijeniti kad joj je sin mimo prespavao cijelu noć.

Bila je u krivu.

Gloria je mislila da će se stvari promijeniti kad joj je sin progovorio.

Bila je u krivu.

Gloria je mislila da će se stvari promijeniti kad joj je sin krenuo u malu školu.

Bila je u krivu.

Gloria je mislila da će se stvari promijeniti kad joj je sin dobio ulogu u filmu.

Bila je u krivu.

Gloria misli da će se stvari promijeniti.

Nada se da nije u krivu.

Ali, zahvaljujući Agenciji Death-Cast, planira za slučaj da jest.

Nekoliko trenutaka nakon što Frankie izađe iz spavaće sobe, iz nekog misterioznog razloga ponovno izivciran Rolandom, Gloria se muči ne bi li ponovno zaspala. Sluša vijesti, koje još uvijek govore o večerašnjim smrtnim slučajevima na Times Squareu. Ostala je budna s Pazitom i gledala proslave, a tada je čula pucnjeve. Gloria je skočila na noge, ugasila televizor, i rekla mu da je to bio vatromet te, kada je zamolio da ostane samo još malo budan i gleda ga - taj

mali baš voli vatromet - ispričala se i poslala ga u krevet. Želi da joj sin što je duže moguće ostane mlad, a ne ga prisiliti da prebrzo odraste.

Tko zna kakvu je traumatičnu stvar mogao vidjeti da nije isključila televiziju?

Sada je dobila odgovor. Snimatelji koji su bili prisutni kako bi zabilježili tu noć uspjeli su uhvatiti neke uznemirujuće kadrove, uključujući snimku nekog muškarca pod maskom lubanje koji je upucao nekog muškarca u vrat. Potom je tu i tinejdžer koji je hrabro srušio drugoga i za dlaku mu spasio život. Kakav junak. Novinari vrata na prizor napadača s maskom i objave kako u ovom trenutku još nije identificiran ni uhvaćen.

Gloria zadrhti i prebaci na neki drugi kanal s vijestima koji izvještava o prizemljenom letu u Arizoni, gdje je Agencija Death-Cast pilota nazvala nekoliko minuta prije uzlijetanja. Suosjeća s obitelji tog Sljedećeg, ali laknulo joj je zbog toga što je Agencija Death-Cast potencijalno spasila živote svih tih putnika. Nije jasno koliko bi ljudi umrlo da je pilot poletio tim zrakoplovom; teško je reći, kad se ne zna kako točno Agencija Death-Cast zna tko umire, a tko ne, ali odlučuje vjerovati da je ovo čudo.

Prije nego što se ponovno otkotrlja na drugu stranu, u nadi da će malo ubiti oko prije nego što kasnije bude morala odvesti Pazita na audiciju za reklamu, Gloria provjeri svoj mobitel kako bi se uvjerila da ne spava kao takva klada da je prespavala zvuk poziva za koji kažu da je nemoguće prespavati ako nisi mrtav. Nema upozorenja od Agencije Death-Cast.

Ne umire danas.

Nažalost, to joj ne donese utjehu koju bi trebalo. To što neće umrijeti ne znači da ne može biti povrijeđena, a taj je strah živ i zdrav. Možda neće uvijek biti tako.

Gloria misli da će se stvari promijeniti.

Nada se da nije u krivu.

NAYA ROSA

05:55

Naya ne može govoriti u ime svih ostalih, ali njoj je grupna terapija bila vrlo utješna.

No onda opet, ona večeras nije obavila nijedan poziv o Posljednjem danu.

Psihoterapeutkinja je umirujućim glasom grupu provela kroz meditaciju. Podijelila im bojice i papire i zamolila ih da nacrtaju dragu uspomenu - iako je Naya vidjela da su se neki glasnici, pogotovo Andrea Donahue, opirali toj vježbi, naposljetku su promijenili mišljenje; sada se i Andrea čini ponosna na umjetničko djelo koje je stvorila s temom prvog rođendana svoje kćeri. Iako, ako je crtanje odbijalo neke ljude, Naya može misliti što bi se dogodilo da su, kao što je originalno planirano, odabrali plesnjak; to bi glasnike koji se već dvoume hoće li se sutra vratiti apsolutno gurnulo preko ruba.

Naya preuzme podij radi završnog događaja, koji je Joaquin planirao sam odraditi.

»Prije nego što vas pošaljemo kući, htjela bih pročitati imena prvih Sljedećih, i kako bismo ih se prisjetili i kako bismo svima vama odali počast jer ste im pružili priliku da prije smrti žive.«

Nije jasno hoće li ovo raditi poslije svake smjene, ali prisjetiti se prvih činilo se važno za prepoznavanje činjenice da Agencija Death-Cast kao tvrtka bez njih ne može postojati.

»Valentino Prince, Rose Marie Brosnan, Max Foster, Jaqueline Eagle, Chris Van Drew...«

Nakon što Naya završi s popisom, zamoli za minutu šutnje, u kojoj razmišlja o Sljedećima koji su umrli bez upozorenja od bilo kojeg od ovih marljivih glasnika.

»Neka svi oni žive dok mogu, a potom počivaju u miru.«

ROLANDO RUBIO

06:06

Rolando baci onaj crtež čim za to dobije priliku. Cijela ta grupna terapija rođena je iz dobrih namjera, zna on to. Samo nije zainteresiran da zadrži suvenir iz možda i najgore noći svojeg života. Po logici vjeruje da je danas promijenio živote mnogih ljudi, ali također se nekako osjeća odgovornim, kao da je izvukao njihova imena iz šešira i odlučio da će umrijeti. Ali, hej, ništa ne poništava svu tu tugu kao crtanje onog jednog puta kada je s Glorijom i Pazom išao na plažu; to je uistinu sretno sjećanje jer Frankie nije išao s njima, ali, svejedno, ne pomaže Rolandovom mentalnom zdravlju - nezdravlju.

S namjerom da ode u sobu za pauzu za zaposlenike i pokupi svoje stvari, uputi se niz hodnik gdje naleti na Nayu i Aster. Njihov se razgovor pretvori u šapat.

»Mogu li razgovarati s vama, gospođo Rosa? Nasamo?«

Aster se odmakne i vrati u prostor za korisničku podršku.

»Molim te, zovi me Naya«, odvrati ona i pogleda preko ramena prema sinu koji na sagu leži sa svojim štenetom. »Što mogu učiniti za tebe, Rolando? Jesi li želio privatni sastanak s psihoterapeutkinjom?«

»Zaboga, ne.«

Naya ne uspije zamaskirati svoj šok, ali razvuče kratak osmijeh. »Znam da grupna terapija nije za sve.«

»Ne, nije. Čini se kao neki kult da cijelu noć govorimo ljudima da će umrijeti, a potom to pokušamo otkloniti uz malo meditacije i nekim slikanjem, kao da smo u vrtiću.«

»Otvorena sam za povratne informacije o tome što misliš da bismo trebali učiniti.«

»Nemam pojma, gospođo Rosa - Naya. Samo ne to. To je bilo grozno.«

Naya kimne iako Rolando nije ponudio ništa produktivno. »Čujem da si večeras imao nekih problema.«

Rolando zuri bez uvijanja. »Da... Bilo mi je teško govoriti ljudima da im je život gotov.« Nastane stanka, kao da Naya očekuje da Rolando uzmakne ili se ispriča jer je umoran ili nešto, ali neće lagati. »Ako drugim glasnicima nije bilo teško, ne znam što da kažem. Možda su se na telefonu dosađivali dok sam ja upadao u nevolju jer sam tješio usamljenog starca.«

»Tvoje suosjećanje je razlog što smo te zaposlili. Samo, imamo još Sljedećih kojima...«

»Da, još Sljedećih kojima se treba javiti. Kao onoj tinejdžerici koja je sutra planirala ići na svoj prvi spoj, osim što će dotad već biti mrtva. Ili onom čovjeku čija se supruga sljedeći mjesec vraća iz vojske, a on će biti previše mrtav da bi joj poželio dobrodošlicu. Nisam nikoga pitao da mi ispriča svoju priču, ali svejedno ih čujem.«

»To je sve toliko uznemirujuće. Uistinu«, kaže Naya sa suzama u očima. »Jesi li siguran da ne želiš razgovarati s psihoterapeutkinjom?«

»Siguran sam.«

Duboko u sebi Rolando zna da bi mu to pomoglo, ali nije u dobrom mentalnom sklopu. Kako bi itko i bio nakon što odradi ovakvu smjenu? Nakon onog broja ljudi koji su ga večeras zamolili da im pomogne spasiti život, kao da nije već za njih učinio sve što je mogao. Više nego išta želio je Sljedećima reći da je Agencija Death-Cast možda u krivu, ali nema dokaza kojima bi to podupro. Samo bi davao nadu i ispraznim lažima šopao Sljedeće koji bi umrli misleći da će preživjeti do sutra, a sve zato što ih je Rolando naveo na krivi trag.

»Agencija Death-Cast ima prekrasnu namjeru, ali ovo je užasan posao«, kaže. »Ne želim oguglati na ljudsku smrt. Dajem otkaz.«

I samo tako, Rolando osjeća kako se polako vraća u svoje tijelo, kao da je bio duh koji je polako blijedio.

Ovo je bio ispravan potez.

Nikakav crtež ne bi spasio njegov život.

DALMA YOUNG

06:16

Agencija Death-Cast nije nazvala Dalmu Young jer ona ne umire danas, ali svjedočila je tome kako je prvi Sljedeći primio svoj poziv o Posljednjem danu. Taj će joj trenutak ostati u sjećanju do kraja života.

Kada se oglasio alarm Agencije Death-Cast, Dalma je bila prestravljena misleći da zovu njezinog najboljeg prijatelja iz djetinjstva, Oriona Pagana. Bog zna da je taj dečko samo na korak - samo na jedan težak srčani udar - od toga da se pridruži svojim roditeljima i njezinom ocu u raj. No umjesto njega, glasnici su zvali Valentina Princea, prekrasnog stranca kojeg su upoznali ni sat ranije i, iako suosjeća s njim, laknulo joj je što neće izgubiti najboljeg prijatelja. Zapravo, Valentino je velikodušno ponudio da srce donira kako bi Orion održao na životu.

Nažalost, sva je nada u tu transplantaciju bačena u smeće, kao da srce nije ništa valjalo.

Dalma će nastaviti živjeti u strahu da će Orion umrijeti. Sjajno.

Nije ona sitničava; ima puno toga na što se treba usredotočiti umjesto na to da bude zlopamtilo. Ali to što je Orion žrtvovao svoju drugu priliku za lakši život kako bi se skrbio o nekome čije će vrijeme biti prijevremeno dokinuto? Neodgovorno i bezobzirno. Dalma nije sigurna da će mu to ikada moći oprostiti. Pita se je li ona kriva. Zadnjih nekoliko godina štiti Oriona od onoga što osjeća jer ne želi dodatno opterećivati njegovo srce. On ne zna da rijetko prođe sat u kojem se ona ne brine da on doživljava srčani udar, da se sam bori s njim - i hoće li ga uopće pobijediti. Ne zna kako joj se sve sruši svaki put kada je on u bolnici jer se ona drži iza krinke da se može sa svime nositi. Ne zna da ona ne zna kako će živjeti ako on umre.

Dalma je obitelj, a Valentino je stranac.

A ipak, Orion je umjesto obitelji odabrao stranca.

Čak i umjesto sebe.

Šokiralo ju je kad je Orion, koji uvijek želi njezino društvo, rekao da ga ostavi samog. Ali Dalma nikada ne može odigrati tu kartu jer, ako odabere ikoga drugoga - čak i sebe - umjesto Oriona, riskira da će to požaliti ako Orion padne mrtav dok nje nema.

Sada je tu, ponovno kod kuće, u svojoj spavaćoj sobi, umorna, ali previše uznemirena da zaspi.

Dalma se šćućurila s Moon Girl, lutkom iz djetinjstva s bijelim gumbima umjesto očima i smeđe kože, poput njezine. Oduvijek je voljela svemir. Spava pod svjetlima nalik onima u galaksiji te sanja na jastucima s prikazima zvijezda. Židovi su joj bijeli, osim onoga iza kreveta, koji ima tapetu istočkanu bijelim zvijezdama. A njezina najdragocjenija imovina je Cooperov refraktorski teleskop koji je osvojila na svojem naturalnom znanstvenom sajmu; poseban pozdrav mumificiranom mišu koji joj je donio pobjedu. Možda bi trebala više vremena provoditi gledajući zvijezde, a ne u opsjednutosti gospodinom Zvijezdem i njegovim lošim odlukama.

Ili na mobitelu, čitajući vijesti o pucnjavi koju je iskusila iz prve ruke.

Ustane iz kreveta i stavi mobitel da se puni na stolu.

Stol je stari »uradi sam« projekt, s ladičarom od ebanovine, koji je njezin očuh, Floyd, pronašao na garažnoj rasprodaji. Pokušao joj je pomoći tako da imaju zabavni mali trenutak povezivanja, ali bila je odlučna u tome da sve odradi sama. Žene u njezinoj obitelji su graditeljice. Njezina je baka bila krojačica na Upper East Sideu i Dalma ne tvrdi da su ljudi počeli uokolo šetati s više rupa u odjeći nakon što se umirovila, ali to je prokleta velika slučajnost. Njezina majka Dayana vodi malo poduzeće koje dizajnira internetske stranice za veća poduzeća. Dalma se u programiranje korisničkog sučelja zaljubila kada je sjedila majci uz bok dok je ova pisala kod i internet činila ljepšim mjestom. Sama Dalma postat će svjetski poznata programerka čim dobije neku ideju. A što se tiče Dahlije, ona zasad nema jasnu viziju, iako Dalma vjeruje da će njezina mlađa polusestra tijekom vremena spoznati samu sebe. Bez obzira na to hoće li biti graditeljica kao druge žene, ili više iscjeliteljica, kao njezin otac, ili nešto posve treće, Dalma će je podržati.

Jer tako pružaš podršku svojoj obitelji.

No, kako je Orion odbio njezinu pomoć i Dalma je sama kod kuće, izabrat će samu sebe.

Dalma otvori laptop, dar majke i očuha povodom upisa na Sveučilište Hunter. To stvarno jest bio dar nad darovima jer je na obiteljsko stolno računalo bilo nemoguće instalirati sav potreban softver. Ovdje ima solidan početni paket za kodiranje i dizajniranje svoje buduće aplikacije, upravo onoga na što je trenutno usredotočena. Suspregne zijevanje, no cjelonoćni rad nije joj nepoznanica. Obavit će ovo.

Budući da je Agencija Death-Cast trenutno tako vruća tema, Dalma želi stvoriti aplikaciju koja će se nadovezati na taj program jer zna da je to najpametniji, najbrži način da se njezin rad pojavi na svačijem radaru. Što god da to bude, želi da bude besplatno. Ne želi iskorištavati Sljedeće, čak i ako se zateknu s ušteđevinom koju više ne moraju čuvati.

Grize nokat i razmišlja.

Prva joj je zamisao bila da stvori stranicu poput Twittera, na kojoj bi Sljedeći objavlivali misli o tome kako im teče Posljednji dan. Mislila je kako bi to bio krasan način da ih se u posljednjim satima humanizira. Osim što se sjetila koliko su društvene mreže toksične i, ako su ljudi već toliko grozni dok su okolnosti uobičajene, kako će se tek ponašati kada budu sigurni da neće imati nikakve dugoročne posljedice? Dalma je sigurna da će netko stvoriti sličnu aplikaciju i zaraditi milijarde, ali ona neće izgraditi pozornicu za takve glasove. Pogotovo ne nakon svega što je već pretrpjela kao mlada Afro-Latina u tehničkoj struci.

Mogla bi stvoriti nešto s elementom dobročinstva. Kao, što ako Sljedeći objavi neki osobni cilj koji je oduvijek želio postići, a ljudi ga podupiru donacijama? Slično onome što ljudi rade za trkače u maratonu. Svi bi prihodi išli obitelji toga Sljedećega ili dobrotvornoj organizaciji do koje im je stalo. To bi moglo funkcionirati.

Što ako bi postojala aplikacija koja bi praktički bila *Craigslist* za Sljedeće koji žele pokazati kuću kako bi se riješili namještaja? No, isto tako, što sprječava one u *Craigslistu* da i sami stvore tu funkciju? Ništa.

Idemo dalje.

Nešto što bi bilo iznimno korisno široj javnosti jest da znaju gdje se Sljedeći okupljaju, tako da mogu odabrati hoće li se držati podalje, ako ne žele riskirati da ih obori iznenadna eksplozija, koja ih neće ubiti, ali bi ih mogla ozlijediti. Uh, ne. Dalma mrzi sve u vezi toga. Ne samo da uhodi Sljedeće i ne daje im privatnost nego bi to od njih otjeralo ljude, kao da su gubavci. Opa, Dalma toliko mrzi tu ideju da zasebno obriše svako slovo te misli. Mrzila bi da umre, a da njezina obitelj pronađe ovu datoteku i dobije lošije mišljenje o tome tko je ona bila.

Možda Dalma treba aplikaciju ostaviti jednostavnom, kao, na primjer, mali popis obveza za Sljedeće. Ali kako bi se time izdvojila od svih ostalih? Svakako, osjećaj postignuća je dobar, i taj je osjećaj možda povećan kod Sljedećih, ali nije to dovoljno posebno. Svatko se ovoga mogao dosjetiti.

Kada Dalma počne razmišljati o stvaranju aplikacije s kvizom u kojem na temelju svojeg Posljednjeg dana možeš saznati koji si lik iz serijala o Scorpiusu Hawthorneu, zna da je vrijeme za krevet.

Pogleda kroz prozor, gdje sunce počinje buditi njezino susjedstvo u Bronxu.

Početak je novog dana - i početak strančevog Posljednjeg dana.

VALENTINO

06:30

Alarm me preplaši, pa se probudim; kao da opet iznova primam poziv od Agencije Death-Cast.

Bilo bi lijepo probuditi se i pogrešno pomisliti da je moj Posljednji dan obična subota, čak i na nekoliko trenutaka, ali to mi nije bilo suđeno. Barem sam mogao odspavati nekoliko sati u kojima se nisam morao brinuti o umiranju. Nije bilo ni čudnih snova ni noćnih mora. Utišam alarm i okrenem se te zateknem Oriona kako još spava, usana blago rastvorenih. Pustit ću ga da se još malo odmara.

Izađem iz kreveta s Orionovim mobitelom, očekujući da ću naći neke poruke ili propuštene pozive od Scarlett, a zatim se sjetim da će još nekoliko sati biti u zraku. Ima poruka od Dalme i Dayane u kojima pitaju Oriona je li u redu; pustit ću njega da na njih, odgovori.

Obično jutro započinjem time da u bocu za vodu umiješam prašak s elektrolitima te odem na trčanje. Osjetim da mi je tijelo spremno za polazak, ali, s obzirom na vrijeme mojeg snimanja, danas mi to jednostavno nije u rasporedu. Tijelo mi također želi hranu, čak i nešto sitno poput šake badema, ali, po onome što kaže Dalma, ne bih trebao ništa jesti jer time riskiram operaciju. Pretpostavljam da je dobro što mi je hladnjak prazan, pa ne mogu doći u iskušenje. Odem na toalet i operem zube pa uskočim pod hladan tuš, što je sjajno za cirkulaciju, ali oduvijek volim vruće tuširanje, pa bih se i toga trebao nauživati dok mogu. Prebacim s hladne vode na vruću i iznenadi me što dobro teče, s obzirom na to da je toliko toga u vezi ove zgrade dosad već bilo laž.

Izađem iz tuša i obrišem maglu sa zrcala. Počnem stavljati korektor, kao što činim uvijek kako bih sakrio podočnjake i izgledao življe. Dok se gledam u zrcalu, pogled mi ne uzvraća Sljedeći. Već izgledam živo i zdravo jer *jesam* živ i zdrav. Jedini stvarni pokazatelj da je nešto pogrešno jest posjekotina na čelu koju sam dobio kada sam opalio glavom po bankini, a nije da sam baš nasmrt iskrvario na ulici ili u snu. Dobro sam. Zašto onda proživljavam dan u kojem mi je sestra na putu do mene kako bi se oprostila, a dečko u mojem krevetu čeka moje srce? Kako to da ovo jutro, umjesto da se usredotočim na sav napor koji mi je priskrbio ovo snimanje, provodim uznemiren jer život ima drukčije planove za mene? Ne znam zašto život želi da umrem.

Imam dojam da je ovo loš početak dana. No možda se to odnosi samo na obične dane, ne na Posljednje dane. U Posljednjim danima nema pravila, pa možeš biti ljutit i razbiti svoj odraz tako da se zapravo vidiš smrskanog i izgledaš kao netko tko ne drži sve konce u rukama. No možda sam u krivu. Možda u Posljednjim danima ima pravila, a ja nemam kako to saznati jer je ovo prvi takav dan ikada i neću imati prilike vidjeti hoće li se s vremenom promijeniti.

Omotam ručnik oko struka i vratim se u sobu, dok s mene kapa voda, kako bih uzeo odjeću. Čučnem pored složenih majica i hlača i pokušam odgonetnuti koja je posljednja kombinacija koju ću si sam odabrati prije nego što me odjenu u odjeću RainBranda za snimanje te u bolničku halju za operaciju. Ovu prozirnu crnu majicu nosio sam samo jednom, ali mogla bi privući sunčevu toplinu. Sportska odjeća mogla bi mi biti udobna, ali što ako umrem i postanem duh u trenirci? Ne može to tako. Imam majice kratkih rukava marki kao što su Supreme i OriginalFake, ali one ne stvaraju pravo raspoloženje. Odlučim se za običnu bijelu majicu koja mi stvarno naglašava ramena, prsne mišiće i ruke i koju planiram zataknuti u crne traperice. Sparit ću to s bijelim tenisicama koje nisu kako spada vidjele svjetlost dana; vrijeme je da ih razgazim dok mogu.

Vraćam se u kupaonicu kako bih se odjenuo, a tada se poskliznem na lokvu vode i tresnem ravno na leđa.

Pad mi izbije dah iz pluća, ali slijedi ga još jedan.

Nisam mrtav.

Orion uzvikne moje ime - vjerojatno misli da sam mrtav.

»Jesi li dobro?« pita.

»Živ sam.«

»Sjajan početak. Ali jesi li dobro?«

Imam glavobolju i odjednom se sramim što nosim samo ručnik. U svim svojim manekenskim poslovima samo sam jednom bio bez majice, ali nikada nisam morao biti u donjem rublju. Što znači da je ovo najizloženije što sam izgledao pred nekim dečkom. Sjednem, a trbušni mišići namreškaju mi se kao da počinjem raditi trbušnjake; ručnik mi, srećom, skriva alat.

»Hoćeš ležati tu cijeli dan?« pita Orion.

»Možda. Ovo mi je Posljednji dan, radit ću što želim«, kažem.

»Pošteno.« Orion legne na leđa pored mene na pod, bok uz bok, kao da smo opet u krevetu. »Kako si?«

Drvene daske hlade mi leđa, ali, što sam duže ovdje, to mi postaje sve ugodnije. »Trebao bih biti dobro. Glava me boli manje nego sinoć.«

»Dobro je znati. Što je sa svim ostalim?«

»Misliš, s Posljednjim danom?«

»Aha.«

»Jutro je teško. Bilo je nešto stvarno konačno u vezi buđenja. Sinoć me ništa nije ubilo, ali danas je definitivno taj dan. Potom sam upravo skoro umro jer se ne znam osušiti poslije tuširanja. Možeš li to zamisliti? Prvog Sljedećeg ubila je lokva?«

»Zasigurno nešto što bi ušlo u povijest, ali ne način na koji želiš umrijeti.«

Gotovo me cijela stvar zabavlja. »Netko tamo u svijetu počet će rangirati glupe smrti Sljedećih, zar ne?«

Orion se okrene na bok i lagano lebdi iznad mene. »Ako umreš glupom smrti Sljedećeg, svima ću reći da si umro spašavajući svijet.«

»Ili nešto realnije, kao, dok sam spašavao djecu iz gorućeg školskog autobusa.«

»Djeca u školskom autobusu u subotu nisu realna.«

»Kao ni spašavanje cijelog cjelcatog svijeta!«

Orion se nasmije. Skoči na noge. »U redu, možemo mozgati o još genijalnih načina na koje možeš umrijeti dok si vani i živiš život.«

Primim njegovu ruku dok si ručnik držim preko opreme. Orion mi pomogne da ustanem i pogledi nam se susretnu, a njegov osmijeh i iz mene izmami jedan. Već me izvukao iz mračnih misli. Svrnem pogled i zurim u njegovu bijelu majicu: *Sretan Posljednji dan!* otisnuto masnim crnim slovima. To je vrsta duha kakav mi je potreban da me izgura kroz ovaj dan.

»Budući da dobivaš moje srce, mogu li dobiti tvoju majicu?«

Orion spusti pogled na svoju majicu, kao da je zaboravio koja je. »Stvarno? Želiš biti Sljedeći koji šeta okolo u majici s Posljednjim danom? Nije li to baš mračno?«

»Mislim da bili tu poruku trebao nositi na srcu.«

»Doslovno?«

»Doslovno, pretpostavljam.«

»Ako ti tako kažeš.« Orion skine majicu i taman kad pomislim da ću dobiti uvid u to kako izgleda bez majice, vidim kako ispod nje ima još jednu.

Kakva šteta.

Odjenem se u kupaonici diveći se svojem odrazu u majici s natpisom o Posljednjem danu.

Izađem u sobu kako bih pustio Oriona da dođe na red u kupaonici dok se ja borim da obujem bijele tenisice koje su toliko nove da ih moram malo razgaziti. Siguran sam da je susjed na katu ispod s pravom naživciran što čuje kako marširam u šest i četrdeset pet ujutro, ali nikako me ne može mrziti više nego naš stanodavac. Ne mogu se zamarati nijednim od njih dvojice. Ovo mi je Posljednji dan i znam da se čini očitim da jedan maneken sebe stavlja u centar pozornosti, ali u mojem je slučaju to zaslužen. Moram se pobrinuti za sebe i svoje ljude. Čak i ako to znači da uznemirujem susjeda na donjem katu dok provjeravam je li stan

uredan za Scarlett. Krevet ostavim na miru jer ćemo joj zajedno otići kupiti nove plahte; također mi se osobno sviđa da ovo sjećanje na moje posljednje spavanje još malo ostavim na životu.

Orion u međuvremenu završi, izađe iz kupaonice i zaplješće mojem izgledu. »Nadam se da ti plaćaju masne pare jer zbog tebe i majica za dvadeset dolara izgleda skupo.«

Novci koje dobivam za ovaj posao su sjajni i moram se pobrinuti da mi ih prebace ravno na račun tako da ih Scarlett može preuzeti. Možda ih čak mogu zamoliti i za isplatu u gotovini.

»To je stvarno lijepo. Hvala ti«, kažem.

»Moja aplikacija s vremenskom prognozom kaže da je jutros pomalo prohladno. Možda da nabaciš još jedan sloj.«

»Onda i ti moraš.«

»O, definitivno ću te opljačkati, ne zajebavam se s hladnoćom.«

Pregledamo moje majice i Orion odabere mornarsko-plavu majicu s kapuljačom, a ja odjenem jednoboju sivu košulju - otkopčanu, tako da mi se ne izgubi poruka o Posljednjem danu.

Potom korak iz stana.

Putovanje niz šest katova.

I zastanem na vratima predvorja.

Posljednji put kada sam izašao iz ove zgrade, mislio sam da sve počinje. Imao sam svu nadu na ovom svijetu i godine snova na čijem sam ostvarivanju kanio raditi. Sada, dok guram vrata, čeličim živce kako bih se uspio provući kroz ono što se samo mogu nadati da će biti najbolji Posljednji dan koji Sljedeći uopće može imati.

ROLANDO RUBIO

06:56

Kada iskorači iz zgrade i iza sebe ostavi Agenciju Death-Cast, Rolando je iscrpljen.

Nije siguran koji će posao sada raditi. Mogao bi pokušati preklinjati za svoj stari posao u školi. Ako ga oni neće ponovno zaposliti, može se preseliti natrag na Staten Island i provesti neko vrijeme s majkom. Usamljena je otkako je njegov otac umro i dobro bi joj došlo malo društva. Ali nema tih novaca koje mu Agencija Death-Cast može dati da se vrati u njihov pozivni centar, to je sigurno.

Dok udiše taj reski jutarnji zrak, Rolando nije siguran kamo da sada ide. Nakon toliko depresivne noći ne želi se vratiti u svoj depresivni stan. Volio bi vidjeti Gloriju i Paza te slaviti život dok može. Tko zna koliko će proći prije nego što ga Agencija Death-Cast nazove kao što je i on nazvao tolike Sljedeće. Drugi dio njega želi vidjeti može li pronaći onog starca, Clinta Suareza. Nitko ne bi trebao biti sam na svoj Posljednji dan.

Rolando pogleda mobitel i zatekne više od dvadeset propuštenih poziva od Frankieja. Nervošan je i zamišlja najgore. Potom se sjeti da Gloria i Paz ne mogu biti mrtvi jer im imena nisu bila naglas pročitana jutros tijekom ceremonije komemoracije. Ali Agencija Death-Cast ne zove u slučaju bliskih susreta sa smrću - što ako je Frankie toliko teško istukao Gloriju da je u bolnici? Ne bi bio prvi put i nije siguran kada će biti posljednji.

Nazove Frankieja kako bi si skratio muke.

»Napokon«, javi se Frankie. »Zašto ti je toliko trebalo?«

»Radio sam. Što nije u redu? Jesu li svi dobro?«

»Trebam tvoju pomoć na projektu koji će biti ogroman za mene i moju obitelj.«

Rolando preokrene očima. Siguran je da će ovo biti kao onaj put kada je Frankie želio posuditi nešto novca tako da može kupiti auto »za obitelj« i kako bi »Gloriju i Paza sačuvao od vlakova« pa da »mogu ići na više izleta na plaži« - sve to da bi Frankie na kraju posuđeno spiskao kockajući u Atlantic Cityju. Da Rolando ima ušteđevine, bio bi pametniji i ni s kakvim novcem ne bi ponovno vjerovao Frankieju.

»O kakvom se projektu radi?« pita Rolando dok već smišlja isprike zašto neće pomoći Frankieju.

»Želim slikati Sljedeće.«

Rolando pričekava još informacija, ali ništa. »Kao, u smislu pružanja usluge?« Ne bi bio iznenađen da Frankie pokušava nabrzaka zaraditi nešto love od Sljedećih koji nisu sigurni što da rade s novcem.

»Ne, ne bih naplaćivao. Samo želim biti tamo i uhvatiti njihov posljednji trenutak.«

Kakva apsolutno užasavajuća namjera. Rolando ostane na mjestu ukopan. »Kako će to pomoći obitelji?«

»Ma daj, očito je. Ako uslikam Sljedećeg na prvi Posljednji dan, mogao bih dobiti gomilu love. Jedini Sljedeći za koje znam s vijesti već su mrtvi. Trebaju mi imena tako da ih mogu pronaći i slijediti.«

»Znači, želiš uhoditi Sljedeće.«

Frankie šuti, baš onako kao tik prije nego što eksplodira. Osim što Rolando nije taj koji će biti ozlijeđen. Ako Gloria govori istinu, Frankie nikada nije taknuo Faza, ali Rolando je u strahu da taj dan nije predaleko. Potom Rolando dobije ideju. Umjesto da dopusti Frankieju da eksplodira, može Frankieja gurnuti prema eksploziji - prema smrti Sljedećeg, baš kao što želi. Možda se Frankie pritom ozlijedi i ne bude više nikada u stanju povrijediti Gloriju.

»Pomoći ću ti«, kaže Rolando, a srce mu nabija poput čekića.

Čini prekršaj protiv života onih Sljedećih koji su se registrirali za ovaj program u vjeri da su im podatci zaštićeni. No okrenut će leđa etici ako to znači da će zaštititi ženu i malog dječaka koji su u opasnosti već samo zbog muškarca u svojem domu. Ne želi poslati Frankieja za Clintom Suarezom, postarijim Sljedećim s kojim je Rolando razgovarao gotovo sat vremena. Taj muškarac nije toliko dugo živio samo da bi sve završilo u Frankiejevoj prisutnosti. Prisjeća se ceremonije komemoracije, koja mu je još svježija u mislima. Bilo je puno imena koja su se istaknula, ali nijedno poput prvoga jer je pomislio da je previše ljupko za stvarnu osobu.

»Joaquin Rosa nazvao je prvog Sljedećeg. Ne znam je li još živ, ali zove se Valentino Prince.«

FRANKIE DARIO

07:01

Frankie zamalo ispusti mobitel.

Je li to upravo dobro čuo? Njegov novi stanar je Sljedeći? Prvi Sljedeći? Kojeg je nazvao Joaquin Rosa osobno? Ovo će mu biti najbolji dan u životu. Frankieju, očito, ne Valentinu. Iako Frankie neće tugovati za Valentinom, itekako je spreman okoristiti se njegovom smrću. Novi stanar bit će zlatna ulaznica koja će ga odvesti iz ove zgrade.

Nema šanse da se fotografija prvog Sljedećeg kako umire neće prodati za milijune.

Frankie poklopi Rolandu i odjuri do prozora te razvuče zastore kako bi pogledao u Valentinov stan. Svjetla su ugašena. Vjerojatno još spava. Ili ga je možda ubio onaj drugi dečko koji je pokušavao biti drzak prema Frankieju. Tako i treba Valentinu kad bari strance na ulici. Odjuri u hodnik i zalupa po Valentinovim vratima.

»Ja sam, Frankie!«

Još uvijek ništa.

Tišina je dobra. Tišina znači da nije živ kako bi mu se javio.

Frankie se vrati u stan i zgrabi ključeve stana 6G, netom korištene usred noći kada si Valentino nije mogao otključati.

»Što je bilo, tata?« pita Paz dok za stolom jede pahuljice s mlijekom.

Ode bez odgovora i otključa vrata. Ako mu itko prigovori zbog toga, cinkat će Rolanda što je podijelio ime ovog Sljedećeg i reći nadležnima da je bio iznimno zabrinut za dobrobit svojeg stanara. Frankie otvori vrata i zakorači unutra u nadi da će zateći poprište zločina.

Ništa, opet.

Samo zračni madrac, odjeća i obuća.

Opsuje ispod glasa i vrati se kući.

Gloria ga odmjeri, napokon zainteresirana. »Što se događa?«

Frankie pronade Valentinov broj i nazove ga. No samo nastavlja zvoniti i zvoniti. »Zašto ljudi imaju mobitele ako se nikad na njih ne javljaju?!«

»Zašto, tata?« pita Paz ne shvaćajući da je pitanje bilo retoričko.

Frankie odvuče stolicu od blagovaoničkog stola - ti su podovi odavno izgrebani, a ionako neće ovdje još dugo živjeti - pa nasloni stolicu uz ulazna vrata kako bi se pobrinuo da vidi i čuje kada Valentino dođe kući.

Taj će Sljedeći danas Frankieju promijeniti život.

VALENTINO

07:06

Obožavam jutarnje sunce na koži, ali, dok se spuštamo u podzemnu željeznicu, oživim, kao da sam u posve novom svijetu. Orion nije ni približno kao ja fasciniran činjenicom da smo odjednom u podzemlju. Potom moramo kupiti kartice za Metro pa gledam od šaltera s blagajnicima do automata za kartice kao da mi je ovo jedina prilika da to učinim.

»Rastrgan sam.«

»Čovjek ili robot?« pita Orion.

»Otkako sam došao, većina ljudi bila je prilično neljubazna.«

»Robot pobjeđuje«, kaže Orion.

»Drago mi je što odlazim odavde prije robotske apokalipse.«

Biti raščetvoren od kiborga nije jedan od maštovitih načina na koje želim umrijeti.

Odemo do automata - vidim opcije koje variraju od jedne vožnje za dva dolara i dvadeset pet centi pa do neograničene karte za osamdeset devet dolara. »Pretpostavljam da je dnevna karta dovoljna, ali jednostavno ću kupiti mjesečnu. Mogu je ostaviti Scarlett i potaknuti je da izađe i koristi je, a ne da visi u stanu.«

Pritisnem sve gumbе i platim te isklizne moja prva karta za Metro. Žuta je, s plavim slovima koja su, mislim, napisana istim onim fontom Helvetica koji sam godinama koristio u tolikim PowerPoint-prezentacijama. Na početku sam planirao kako ću ovu karticu uokviriti, zajedno s drugim uspomenama na New York. Nadam se da će je Scarlett dobro iskoristiti.

Glatko provučeni karticu za prolaz kroz rampu.

»Prirodni si talent«, kaže Orion.

S drugim putnicima čekamo na peronu. Ovdje se nalaze grede okrhnete boje. Poster na zidu koje je grafitima prekrpio umjetnik opsjednut penisima. Kanta za smeće iz koje se prelijeva. Iznenađen sam što ne vidim štakore ovdje gore, kao da i oni čekaju vlak, a potom se sjetim da su uglavnom dolje, na tračnicama. Želim iz blizine pogledati tračnice, ali pametniji sam od toga da budem Sljedeći koji ignorira naslikane žute linije na rubu perona koje svima signaliziraju da drže razmak ili će se dovesti u rizik od pada. Pritisnem leđa uza zid tako da me nitko

slučajno ne gume - ili čak namjerno. Nakon što su u mene pucali, ne bi me to više ni od koga začudilo.

»Jesam li trebao ostati kod kuće?«

Orion ne izgleda čak ni zbunjeno. »Možemo se vratiti ako želiš.«

»Nije ono što želim, ali čini se kao pametniji izbor.«

»Onda, hajdemo.«

Vučem stopala natrag prema rampi, razmišljam o tome kako za pet minuta mogu biti kod kuće. Zastanem kod izlaza za nuždu. »Ludim.«

»Razumijem.«

Gotovo mu kažem da ne razumije, osim što - razumije. Orion s ovom panikom živi godinama. Ne, nikada nije činjenično znao da mu je smrt sigurna. Ali to ne znači da ne propitkuje i najmanju odluku koju donosi. »Koja je poanta u tome da te nazove Agencija Death-Cast ako si previše uplašen da bi živio?«

Orion nema neku trenutačnu šalu. Kao da ima neki unutarnji detektor koji mu daje do znanja kada mi treba svrnuti pozornost, a kada treba sa mnom povesti razgovor. »Ovo je tvoj Posljednji dan, Valentino. Samo ti možeš donijeti odluku o tome što ćeš raditi.«

Vlak grmi dok počinje pristajati na stanici.

»Kako znam što je vrijedno toga?« pitam.

On potapše poruku o Posljednjem danu preko mojih prsa. »Zapitaj se hoće li te učiniti sretnim da to učiniš te hoće li ti se slomiti srce ako to ne učiniš.«

Kada kasnije budem na samrtnoj postelji i budem se prisjećao svojeg života - posebice svojeg Posljednjeg dana - želim se osjećati kao da sam ga iskoristio najviše što sam mogao. Da sam ostvario svoje snove i dobio priliku živjeti prije nego što umrem. Trebao bih ispuniti obvezu prema svojem srcu prije nego što mi bude iščupano iz prsa.

Vrata vlaka se otvore, a ja se okrenem i potrčim ravno prema vagonu dok vičem Orionu da me slijedi. Stisnemo se unutra taman prije nego što se vrata zatvore. Da imam prostora poskočiti i zamahnuti šakom kroz zrak, učinio bih to. Toliko su me osnažile Orionove riječi. Prije nego što mu stignem zahvaliti, namirišem nešto užasno. Ogledam se kako bih identificirao izvor te shvatim zašto je tolika gužva. Svi su natiskani jedni uz druge na ovoj strani vagona jer je na drugom kraju ogromna hrpa povraćotine - vjerojatno zasluga nekoga kome je pozlilo od zabave Agencije Death-Cast. Istog mi se trenu smuči, a moj je apetit ubijen. Navučem sivu košulju preko nosa i udišem kolonjsku vodicu marke Hugo Boss koju sam još u Arizoni našpricao na nju - miriše na šljive i citrus.

»Dobro došao u New York«, kaže Orion uz osmijeh prije nego što nos sakrije u majicu s kapuljačom.

Ovo nije iskustvo koje sam bio osobito zainteresiran iskusiti.

Nažalost, vlak je ekspresan i nekoliko stanica drži nas kao taoce; kada se vrata otvore u Šezdeset osmoj ulici, izađemo i uđemo u drugi vagon. Orion se želi udaljiti od onih koji se prelijevaju ravno u sljedeći vagon, pa otrčimo niz peron i uskočimo natrag u vlak prije nego što se vrata zatvore. Ovaj put možemo sjesti, leđima okrenuti prema karti New Yorka na kojoj plave, crvene, zelene, narančaste, žute, ljubičaste, smeđe i sive linije predstavljaju različite putove.

»Mi smo na zelenoj liniji«, kaže Orion i prstom prelazi put odakle smo krenuli pa do Union Squarea. »A ovdje izlazimo.«

Pokažem na kartu. »Misliš li da bih mogao sve ovo obići u jednom danu?«

»Ne znam, ali, iskreno, zašto bi? Vlakovi su super gadni. Onaj pakao iz kojeg smo pobjegli nije rijetkost.«

»Zapravo sam sanjao o tome da posjetim svaki kutak New Yorka. Ako se budem vozio vlakom, barem ću moći reći da sam prošao kroz njih.«

»Ali najbolji dijelovi New Yorka su vani, na ulicama.«

»Kao kada su pucali na mene?«

»Kao kada su pucali na tebe!«

»Zastrašujuće.«

»Jebeno zastrašujuće.«

Nadam se da će uloviti tog tipa.

Nekoliko minuta kasnije vlak se zaustavi u Četrdeset drugoj ulici, blizu Times Squarea, gdje se sve promijenilo. Vrata predugo ostanu otvorena i zadržim pri pomisli da bi onaj muškarac u maski lubanje mogao biti jedan od putnika koji ulaze. Mogao bi pomisliti da mu prepoznajem oči i da mora dovršiti posao. Nisam se povukao kući, odabrao sam prihvatiti takve mogućnosti, ali ništa zbog toga nije manje zastrašujuće - no sve što mogu jest danas se nadati najboljemu.

Dok se približavamo Union Squareu, pogledam lijevo i desno po vagonu. Ljudi se drže za šipke dok čitaju novine ili gledaju u mobitel. Netko drijema - glava te osobe naglo se podigne kada joj brada dotakne prsa. Drugi mimo sjede, putuju od A do B ili čak od B natrag do A. No stvarno sam mislio da će biti nekakvog nastupa, kao, da će mladi ljudi vlak pretvoriti u dječje igralište s penjalicama i vrtjeti se po šipkama, okretati se u zraku dok trešti glazba. Stignemo do stanice i, prije nego što iskoračim na peron, pričekam još dodatni trenutak kako bih vidio počinje li uskoro nastup, ali ništa.

»Prvi dojam o prvoj vožnji?« pita Orion dok se penjemo uza stube.

»Običnije nego što sam mislio. Gdje su svi plesači? Je li prerano?«

»Ma ne, puno sam ih puta vidio ujutro kad bih se vozio u školu. Ljudi su zbog njih stvarno bjesnjeli. Možda su uobičajeni izvođači sinoć dokasno bili vani.« Dok izlazimo iz stanice, stisne mi ruku. »Kladim se da ćeš uhvatiti nastup na povratku.«

»Nadam se.«

Ne mogu zamisliti da mi na samrtnoj postelji srce bude slomljeno jer nisam vidio kako ljudi plešu u vlaku, ali to je jedna od onih svakodnevnih pojava u New Yorku koju sam toliko dugo zamišljao da mi se čini čudnim što mi nije istog trenutka priuštена. Pogotovo kada je vrijeme tako ograničeno. To samo pokazuje da se, bez obzira na to što ti se događa u životu, svijet ne okreće samo radi tebe.

Međutim, Union Square je dašak svježine. Na sanducima sjede šahisti, upijaju sunce. Jedna žena na licu ima ogroman osmijeh dok seta osam pasa. Dvije žene drže se za ruke dok nose kave te ulaze u neki mali park. Ovo bi za-, pravo moglo biti dobro mjesto za opušteno jesenje snimanje. Već se mogu zamisliti kako sjedim na klupi, u raskopčanom kaputu od sive vune, tako da mi se vidi bijela majica kratkih rukava i... Prestanem planirati kombinaciju koju neću moći najesen odjenuti.

Dok čekamo na pješačkom prijelazu, stojimo na bankini, a ja zurim u nebo i gledam kako iznad nas leti zrakoplov. Jedva čekam da Scarlett stigne.

»Jesi li ikada već letio?« pitam dok prelazimo ulicu.

»Ma ne.«

»Zašto ne?«

Potom stanem nasred ceste, s rukama na ustima. Pitam Oriona zašto nikada nije letio nakon što mu je oteti zrakoplov ubio roditelje i iz korijena mu promijenio život. To je bilo toliko glupo i nesmotreno. Orion pogleda preko ramena da vidi zašto ga ne slijedim u istom trenutku u kojem se sjetim da sam Sljedeći, kojeg bi u svakom trenutku mogao pregaziti auto. Čak ni ne pogledam lijevo-desno, što je vjerojatno isto toliko budalasto kao što je uostalom bilo i zaustavljanje nasred ulice. Bio bih grozan u igri *Frogger*, no nekim čudom stignem do druge strane u jednom komadu.

Orion me zgrabi za ramena. »Moraš biti oprezan!«

»Žao mi je.«

»U redu je. Nije važno što su auti stali - pretpostavi da je za upravljačem neki idiot.«

»Uvijek to radim«, kažem razmišljajući o idiotu koji je zamalo ubio Scarlett. »Ali žao mi je što sam zaboravio tvoje roditelje. Čak neću za to ni okriviti umor ili to što mi je Posljednji dan. Jednostavno nisam razmišljao.«

Orion slegne ramenima. »Nisi prvi koji je tako nešto izlanuo. Sve je u redu.«

Odmahnem glavom. »Ne, nije. Ali odsad nadalje bit ću bolji. Koliko god to bude trajalo.«

Orionove su mi ruke ponovno na ramenima ovoga puta nježnije. »Ako mi se stvarno želiš iskupiti, nećeš nekome toliko olakšati da te ubije.«

07:38

Stigli smo do ureda Future Star Model Managementa.

To je novija agencija, koja obećava da će biti iza najvećih lica u svijetu manekenstva. Stvarno sam zahvalan što su uvidjeli moj potencijal nakon što su pregledali moj internetski portfolio - fotografije koje su im bile omiljene uslikala je Scarlett - pa sam, nakon jednog zabavnog razgovora preko Skypea, potpisao za njihov tim. Tvrtka im se trenutno nalazi u nekoj tipičnoj komercijalnoj zgradi, a volim misliti da će ispuniti obećanje i ljude pretvarati u svjetske zvijezde.

Iako je Future Star nov, svejedno sam mislio da će ured biti sav blještav i ulašten, s časopisima polegnutim na stakleni stolić za kavu. Umjesto toga, imam dojam kao da ovo mjesto nije renovirano nakon iseljenja obrta koji je ovdje, bio već ranije. Slobodno ću pogađati da je ovo bila zubarska ordinacija jer još uvijek ima onaj miris zubne prašine kojeg se sjećam jer su mi i samom jedan zub izbrusili pa ga rekonstruirali da se slaže uz svojeg susjeda.

Ono što me zbilja pogodi jest kako sam bio toliko siguran da će ovdje biti recepcionar sa slušalicama i mikrofonom koji će me istog trenutka prepoznati. Ovaj muškarac nema pojma tko sam. Ispod znaka tvrtke nalijepljeno je tucet portreta, a moj nije jedan od njih. Jesam li trebao donijeti fotografiju sa sobom? Ne, ja sam klijent. Također, odmah tu u kutu imaju masivni printer. Svejedno, ovoj sam tvrtki priskrbio ogromnu kampanju. Pomislili biste da bi moje lice vrijedilo naglasiti. No nije.

U ovim sam krugovima još uvijek Nitko, a neću postati Netko dok ne bude prekasno da se prema meni odnose kao prema zvijezdi.

»Dobro jutro. Danas smo otvoreni samo za privatne sastanke«, kaže recepcionar.

»Ja sam Valentino Prince. Jedan od manekena agencije. Laverne mi je rekla da dođem ravno ovamo, za uzimanje mjera.«

Recepcionar vrlo polako kimne. »Razumijem.« Staromodno udari po broju na svojoj fiksnoj liniji. Nema slušalica s mikrofonom. Dvoja vrata dalje začujem zvonjavu. »Bok, Laverne. Ovdje mi je za tebe neki Valentino Prince.« Začuje se prigušeni glas. »Aha. Aha. U redu.« Poklopi. »Laverne će izaći za trenutak. Možeš sjesti ako želiš.«

Siguran sam da su tri stolice uza zid ostaci jer su previše upotrebljavane za novo poduzeće. Orion i ja svejedno sjednemo, a on mi potapša koljeno.

»Ovo je tako uzbudljivo«, kaže.

»Je.«

»Opa, zvučiš toliko neuzbuđeno.«

»Ne, jesam. Pokušavam se obuzdati.«

»Zašto?«

Snizim glas tako da me recepcionar ne čuje iako je udaljen jedno dva i pol metra. »Kad god sam zamišljao ovaj trenutak, rekao sam si da budem kul jer je više kul biti kul u vezi nečeg velikog. Želim da me vide kao profesionalca i nekoga koga mogu ponovno zaposliti.«

Orion kimne. »U redu, shvaćam to, ali... znaš. Budi uzbuđen dok možeš.«

»Što bih ja radio bez tebe?«

»Vjerojatno ništa«, kaže Orion uz osmijeh koji pripada na zid zajedno s drugim portretima.

Otvore se vrata i izađe moje agentica Laverne, starija bjelkinja sa sivim pramenovima u crnoj kosi. Nosi jednostavni pulover boje potočnice te traperice - vrlo opušteno subotnje izdanje za manekensku agenciju.

»Valentino, Valentino. Tako je divno osobno te upoznati«, kaže i privuče me u zagrljaj.

»Također!« entuzijastično kažem. »Puno vam hvala što ste mi pružili priliku.«

»O, molim te. Roditelji su ti položili temelje izgleda, a ti si ga izgradio.«

Čudno mi je odati ikakvo priznanje roditeljima s obzirom na to kako su me se odrekli. Ali nije u krivu. Imam očeve oči te majčin oblik lica, nosa i usana. Ne mogu poreći da sam im sin. Tako, neću im odati priznanje za svoju građu. Samo me vlastiti trud doveo ovamo gdje sam danas.

»Laverne, ovo je moj prijatelj Orion.«

»Prekrasno ime«, kaže Laverne dok mu zuri u kosu. »I prekrasne kovrče. Zašto ih skrivaš ispod kape?«

»Pripadala je mojem ocu«, kaže Orion.

»Jesi li i ti maneken? Lako bih ti pronašla posao u reklami za šampon.«

Orion odmahne glavom. »Nije to za mene, ali hvala.« Stisne mi rame. »Ali ovaj tip spreman je rasturiti svoje snimanje.«

Laverne izgleda zbunjeno. »Zar nisi dobio moju glasovnu poruku?«

Hoću li upravo saznati da sam dobio otkaz? Na svoj Posljednji dan?

»Sinoć sam izgubio mobitel.«

»Ah. Žao mi je što ti to moram reći, ali snimanje mora biti odgođeno.«

»Koliko? Na nekoliko sati?«

»Malo duže. Moramo pronaći novog fotografa.«

»što se dogodilo Williamu?«

Laverne duboko udahne. »William je ubijen sinoć na Times Squareu.«

Srušim se natrag na sjedalo, a Orionove ruke polete mu do usta. Osjećam se kao da sam transportiran natrag na Times Square. Pucnjevi... Nikada, ni za milijun godina, ne bih pomislio da ću u milijunskom gradu poznavati osobu koja je umrla. Čak ni indirektno.

Pitam se je li bio registriran pri Agenciji Death-Cast.

»To je užasno«, kaže Orion okrenuvši se prema meni, baš kao kada smo bili u bolnici. »Zapravo smo sinoć bili na Times Squareu.«

Lavernine se oči rašire. »Opa. Srećom ste obojica u redu.«

Orion više ništa ne kaže. Baš kao u bolnici, ne želi umjesto mene ispričati moju priču.

»Ja sam samo otprilike u redu. Sinoć me nazvala Agencija Death-Cast.«

Recepcionar izviri s pulta, zgranut.

Laverne se nasmije. »Bit ćeš u redu«, kaže, rukom odmahujući na ovu ogromnu bombu koju sam bacio kao da je samo dim cigarete. »Nije moguće da vjeruješ kako ti ljudi u Agenciji Death-Cast zapravo znaju kada će netko umrijeti.«

»Vjerujemo«, kaže Orion. »I već su bili u pravu.«

»Nije prošao ni cijeli dan. Postoji mnogo prilika da se dokaže kako su im predviđanja bila pogrešna.«

»Valentino ne može riskirati i samo čekati«, kaže Orion. »Pa, postoji li nešto što možete učiniti kako bi se ovo snimanje odradilo danas?«

Laverne Orion više ne šarmira. Okrene se prema meni. »Ako stvarno vjeruješ da je Agencija Death-Cast u pravu, zašto onda uopće pokušavaš obaviti ovo snimanje?«

»Naporno sam radio za trenutak poput ovoga.«

»Ali nećeš biti ovdje kako bi ubirao plodove svog rada.«

»Volim znati da je moj rad tamo, u svijetu. Da su me vidjeli.«

Laverne polako kimne. »Shvaćam te. Srećom, do ponedjeljka ću imati novog fotografa. Najkasnije do utorka. Tada ti možemo ostvariti snove.«

Orion se sprema zauzeti za mene, ali zgrabim ga za ruku. Obojica zastanemo i razmijenimo pogled.

Mogu ovo srediti, poručim mu očima.

Ako ne budeš mogao, ja ću, kao da mi odgovara Orion.

Potom pogledam Laverne. Ona kao da mi ne može pročitati misli, unatoč tome što je jednom rekla da mi kroz pogled vidi dušu, »Do ponedjeljka ću biti mrtav«, kažem.

Laverne sjedne pored mene. »Uplašen si. Razumijem zašto. Predsjednik nam je lagao o Agenciji Death-Cast - samo stvara histeriju. Ali ja sam ovo već proživjela, s *bugom* Y2K, tamo 2000. godine. Rekli su nam da će taj neki milenijski *bug* napasti sve računalne sustave i rezultirati time da se banke zatvore, vladini zapisi o nama objave, ljudi će zapeti u dizalima, a tehnologija će se okrenuti protiv nas. Bila sam prestravljena... dok sat nije otkucao ponoć i svi smo bili dobro. I ti ćeš biti jer Agencija Death-Cast nije stvarna.«

Silno sam razočaran. Jedno je vidjeti ljude na Times Squareu kako ne vjeruju u Agenciju Death-Cast, a drugo čuti to od nekoga kome sam povjerio svoju karijeru - svoj život. »Nekoliko trenutaka nakon što sam primio poziv Agencije Death-Cast, netko me gotovo ubio na Times Squareu. Vjerojatno ona ista osoba koja je ubila Williama.«

»Gotovo tragična slučajnost«, kaže Laverne. »Drago mi je što si preživio - i što ćeš preživjeti. Sljedeći tjedan ćemo s ovim snimanjem obaviti čudesan posao.«

Nećemo si međusobno promijeniti mišljenje. Jedini način na koji joj mogu dokazati da je u krivu je taj da umrem, a ne želim to učiniti nimalo ranije nego što već moram, samo da bih nešto dokazao.

»Zar stvarno nema ništa što danas možemo snimiti? Sestra će mi vrlo brzo stići u New York. Scarlett je fotografinja. Jako vam se svidio njezin rad. Kao i timu u RainBrandu.«

Ne znam koja je faza tugovanja cjenkanje, ali znam da je to ono što se ovdje događa. Očajnički želim postići da ovo upali, na koji god način mogu.

»Scarlett ima sjajno oko, ali ona nije ovdje«, kaže Laverne.

»Mogu ja«, kaže Orion. »Koliko teško može biti?«

»Iznimno«, kaže Laverne. »U svakom slučaju, kampanjom za RainBrand morat će upravljati veteran. Veselim se u nadolazećim danima upoznati te s kime god to na kraju bude.«

Bijem bitku u kojoj gubim, pa ću iskoračiti iz ringa.

»Hvala vam što ste me primili«, kažem. »Žao mi je što ovo danas nije funkcioniralo.«

»I meni. Imaš li novi broj koji bismo trebali zapisati dok ne zamijeniš mobitel? Možda Scarlettin?«

»Neće biti potrebe. Hvala vam na vašem vremenu.«

Bacim posljednji pogled na zid s portretima, prihvaćajući da me ova agencija nikada neće pretvoriti u zvijezdu.

Čak ni nakon što se meni sve smrači, kao na praznom noćnom nebu.

SCARLETT PRINCE

05:00 (lokalno vrijeme u Arizoni)

Scarlett Prince napokon puštaju iz zrakoplova.

Još uvijek se trebaju provesti istrage, ali policija želi da se zrakoplov isprazni kako bi ga mogli pročešljati u potrazi za bombama ili oružjem te pilota otpratiti nekamo na sigurno. Što znači da će Scarlett biti ponovno puštena u zrakoplovnu luku, bez prtljage, ali poboljšat će joj se mobilna mreža. Preko tucet poruka koje su u posljednjih nekoliko sati napisane za Valentina bit će istog trena poslane na Orionov mobitel. Taj jednosmjerni razgovor s bratom nije joj umirio živce. Nije mogla prestati ponovno proživljavati strah koji je posljednji put osjetila kada je nekoliko trenutaka nakon nesreće naopačke visjela u autu, prestravljena da će umrijeti sama. Strepi da će to biti Valentinova stvarnost.

Nakon što Scarlett izađe iz zrakoplova, bori se protiv svih poriva da se slomi. Vrijeme je ključno, a to vrijeme mora biti provedeno s bratom.

VALENTINO

08:00

Na Posljednji se dan snovi ne ostvaruju. Sve što se tamo dogodilo moglo se drukčije odviti samo da imam agenticu koja vjeruje u Agenciju Death-Cast. Obavili bi se pozivi da se pomaknu planine kako bi mi pomogli ispuniti životni san. Sve što sam dobio jest nekoga tko neće ni tugovati za mnom jer vjeruje da ćemo se vidjeti za nekoliko dana. Volio bih da bude u pravu, ali znam da neće biti.

Ne gledam iza sebe dok izlazimo iz zgrade. Ne znam čak ni kamo idem. Samo hodam pločnikom u želji da se udaljim od tog mjesta što je više moguće.

»Uspori«, kaže Orion.

Ne usporim.

Nastavim.

»Čekaj me!«

Glas mu zvuči udaljenije. Ne toliko snažno. Okrenem se, a Orion se naslanja na zid, očiju sklopljenih, a ruke pritisnute preko srca. Trgnem se iz svojeg jada i vratim se do njega.

»Jesi li u redu?«

»Aha, samo sam...« Orion duboko udahne, pa još jednom i još jednom. »Visok krvni tlak, a zatim brzo hodanje bilo je loša kombinacija.«

»Žao mi je.«

»Nisi ti kriv. Uglavnom nisi. Bijesan sam zbog onog što se dogodilo gore.«

»Definitivno je bilo razočaravajuće.«

»I da se posve jebeno razjariš.«

Nekoliko metara dalje nalazi se prazna klupa na autobusnoj stanici, ali Orion klizne niz zid i sjedi u čučnju. Pridružim mu se iako me noge bole od jučerašnjeg jutarnjeg trčanja, treninga te moja dva zabavna putovanja uz šest katova. Ništa ne govorim dok on dolazi do zraka i bori se protiv oluje u sebi.

Želim mu zahvaliti što se pokušao zauzeti za mene u agenciji, no tada mi u džepu zazvoni njegov mobitel. Trauma od Agencije Death-Cast već je duboko usađena u mene, ali ovo je obična zvonjava, pa se uspijem smiriti prije nego što mi srce odreagira jednako loše kao i Orionovo.

»Scarlett je«, kažem. Odmah joj se javim na poziv preko FaceTimea, a ona silno jeca. Istog mi trenu zasuze oči. Vidim da je u zračnoj luci. »Jesi li već sletjela?«

Scarlett ne može ni progovoriti. Jecaji joj se počnu prekidati jer jedna za drugom počnu vibrirati obavijesti o dolaznim porukama, sve od nje. Uporno ih mičem sa zaslona kako bih mogao pričati s njom.

»Scar? Što se događa?«

»Još uvijek sam u Arizoni«, kaže.

Na ovo se Orionove oči rašire.

»Kako to misliš, još si uvijek u Arizoni?«

»Prije nego što smo uspjeli poletjeti, pilot je primio poziv o Posljednjem danu.«

Dok mi priča sve o tome kako su putnici ludjeli u zrakoplovu te kako policija istražuje problem, drhtim od pomisli na to što se moglo dogoditi da je pilot započeo putovanje i sve druge osudio na prijevremenu smrt. Ne znam je li to ono što bi se dogodilo, ali siguran sam da se i Orion to nebrojeno puta pitao dok je zamišljao jedanaesti rujna u svijetu s Agencijom Death-Cast.

»Agencija Death-Cast te nije nazvala, zar ne?« pitam.

Scarlett odmahne glavom. »Ne, ali mreža mi je u zrakoplovu bila užasna i nisam te mogla nazvati ranije i toliko sam se bojala da ćeš biti...«

»Nisam. Koji je sada plan? Hoćeš li pronaći drugi let?«

»Čim utvrde da putnici nisu bili prijetnja pilotu, aha. Napuštam prtljagu, briga me.«

»Jesi li im rekla da mi je Posljednji dan?«

»Boli ih briga. Sve se vrti oko pilota.«

U budućnosti ovo će morati biti velika promjena kod avioprijevoznika. Nijedan zrakoplov ne može uzletjeti dok se sa sigurnošću ne utvrdi da piloti nisu Sljedeći. Ni putnici. To će spriječiti sve zrakoplovne nesreće, zar ne? Uz pretpostavku da se ljudi uopće registriraju na program.

»Tako mi je žao«, kaže Scarlett. »Nastavit ću pokušavati.«

Da joj mogu izrasti krila pa da lepeće s drugog kraja države, odradila bi to u jednom naletu. No čak ni u ovom stvarnom svijetu u kojem se smrt može predvidjeti, ljudi još uvijek ne mogu letjeti, pa je dotad prizemljena u toj zračnoj luci. Razmišljam o drugim nemogućnostima, kao što je ta da se Scarlett doveze iz Arizone do New Yorka iako taj put traje više od trideset pet sati, a ona nije spavala. Samo zato što Agencija Death-Cast nije nazvala, ne znači da neće doživjeti još jednu nesreću dok daje sve od sebe da se doveze ovamo. Drugi zrakoplov joj je jedina opcija.

Posljednjeg dana u kojem sam živ samo želim da nešto nemoguće postane moguće.

Tražim li previše?

Čini se da da.

»Kako si ti?« pita Scarlett. »Zašto si vani?«

U najmanje riječi što mogu ispričam joj o uništenom snimanju.

»Što ćeš sada?«

»Otići kući, valjda. Čekat ću te.«

»Ne!« vikne Scarlett. Skrušeno se okrene prema ženi koju primijetim pored nje. »Nisi se preselio u New York da bi samo visio tamo i čekao me. Idi oprezno istraživati. Brzo ću biti tamo.«

»Obećavaš?«

»Obećavam.«

Dok prekidamo poziv, oboje znamo da se to ne može obećati, ali to je nešto za što se mogu uhvatiti. Scarlett će učiniti sve što može da stigne do mene. Mogla bi potkupiti nekoga na sljedećem odlaznom letu tako da imamo više vremena zajedno ili se ušuljati u teretni prostor pa da ju sljedećih pet sati mlate kovčezi. Ne znam, ali znam da će smisliti nešto.

Jednako kao što sam siguran da ću pri pogledu u zrcalo vidjeti svoj odraz, siguran sam da ću vidjeti sestru prije nego što umrem.

To je najvažniji san koji se mora ostvariti.

ORION**08:12**

Danas je prvi put da sam siguran da ću bez obzira na sve preživjeti i nikada nisam mislio da ću se zbog toga osjećati ovako jebeno usrano.

Nemojte me krivo shvatiti, svejedno ne pokušavam umrijeti, ali strašno je gledati Valentina kako proživljava svoj Posljednji dan. Teško je ne pomisliti da je autor njegove priče neki okrutni gad koji mu ne želi dati da i u čemu pobijedi. Postoji toliko načina na koje je već mogao umrijeti - od pucnjeva ili da su ga izubijali palicom ili da je razbio glavu o bankinu ili od onog pada u stanu ili da su ga pregazili nasred ulice - a preživljava radi čega? Da bi ga odbila agentica i da sazna da mu je sestra još uvijek zapela kod kuće? Ne mogu slaviti svoj život znajući da mu njegovi posljednji sati ne idu na ruku.

»Ovaj Posljednji dan ne može biti gori, zar ne?« pita Valentino, zureći u daljinu i susprežući suze. »To je glupo pitanje. Naravno da može i naravno da hoće. Oni u Agenciji Death-Cast nisu imali pojma o čemu su govorili kada su Sljedeće nazvali kapetanima vlastitih brodova. Sve u vezi današnjeg dana pokazuje da ne kormilarim kroz ovaj Posljednji dan. Kao da mi se kormilo vrti izvan moje kontrole i uskoro ću se zabiti u ledenjak i utopiti.« Valentino se slomi i prokleta silno zaplače. »Trebao bih na mjestu pasti mrtav.«

Ovo sranje slama mi srce.

Pokušam prebaciti ruku preko njegova ramena, ali on me odgurne.

»Trebao bi se držati podalje«, kaže Valentino i ustane s tla. »Samo zato što ne možeš danas umrijeti ne znači da nisam otrov. Oko mene se širi sve ono loše. Vjerojatno mi je i srce opasno. Orione, ne znam, trebao bi smisliti neko novo rješenje ili pronaći novog darivatelja.«

»Dobro, jebeš tvoje srce! Briga me za to. Nisi otrov, ni brod koji će potonuti, ni bilo koja druga analogija koju ćeš ispljunuti kako bi me prestrašio i otjerao. Prijatelj sam ti, Valentino, i neću te ostaviti samog na Posljednji dan.«

On prođe rukom kroz kosu dok uzdiše, izdiše, uzdiše, izdiše, uzdiše, izdiše. Zuri u cigleni zid kao da ga želi udariti, ali udisaji mu šake drže uz bokove. Rasplinjava se, itekako, ali prebrodit ćemo ovo.

»Postoji milijun stvari koje ne možeš kontrolirati«, kažem dok on diše. »Ali svejedno možeš vratiti kontrolu nad brodom i kormilariti sobom - oprosti, ostavit ću se ove metafore. Počinjem se stvarno jebeno osjećati kao da smo na moru.«

Zakoračim prema njemu, dokazujem da se ne bojim da ćemo se sudariti na najgori mogući način. »Ne možeš onog fotografa vratiti u život ili postići da ti se sestra pojavi za trenutak. To su ona sranja koja ne možeš kontrolirati. Ali ima puno stvari koje možemo.«

Valentinove oči boje oceana podignu se do mojih. »Kao što?«

»Reci ti meni. Za čime si u New Yorku izgarao?«

»Snimanje je bilo pod brojem jedan.«

»Hajdemo ga onda odraditi. Ja ću ti biti fotograf.«

»Agencija to neće prihvatiti. Čuo si je.«

»Jebeš njihovo snimanje. Sada radimo na tvom. Može biti album o tvom životu u New Yorku.«

»To ne zvuči kao vrlo veliki album.«

»Kladim se da u jednom danu možemo snimiti puno fotografija.«

»Imaš pravo. Tijekom jednosatnog snimanja nastanu čak stotine fotografija.«

»Stotine? Mislio sam, ono, dvadeset, ali dobro. Izazov prihvaćen.«

On iz očiju otare posljednje suze i nasmiješi se. »Možda možemo fotografirati puno onoga što u gradu prvi put radim.«

»Da!« Uzbuđen sam što vidim da se zagrijava za ideju; ovo je kao da se munjevitom brzinom vraća u život nakon što je pomislio da bi trebao pasti na mjestu mrtav. »Znam da je tvoje super zgodno lice trebalo biti na Times Squareu; shvaćam da je ovo sada drukčije. Ali, samo zato što cijeli prokleti svijet neće vidjeti ove fotografije, ne znači da ljudi u tvom svijetu neće.«

»To mi se stvarno sviđa. Mogu fotografije pokazati Scarlett kad stigne.«

»I meni se sviđa - mislim, ideja je bila moja, ali zagrijan sam za nju.«

Valentino je izgubljen u mislima, bojim se da će odustati. »Imam jedan uvjet.«

»Bilo što«, kažem, i mislim to.

»Ako ćeš mi biti fotograf, moramo nabaviti stvarno dobru kameru. Nikakve slike s mobitela.«

»Dogovoreno. Stiže jedna stvarno dobra kamera.«

Preusmjerit ćemo ovaj Posljednji dan.

Ne kao jebeni brod, nego kao dva dečka koja su odlučna u tome da svaki, i posljednji, trenutak bude važan.

»Hvala što me nisi ostavio samog, Orione.«

Oči mi otputuju od njegovih srcolikih usana, koje želim poljubiti, ravno do njegovog pogleda.

»Prijatelj sam ti do kraja, Valentino.«

VALENTINO

08:38

Na moj Posljednji dan još uvijek ništa nije otvoreno.

To što su robne kuće zatvorene čini se kao još jedna uvreda na moj račun iako znam da je samo loše tempirano što umirem u subotu. Nisam u prilici čekati do deset ili jedanaest kako bih kupio kameru. Nadam se da neke trgovine planiraju u budućnosti biti otvorene dvadeset četiri sata na dan, radi Sljedećih, koji neće svoje Posljednje dane započinjati sa svima drugima, u cik zore.

»Mislim da sam pronašao mjesto«, kaže Orion čitajući nešto na mobitelu. »Ima jedna zalagaonica koja je otvorena dvadeset četiri sata na dan. Ne znam hoće li imati kameru, ali vrijedi pogledati.«

»Je li daleko?« Već razmišljam o povratku na vlak kako bih vidio hoće li mi se sreća promijeniti u vezi podzemnih nastupa.

»Tri ulice dalje.«

Dok Orion vodi, čitam sve Scarlettine poruke koje čine kroniku njezinog vremena u zrakoplovu. Paničarila je - bila je u strahu da će pilot sve odvesti u smrt, u strahu da će ona biti dokaz da je Agencija Death-Cast u krivu, u strahu da ću biti mrtav prije nego što se stignemo posljednji put vidjeti. Sve njezine riječi i svaki tipfeler pri maničnom tipkanju urezuju mi se u pamćenje i mrzim što je morala iskusiti taj strah. Želim se ispričati, kao da sam ja kriv što umirem; valjda ću i biti, ako imam mogućnost umrijeti na sigurnom, radi transplantacije srca.

Scarlett neće htjeti da pristanem na operaciju.

»Ideš ravno u grob«, reći će.

Potom ću joj reći, »Svejedno ću umrijeti.«

»Ali što ako je Agencija Death-Cast u krivu?« pitat će.

Ulog je velik. Ako bacim te kocke i svejedno umrem, i Orion bi mogao umrijeti.

Želim živjeti, ali to ne mogu riskirati, zar ne?

Nesreća je u tome što je moj Posljednji dan prvi dan Agencije Death-Cast. Da imam više informacija o njihovoj evidenciji točnosti, znao bih je li moj poziv ipak bio pogreška. Ali nemam ih i neću ih ni dobiti. To je samo još jedan razlog zašto mi je smrt loše tempirana.

NAYA ROSA

08:40

Dosad je prijavljeno jedanaest Sljedećih koji su umrli, a da ih Agencija Death-Cast nije nazvala.

Naya je ponovno u tvrtkinom apartmanu, odmara se na kauču dok Alano koristi njezino krilo kao jastuk, a Bucky joj spava na stopalima. Ne može se pomaknuti, a da ih ne probudi, a ne zna kamo bi otišla da može. Budućnost tvrtke našla se u golemom požaru, ali ne može ona biti ta koja će ga ugasiti. Sjedi ovdje, u strahu, osjeća se prilično kao njen djed, koji je pričao mnoge priče o tome kako je bilo čekati da se Nayina baka vrati kući iz rata. Želi da se vrata naglo otvore i da se pojavi Joaquin, čak i ako nije mogao riješiti problem, nije mogao pobijediti u ratu. Jednostavno želi da njezin suprug preživi.

Ali što ako je Joaquin među Sljedećima koji su umrli bez upozorenja?

VALENTINO

08:51

Na nadstrešnici zalagaonice raznobojnim je žaruljama ispisano *DRAGULJINA DLANOVIMA KOJI SVRBE*.

Izgleda više kao neka od onih suvenirnica na Broadwayu koja prodaje magnete s tvojim imenom nego mjesto na kojem mogu pronaći kameru. No s obzirom na to da je zatakuta između trgovine CVS i *pizzerije* Domino's, zalagaonici isticanje sjajno polazi za rukom; ona je kao broš prikačen na inače neupadljivu odjevnu kombinaciju. Iako, za razliku od susjeda, također se ističe jer *Dragulji na dlanovima koji svrbe* na mjestu na kojem su bila ulazna vrata ima hrpu krhotina stakla.

»Definitivno su otvoreni«, kažem.

»Htjeli oni to ili ne«, doda Orion. »Jebeni pljačkaši.«

Primijetim muškarca unutra, mete. Mora da ovdje radi jer ne mogu zamisliti da bi netko čistio iza sebe nakon što provali.

Orion me počne gurati, ali čvrsto stojim. »Trebao bi se maknuti. Za svaki slučaj.«

»Za slučaj da što?«

»Tko zna, ali ne bi trebao biti prvi koji će saznati.«

»Hajde da onda samo odemo. Kamera nije vrijedna toga.«

»Da, je«, kaže Orion zureći u moje oči. Znam da to misli i da mu je stalo. »Gle, znamo da nije moj Posljednji dan, pa bih trebao to vitlati kao supermoć.«

»Osim što nisi nepobjediv.«

»Ne, ali sam danas jači. Samo ostani na sekundu na uglu.«

Prihvatim poraz iako povučem liniju kod skrivanja na uglu. Čekam točno tu.

Dok kuca na dovratka, staklo pucketa pod Orionovom čizmom. »Hej, dobro jutro.«

Muškarac prestane mesti i dođe do dovratka. »Danas ne radimo.«

»Je li sve u redu?« pitam s pločnika.

Zuri u mene kao da bi trebalo biti očito da Sve nije u redu. Teško mi je gledati ga u oči jer je za starijeg tipa stvarno zgodan. Na čeljusti oštroj poput dijamanta ima crnu bradu protkanu sijedima. Crna kosa, izbrijana sa strane te duža i

podignuta na tjemenu, sa strana je prošarana srebrnom. Snažne ruke s razvijenim mišićima; ispod smeđe kože ocrtavaju se vene, što se u teretanama slavi kao jedini znak da netko stvarno ulaže trud. Prsni mišići iskaču mu ispod crne majice kratkih rukava zavrnutih rubova, a pod pazusima su mu mrlje znoja. A, kao netko tko se ne može tetovirati, a da time od sebe ne otjera agencije, veliki sam obožavatelj bijelih mjeseca tetoviranih niz njegov biceps, koji kompletiraju sliku ovog muškarca koji pripada naslovnicama časopisa.

»U trgovinu je rano jutros provaljeno«, kaže muškarac. »Čini se da su ljudi htjeli ukrasti tuđa sranja, a ne tijesto za *pizzu*.«

Osjećam se dovoljno sigurno da priđem - ne očekujem da će me ovaj vlasnik zalagaonice nasmrt prebiti metlom. »Stvarno mi je žao.«

»Nisi ti kriv. Osim ako ste vi pljačkaši.«

»Nismo, ali jebeš onoga koji jest«, kaže Orion.

»Sviđa mi se ta vatra«, kaže i s Orionom razmijeni udarac šakom o šaku.

Orion se naceri. »Je li u redu ako nakratko uđemo? Tražimo kameru.«

Muškarac uzdahne. »Sinoć je puno toga ukradeno. Ni ne znam što trenutno imam na stanju. Slobodno naletite sutra kad ponovno otvorimo. Ako nađem ikakve kamere, ostavit ću ih za vas po strani.« Počne se okretati od nas.

»Pričekajte.« Orion me pogleda.

Uvijek poštuje to da je ovo moja stvar, čak i sa strancima koje nikada više neću vidjeti. Morat ću mu dati do znanja da mi je u redu što me podržava.

»Sutra neću biti ovdje«, kažem.

»Nisi iz grada?« pita muškarac.

»Sljedeći«, kažem.

Potom, trenutak istine: hoće li se usprotiviti stvarnosti Agencije Death-Cast ili će vjerovati da umirem?

Muškarac odmahne glavom. »To je tragično. Žao mi je što to čujem. Tako si mlad...«

Laknulo mi je što mu je stalo, ali, naravno, istina u tome svejedno me ubode.

»Uđite. Možete razgledati«, kaže muškarac. Rukuje se s nama. »Ja sam Férnan.«

»Valentino. Ovo je Orion.«

»Drago mi je što sam vas obojicu upoznao. Orione, ako mi sin izađe odostraga, pazi na to svoje psovanje. Ima deset godina i već psuje poput mene kada Metsi gube.«

»To je onda puno jebenog psovanja«, našali se Orion i dotakne svoju kapu sa znakom Yankeesa.

Imam osjećaj kao da ulazimo na mjesto zločina. Stakleni je pult slomljen, a sve kutije s nakitom ispražnjene.

Utezi za vježbanje još su uvijek u kutu jer, pretpostavljam, pljačkaši ne dižu utege. Na zidu su dva bicikla, jedan žuti, a drugi čelično sivi. Mikrovalna je okrenuta naopačke, vjerojatno bačena tijekom akcije. Police minimalno ogrebanih tenisica; siguran sam da je to sjajno za one koji se žele ponašati kao da su im tenisice svježe izvađene iz kutije, ali im se, dok su ih nosili, dogodio život - baš kao što se dogodio i mojim bijelim tenisicama. Potom je tu i pod, po kojemu je rasuto još toliko toga, poput akcijskih figurica, šilterica, alata, videoigara, DVD-ova, nekoliko električnih gitara slomljenih žica, napuknutih gramofonskih ploča te gomile drugih stvari koje imaju vlastite priče. Donesene su ovamo kako bi nekoga vani usmjerile prema uspjehu. Kao da krađa sama po sebi nije bila dovoljan zločin, razmišljam o svem tom blagu koje ljudi neće moći otkupiti natrag. To je ovdje najveći zločin.

»Koliko ste dugo u ovom poslu?« pita Orion.

»Nekoliko godina, ali razmišljam o tome da se uskoro povučem«, kaže Féran.

»Kako to? Zbog svega ovoga?«

Féran odmahne glavom. »Ovo nije pomoglo. Jednostavno nemam srca za ovaj posao. Mrzim stavljati cijenu na imovinu koja je ljudima neprocjenjiva. Ne znam koliko su puta ljudi radi gotovine založili vjenčano prstenje i platili polog kako bi ga mogli kasnije otkupiti.«

Ti su ljudi barem imali priliku vjenčati se. Što znači da su imali priliku zaljubiti se.

To u Posljednjem danu nije u ponudi.

Nastavljam tražiti kameru prisjetivši se da je to nešto što mogu kontrolirati. Na podu su poput lepeze rašireni tuceti knjiga; pretpostavljam da pljačkaši ni ne čitaju. Ispod knjiga ne skriva se nikakva kamera, no posložim ih u urednu hrpu da Féran kasnije ima manje posla. Pogledam ispod frizbija te iza slomljenog printera, ali ništa.

Stražnja se vrata otvore i izađe dječak. Izgleda poput mlađeg Férnana, ali bez sijedih, brade i tetovaža. Nosi plavu trenirku. Dovrši posljednji zalogaj polpete od krumpira iz McDonald'sa te s usta obriše mast.

»Mislio sam da smo zatvoreni, tata«, kaže dječak.

Féran čuči iza slomljenog pulta. »Jesmo. Ali ova mlada gospoda bili su džentlmeni, pa sam ih odlučio pustiti unutra. Vidiš kako djeluju dobre manire?«

»Ahaaa.«

»Zašto ne bi vidio možeš li im pomoći da pronađu kameru?«

»Ako uspijem, mogu li napokon dobiti onaj bicikl?« pita pokazujući na čeličnosivi bicikl na zidu.

»Još uvijek nije na prodaju.«

»Samo reci da je ukraden, tata.«

»Rufuse...«

Dječak stisne usnice. »Što?!«

Férnan obiđe pult te dječak - Rufus - prekriži ruke. »Idi otraga i pričekaj me.«

»Nisam ništa napravio.«

»Stalno mi odgovaraš kao da sam neki tvoj prijatelj.«

»Nismo prijatelji, tata?!«

»Prestani biti pametnjaković.«

»Ako ne smijem biti pametan, prestani vikati na mene kada mi ocjene budu koma.«

»Rufuse, idi me pričekati otraga! Sada!«

Dođe do napetog okršaja u zurenju, a tada Rufus opet stisne usne. Da stvar bude gora, šutne sanduk, pa on odleti u zid. Sve se stiša. Orion i ja se ne pomičemo, kao da smo upravo otkrili da se nalazimo na minskom polju i da zbog jednog pogrešnog koraka možemo eksplodirati. Jedini eksploziv u prostoriji je Rufusov kratki fitilj. Prije nego što stigne doći i do kakvog disciplinskog postupka, Rufus kao da se deaktivira, a oči mu se razvedre od čuđenja.

»Našao sam je!« vikne Rufus. Podigne kameru. Férnan ispruži ruku, ali Rufus odskakuće pored njega i dođe ravno do mene. »Izvoli.«

Kamera je digitalna, Canon PowerShot. Ne znam puno o ovom konkretnom modelu, ali trebala bi odraditi posao.

»Puno ti hvala, Rufuse.«

»Nema na čemu.«

Rufus se potom mirno povuče u stražnju prostoriju.

Dok se vraća za pult, Férnan uzdahne. »Nikada nemojte imati djecu.«

»Nikakav problem«, kažem i pružim mu kameru.

Férnan uspoređuje kameru sa svojom evidencijom, a tada podigne pogled, raširenih očiju. »Tako mi je žao, Valentino. Zaboravio sam.«

»Nema veze.«

»Ionako to nisam mislio. Volim Rufusa i sjajan je mali. Njegov temperament nekada ga svlada. Kada sam bio njegovih godina, bio sam isti takav. Prerast će to.« Férnan obriše znoj s čela. »Pogoršavam li stvar? Žao mi je. Ovo mi je novo i ne znam kako... pogotovo s nekim tko je tako mlad i...«

Orion mi položi ruku na rame i u ovaj trenutak unese opuštenu energiju. »Svi mi učimo u hod, ali Rufusu ludo hvala na tome što nam je pronašao kameru. Tijekom Valentinovog Posljednjeg dana stvorit ćemo uspomene.«

Férnanove oči pune se suzama dok baca skrivene poglede prema meni. Vidi nekoga mladog. Rufus će za nekoliko godina biti mojih godina i možda Férnan strepi od toga kako bi mu bilo da gleda kako mu sin proživljava svoj Posljednji dan. Ne želim im to.

»Koliko ste vas dvojica dugo prijatelji?« pita.

Orion broji ispod glasa. »Nekih deset sati.«

Férnan ima mnoga pitanja, ali ne postavi nijedno od njih. Jednostavno završi provjeru modela kamere u svojoj evidenciji i kaže: »Ovo je bilo prodano, ne založeno. Znači, vaša je.«

Posegnem za novčanikom, koji nekim čudom danas nisam izgubio kao mobitel i ključeve. »Sjajno. Koliko?«

Férnan mi pruži kameru. »Besplatno.«

»Opa - hvala, čovječe...«

»Ne«, prekinem Oriona. »Želim platiti. Posebno zbog provale.«

»To je stvarno plemenito, ali tvojih sto dolara neće mi spasiti trgovinu. Sebično želim znati da si tamo vani i da stvaraš nevjerojatne uspomene.«

Zbog ovog popusta za Sljedeće ne osjećam se sjajno. Osjećam se kao da pljačkam trgovinu koja je već doživjela dovoljno gubitka. »U redu. Prihvatit ću kameru ako mi dopustite da vašem sinu kupim onaj bicikl. Mogu samo ostaviti novac za trenutak kada postane dostupan pa...«

»Već je dostupan«, kaže Férnan. »Samo sam Rufusu govorio da nije jer se uporno loše ponaša. Ali zašto ti je važno da Rufus dobije taj bicikl?«

I Orion izgleda zbunjeno, no tada shvati.

»Moji roditelji nisu bili sjajni. Bilo bi lijepo znati da otac koji voli svojeg sina zapravo tom sinu pokazuje da ga voli.«

Férnan podigne pogled do bicikla, kao da zamišlja uspomene koje će stvoriti s Rufusom. »Dogovorili smo se.«

Složimo se oko cijene. Pokuša mi naplatiti manje; pokušam platiti previše. Ovo je najizokrenutije cjenkanje koje sam ikada doživio. Nađemo kompromis zbog kojeg ćemo se osjećati onoliko dobro koliko možemo pa se rukujemo. Férnan ima čvrst stisak i osjećam se kao da mi bez riječi govori da budem snažan.

Pogledam bicikl i zamišljam Rufusa na njemu dok ga Férnan bodri. To je stvarno vrlo lijepa pomisao.

»Ugodan ostatak dana«, kažem na izlasku.

»I tebi isto«, kaže Férnan i lecne se. Oči mu pronađu moju majicu. »Zapravo, da. Sretan Posljednji dan, Valentino.«

»Hvala, Férnane.«

Izađemo iz trgovine.

Uključim kameru. Baterija nije puna, ali trebalo bi biti dovoljno da izdrži Posljednji dan. Pružim je Orionu. »Možeš li? Mislim da bi prva fotografija trebala biti uslikana ispred trgovine u kojoj sam nabavio kameru.«

»Rado«, kaže Orion.

Stanem u pozu i zataknem ruke u džepove. Čudno mi je smiješiti se ispred opljačkane zalagaonice, ali ovako smo završili ovo poglavlje mojeg Posljednjeg dana i tako bi trebalo ostati zapamćeno.

Orion okine sliku.

Prvu od, nadam se, mnogih.

FÉRNAN EMETERIO

09:09

Agencija Death-Cast nije nazvala Férnana Emeterija jer on ne umire danas, ali zaprepašten je darežljivošću mladog čovjeka koji umire.

Od svih trgovina u koje je Valentino jutros mogao ušetati, odabrao je Férnanovu, nekoliko sati nakon što su je opljačkali oni koji su u strahu od smaka svijeta. Férnan nije pitao zašto, od svih mjesta, baš *Dragulji*, ali zna da bi njegova majka - počivala u miru - rekla da ih je spojila sreća. Bila je vrlo praznovjerna žena, sve do prije nekoliko godina, kada je umrla. Nije bilo zalutale trepavice u koju nije puhнула, torbice koju ne bi pokupila s poda iz straha da će joj novac pobjeći niti ijedne minute u ponoć Nove godine kada ne bi pojela dvanaest bobica grožđa, što je prava kubanska tradicija. Férnan vjeruje da je Valentina nešto poguralo prema njemu - moguće i njegova majka na nebu.

Nije moglo biti bolje tempirano.

U posljednje su vrijeme Férnan i Rufus u sukobima. Ima teškoća i sa starijom, Olivijom, ali ona voli svoj prostor i često u svojoj sobi sluša klasičnu glazbu i nikoga ne gnjavi. Ali Rufus, s deset godina, pokušava postati alfa u kućanstvu, baš kao što je u školi ili u parku s prijateljima. Čini se kao da majku više poštuje, ali Férnan vjeruje da je to zato što oni ne provode toliko vremena zajedno jer je Victoria kardiokirurginja i radi osamdeset sati tjedno, uglavnom po noći; čak je zaglavila u bolnici na još nekoliko dodatnih sati kako bi privukla pozornost odbora za neku posebnu transplantaciju. Ovi ljetni praznici ono su što gura Rufusa preko ruba. Udaljen je od svojih vršnjaka i zaglavio je u druženju s roditeljem kojeg ne poštuje te sa sestrom koja ne želi imati ništa s njim. Férnan podigne pogled do bicikla i pomisli kako bi to moglo, osloboditi mnogo Rufusove sputane energije.

Razgovor oca i sina mogao bi im pomoći da se razumiju. Što, čini se, nije slučaj s Valentinom i njegovim roditeljima. Férnan bi se radije svaki dan svađao sa sinom nego mu okrenuo leđa. Znaju li uopće Valentinovi roditelji da on danas umire? Ili da je pribjegao druženju s dečkom kojeg je upoznao prije deset sati? Posljednji sati trebali bi biti provedeni s obitelji. Ne može ni zamisliti da Rufus svoj Posljednji dan provede sa strancem. Férnan će se pobrinuti da sina nikada ne dovede u takvu tragičnu situaciju.

Férnan uzme gotovinu za bicikl i stavi je u praznu ladicu blagajne.

Zuri u novčanice i ponovno razmišlja o svojoj majci. Férnan je bio na prekretnici s poslom, rastrgan između toga da nastavi raditi kao tehničar ili da pokrene vlastiti posao. Potom mu je majka preminula i često se prisjećao njezinih praznovjerja. Među njima su bili i dlanovi koji svrbe. Značili su da će mu se sreća okrenuti i da će uskoro dobiti novce. Uskoro je uslijedila i ideja da otvori zalagaonicu - znao je da će odati počast majčinoj duši time što će biti razlog za to da se nečija sreća preokrene u crnim danima. Zbog svega što je učinio za zajednicu danas je netko njemu donio novac.

Ovo je znak da obnovi svoj posao i svoje odnose.

Férnan zatvori blagajnu i skine bicikl sa zida.

Obitelj je na prvom mjestu.

ORION

09:39

Hvatanje Valentinovih prvih iskustava kamerom vraški je zabavno: Prvi posjet *bodegi* kako bi kupio vrući crni čaj da ostane budan i napuni želudac. Čak se igrao i s mačkom, nakon što sam se uvjerio da nije alergičan i da neće pasti mrtav pored mačjeg pijeska.

Prvi put kada je vidio telefonsku govornicu rekao je da je drukčija od onih u Arizoni. Pozirao je kao da je na telefonu, glave nagnute prema dolje, no plavih očiju uperenih prema meni. Taj je pogled učinio nešto mojem srcu i mojem kurcu, to je sve što ću reći.

Prvi put kada je od nekog tipa na ulici kupio sendvič sa slaninom, jajetom i sirom. Još odbija jesti zbog moguće operacije i to me muči, pogotovo dok ga miriše. Vidim da želi rastrgati aluminijsku foliju i proždrijeti taj sendvič u jednom zalogaju, čak i ako mu vrućina zapali utrobu. No umjesto toga pruži ga nekoj ženi koja zamoli za nešto novaca za hranu; to, naravno, ne zabilježimo.

Prvi put kada je prošao pored legendarne knjižare Strand žaleći što se ne može zavući u kut i pročitati još jednu knjigu.

A sada i prvi put kada je na kiosku kupio primjerak *New York Timesa*. Izraz lica mu je natmuren i pitam se želi li odaslati neku intenzivnu, akademsku energiju. Potom vidim naslov u novinama: *STIGLI SU POSLJEDNJI DANI*. Na fotografiji na naslovnici nalazi se Joaquin Rosa u pozivnom centru Agencije Death-Cast, na telefonu.

Kada shvatim što to znači, gotovo ispustim kameru.

»Ovo je trenutak kada mi je rekao da mi je život gotov«, kaže Valentino.

Teško je probaviti nešto ovoliko ludo.

»Jesi li dobro?«

»Čudno je u tisku vidjeti drugu stranu tog poziva.«

»Ušlo je u povijest, pretpostavljam.«

Valentino baci novine u smeće. »Nije ušlo u povijest, Orione. *Ja* nisam ušao u povijest. Ovdje sam.«

Potom nije jer se udaljava od mene.

»Žao mi je, nisam tako mislio. Samo - otprilike sam prošao kroz nešto slično na dan kad su mi roditelji umrli. Jutarnje su novine već izašle, ali su u nekom trenutku objavili nove. Nikada to neću zaboraviti, *New York Times* imao je neki naslov o tome kako su Sjedinjene Države napadnute i kako su oteți avioni uništili Blizance. Odmah tamo na naslovnici bili su neboderi u plamenu. Vatra i dim... Sjećam se da sam jako zaškiljio, ono, ludo jako, i mislio da ću na nekom prozoru možda moći pronaći roditelje.«

Valentino stane i zuri u mene.

»Imao sam devet godina i bio glup, osudi me.«

»Ne, ne osuđujem te. Stvarno je tužno.«

»Da, pa. Isto je s tobom i tom slikom Joaquina. Svi misle da je taj trenutak povijesni samo za Agenciju Death-Cast, ali i tebi je to povijesni trenutak.«

»A jedanaesti rujna je tvoj povijesni trenutak.«

»Dokaz da su nam se životi promijenili, na prvoj stranici.«

»Ali nećeš tamo zateći naša lica.«

»To me ne ljuti. Taj sam dan izgledao kao govno. No ti jebeno blistaš.«

Valentino se ili zarumenio ili mu sunce kuha lice. »Čak i s ožiljkom?«

»Zbog tebe će to sranje biti u trendu, vjeruj mi.«

»Hvala, Orione.« Obavije mi ruku oko ramena, a naša tijela pritisnuta jedno uz drugo - to je ozbiljno ono pravo. »Što je sljedeće?«

»To je tvoja odluka.«

»Prozivam te da mi odabereš mjesto. Neki manje poznat dragulj.«

Treba mi trenutak jer sam još uvijek ponesen Valentinovom rukom oko sebe i činjenicom koliko je oslobađajuće ovako istraživati prostore u donjem Manhattanu za razliku od onoga kako bi bilo u južnom Bronxu. No tada se sjetim odredišta na koje ni ja još nisam stigao, jednog koje možemo zajedno istražiti.

Obojici će nam biti prvi put.

ROLANDO RUBIO

09:47

Rolando je u kafiću, nada se da će upoznati svojeg prvog Sljedećeg. Bilo je neplanirano. Zapravo, u uputama stoji da glasnici Agencije Death-Cast ne smiju organizirati sastanke sa Sljedećima. Tvrtka je između glasnika i Sljedećih postavila tu granicu, kao da su psihoterapeuti i klijenti koji ne bi trebali biti prijatelji, ali Rolandu nisu prodali da je to jednostavno zbog profesionalnosti. Gaji sumnju da Joaquin ne želi da mu operatere kao taoce drže neki Sljedeći ili tugom shrvani bližnji, koji ne mogu ništa izgubiti, a mogu nešto dobiti ako se dokopaju tajne Agencije Death-Cast. Kao da Rolando zna kako se Sljedeći identificiraju - no, ako Agencija Death-Cast ne preda svoju tajnu kako bi spasila život zaposleniku, to bi zasigurno bio loš publicitet.

Srećom po Agenciju Death-Cast, Rolando više nije u njoj zaposlen.

Srećom i po Rolanda, koji više ne mora živjeti po pravilima Agencije Death-Cast. Pogotovo kada se radi o prvom Sljedećem kojeg je sinoć nazvao i podulje s njime razgovarao - predugo, ako se pita Joaquina, Nayu, Andreu ili bilo koga drugoga. To što je dobro ljudsko biće učinilo ga je lošim zaposlenikom. Srećom, pri razgovoru je naučio puno toga o Clintu Suarezu. Voli plesati. Bio je investitor. Jednom je na lotu dobio osamsto tisuća dolara jer je odigrao na brojeve majčinog rođendana. I svako subotnje jutro provodi tako da točno u deset sati dođe u *Carolina's Cafe* na Union Squareu, gdje voli sjediti uz prozor, uživati u kasnom doručku i promatrati ljude.

Pa Rolando sjedi uz prozor, uživa u kasnom doručku i promatra ljude. Neko se vrijeme nije događalo ništa zanimljivo. Jedna je žena šetala gomilu pasa, cvjećar je pokušavao prodati bukete vozačima koji su stajali na crvenim svjetlima. Potom su tu bili neki tinejdžeri; jedan je fotografirao drugoga dok je ovaj kupovao primjerak *New York Timesa*, što se Rolandu jedva činilo kao nešto vrijedno ovjekovječiti. Nije postalo zanimljivo dok jedan dečko nije na naslovnici vidio Joaquina Rosu te ubrzo potom cijele novine bacio u smeće. Nešto je vrlo brzo uznapredovalo. Dok se dečki udaljavaju, Rolando nastavlja promatrati ljude i čeka nekoga tko bi mogao biti Clint. Tu na scenu stupa nada. Vrlo je moguće da bi Clintova rutina mogla biti prekinuta jer je mrtav.

Potom se, u minutu do deset sati, otvore vrata i uđe starac sijede kose. Pod rukom su mu zataknute novine i Rolando se pita bi li to mogao biti Clint, ima li smisla da netko tko će umrijeti mari za aktualna događanja.

»Dobro jutro«, kaže muškarac kuhinjskom osoblju.

Iz samo te dvije riječi Rolando prepozna muškarčev glas. Nije čak ni morao čuti kako svi uzvraćaju vedro: »Dobro jutro, Clinte!«

Stvarno je stalna mušterija. Pregleda stolove uz prozor i vidi da nijedan nije slobodan. Naborano lice blago mu se namršti, no ne izgleda posve malodušno.

Rolando ustane. »Oprostite, gospodine. Biste li htjeli sjesti?«

Pita se prepoznaje li Clint njegov glas, ali ne čini se tako.

»O, u redu je.«

»Molim vas, inzistiram.«

Clint se pomiri s time i sjedne polažući novine na stol. »Puno vam hvala.«

Rolando se osjeća čudno, kao da prelazi granicu, ali ono što stvarno želi jest pomoći. »Ovo će možda biti čudno... Zovem se Rolando Rubio. Radio sam za Agenciju Death-Cast. Sinoć.«

Clint ga pogleda sa suzama u očima. »Rolando! Rolando! Sjedni, sjedni.«

Rolandu je laknulo što je njegovo pojavljivanje dobrodošlo. Sjedne. »Žao mi je što sam se ovako ukazao. Nije mi se sviđala pomisao da na Posljednji dan budete sami i htio sam provjeriti kako ste. Spomenuli ste ovaj kafić i...«

»Dobro pamćenje«, kaže Clint.

Rolando se pita koliko je Clintovo pamćenje loše ako mu je impresivno što je netko zapamtio nešto od prije manje od dvanaest sati. »Postoji li išta što mogu učiniti za vas? Trebate li pomoć?«

»Je li ovo dio nekog paketa Agencije Death-Cast?«

»Ne, zapravo...« Rolando odluči da neće Clintu reći da je dao otkaz. »Ovo je od mene.«

»To je vrlo lijepo od tebe. Ima nešto što bih volio.«

»Što to?«

»Pridruži mi se pri posljednjem doručku.«

Rolando učini tako, u nadi da će mu na njegov Posljednji dan, ako bude imao toliko sreće da pozivi jednako dugo kao Clint i toliko nesreće da bude sam, netko ukazati upravo ovakvu ljubaznost.

VALENTINO

10:09

Kad već moram svoj Posljednji dan negdje provesti, drago mi je što je to u gradu u kojem se tako lijepo može hodati. Koliko bih vremena u Phoenixu proveo u vožnji, s očima na cesti, i propustio svu ljepotu oko sebe?

U ožujku sam kupio FitBit jer sam ga želio još od Božića. To je sat koji ti u biti broji koliko si koraka napravio. Bilo ga je čudesno imati pri jutarnjem trčanju i obično me inspirirao da povisim svoj cilj za taj dan. Naravno, nisam shvatio da sam FitBit zaboravio u kupaonici još kod kuće sve dok me Scarlett nije odbacila do zračne luke, ali uvjerala me da će mi ga spakirati. Sada postoji mogućnost da ona neće ni stići sa svojom prtljagom. To je sitnica, ali bilo bi fora da sam vidio koliko mi je koraka trebalo sinoć od stana do Times Squarea ili čak oko Manhattana jutros dok me moj osobni turistički vodič provodi gradom.

To me natjera na razmišljanje.

»Imam ideju za izum. Možeš ga ti izumiti.«

»Mogu li si pripisati sve zasluge?« pita Orion.

»Samo ako želiš da te opsjedam.«

»To nije toliko zastrašujuća prijetnja kao što misliš. Volio bih da si mi u blizini.«

»U redu, ali ne možeš se predomisлити kasnije, kada te potapšam po ramenu svaki put kada se zgrbiš.«

»Da, imaš pravo, prokleta bih brzo zvao egzorcista.«

Ima nešto utješno u tome da postanem duh. Pogotovo jer ne mislim da bi me Orion otjerao egzorcizmom. Mogao bih paziti i na Scarlett. Možda se čak i pobrinuti da mi se roditelji više nikada dobro ne naspavaju.

»Pa, Caspere, što je onda taj izum?« pita Orion.

»U biti je to sustav za praćenje koji pokazuje putovanje Sljedećeg na njegov Posljednji dan. Ako nisu mogli biti s tobom, prijatelji i obitelj mogu slijediti tvoje korake i osjećati se kao da su ti bliže.«

Orion uperi kameru i uslika me.

»Čemu to?«

»Htio sam zabilježiti tvoju prvu glupu ideju.«

Razjapim čeljust. »Kreten si.«

»Kreten? Ma, daj, nazovi me šupkom ili seronjom ili kujom. Nismo u trećem razredu.«

»Zapravo ne psujem baš. Katolički odgoj.«

Orion ostane zatečen. »To je savršeno. Nisi više za taj život, ne? Što će ti biti prva kletva ili psovka, kako god to jebeno želiš nazvati? Zauraj to sranje prema nebu i probudi sve ove pizde koje pokušavaju dugo spavati.«

Malo brojim. »Tri psovke u deset sekundi. Svaka čast.«

»To je jebeno ništa, ali hvala. Što imaš?«

Prilično sam otvoren za nekoga tko je odrastao u kavezu. Postojalo je toliko stvari koje nikada nisam smio reći. Nisam smio propitkivati Boga. Nisam smio razgovarati o simpatijama. Potom sam izašao iz ormara, a roditelji su htjeli da se odmah u njega vratim. Ali Orion ne traži od mene da filtriram svoje misli ili osjećaje. Traži da ih sve otpustim.

Stojim na uglu ulice u New Yorku i osjećam kako mi riječi nadiru pa raširim ruke i viknem: »JEBENO SAM SLOBODAN!«

Orion me uslika. »Jebeno odličan izbor!«

Prije nego što mu stignem zahvaliti, iznad nas se uz tresak otvori prozor i proviri glava nekog muškarca. »Začepi, jebote!«

Toliko sam posramljen da sam se sledio.

Orion me ponovno uslika pa me uz smijeh odvuče otamo. »Prvi put kada ti je netko u gradu rekao da jebeno začepiš. Sada si kršten kao pravi Njujorčanin.«

Možda mi ta fotografija bude smješnija nakon što mi se srce malo smiri.

Dok hodamo niz ulicu, Orion me i dalje drži za zapešće; pusti me tek kada se zateknemo na nekom mjestu koje izgleda napušteno. U tome koliko je mirno ima nečeg sumnjivog. Samo prazni auti ispod tračnica koje su nam nad glavom. Orion se krene polako penjati uza stube te malo ubrza. Pokušam ga natjerati da uspori, ali ignorira me. Čini se kao da uživa u ovom trenutku u kojem se jednostavna aktivnost ne doima kao da mu ugrožava život. Samo zato što neće umrijeti od srčanog udara ne znači da se neće poskliznuti na tim stubama i pasti unatrag na mene. Držim se za ogradu kao da mi život ovisi o tome, a Orion me čeka na vrhu, s ogromnim osmijehom.

Kada stignem tamo, ne vjerujem svojim očima.

Ova je stanica šuma. Jarkozelena grmlje i cvijeće upijaju jutarnje sunce. Točno tamo gdje bi se trebale nalaziti tračnice nalazi se puteljak koji je uredno popločen. Zbunjeno zurim, a Orion me u tom trenutku uslika.

»Kako ova stanica funkcionira?«

»Više nije stanica za vlak. Park je, zove se High Line.«

Ne zvuči mi poznato. »Nikada nisam čuo za njega.«

»Otvoren je ljetos. Bit će tu još toga, imaju ogromne planove o izgradnji ovoga parka. Mislio sam da bi trebao vidjeti koliko su daleko došli.«

Ovaj je grad toliko golem da čak ni netko tko se veselio doseljenju ovamo nije znao za ovo mjesto. Kakvih još sve ovdje ima čuda koja nikada neću vidjeti? Čak ne ni samo u ovom gradu ili saveznoj državi ili državi. Cijelom svijetu. Pomalo žalim što ne mogu otići u svemir i obići krug oko svijeta. Tako bih mogao reći da sam sve vidio. Ne mogu zamisliti da će NASA lansirati Sljedećeg u svemir, osim ako je to neka samoubilačka misija, pa ću uživati u ovom djeliću svijeta za koji nisam ni znao da postoji.

»Stvarno je predivno«, kažem dok hodamo niz puteljak.

»I pomalo jezivo, ne? Kao da smo na setu nekog postapokaliptičnog filma.«

»Zašto si se, od svih mjesta, sjetio da bi me ovdje mogao dovesti?«

»Nemoj me udariti u lice, ali mislio sam da bi te moglo inspirirati na Posljednji dan.«

»Na koji način?«

»Davno prije ovo se mjesto zvalo Avenija smrti. Vlakovi su gazili stotine i stotine ljudi, bilo je strašno. Došlo je do toga da je netko - ne sjećam se *tko* je to bio, ali *netko* - zaposlio jebene kauboje kako bi spriječio ljude u pokušaju prelaska tračnica. Ono, doslovno tipove na konjima.«

»Izmišljaš ovo!«

»Ne serem! Odlučili su - opet, ne znam *tko* - da će podići tračnice. Ostatak priče mi je u nekakvoj izmaglici.«

»Isprike na izražavanju, ali usran si povjesničar.«

Orion se nasmije. »Ne pokušavam se natjecati na *Jeopardyju!* ili nečem sličnom.«

»Alex Trebek bi te izbacio jer na svako pitanje odgovaraš psovkom.«

»Jebeno da.«

Nabasam na tračnice, a oko njih biljke rastu kao u vrtnoj gredici.

Ovo je mjesto stvarno posebno.

»Još mi nisi rekao kako bi me ovo danas trebalo inspirirati.«

»Kanio sam, prije nego što si počeo hejtati moje pripovijedanje.«

»Ispričavam se što sam očekivao da ćeš biti sveznalica. Valjda svi moraju imati manu.«

»Srce mi je prilično velika mana.«

»Neće još zadugo biti.«

Potom smo samo dva dečka koja šute dok nastavljaju prelaziti ovu postapokaliptičnu, umirovljenu željezničku prugu. Nema nikog drugog na vidiku, gotovo kao da svijet želi da budemo prisutni u svojoj budućnosti. Slušam vjetar i svoje misli, koje su ujedno depresivne i vedre. Možda neću ovdje biti još dugo,

ali, ako sve prođe dobro, Orion hoće. Proći će dobro. U to polažem svu svoju vjeru; što god to ovih dana značilo.

Orion stane i zuri u biljke koje proviruju između tračnica. »I ja sam prvi put na ovom mjestu. Želio sam ga posjetiti ljetos, kada je sve bilo baš svježe, ali srce mi se isprijecilo na putu. Dan sam umjesto toga proveo u bolnici. Shvatio sam to kao znak da ne bih trebao pokušavati otići na mjesto koje je bilo poznato kao Avenija smrti. No baš sam se prisjećao kako se High Line trebao razoriti. Trebalo ga je potpuno izbrisati iz grada, dok se ljudi u susjedstvu nisu izborili da mu se pronađe novi život, pa je pretvoren u ovaj kul park.« Orion me pogleda očima boje lješnjaka. »Grozno mi je što umireš, Valentino, ali želim da se prisjetiš da nije sve gotovo samo zato što si Sljedeći. Nastavit ću se boriti sa svime što Posljednji dan uputi protiv tebe kako bih ti život pretvorio u nešto prekrasno.«

Ni najmanje ne sumnjam da Orion stvarno misli svaku riječ.

Na Times Squareu naletio sam na savršenog stranca.

»Gotovo je kao da ću, nakon što umrem i ti dobiješ moje srce, nastaviti živjeti kroz tebe«, kažem. »Novi, prekrasni život.«

Dok Orion i ja zurimo jedan drugome u oči, prsa kao da mi se stisnu.

»Totalno«, kaže i svrne pogled pa i ja pogledam u stranu. »Postat ću park.«

»Ono što ti nedostaje u vezi povijesti, Orione, nadoknađuješ metaforama.«

»Pisac sam. Bolje mi je da pogađam u tim sranjima.«

Stanemo i položimo ruke na ogradu. Pruža nam se umirujući pogled na rijeku. Pretpostavljam da je to rijeka Hudson, ali, iako sam svježe kršteni Njujorčanin, nisam odjednom preuzeo sve znanje koje Njujorčanin ima. Samo gledam vodu i brod koji polako mili površinom.

»Nikada nisam bio na brodu«, kažem.

»Koma, ali, molim te, nemoj inzistirati da ti to bude jedno od prvih iskustava.«

»Hoćeš li dojahati na konju i zaustaviti me poput jednog od onih kauboja koje si izmislio?«

»Điha«, suho kaže Orion. »Ali, ozbiljno, to je tvoj život. Sebično ne želim riskirati to da te gledam kako se utapaš. Zaboli me što Agencija Death-Cast misli, nema šanse da bih to preživio.«

Isto kao što bih volio putovati svemirskim brodom, bilo bi lijepo doći na brod, otploviti rijekom i iskusiti nešto što nikada nisam. Ali Orion je u pravu. Utapanje zvuči kao grozna smrt i ne želim testirati tu teoriju. Ne bih volio ni da itko tome svjedoči. To bi ga previše opsjedalo.

Teško je živjeti kada imaš osjećaj da za svakim uglom vreba smrt.

»Ostatak svojih sati provest ću tako da živim iz daljine, zar ne?«

»Ma ne. Živjet ćeš izbliza«, kaže Orion.

»Kako?«

»Tako da izvučeš najviše iz onoga što možemo učiniti. Ako ne umreš sretan, iznevjerio sam te.«

»Težak zadatak.«

»Prihvaćam izazov.«

Napola očekujem da se rukujemo. Umjesto toga gledamo onaj brod dok ne zađe iza zgrade; nadam se da će sigurno putovati. Orion se udalji za korak i uperi u mene kameru.

»I ti bi trebao biti na slici«, kažem. »Ovo je i tebi prvi put.«

»Ma, ne, tvoj je Posljednji dan o tebi. Već je dovoljno bio o meni, s cijelim tim srčanim udarom i situacijom s darivateljem.«

»Ovaj bi Posljednji dan bez tebe već odavno bio gotov. Dio si mojeg putovanja.«

Orion uzdahne, poražen. Dođe ispod moje ispružene ruke i stisnemo se zajedno, glava naslonjenih jedne uz drugu. Pronaći dobar kut je bez zrcala u mobitelu problematično.

»Kako su, dovraga, ljudi slikali *selfije* prije mobitela?« pita Orion.

»Uz sreću. Također, toliko mrzim riječ *selfije*. Misliš li da će ubrzo izumrijeti?«

»Nadam se. To da te ta riječ nadživi je do kurca uznemirujuće.«

»Slažem se.«

Što duže pokušavamo shvatiti kako da kamerom uslikamo *selfije*, to smo duže stisnuti jedan uz drugoga. To me ni u kom slučaju ne uznemiruje.

»Slikat ću«, kaže Orion. »Ako sjebem, sjebem.«

Odbroji nam od tri i, umjesto da gledam u kameru, smiješim se Orionu i razmišljam o kvalitetnim trenucima koje bismo mogli provoditi u toplini moje garsonijere. No kada netko bude gledao u ovaj album fotografija, sve što će vidjeti je Sljedeći čiji bi Posljednji dan bio gori da nije imao ovog novog prijatelja, koji ga je prisilio da uzme život u svoje ruke.

KAPETAN HARRY E. PEARSON

08:05 (lokalno vrijeme u Arizoni)

Nešto je jako krivo.

Iz zrakoplova kapetana Pearsona ispraznili su se svi putnici, pa zašto se onda još uvijek osjeća ugroženo? U prsima mu je neki čvor koji se, otkako ga je nazvala Agencija Death-Cast, steže sve čvršće i čvršće. Je li ovo strašan napadaj tjeskobe? Obilno se znoji, ali tko ne bi? Stresno je znati da je bilo ukrcano gotovo tristo ljudi koji su mogli kovati plan da otmu zrakoplov. Možda će se osjećati bolje nakon malo svježeg zraka.

No kada otključa vrata pilotske kabine i zakorači u glavnu kabinu, gdje policajci čekaju kako bi ga oprezno otpratili u privatnu prostoriju u zračnoj luci, kapetan Pearson sruši se na pod.

Ovo mu je prvi srčani udar.

I posljednji.

ORION

11:06

Ovaj Posljednji dan nije o meni, ali sretan sam što sudjelujem u putovanju. Kada sam upoznao Valentina, znao sam da želim biti dio njegovog života. Da, dijelom se javljao moj kurac jer je frajer jednostavno prekrasan, ali bilo je više od toga, oduvijek je više od toga. U očima su mu bile zvijezde i želio je odrasti u ovom gradu. Nikada neće uspjeti sve obaviti, ali sretan sam što uspijeva u mnogim prvim iskustvima.

Naše sljedeće prvo iskustvo: vožnja autobusom, jer je brod previše opasan. Ili će barem biti naše sljedeće prvo, ako ikada stigne. Pogledam sat na mobitelu da vidim koliko dugo čekamo, a potom shvatim nešto povijesno u svijetu mene i Valentina.

»Ej, prošlo je nekih dvanaest sati otkako smo se upoznali«, kažem.

Volio bih da znam točnu minutu.

»Stvarno?« pita Valentino. »Čini se kao...«

»Čini se kao što?«

»Htio sam reći da se čini kao jučer.«

»Vjerojatno jer i jest.«

»Što je razlog zašto sam prestao govoriti.«

»Ne, nikada nemoj prestati govoriti. Imaš lijep glas i sviđa mi se ono što kažeš.«

Pokušao sam zakopati taj kompliment o njegovom glasu, koji želim slušati cijeli dan i koji će mi nedostajati, ali prilično sam usrano to obavio. Preplavljaju me svi ovi osjećaji - ne bi trebali jer nema smisla, ali svejedno se probijaju prema van. Trebao bih napisati priču o zombiju koji vene od ljubavi pa gmiže iz groba u želji za srcem koje će držati, a ne pojesti. O, čekaj, zombiji više ciljaju mozak, a ne srce, iako, pretpostavljam da će pojesti bilo što iz tijela što je svježije. Koji kurac ja znam, nisam nimalo bolji zombijevski nutricionist nego što sam povjesničar.

»Sviđa ti se ono što kažem?« pita Valentino. »Što bi još volio čuti da kažem svojim lijepim glasom?«

»Ne budi šupak.«

»Ne budi šupak«, ozareno ponovi poput papige.

»Ako autobus ikada stigne, gurnut ću te pred njega.« Valentino se preda.
»Šalim se. što bi htio znati?«

»Mislim, toliko toga. Sjećam se da sam pomislio da mi se sviđa tvoje ime.«

»Moje ime? Moje ime nije ništa naspram Orionu.«

»Ne, obožavam tvoje ime. Imaš gomilu mogućih nadimaka. Ja imam *O*, to je to. *O*, zapravo, u srednjoj školi su me ljudi zvali *Oreo*. Mrzio sam to.«

»To je loše, ali barem se nisi na svako Valentino morao nositi s *Valentinovim danom*. Morao sam simpatije svojih prijatelja pozivati na spojeve kao da sam Kupid.«

»Tako mi je žao, Kupide.«

»U redu je, Oreu.«

Autobus napokon stigne i ne gurnem Valentina pred njega. Umjesto toga ga uslikam dok plaća kartu - vozač je zbunjen činjenicom da je takvo nešto vrijedno zabilježiti - pa još jednom dok bira jedno od rijetkih slobodnih mjesta u sredini. Na umu nam nije neko konkretno odredište, ali mislili smo da će mu biti zabavno ako uspije malo razgledati. Možda može odabrati nešto ako ga bude zanimalo. Također, možemo se odmoriti od sunca i uživati u malo klimatizacije.

»Pričaj mi o Valentinu, Valentino. Kako je došlo do imena?«

Zuri kroz prozor. »Nikada nisam ovo rekao drugim klincima u školi, ali mama mi je rođena na Valentino. Odrasla je obožavajući taj blagdan jer su joj na taj dan uvijek iskazivali ljubav, imala ona pratnju za Valentino ili ne. Potom ju je moj otac zaprosio na Valentino, originalan mislilac kakav jest. Majka je htjela da imamo imena povezana s tim danom. Moje je bilo očito, a Scarlett jer je to boja srca.«

»Mrzim je, mrzim je, mrzim je. To je grozna priča o podrijetlu.«

»Moglo je biti i gore. Scarlett su umalo nazvali *Valentina*.«

»Valentino i Valentina... To je neko psihotično sranje. Gotovo jednako loše kao to što su homofobni. Kladim se da vam je u kući na Valentino bio rusvaj.«

»Apsolutno. Znaš kako su neki ljudi napadni u vezi Božića? Svaki je prag imao vrpce, a po cijeloj je kući bilo previše zdjela sa slatkišima u obliku srca.«

»Onih koji imaju okus po kredi?«

»Baš tih.«

Ne mogu vjerovati da ime prekrasno poput njegovog ima tako mračnu, mračnu, mračnu povijest.

»Čekaj... Kad ti je rođendan?«

Valentino odmahuje glavom. »Ne želim reći.«

»Da nisi jebeno rekao na Valentino.«

»Ne. Jedanaestog studenoga.«

»Što je toliko loše u...« Stresem se kad izračunam. Studeni je devet mjeseci nakon veljače. »O, oni su...«

Valentino mi prilijepi ruku preko usta, »Nemoj.« Nije u tome bit, ali nula posto sam ljut što su mi usne stisnute o njegov dlan. Baš je kao onda kada smo se skrivali od onih maskiranih muškaraca s palicama, osim što uloži ovoga puta nisu ekstra visoki. Kada odmakne ruku, previše sam zgranut spoznajom da su roditelji njega i Scarlett zanjeli na Valentinovo da bih išta rekao. Prepustim licu da govori umjesto mene.

»Užasavajuće«, kaže Valentino. »Hvala što si mi na Posljednji dan oživio tu traumu.«

Nekoliko putnika u autobusu okrenu se prema njemu i zure u Valentina kao da je izvanzemaljac.

»Žao mi je što to čujem«, kaže neka žena i malo jače privije svoje dijete uz se.

»Hvala«, kaže Valentino kao da mu je netko upravo rekao *nazdravlje* nakon što je kihnuo.

Nisam siguran kakav je bonton za situaciju kada ti netko kaže *žao mi je* kad sazna da umireš. Možda će proći koja minuta prije nego što se društvo odluči za nešto što se čini prikladno.

Valentino se okrene natrag prema meni. »Kako si ti dobio ime? Molim te, slobodno ponovno budi loš u povijesti ako se također radi o tvom začeću.«

Bubnem ga laktom u bok jer opet pljuje po tom o povijesti.

»Znači, mama mi se zvala Magdalena, a njezina je majka mislila da bi bilo slatko da se zovem Jesus. Kao da bih bio prvi katolički Hispanoamerikanac s tim imenom. Ono, ozbiljno, u bilo kojem trenutku radije bih cijeli dan, svaki dan slušao *Oreo* ako to znači da ljudi ne traže od mene da vodu pretvaram u vino ili da se svaka večera proglasi posljednjom samo zato što sam ja tamo. Blagoslovio ih Bog, roditelji mi nisu pokušali predodrediti neuspjeh. Onda sam gotovo bio Ernesto Junior, ali otac nije mislio ni da je to pošteno.«

»Zašto ne? Je li se i tvoj otac mogao vratiti u život?« pita Valentino.

»O, totalno. Živi punim plućima u Portoriku. Vikendima skajpamo. Uglavnom, roditelji su željeli nešto što nema veze s Biblijom niti i s kime u obitelji. *Ahilej* je neko vrijeme vodio.«

»Srce ti je moglo biti peta!«

»Sranje, to je sjajno! Nikada mi to nije palo na pamet.«

Zbog Valentinovog ponosnog osmijeha poželim mu dati milijun dolara. Mislim, nemam milijun dolara. Jedva imam tisuću dolara, a i to samo zato što je Dayana bila iznimno darežljiva na moj osamnaesti rođendan. Uglavnom, nisam bogat, ali, baš kao prije dvanaest sati, želim svu lovu uložiti u ovog dečka. Čak i

ako to znači da će novac ostati nepotrošen nakon što umre; barem bi znao koliko mi je vrijedan.

»Kako su se odlučili da Orion bude tvoje ime?« pita Valentino.

»Mama je počela istraživati zviježđa i, kada je vidjela Oriona, nije ju se moglo natjerati da se predomisli. Čak ni nakon što je otac spomenuo kako mi ime znači *onaj koji obitava u planinama*. Nije ju bilo briga. Nije sve moralo imati značenje. Ponekad je nešto prekrasno samo jer je prekrasno.«

»Da je barem tvoja mama to mogla reći mojoj mami.«

»Ponovno, mrzim podrijetlo, ali obožavam tvoje ime.«

»Ne misliš da je *Valentino Prince* previše šarmantno?« Prasnem u smijeh. »Sranje, zaboravio sam na tvoje prezime. Aha, ne, to je previše.«

»Da mogu, prestao bih biti Prince.«

Žena koja je izrazila sućut, čini se, još uvijek prisluškuje naš razgovor jer izgleda zbunjeno. Isto vrijedi i za njezinu kćer, koja pita majku zašto Valentino nema krunu ako je princ.

Snizim glas tako da imamo što je više moguće privatnosti u javnom prijevozu. »Jesi li još razmišljao o tome da ih nazoveš?«

»Tu i tamo«, kaže. Ovo nije među onim stvarima, koje će zagarantirano imati priliku učiniti kasnije ako tome naginje. »Dio mene želi to učiniti samo kako bi se loše osjećali zbog načina na koji su se odnosili prema meni. No što ako se ne budu loše osjećali? Činjenica da ne znam hoće li moji vlastiti majka i otac tugovati za mnom pokazuje koliko je taj odnos iskrivljen. Da barem imam roditelje kakvi su bili tvoji.«

»I ja bih to volio.«

Nisam nesvjestan toga koliko mi se posrećilo s mamom i tatom. Nisam imao priliku reći im da sam gej, ali spoznaja da bi se slagali s mojom srećom pomaže mi da noću spavam. Nikada me ne bi otjerali iz grada kao što su Valentinovi roditelji učinili njemu.

»Imaju li negdje spomenik?« pita.

Prsa mi se stisnu. »Aha, tehnički imaju nadgrobne spomenike na groblju, ali znam da nisu tamo. Očito, nemamo ništa njihovih...« Ne mogu se natjerati da kažem kako nismo imali što pokopati. »Nemamo ništa *njih*.«

»Posjećuješ li uopće to mjesto? Gdje se sve dogodilo?«

»Nisam bio. Uvijek mislim da bi mi pomoglo pri zalječenju, ali također se bojim da ne bih to preživio.«

»Agencija Death-Cast misli da hoćeš«, kaže Valentino, a potom mi zgrabi ruku. »I ja to mislim.«

Pokušam ne iščitati previše značenja iz držanja za ruku - gomile ljudi to rade! Dayana drži Dalmine i Dahlijine ruke, a one su obitelj. I mama bi držala moju ruku, čak i kad sam postao stariji - tata ne toliko, što mi je bilo u redu - iako sada

žalim za svim trenucima kada sam otresao mamu jer sam mislio da je osam godina previše da bi se mamu držalo za ruku. To je bilo glupo. Baš kao što bih morao biti glup da ikoga od tih ljudi usporedim s Valentinom, koji zuri u mene plavim očima na način koji ga izdvaja.

»Ako želiš otići na poprište,« kaže Valentine, »rado bih išao s tobom.«

»Ponovno, ne može ti Posljednji dan biti o meni.«

Podigne moju raku i stisne je dok je pritišće o moja prsa pa o svoja. »Zajedno smo u ovome, Orione. Želim pomoći zaliječiti tvoje srce na sve moguće načine. Ali samo ako si spreman.«

Mislim da bih mogao imati sto godina i ne biti spreman zakoračiti na Ground Zero, gdje su mi roditelji i tisuće dragih preminuli. Ali čekati Posljednji dan kako bi počeo živjeti znači da nećeš imati vremena sve obaviti. Život će ti biti podijeljen na *prvi put, posljednji put i nikada*.

Ne želim umrijeti, a da nikad nisam stajao tamo gdje su mi roditelji posljednji put stajali.

Učinit ću to svojim prvim iskustvom.

CLINT SUAREZ

11:12

Agencija Death-Cast sinoć je nazvala Clinta Suareza da mu kaže da umire danas - točnije, muškarac koji sjedi preko puta Clinta u njegovom omiljenom kafiću onaj je koji mu je rekao da mu je život gotov. I, baš kao i sinoć, njegov operater Rolando Rubio sluša Clintovu životnu priču.

Dugačka je.

Još kad je Clint bio dječak - od jedanaest godina, ako ga sjećanje služi - s majkom se ukrcao na svoj prvi let. Nije mogao vjerovati koliko brzo zrakoplovi jure po pisti, poput metka. Bila je to onakva nemoguća brzina kakvu je prije vidio samo u prilično novim stripovima u Supermanu. Clint je tada bio silno uzbuđen radi pustolovine u Sjedinjenim Državama, nije posve razumio da napušta Argentinu kako bi njegova majka pobjegla od njegovog oca. Kako je Clint odrastao, draga mu je majka pomogla da razumije zašto su za sobom morali ostaviti njegovog čudovišnog oca; ako se Clint ikada vrati kući, pobrinut će se da zapleše na očevom grobu.

Ta priča kao da pogodi Rolanda u živac.

»Što ju je naposljetku natjeralo da ode?« pita.

»Nije imala povjerenja u to da me on odgaja... za slučaj da se njoj nešto dogodi.«

»Mislite, za slučaj da se vašoj majci dogodi vaš *otac*?«

Nakon svih tih desetljeća Clint je još uvijek bijesan zbog svega što je njegova prekrasna majka morala podnijeti. Zgrabi ubrus i obriše suze.

»Volim jednu ženu«, kaže Rolando.

»Voli li i ona tebe?«

»Udana je.«

»Nisam to pitao.«

Rolando ispije gutljaj kave. »Nadam se da voli. Mislim da me voli. Ali zbog sina neće ostaviti svojeg nasilnog muža. Da je barem Gloria zdravog razuma kao vaša majka. Bojim se da će je suprug jednog dana ubiti.«

»Jesi li joj to rekao?«

»Nije se činilo kao da je na meni da joj to kažem.«

»Kada ćeš joj reći? Na njezinom pogrebu?«

Rolandove oči zasuze.

Clint ponovno pomisli na tu vožnju zrakoplovom. »Mislim da je vrijeme da odeš, prijatelju.«

»Jesam li rekao nešto krivo?«

»Radi se o tome da trebaš reći pravu stvar osobi koja ti je najvažnija. Dok možeš.«

Rolando pokuša platiti, ali Clint mu pokaže da se udalji.

»Ja ću«, kaže Clint i odmahne na Rolandov novac. Clint je puno zaradio i investirao u mnoga mjesta, uključujući plesni klub. »Idi pomoći Gloriji.«

»Jeste li sigurni da ne mogu ništa više učiniti za vas?«

»Budi dobar uzor Glorijinom iznimnom sinu. Pokaži mu kakav otac treba biti.«

Sam Clint nikada nije imao djecu. To je priča za nekog drugog.

»Sretno s ostatkom dana, Clinte. Žao mi je što vas gubimo.«

»Nadam se da ćeš imati dug život, Rolando.«

Njih se dvojica zagrle i Rolando istrči na ulicu, stoji ispred prozora dok naziva mobitelom.

Svih ovih godina u kojima je Clint pored prozora promatrao ljude, nikada nije osjetio toliku povezanost kao s ovim čovjekom.

To samo pokazuje da, čak i kad si na odlasku, ima vremena da pustiš ljude da uđu u tvoj život.

GLORIA DARIO

11:22

Gloria želi najbolje za svojeg sina - uvijek je željela, uvijek će željeti. No ponekad brine zbog karijernog puta koji Pazito slijedi. Koliko je sjećanje služi, uvijek je bilo horror-priča o dječjim glumcima svijetlih budućnosti koji su postali nesretni odrasli ljudi te brojnih načina na koje pokušavaju zakopati tu nesreću.

Kada je Pazito dobio prvu ulogu, Larkina Cana u posljednjem filmu o Scorpiusu Hawthorneu, nije bila zabrinuta da bi joj sin mogao izgubiti djetinjstvo, jer je Pazito samo glumio u sceni prisjećanja, kao mlada verzija Howieja Maldonada. Iako Howie glumi ljutog suparnika Scorpiusa Hawthomea, bio je i više nego ljubazan na setu, i prema njoj i prema Pazitu; to što je odrastao pred očima javnosti dalo je Gloriji nadu da će i Pazito biti u redu. Svejedno, bilo je nekoliko prilika da Pazito glumi u stalnoj postavi humorističnih serija i, iako Gloria to nikada neće priznati naglas, laknulo joj je kada joj sin nije dobio te uloge. Što ne znači da joj se srce nije slamalo kad mu je prenosila vijest.

Je li toliko pogrešno da majka želi da joj dijete što je duže moguće ostane dijete?

Gloria ne želi znati odgovor.

Ne može se suočiti s tim pitanjem, a da ne pomisli na tolike prilike kada je iznevjerila sina time što ga je izložila užasima u njihovom domu.

Nijedno dijete ne bi smjelo odrasti gledajući kako mu se roditelji tuku.

Pa, je li to uopće tučnjava ako jedan roditelj nikada ne uzvraća udarce?

Ne, nije. To je napad.

Gloria se pribere; ne želi plakati pred drugim odraslima i djecom u čekaonici. Kad god je daleko od Frankieja, pokušava ne misliti o njemu. Udaljenost znači da je ne može povrijediti. Znači da može zakopati svoj strah.

Najmirnija što je ikada bila otkako je započela ovu vezu bilo je kada je s Pazitom otputovala u Brazil radi snimanja *Scorpiusa Hawthomea*. Svi su joj pružili silnu dobrodošlicu. Glumci su Pazitu pokazali sve prostorije u dvorcu, setove na koje inače ne bi ni zakoračio jer je njegova jedina scena bila u knjižnici. Howie je Pazitu dao mnogo smjernica, ohrabrenja i pohvala. Ekipe se pobrinula da se zadovolje Pazitove prehrabne potrebe. A Pazito se iznenadio kada se

posljednjeg dana snimanja na setu pojavila autorica originalnog serijala, Poppy Iglesias, *queer*-transžena, s potpisanim primjerkom prvog romana, upravo one knjige za koju Gloria vjeruje da je bila ključna u Pazitovom boljem razumijevanju samog sebe, čak i ako nije sam to rekao. Gledati sina kako je voljen bio je mir koji je Gloria ispijala poput svježe vode koja joj je hranila dušu. Bila je u velikom iskušenju da ostane u Brazilu, no Pazito je uporno pričao o tome kako jedva čeka ocu pokazati potpisanu knjigu i sve fotografije s novim prijateljima u dvorcu. Gloria se stoga sa sinom ukrcala na zrakoplov i strepila tijekom cijelog leta kući.

Vrata se otvore i Pazito izađe zajedno s agentom koji kimne Gloriji pa drugo dijete otprati u prostoriju za audicije.

»Kako se osjećaš?« pita Gloria.

Ne voli pitati Pazita kako je bilo na audiciji jer, kad vjeruje da je dao sve od sebe, a ne dobije posao, to ga zna rastužiti. Usredotočiti se umjesto toga na to kako se zbog posla osjećao vodi manjem razočaranju u budućnosti.

»Baš sam se zabavio!«

»Lijepo. Jesi li im zahvalio na vremenu?«

»Aha! I oni su meni zahvalili na mojem!«

»Odlično obavljeno. Hoćeš na ručak?«

»U redu.«

Gloria dohvati torbicu, ali mobitel joj zazubi prije nego što uspije ustati. Odmah joj postane neugodno, gotovo kao da ju je netko uštipnuo za srce, ali ne zove je Frankie da dođe kući. Rolando je i Gloria ponovno može disati.

»Halo?«

»Gloria, bok. Kako si?«

»Dobro sam, dobro sam. Pazito i ja baš odlazimo s audicije.«

»Zvijezda je.«

Gloria se igra s Pazitovom kosom. »Itekako je. Kako si ti?«

»Pomalo je težak dan«, prizna Rolando. Srce je boli od težine u njegovom glasu. »Idete li ti i Pazito sada kući?«

»Zapravo ćemo otići nešto pojesti. Iskoristiti to što smo u gradu.«

»Hoće li ti smetati ako vam se pridružim? Volio bih te vidjeti.«

Gloria se sledi. »I više si nego dobrodošao. Pazito bi te volio vidjeti.«

Rolando šuti dovoljno dugo da se Gloria zapita je li rekla nešto krivo. Prije nego što ga stigne pitati Rolando kaže: »Znate li gdje biste htjeli jesti?«

»Mislim da ćemo ići u McDonald's ili u Burger King.«

»Kako bi bilo da nešto prigrizemo u Desiderata'su?« U restoranu u kojem je Rolando prvi put Gloriji rekao da je voli, još kad su oboje bili studenti. Gloria zna da bi trebala misliti kako to nije prikladno ili čak da je bezopasno jer Rolando ne samo zna da je udana - naposljetku, bio je u mladoženjinoj pratnji na vjenčanju,

jer Frankieju manjka prijatelja - nego Rolando zna i da je majka koja nikada ne bi raskolila svoju obitelj.

Čak ni ako želi svoje srce slijediti drugamo. Ali što ako to učini?

Što ako, u mjesto da čeka kako bi slijedila srce, uzme srce u ruku i odnese ga onamo kamo ona želi ići?

Gloria kaže Rolandu: »Desiderata's zvuči divno.« Te, prije nego što prekine poziv, doda: »I ja bih tebe voljela vidjeti.«

ORION

11:33

Idem na Ground Zero.

Pošaljem tu poruku Dalmi i ona me istog trena nazove. Nisam iznenađen. Uvijek sam zamišljao da će moj prvi posjet tom poprištu biti s timom Young, pogotovo s Dalmom, koja također poznaje bol pri gubitku roditelja. Kladim se da je i ona to tako zamišljala.

»Hej«, kažem u mobitel i pokažem Valentinu da ću obaviti poziv malo dalje niz ulicu. Jedno oko držim na njemu dok se naslanja na zid, samo za slučaj da se pojavi neka nevolja.

»Opa«, kaže Dalma. »To se stvarno događa?«

»Mislim da da... Udaljeni smo, ono, jednu ulicu. Mogao bih se vratiti, ali mislim da ne želim.«

Potom nastupi tišina, ali poziv još traje. Nekako mi je drago što je ovo pravi poziv, a ne FaceTime jer bi mi bilo grozno vidjeti Dalmino lice ako se osjeća iznevjereno. Osjećam ozbiljnu grižnju savjesti, kao da je varam. Samo se moram hrabro postaviti. »Da si barem ovdje. Sve se događa tako brzo i pokušavam se samo prepustiti, baš kao što tjeram Valentina da se prepusti.«

»U redu je, O-Bro. Znaš da sam uvijek spremna sve drugo ostaviti radi tebe, zar ne?«

»Nemam nikakve sumnje.«

»Onda mi je to u redu. Kasnije mi napiši zašto si se predomislio.«

»Uključit ću svaki *uh* i *um* i *o* te druge orionizme.«

Lagani smijeh, potom uzdah. »Kako ste obojica?«

Valentino je prilijepljen uza zid kao da je na rubu krova.

»Nijedan dan nije savršen, ali trudimo se«, kažem. Ne moram se upustiti u bliske susrete sa smrću niti otkazano snimanje. Tu ću priču sačuvati za... kada dan bude gotov. »Dalma, ima dobro srce.«

»I bolje mu je. On ti je darivatelj.«

»Znaš što govorim.«

»Jesi li oprezan?«

»Uglavnom. Vani smo i ne dam mu da skače na brodove ili takvo neko sranje, ali na njemu je da živi svoj život.«

»To je dobro, ali tu granicu neću opet prelaziti. Pitala sam jesi oprezan u vezi toga koliko ćeš se povezati.«

»Aha, imam kondom na srcu, ne sekiraj se.«

»Ozbiljna sam, Orione.«

Držim pogled na Valentinu, u želji da ga izljubim do iznemoglosti. Zbog potiskivanja osjećaja imam dojam kao da tonem u živi pijesak; što sam dublje i dublje zakopan, to više očajavam za zrakom. »I ja sam ozbiljan. Samo postaje sve teže i teže pretvarati se da mi se ne sviđa. Sa svakom mi minutom postaje sve više stalo.«

»Misliš li da je napetost izraženija jer mu je Posljednji dan?«

»Osjećao sam ovo i prije nego što sam znao da je Sljedeći. Srce mi zna o čemu se radi.«

»Onda mu se bolje vrati«, kaže Dalma - i to i misli. »Reci mu da sam ga pozdravila.«

»Hoću. Volim te, D.«

»I ja tebe volim, O.«

Prekinemo poziv i osjećam se lakše, kao da mi jedna ruka manje stišće srce dok se spremam stići na Ground Zero.

Ponovno se pridružim Valentinu. »Dalma te pozdravlja.«

»Kada opet budeš pričao s njom, reci joj da pozdravljam i ja nju. Je li dobro?«

»Sve je u redu.« Pogledam niz ulicu; znam da će, kada zađemo za ugao, na vidiku biti sve ono što sam godinama izbjegavao. »Još uvijek želiš ovo učiniti? Ozbiljno, nema ljutnje ako želiš otići negdje drugdje.«

»Još uvijek sam za. Jesi li ti?«

»Jesam«, kažem.

Polulaž, poluistina.

Napravim prvi korak, iliti najvažniji. Ostali slijede. Ne uzmaknem u posljednjem trenutku. Nastavljam dalje u taj čudno jezivi grad duhova. Ovo bi trebao biti grad koji nikada ne spava, ali gotovo je podne, a tiho je i mračno; sunce je zaklonjeno neboderima. Istog trena pomislim da bih mogao napisati priču o dječaku koji slijedi zvuk tragova stopala što ih ostavljaju nevidljivi duhovi - kada zakorače na sunčevu svjetlost, otkrije se da su to njegovi roditelji, daju mu priliku da se napokon oprosti. Pomalo, glupo zavidim tom izmišljenom klincu koji dobije priliku za oproštaj.

Što dublje zalazim u tminu, to postaje jezivije.

»Počinjem imati osjećaj da ne bi trebao biti ovdje«, kažem.

»Ne idem nikamo«, kaže Valentino.

Ako umre ovdje, ne samo da se nikada više neću vratiti na ovo mjesto, nego ću se skroz pokupiti iz ovoga grada.

Nakon još jedne minute stvari se počnu doimati manje kao na groblju, ali svejedno je uznemirujuće. Ovo je gradilište na kojem posljednjih nekoliko godina grade memorijalni centar i jako je čuvano. Posvuda su čelične barikade, plave drvene prepreke, žičane ograde i betonski blokovi, a policija stoji pored policijskih vozila. Nikoga ne puštaju. Osiguranje je jako, kao da bi netko tijekom gradnje memorijalnog centra mogao pokrenuti novi napad; to me podsjeti na pravljenje dvoraca od pijeska na plaži, kada moraš iskopati jarak ako ne želiš da ti valovi unište sve što si izgradio. Ne mogu još ništa vidjeti od tog memorijalnog centra u nastanku - morao bih se popet na neki od onih kranova kako bili vidio iz ptičje perspektive. No već znam što je tamo - i što nije tamo. To je rupa u svijetu, na mjestu na kojem su nekoć stajali Blizanci, i osjećam kako me usisava, poput vrtloga.

Kao član obitelji preminulih ponekad dobivam novosti u vezi načina na koje žele odati počast žrtvama. Tamo gdje su bili neboderi, nalazit će se dva bazena s vodopadom. Bit će i Preživjelo stablo koje se nalazilo na poprištu i, pa, ime vam više-manje kaže ostatak. Neki kameni monoliti prekriveni željezom Trgovačkog centra koje su sačuvali iz čišćenja. Te, naravno, upisana imena svih koji su umrli, od onih u zrakoplovima, neboderima i Pentagonu do djelatnika hitne pomoći i spasitelja. Ali ništa od toga neću moći vidjeti do sljedeće jeseni, na desetu godišnjicu; ako uopće preživim do tada.

Poigravam se idejom da pitam policajca postoji li mjesto na koje možemo otići kako bismo možda uhvatili pogled na to kako izgleda gradilište, ali na ovom su mjestu stvari previše napete. Prošlo je gotovo devet godina i činjenica da se policija još vrzma uokolo pokazuje da grad misli ozbiljno. Čuo sam priče o tome da se stanari čak nisu mogli vratiti u vlastite zgrade jer nisu imali osobne iskaznice s trenutnom adresom. Ne želim da me izbace odavde niti želim riskirati da se dogodi nešto gore, pogotovo kad je pored mene Sljedeći.

Nešto kao da je krivo.

Ma ne, ne nešto.

Netko.

Taj netko sam ja.

Kao da je nešto u meni krivo, kao da mi je pritisnut prekidač na srcu.

»Mislio sam da ću plakati.«

»Je li to zato što sam ja ovdje? Mogao bih ti dati nešto privatnosti.«

»Ne, želim da budeš ovdje.«

»U redu. Što je onda?«

»Praznoća na Ground Zerou podsjeća me na pogreb.« Nastavljam zuriti u skriveni memorijalni centar, čekam da nešto osjetim. »Nisam čak ni želio organizirati pogreb jer je to značilo prihvatiti da su mi roditelji mrtvi, umjesto da

se i dalje nadam kako će mi roditelje izvući. Nema tijela, nema dokaza. Otprilike kao kada ne vidiš da lik umre na stranici ili na televiziji, čekaš na preokret radnje koji će te raspametiti. Zamišljao sam svakakva luda sranja, kao to da mi mama i tata nikada toga jutra nisu bili u neboderima i umjesto toga su preuzeli nove identitete te žive sretno negdje drugdje. I, naravno, mene su morali ostaviti kako bi me zaštitili, kao tipični *mrtvi, ali zapravo živi* roditelji.«

Valentino mi pokušava čitati misli. »Zamišljanje da su te roditelji napustili nije te zapravo utješilo, zar ne?«

»To što sam si pričao tu priču tada mi je pomoglo da prvi put prospavam cijelu noć.« Još se uvijek sjećam kako sam se probudio toga jutra, toliko odmoran da me nije ni uznemirilo što sam se probudio u gostinskoj sobi tima Young. Samo sam mislio da je to još jedan od naših brojnih *pidžama-partyja*. To je bio dobitak za sve u kući jer sam ostale noći proveo vrišteći; jedna Dahlia morala je prespavati u *abuelinoj* kući jer se nikako nije mogla naspavati. »Došao sam do toga da sam si prestao pričati te priče iako nikakvi ostatci nikada nisu pronađeni.«

Valentino zuri u gradilište. »Žao mi je što to moram reći, ali mislim da su ti roditelji umrli u neboderima. Možda je to zato što nisam pripovjedač poput tebe, ali ne mogu zamisliti da žive drugim životima i da se dosad još nisu vratili po tebe. Poznajem te tek dvanaest sati, ali ne bih te mogao napustiti čak ni u ovom tamnom, mračnom kutku grada koji je pod strogim nadzorom. Previše si poseban, Orione.«

Tip mi pokušava raznijeti srce. »To samo kažeš jer ne želiš da te progone duhovi mojih roditelja.«

»Mogu li duhovi progoniti druge duhove?«

Sve što je potrebno jest jedna sekunda - jedna nemoguće dugačka sekunda - da zaboravim da on umire.

»Ne znam, ali, ako se budete družili, reci im da ih volim.«

»Hoću. Jasno ću im reći da si odrastao u sjajnog muškarca... kojemu očajno ide povijest.«

»To sranje već znaju.«

»Onda ću morati pronaći nešto drugo što ću moći podijeliti.«

U redu, to sranje zvuči kao očijukanje, ali, kakvu god ideju da zakuhava, to nije nešto o čemu želim da razgovara s mamom i tatom.

Izvučem kameru iz džepa i opalim sliku Valentina.

»Čemu to?« pita.

»Ti si prvi dečko kojeg sam upoznao s roditeljima.«

Valentino se rumeni - obrazi mu definitivno nisu okupani suncem. »Nadam se da neću biti posljednji, Orione.«

Zašto mi se toliko slama srce što moram nastaviti sa svojim životom?

Nije mi dečko i nismo zaljubljeni.

Danas će umrijeti, a ja ću preživjeti.

Sve mi je to odgovor na pitanje.

Nećemo dobiti priliku da budemo u vezi i da se zaljubimo.

Njegovom je putovanju ovdje kraj, a ja ću nastaviti dok više ne budem mogao.

Trenutno mi zbog preživljavanja nije baš toplo oko srca.

Valentino mi iz ruku uzme kameru. »Hajdemo te uslikati pri posjetu roditeljima.«

Ne protivim mu se. Ovo je uspomena koju ću moći podijeliti s Dalmom i Youngovima.

Okrenem se prema gradilištu i zurim; razmišljam o tome kako sam prije dvanaest sati bio na Times Squareu s Valentinom i govorio mu o svojoj povezanosti s jedanaestim rujna, a sada sam ovdje, prvu put otkako mi se život promijenio.

U mislima obnovim nebodere, kat po kat, prozor po prozor te, kada završim, promatram kako zrakoplovi koji su se zabili u zgrade umjesto toga lete iznad njih; moji roditelji izađu kroz ulazna vrata, zajedno sa svim dušama koje su umrle, i odu kući.

Tako je taj dan trebao završiti.

Nažalost, moja su sjećanja jača od moje mašte.

Mnogi nisu došli kući.

Zrakoplovi nisu ostali na nebu.

Neboderi su se srušili.

Potom se moj život rasplinuo. Besane noći. Vrištanje. Skakanje na svako zvono na vratima uz misao da su to moji roditelji, prekriveni pepelom. Priče koje sam si pričao. Nedolazak u školu. Pogrebi s praznim ljesovima, govor koji nikada nisam održao. Čisti bijes. Papirologija u vezi skrbništva. Opraštanje od prvog doma. Ponovni početak u kući od smeđe cigle. Čista tuga. Davanje uzorka DNK-a na testiranje radi usporedbe s pronađenim ostacima. Sanjarenje o tome gdje bi roditelji voljeli da im se prospe pepeo. Razmišljanje o tome da bih pepeo mogao do vijeka čuvati uza se, čak i da se pronađe samo trunak. Previše izraza sućuti po povratku u školu. Grižnja savjesti nakon što sam se prvi put nasmijao. Potpuna izgubljenost i pokušaj da se pronađem kroz priče. Sram što imam simpatiju. Kajanje što im nisam rekao da sam gej. Nedolazak na Ground Zero za prvu godišnjicu, niti godinu kasnije, niti godinu kasnije, niti godinu kasnije, niti godinu kasnije, niti godinu kasnije, niti godinu kasnije.

Sada sam ovdje, živ - ne uvijek dobro, ali živ.

Nastavit ću se držati ponosno radi svojih roditelja te živjeti onakav život kakav bi voljeli gledati da živim.

SCARLETT PRINCE

08:59 (lokalno vrijeme u Arizoni)

Pilot je umro od srčanog udara i, da nije bilo Agencije Death-Cast, moguće je da bi sa sobom odveo cijeli zrakoplov. Ovo je Scarlettina druga skora smrt ovog ljeta i, iako suosjeća s pilotovom obitelji, iznad svega suosjeća sa svojom vlastitom. Osjeća se kao da joj se srce para jer, ako je Agencija Death-Cast bila u pravu u vezi ovog pilota, možda to znači da je u pravu i u vezi njezinog brata. Bez obzira na ishod, hitno mora stići do Valentina. To je ono što je rekla detektivima i službenicima koji su svim putnicima prenijeli vijest o pilotu te ju srećom pustili prije svih kako bi imala prednost pred drugima.

Scarlett stigne do pulta za korisničku službu, hvata zrak.

»Moram na sljedeći let za New York. Agencija Death-Cast nazvala je mojeg brata.«

VALENTINO

12:00

Život ti se može promijeniti u jednom, dragocjenom trenutku. Možeš od jedinca postati blizanac. Možeš početi trčati i nikada se ne zaustaviti. Možeš pronaći svoju strast Možeš zamalo ponovno postati jedinac. Možeš izaći iz ormara. Možeš dobiti posao iz snova. Možeš se preseliti u novi grad. Možeš upoznati nekog dečka. Možeš se oprostiti od budućnosti kad te nazove Agencija Death-Cast.

Prošlo je dvanaest sati otkako sam postao prvi Sljedeći.

Nema sumnje da sam ovako daleko dogurao samo zbog Oriona. Počelo je time što mi je spasio život, a razvilo se do toga da mijenja kako taj život živim.

»Što je sljedeće?« pita Orion; Memorijalni centar Svjetskog trgovačkog centra nalazi se ulicu iza nas.

»Zašto ne bismo pitali Agenciju Death-Cast?«

Čini se da sve znaju. Sam Joaquin Rosa rekao mi je da na njihovoj stranici pogledam kakvi se događaji danas odvijaju. Prijavim se na death-cast.com i u izborniku s popisom gradova odaberem New York te mi se ukažu mnoge današnje opcije. Na Coney Islandu nalazi se zabavni park, što bi značilo mnogo vremena provedenog u podzemnoj. Tu je i popis restorana koje bih volio posjetiti, ali ne mogu riskirati da transplantacija srca pođe po krivu jer sam želio krasan talijanski obrok.

»Opa, sranje, predstava na Broadwayu?« pita Orion gledajući mi preko ramena.

»Ne mogu odrediti točno zašto, ali iz nekog razloga mi se ne ide u ponovni posjet Times Squareu.«

»Hmm. Aha, pitam se ima li to ikakve veze s onim tipom koji je u tebe uperio pištolj.«

»Vjerojatno prije zbog toga što je bilo prenapučeno.«

»Imaš pravo, imaš pravo. Iskače li ti išta drugo?«

»Ne baš.« Zatvorim stranicu, a mobitel počne zvoniti taman kada ga pružam natrag Orionu. »Scarlett.«

»Javi se, javi se, javi se!«

Stavim mobitel uz uho i javim se. »Hej.«

»Dobila sam let!« Scarlett viče, dok teško diše, i zvuči baš kao kada bi mi se pridružila na trčanju pa vikala na mene da usporim svaki put kada bi me misli ponijele ispred nje.

»Jesi?!« Moj osmijeh govori Orionu sve što treba znati. »Za kada?«

»Uskoro će početi ukrcaj... Nema čak ni kofere!« Dahće i moli ljude da je ispričaju dok juri pored njih. »Zvuči kao da je... Sljedeći skinut s leta... avioprijevoznik vidi to kao rizik...«

Nadam se da taj Sljedeći nije pokušavao otići kući kako bi se vidio s obitelji. Za slučaj da je sam, nadam se da će pronaći nekoga tko će mu pomoći da ga maksimalno iskoristi. Kao što je bilo sa mnom.

»Grozno mi je zbog te osobe, ali zahvalan sam što ću te vidjeti.«

»Blizanačke misli. Ovdje sam, idem se ukrcati. Volim te, Val. Budi oprezan tako da te mogu uskoro vidjeti.«

»Vlastitim ću životom štititi svoj život.«

Prekinemo poziv. Toliko sam sretan da se počnem tresti. Mogao bih čak i zaplakati.

»Scarlett dolazi!« kaže Orion.

»O, da, dolazi! Upravo se ukrcava na zrakoplov.«

»Samo moramo tvojim životom štititi tvoj život«, kaže Orion uz cerek.

Petosatni let, uz još jedan sat u prometu. Moram preživjeti još šest sati. Nisam dobar u matematici pa ne znam kolika je vjerojatnost da ću vidjeti Scarlett kad imam tek nešto manje od dvanaest sati prije konca svojeg Posljednjeg dana, ali imam osjećaj da su šanse sjajne. Više nisam iscrpljen niti umirem od gladi - odmoran sam i zadovoljan. Rado bih se odmah dao u trk, s rukama podignutima u zrak kao da se probijam kroz vrpcu na cilju maratona, ali sada nije trenutak da previše uzbudim Orionovo srce ili da riskiram pad u šaht.

»Što bismo trebali raditi? Što misliš o nečem legendarnom? Možda čak Empire State Building?«

Orion se lecne. »Neću te zadržavati, ali više baš i ne idem na ekstra visoke legendarne zgrade.«

»Sve jasno.«

»Rado ću ići s tobom, samo ću se vrzmati u prizemlju.«

Pokušam si rastumačiti kako bi to funkcioniralo u ovom novom svijetu Agencije Death-Cast. Ako me Orion - netko tko danas ne umire - ne bude pratio na Empire State Building, bi li to povećalo rizik nečeg katastrofalnog, kao što je bio napad na Svjetski trgovački centar? Hi, ako bude išao, bi li to osujetilo smrt? Siguran sam da će svijet jednog dana dobiti odgovor, ali ja ću umrijeti bez njega.

Gledajući širi kontekst, to se ne čini kao pravi gubitak, a isto vrijedi i za izostanak posjeta Empire State Buildingu.

»Bez brige. Bilo bi fora osjećati se kao kralj svijeta i ponovno psovati prema nebu, ali to ću ostaviti za neki drugi život.«

Šuti, a ja se osjećam loše. Ne želim da se kudi jer me, kad uzmemo u obzir cijelu sliku, ne zadržava. Gura me naprijed.

»Žao mi je. Samo sam se šalio.«

»Ma nemoj«, kaže Orion uz cerek. »Ma, daj, nisam tako osjetljiv.«

Čudno je koliko osjećam da ga dobro poznajem i koliko toga još trebam naučiti. Jedina vedrija strana toga što Scarlett još nije ovdje jest što to znači da mogu više vremena provesti s Orionom. Nadam se da ću ih moći upoznati. Ne samo zato što će Orion nositi moje srce nego i u nadi da će paziti na Scarlett u New Yorku kada mene ne bude.

»O čemu onda razmišljaš?« pitam.

»O sljedećim dvjema stanicama u tvojoj pustolovini Posljednjeg dana. Prva je nešto što većina Njujorčana nije posjetila, a druga je nešto legendarno. Želiš li znati ili se iznenaditi?«

Odaberem iznenađenje. To je dobrodošao dar.

Gdje god da me Orion vodi, i dalje smo u centru grada te samo nekoliko minuta udaljeni od ugla ulice na kojem je Scarlett nazvala s najboljim vijestima. To jest, najboljim vijestima s obzirom na moju situaciju. Sviće mi da, čak i ako se istog trenutka javim roditeljima, bilo bi prilično nemoguće da me posljednji put vide uživo. Bih li trebao osjećati krivnju? Zaslužuju li tu priliku? Što im dugujem kao sin kojeg su odgojili? Potom, prije nego što stignem naglas izraziti išta od ovih osjećaja, sjetim se Orionove sinoćnje mudrosti. Razgovarat ću s roditeljima ako u tome za mene bude dobitka. No dugujem sebi vlastiti mir više nego što njima išta dugujem.

Današnji dan počinje se činiti kao da odrađujem godine odrastanja u nekolicini sati.

»Zemlja zove Valentina«, vikne Orion. »Jako mi se sviđa tvoj mali *izgubljen sam u mislima* trenutak, ali sad ti otprilike trebam staviti povez preko očiju.«

»Zašto?«

»Da ne možeš prokazati moje ilegalne trgovce organima, naravno.«

»Kul. Samo sam htio znati.«

Orion skine svoju majicu s kapuljačom - tehnički, moju majicu s kapuljačom - i omota mi je oko glave. Njegov osmijeh posljednje je što vidim prije nego što su mi preko očiju zavezani rukavi. Majica mi je priljubljena uz lice, a tama donosi više mira nego što bih pomislio. Kada me Orion primi za obje ruke, uz kralježnicu mi pojure trnci. I ovo samo moglo bi biti iznenađenje i bio bih oduševljen. Počne me voditi prema odredištu. A ja hodam nezgrapno, kao onaj put kada sam kao mali obuo majčine štikle i bio u strahu da ću pasti i slomiti zglob.

»Vjeruj mi«, kaže Orion.

»Vjerujem.«

»Uskoro ćemo se spustiti u stanicu, ali znak bi uništio iznenađenje.«

»Stoga povez preko očiju.«

»Moramo biti iznimno oprezni dok se spuštamo niza stube. Ići ćemo polako, u redu?«

»U redu.«

Na vrhu stubišta Orion mi jednu ruku položi na rukohvat, a drugu nastavi i dalje držati. Vodi me, korak po korak, iako prvih nekoliko najviše kida živce. Listovi mi bride i potrebno mi je neko vrijeme prije nego što mi stopala pronađu ritam, kao da plešemo. Cjelokupno iskustvo čini se poput vlaka smrti na kojem kreneš od kajanja i sumnje, a potom sve to odbaciš i uživaš. Ispustim duboki uzdah kada stignemo do podesta, ali ispostavi se da to nije jedino stubište. Orion mi ne pušta ruku dok poseže u moj džep po karticu za Metro i provuče je kroz rampu kako bi me propustio, pa učini isto i sa svojom.

»Mogu li sada skinuti majicu?«

»Ne. Znakovlje je još uvijek posvuda.«

Odvede me niz sljedeće stubište, a ja ga stišćem za ruku, sve više u strahu da sve ovo predobro napreduje i da će ga moja želja da budem iznenađen povrijediti, a mene ubiti.

»Jesmo li skoro stigli?« pitam.

»Skoro smo stigli«, kaže Orion.

Oglasi se najava vlakova, a Orion se nagne prema mojem uhu i mrmlja besmislice kako bi prigušio poruku. Od osjećaja njegova daha na licu prođu me trnci.

»Oprosti zbog ovoga. Nismo došli ovoliko daleko da bi nam operater na kraju sve uništio.«

»Cijenim tvoju predanost.«

»Imaš li sa sobom iPod? Ili mogu iskoristiti pjesme koje imam na mobitelu. Može još malo iritantne buke?«

»Možeš li umjesto toga pričati sa mnom?«

»I reći što?«

»Reci mi tajnu.«

Orion šuti, ali ovaj put ne mogu iščitati što mu piše na licu. Samo znam da se nije udaljio od mene jer mi još uvijek drži ruku iako se ne mičemo.

»Kakvu tajnu?« pita.

»Nešto osobno. Nešto što nikada ne bi čak ni priznao naglas.«

»Nažalost, ti si savršena osoba za povjeravanje tajne.« Svaka tajna umire sa mnom. »Upravo tako.«

»U redu, ali morat ćeš pričekati dok ne budemo u vlaku.«

Čini se kao da mi cijelo tijelo vibrira. Je li to zbog vlaka koji se približava i grmi kroz podzemnu željeznicu? Jesam li potajno na tračnicama? Ili je to iz čistog iščekivanja onoga što će Orion podijeliti sa mnom, u nadi da je ono što bih ja rekao da me to pita?

Vrata vlaka se otvore, a ja uspijem čuti *posljednja stanica* prije nego što mi Orion glasno zapjevuši u uho i odvede me unutra, ravno do sjedala. Više me nije ni briga kamo idemo. Želim znati što će otkriti o sebi. Prestane pjevušiti kako bi mi rekao da držim glavu dolje, a ja se presavinem prema krilu, ošamućen u tami. Da mi Orion ne drži ruku preko prsa, pao bih prema naprijed. Potom, točno kada kondukter počne najavljivati sljedeću stanicu, Orionove usne okrznu mi uho.

»Bojim se da ću umrijeti, a da nikada nisam bio zaljubljen.«

Toliko je tiho da čujem kako se vrata zatvaraju.

Vlak napusti stanicu.

Orion odmotava majicu s kapuljačom i svjetlost mi zasmeta očima, ali ne toliko koliko njegovo priznanje; nije moguće da vjeruje u njega.

»Vidim da želiš nešto reći, ali nemamo puno vremena.«

»Puno vremena za što?«

Orion pokaže na ostatak vagona. Na plavim i narančastim sjedalima nitko ne sjedi i nitko se ne drži za rukohvate dok skrola po mobitelu. Prazno je. Nema nikoga osim nas.

»Je li ovo rijetkost u New Yorku?«

»Nikako, ali idemo nekamo kamo ne bismo trebali...«

Na površinu isplivavaju misli iz djetinjstva, o odlasku u pakao. Ne pomaže ni što sam nasamo s još jednim gej dečkom. »Bih li trebao biti nervozan?«

»Trebao bi biti oprezan i ne puštati me.« Orion si priveže majicu s kapuljačom oko struka i gurne ona vrata na sklapanje koja spajaju jedan vagon s drugim. »Uskoro ćemo proći pored tajne stanice.« Iskorači na metalni most i jednom se rukom drži za crni gumeni remen. Drugu ispruži prema meni.

Tu se nalazi znak na kojem piše *Zabranjena vožnja ili kretanje između vagona*, a unutar crvenog znaka za zaustavljanje prikazana je crna silueta između dva vagona koju se kori što to čini. Ali ispod toga piše *Osim u hitnom slučaju, ili po nalogu policije ili službenika u vlaku*, pa ću svoj Posljednji dan proglasiti hitnim slučajem.

Primim Oriona za ruku pa napola iskoračim na most dok se najčvršćim stiskom držim za gumeni remen. Škripa kotača ovdje je deset puta glasnija, a vjetar mi otpuhuje kosu unatrag kao da smo na vrhu nebodera. Ushićuje, a da nije toliko opasno kao skokovi padobranom. Ovo je jedno prvo iskustvo, ali nijedan od nas nije dovoljno glup da ga pokuša zabilježiti fotografijom. Činjenica da ovo uopće radimo već je dovoljno glupa. Ali neću umrijeti ovdje kao u nekom

samoispunjavajućem proročanstvu iz onog ranijeg trenutka kada sam paničario o svim različitim načinima na koje mogu umrijeti.

Vlak lagano uspori dok skreće i izbija iz mračnog tunela. Tajna stanica osvijetljena je suncem koje sja kroz krovni otvor. Zadivljen sam koliko je ova stanica drukčija od one na kojoj sam bio jutros. Ovo više nalikuje stanici Grand Central, koju sam iskusio jedino kroz filmove u kojima likovi prvi put stignu u New York i zavrte se onako klasično, kao da vrište: »Uspio sam!« Da me nije toliko strah pada na tračnice, vjerojatno bih se i ja upravo sada zavrteo. Čarobno je iskusiti ovaj skriveni kutak New Yorka i šokiran sam što više ljudi ne riskira svoje živote i ne krši zakon kako bi stajali na ovom prijelazu i sami ovo vidjeli. Na znaku na ciglenom zidu piše *GRADSKA VIJEĆNICA*, a uz kupolasti strop pružaju se zelene i bijele pločice. Dio koji najviše fascinira su lusteri koji su ili ugašeni ili uopće ne rade, ali pomisao da su nekoć osvijetljavali stanicu kao da je plesna dvorana? Očaravajuće!

Dok se vraćamo u tamu, Orion zahuči od euforije, a ja učinim isto pa nam glasovi odjekuju tunelom.

Žudim za tim da ostanem ovdje vani, ali on me mudro pogura natrag unutra.

»Pa?« pita Orion i okreće palac gore pa dolje.

Ne znam ni što da kažem. Ovo je jedan od onih prolaza na koje nabasaš jedino ako ne izađeš iz vlaka kada si trebao, a ja sam dobio priliku doživjeti nešto što većina Njujorčana neće u cijelom životu.

Na Orionovo pitanje odgovorim zagrljajem. »Hvala ti što si najobazrivija osoba ikada.«

Orion me stisne. »Šališ se? Tu si nagradu osvojio kada si mi ponudio svoje srce.«

Vlak se zaustavi na stanici, a ja ga ne želim pustiti. Briga me i da se tisuću ljudi ulije u vagon. To će nas samo pogurati bliže jednog prema drugome. Želim držati Oriona jer je pod tim suludim dojmom da ga nitko neće voljeti u onome za što vjerujem da će nakon transplantacije biti dugačak, dugačak život. Ali moram ga pustiti jer Orion kaže: »Ovo je naša stanica.« Izađem i slijedim ga uza stube te izvan stanice, s novom misijom koju trebam ispuniti prije smrti.

Pobrinuti se da Orion zna da zaslužuje sve na svijetu.

GLORIA DARIO

12:15

Gloria pokušava disati.
Unutra, van. Unutra, van.

Zašto ima osjećaj kao da je na jedan udah od napadaja astme?

Restoran je pomalo zagušljiv. Skine laganu jaknu i zgura je u kut separea u kojem sjedi nasuprot Pazitu. Sin joj govori o jednoj od lektira koje treba pročitati preko ljeta, ali Gloriji je teško usredotočiti se, teško oči držati dalje od vrata kroz koja će Rolando svaki čas proći. Pita se hoće li donijeti buket suncokreta kao što je učinio kada su prvi - i zadnji - put bili ovdje u restoranu Desiderata's, onog dana kada je Rolando rekao Gloriji da je silno zaljubljen u nju.

Dan za kojim Gloria žali što nije uzvratila.

Istina je da je Gloria znala da voli Rolanda, ali nije bila toliko sigurna da je zaljubljena u njega. Te granice znaju biti mutne, pogotovo kada si mlad i još nisi spoznao ljubav - ili spoznao kako je to biti u vezi u kojoj stvari nisu kakve trebaju biti.

U braku, čak.

Rani dani s Frankiejem bili su strastveni, kao da su lebdjeli iznad svih drugih u vlastitoj orbiti, do razine da je Gloriji, svaki put kada su je spustili na zemlju, nedostajala ta opijenost. Toliko da je ignorirala znakove za uzbunu koji su poput crvenih zastavica vijorili na vjetru.

Tko bi rekao da te zaljubljenost može ponijeti u nebo?

No ljudi nemaju krila, a hod kroz život način je na koji u njemu trebaš biti.

Izbliza, osobno, stvarno.

Gloria se kaje što nije ostala nogama čvrsto na zemlji, pogotovo nakon što bi se često zatekla kako ju muškarac koji ju je nekoć uznosio do nemogućih visina baca na tlo.

Evo je sada, sjedi u restoranu nazvanom po njezinoj najdražoj pjesmi, koju je napisao Max Ehrmann, i to kao da je pri prislanjanju olovke na papir zurio ravno u njezinu dušu. »Desiderata« je o onome što ti treba u životu, o onome što želiš i, kada se vrata otvore i uđe Rolando, Gloria udahne kao da je on kisik za kojim je žudjela.

Nije važno čak ni to što ne nosi suncokrete.

»Ujače Rolando!« Pazito klizne iz separea i pojuri do Rolanda gotovo srušivši konobara.

»Hej, Paz-Man!« Rolando zagrli Pazita s ljubavlju i nježnošću koje Frankie u sebi nema.

Gloria misli - ne, cijelim srcem vjeruje da će Rolando jednog dana biti sjajan otac. Uglavnom je žalosna što to nije shvatila, o, prije dvadeset godina, kada je priznao da je voli, ali u redu je. Glorijino najveće djelo jest Pazito i ne bi promijenila ni vlas na njegovoj glavi niti kost u njegovom tijelu, a to znači kako prihvaća da neke od tih vlasi i kostiju potječu i od Frankiejca.

Ustane iz separea uz osmijeh i zagrli ga.

»Sjajno te vidjeti«, kaže Rolando, kao da su prošle godine od Dana zahvalnosti, kada su zadnji put vidjeli jedno drugo na roštiljanju u parku Althea, istog dana kada se prijavio za posao u Agenciji Death-Cast.

»I tebe isto«, kaže Gloria. Iako se želi držati za Rolanda kao da joj o tome ovisi život, pusti ga i sjedne nasuprot njemu i Pazitu. »Znaci... težak dan?«

Rolandove umorne smeđe oči kao da to potvrđuju. »Trebao sam znati u što se upuštam s tim poslom.«

»Jesi li puno plakao?« pita Pazito. »Mislim da bih ja puno plakao.«

»To je zato jer imaš veliko srce«, kaže mu Rolando. »Bit ću iskren, nisam plakao.«

»Znači, ti nemaš veliko srce«, kaže Pazito.

Rolando se kratko nasmije. »Volim misliti da imam, Paz-Man.«

Gloria je samo na dah od toga da se složi, no tada joj sin ispali sljedeće pitanje.

»Jesi li već saznao kako tvoji šefovi znaju tko će umrijeti?«

»Ne, nisam. Zapravo neću...«

»Mislim da svi imaju proročanstvo«, upadne mu Pazito u riječ. »A Agencija Death-Cast nekako zna svačiju sudbinu. Proročanstva su velik dio knjiga o Scorpiusu Hawthomeu.«

»Možda si u pravu, ali neću moći saznati veliku tajnu. Jutros sam dao otkaz.«

Gloria se nagne naprijed. »Jesi? Zašto?«

Prije nego što stigne odgovoriti priđe im konobar i pita može li im nešto donijeti za stol. Gloria se još uvijek sjeća koliko je dugo njoj i Rolandu prethodni put trebalo da naruče - obećavali su konobarici da će za tren pogledati jelovnik, ali njih se dvoje šalilo i smijalo toliko jako da su se borili za sljedeći dah. Dok naručuje vrući čaj i vafle s javorovim sirupom, žali za životom ljubavi, smijeha i svjetlosti.

»Ja ću samo crnu kavu«, kaže Rolando.

»Ništa za jelo?« pita Gloria prije nego što to konobar stigne učiniti.

»Baš sam došao sa... sa sastanka, moglo bi se reći. Malo sam jeo tamo.«

Sastanka? Obično nije toliko neodređen.

Gloria želi pitati s kim, ali, prvi put u dugo vremena, odgovor je plaši.

Što ako je Rolando bio na spoju? Tko je sretnica? Hoće li Gloria biti dovoljno snažna da prisustvuje vjenčanju? Hoće li moći suspregnuti suze kada bude upoznavala njegovo dijete?

Hoće.

Gloria je osoba koja planira, a planira biti sretna radi svojeg najboljeg prijatelja.

Kada se konobar udalji, Gloria nastavi razgovor s Rolandom. »Dao si otkaz?«

»Posao mi nije odgovarao. Vjerojatno je preteška tema da o njoj sada razgovaramo«, kaže Rolando bacivši pogled na Pazita. »Idete li oboje ravno kući nakon ručka? Možda možemo u park? Tamo možemo više razgovarati.«

»Park!« vikne Pazito prestrašivši mušterije u separeu iza sebe.

»Izgleda da idemo u park«, kaže Gloria.

Neće moći s Rolandom provesti život, ali mogu imati današnji dan.

ORION

12:38

S ljedeća stanica: Brooklynski most«, objavim svojim najboljim kondukterskim glasom.

Most je nekoliko minuta udaljen od stanice, što je savršen *dva u jedan* za Valentinov obilazak. No ne izgleda ekstra uzbuđeno, pa čak ni pomalo uzbuđeno. Brooklynski most legendarni je dio New Yorka, s kojeg možeš upiti poglede na grad; mogu mu čak i pokazati gdje su nekoć stajali Blizanci. Ali Valentino izgleda kao da je... u boli?

»Jesi dobro?« pitam. »Obećavam da most neće pod nama popustiti.«

»Ne brine me most. On zvuči lijepo.«

»Okej, kul. Što je onda?«

»Razmišljam o tvojoj tajni.«

»Tajni koja ostaje na tajnoj stanici?«

»Implicirao sam da ću tajnu ponijeti sa sobom u grob. Nikada nisam rekao da nećemo o njoj razgovarati.«

Počnemo prelaziti most - prva minuta onoga što bi moglo biti jednosatno putovanje dok hodamo do Brooklyna, a ispod nas je East River. To je mnogo vremena za kopanje po ovoj dubokoj boli ljubavi koja se čini nedohvatljivom, kao da je zakopana u središtu svijeta, a ja nemam lopatu. Ali, ako Valentino želi sa mnom grebati po zemlji, ne mogu to kritizirati.

»Što želiš znati?« pitam i odvežem majicu s kapuljačom sa struka pa je ponovno obučem; u njoj mi je udobno kao što je bilo kada su u vlaku oko mene bile omotane Valentinove ruke.

»Zašto misliš da te nitko neće voljeti prije nego što umreš? Jer očekuješ da ćeš umrijeti mlad?«

»Ludo je, ali mogao bih živjeti sto godina i svejedno mislim da nikada ne bih spoznao ljubav. Ono, pravu ljubav. Svijet nije stvoren za tipove poput nas, znaš.«

»To ne znači da tamo negdje ne postoji netko za tebe.«

Želim zavrištati da mislim kako je on taj Netko s velikim slovom N. »I ja sam prošli mjesec izašao iz ormara i nije da se gomila tipova počela skupljati pred mojom kućom i stajati u redu.«

»To je vjerojatno dobra stvar.«

»U srednjoj školi imao sam pravu gomilu simpatija i nisam bio siguran, ali od nekolicine sam dobivao neku energiju kao da su još u ormaru. Kleo sam se da se vjerojatno i ja njima sviđam, ali nitko mi nije došao s nikakvim priznanjima nakon što sam izašao iz ormara.«

»Siguran sam da je netko od njih htio, Orione. Moguće je da nisu bili spremni ili da su još pokušavali shvatiti sami sebe.«

Postoji milijim razloga zašto netko ne želi objaviti da je gej. Ono što se jednoj osobi možda ne čini kao nešto bitno drugoj je osobi cijeli svijet.

»Istina. Postoje i govnerski roditelji«, kažem misleći na Valentinove roditelje.

»Možda bi ih izbacili iz kuće. Ja sam imao sreće.«

To da te roditelji ne izbace iz doma zato što si gej ne bi trebala biti sreća. To bi trebalo biti ono što se očekuje kada na ovaj svijet doneseš dijete. Ako to ne možeš, onda odjebi, odjebi, odjebi. Dosta mi je te igre u kojoj moramo biti ljubazni prema ljudima koji nas mrze zbog načina na koji volimo. Oni su razlog zašto nam je toliko teško, zašto osjećaje stavljamo pod ključ čak i ako to znači da ćemo umrijeti, a da nismo spoznali sreću koja drugima dolazi tako lako.

»Jesi li ikada imao dečka?« pitam. U praznom mi je želucu muka od zavisti.

»Ne, ali sam u ožujku imao veliku simpatiju.«

»Kakav je bio?«

No već pretpostavljam da znam odgovor: mišićav, prekrasan, s bisernobijelim osmijehom.

»I on je maneken.«

Nemoj jebeno reći.

»Upoznali smo se na snimanju prije par godina. Bio sam polaznik autoškole i pretvarao se da ne znam voziti, a George je pozirao kao moj instruktor, iako on stvarno ne zna voziti. One na audiciji nije bilo briga. George je glumio stvarno uvjerljivog i ljubaznog instruktora.«

»Je li zapravo bio govno?«

Glupo je i nezrelo toliko se natjecati s nekim iz prošlosti, s nekim tko Valentinov Posljednji dan ne provodi s njim. No kad se radi o ovim stvarima, glup sam i nezreo, pa odbijte.

»George je bio dobar tip. Nabasali smo jedan na drugoga u prostoriji za audicije i družili se cijeli dan. Potom je počeo padati mrak i prije nego što sam stigao krenuti kući, nagnuo se da me poljubi.«

Želim se jebeno katapultirati s ovog mosta, toliko sam ljubomorani.

»Uzmaknuo sam«, kaže Valentino.

Dobro, zaboravite, možda umjesto toga poletim.

»Zašto si uzmaknuo?«

Valentino me kriomice pogleda. »Htio sam da mi prvi poljubac bude za pamćenje.«

»To mi se baš sviđa«, kažem. Za neke stvari vrijedi pričekati. »Vjeruješ li u srodne duše?«

Njegove plave oči zure u rijeku, potom prema obzoru. »Mislim da da. Vjerujem da postoje ljudi koje ti je suđeno upoznati, ali na tebi je da odradiš posao. Taj posao uvijek se činio stvarno zastrašujući, pa čak i nemoguć.«

»Razumijem to. Volim biti gej, ali, jebote, ovo sranje je ponekad teško.«

»Ozbiljno. Čak je i protuzakonito da se vjenčamo.«

Srce mi stane - ne stvarno, ali stvarno, znate - i počne ponovno pumpati krv kada shvatim da govori o *nama* generalno, ne o *nama* kao o *Orionu & Valentinu*.

»Je li brak nešto što ti se vrtjelo u mislima?« pitam.

»Apsolutno. Veselio sam se tome da upoznam svojeg muškarca, zaprosim ga, planiram vjenčanje i živčanim o zavjetima. Scarlett bi mi bila kuma, naravno. Prvo sam zamišljao da su mi tamo i roditelji, ali, kada sam shvatio da se to neće dogoditi, mislio sam da ću pozvati toliko prijatelja i prijatelja tih prijatelja kako bi ispunili dvoranu tako da ne bih ni primijetio da nisu tamo. To je vjerojatno jedna od najtužnijih stvari u mom Posljednjem danu: nikada neću saznati bi li se to promijenilo.«

»Da barem znamo bi li tvoji roditelji promijenili mišljenje, to je jednostavno...«

Ruka mu pronađe moje rame. »Žao mi je što prekidam. Nisam mislio na to da se moji roditelji predomisle. Mislio sam na to da vlada, Crkva i društvo prihvate gej brak. Bilo bi lijepo znati da bi to uopće bila mogućnost za mojeg životnog vijeka.«

Da je Valentino zaljubljen i da želi to zacementirati time da se vjenča s partnerom prije nego što ih smrt danas rastavi, ne bi to mogao.

Ovo nije problem koji ima većina parova, uključujući moje roditelje. Moji mama i tata su se kao Portorikanci nosili s mnogim sranjima, ali nitko ih nije pokušao spriječiti da vezu učine službenom, nitko nije bio zgađen njihovom vezom, nitko nije ubio njihov san o zasnivanju obitelji. Trebali smo zajedno provesti desetljeća i desetljeća i desetljeća, ali tko zna kako bi to izgledalo. Mogli su proživjeti cijeli život gledajući me kako vodim rat u kojem se oni nikada nisu borili, gledajući me kako nikada neću imati ono što oni imaju. U svim godinama zamišljanja kako su izgledali posljednji, zaprepašćujući trenutci mojih roditelja, volim misliti da su držali jedno drugo. Tata nije izašao sa sastanka radi jednog od milijun posjeta toaletu, a mama nije pokušavala pronaći vrući čaj. Bili su toliko blizu da su i pored vrištanja, pored eksplozija, mogli čuti svaki *volim te*.

Bili su zajedno, kao što im je svijet oduvijek dopuštao da budu.

»A što je s tobom?« pita Valentino.

»Što je sa mnom s čim?«

»Jesi li puno razmišljao o braku?«

»Iskreno, ne. Nikada nisam mislio da ću i moći razmišljati o tome. Bio sam previše zauzet paničarenjem u vezi pokušaja da preživim dan da bih uopće sanjao o budućnosti. Ono, ne znam kako bi Stari Orion mogao izgledati niti mogu zamisliti kako uokolo trče Mali Orioni.«

»Bio bi sjajan s djecom. Toliko si nevjerojatno obazriv.«

»Želiš li...« Zaustavim se pa ispravim. »Jesi li želio imati djecu?«

Valentino kimne. »I imena sam izabrao.«

»Molim te, reci mi da nisi kanio nastaviti s temom Valentinova.«

»Naravno da jesam! Želio sam Rose za djevojčicu i Kupida za dječaka.«

»Time bi napakostio sinu. Što misliš o, ovaj - kako se Kupid zove u grčkoj mitologiji? Eros!«

»Znam da se šalimo, ali Rose i Eros mi nisu grozna imena.«

»Nekako nisu ni meni. Što si zapravo izabrao? Bolje ti je da sada budu bolja.«

»Bez pritiska.« Valentino se čini nervoznim oko dijeljenja ovoga. »Stvarno mi se sviđa ime Vale jer se čini kao dvojajčani blizanac mojem imenu. Slično, ali ne identično jer se izgovaraju drukčije. Također je uniseks, što mi je super.«

I meni se iskreno sviđa to ime, ali u grlu mi je prevelika knedla da bih išta rekao. Stvarno je puno o ovome razmišljao, a nikada se neće dogoditi. Postoje neke stavke na popisu želja pored kojih na Posljednji dan možeš staviti kvačicu te druge, nemoguće. Kao to da se Valentino vjenča za ljubav svojeg života i dobije dijete imena Vale.

»Grozno mi je što su ti ti trenutci oduzeti.«

»Koji trenutci?«

»Svi koje želiš. Zaljubljanje, hodanje prema oltaru na vjenčanju, prvi put kada bi držao svoju bebu, sve to.«

»I meni je to grozno. Sviđa mi se što znam da to neće umrijeti sa mnom. Ti si prva osoba s kojom sam razgovarao o Valeu.«

»Nisi čak razgovarao ni sa Scarlett?«

»Ne. Poput tebe sam u smislu da nisam siguran koliko je sve to realno. Definitivno sam vjerovao da ću imati više vremena za ostvarivanje tih snova, ali svejedno postoji toliko prepreka. Nisam htio da se Scarlett previše uzbuđi pa da onda ne bude mogla to vidjeti ostvareno. Pogotovo jer i sama želi veliku obitelj; nada se da će dobiti trojke. Ponudila bi da djetetu za mene da ime Vale, ali to bi značilo da odustajem od vlastitog Valea. Možda ću sada morati prihvatiti tu ponudu.«

Ideja za priču: groblje mrtvih snova, svaki obilježen nadgrobni spomenikom.

Nadam se da ću za to moći pronaći sretan kraj.

»Ako se nešto dogodi, hoćeš li reći Scarlett umjesto mene?« pita Valentino.

»Naravno. Ovaj će svijet imati Valea Princea, čak i ako ja budem morao svoje dijete tako imenovati.«

Otpuhne. »To samo kažeš.«

Stanem i zgrabim ga za zapešće. »Ne, nikako, ozbiljan sam. Nikada ti ne bih lagao. Ime, Vale. Srednje ime, Prince. Prezime, Pagan.«

»Vale Prince Pagan«, kaže Valentino isprobavajući ime. Zuri u obrise zgrada kao da zamišlja kako to dijete odrasta u gradu u kojem on nije za to imao prilike. »Imat će tvoje kovrče i tvoj glasni smijeh.«

»Koma je što neće imati tvoje plave oči.«

»I boja lješnjaka je stvarno prekrasna«, kaže Valentino.

Okrene se prema meni, intenzivnog pogleda.

Pritisnem ruku na njegova prsa i prstima prijedem do ključne kosti.

»Drago mi je što će dijete imati tvoje srce.«

»Tehnički ćeš ti imati moje srce.«

U meni se razbuktava vatra, ali to nije srčani udar.

Ovo je plamen života.

»Od početka imaš moje srce, Valentino.«

Izgaram, izgaram, izgaram.

»A ti si mi podario najbolji Posljednji dan, Orione.«

»Nije gotov. I pred tobom je još mnogo prvih iskustava.«

»Ima jedno koje bih volio više nego ostale.«

»Onda *carpe* taj jebeni *diem*...«

Valentinove srcolike usne natjeraju me da jebeno začepim.

VALENTINO

13:01

Moj prvi poljubac traje tek jednu sekundu, a već se nadam da mi neće biti posljednji.

Nježan je iako žudim za ovakvim trenutkom već godinama - i tijekom najboljih dijelova svojeg Posljednjeg dana. Kao da se Orion i ja sladimo jedan drugim, dok ne postanemo pohlepni. Poljubac uznapreduje od sporog do brzog, mekog do snažnog, kao moji otkucaji srca. Toliko je strastven da mu glavom s njegove odgurnem šiltericu. Napola sam spreman ostaviti je na tlu, ali to mu je od oca i zaslužuje više poštovanja. Nekako uspijem prekinuti poljubac i sagnuti se po kapu. Dok ustajem, podignem Oriona za stražnje lože, a on me obavije nogama oko struka. Oduvijek sam želio nekog dečka tako nositi.

Orion me poljubi od gore, a ja vidim zvijezde.

Dodajte taj poljubac na popis stvari koje ne želim da završe. Ali, bilo to jutarnje trčanje ili savršeni poljubac, svemu dobrom mora doći kraj kada moraš disati.

Orion odmotava noge i klizne niz moje tijelo dok se ne nađemo licem u lice. Vratim mu kapu na koverče, a on je namjesti baš kako voli; sljedeći put ću znati kako.

»Bok«, kaže.

»Bok. To je bilo za pamćenje.«

»Hej, možda sam užasan u povijesti, ali znam kako je ispisati.«

S Brooklynskog mosta nude se razni pogledi. Na samom vrhu američka zastava koja vijori na vjetru. Auti voze ispod nas, a još dalje ispod teče rijeka. Tu su zgrade koje neću imati vremena posjetiti, ali im se mogu odavde diviti. I, iznad svega, sivo nebo. Sve je prekrasno, ali ništa ne nadmašuje dečka koji me ovamo doveo.

Duboko uzdahnem. »Zbog tebe mi je Posljednji dan toliko neizdrživ, Orione.«

Prvo mu je u očima boje lješnjaka koketni sjaj, a potom, kada vidi da se ne smiješim, zabrinutost. »Sranje, žao mi je, jesam li...«

Kliznem dlanovima prema njegovima i stisnem ih jedan uz drugi.

»Hvala ti što si mi pružio uvid u život radi kakvog sam se ovamo doselio. Neće to biti dugačak život, ali zbog tebe ga mogu proživjeti.«

»Ni ja ne znam koliko vremena imam, ali ako mi ti budeš prvi i jedini, mogao bih...«

»Nemoj reći da ćeš umrijeti sretan.«

»Onda bih mogao umrijeti... otužan...«

»Ni to nije sjajno.«

»Kako da onda pobijedim u ovome?«

»Tako da ne prihvatiš poraz. Čast mi je biti ti prvi, ali ne želim ti biti jedini.«

»Stvari mi ne polaze baš za rukom. Ti si najbolji dečko koji mi se ikada sviđao i...«

Privučem njegov dlan ispod svoje košulje; srce mi udara o njegov dlan.
»Nakon operacije imat ćeš više vremena.

Molim te, mudro ga iskoristi tako da ne budeš morao pokušati sve nagurati u jedan dan. Napiši najduži roman ikada. Traži ljubav. Zasnuj obitelj.«

Orionu zasuze oči. »Zašto me upravo napadaš oproštajnim govorom?«

»Ne mogu ništa više odlagati.« Ponovno ga poljubim. »Pogotovo nakon mojeg najdražeg prvog iskustva s tobom.«

»Još ima vremena da ga se nadmaši.«

»Kako to?«

»Odvest ću te na prvi spoj, Valentino.«

JOAQUIN ROSA

13:11

Joaquin se vratio u sjedište Agencije Death-Cast i zuri u prazni pozivni centar. Glasnici su za danas otišli kući, ali hoće li još uvijek imati posao kada se večeras vrate?

Ode ravno do tvrtkinog apartmana, očekujući da će zateći svoju obitelj tamo za stolom ili kako gledaju televiziju, ali nema nikoga. Čuje da je u spavaćoj sobi uključen televizor, pa nježno pokuca na vrata prije nego što uđe i tamo pronade Naya i Alana kako spavaju na velikom bračnom madracu - to je luksuz u koji je Joaquin uložio znajući da će njegova obitelj ponekad morati prespavati. Štene skoči s kreveta i dojuri do Joaquina. Joaquin pokupi Buckyja u naručje i mazi ga te već osjeća kako mu tlak pada. Stvarno mu je trebalo ovo. Sve kroz što je prošao otkako je otišao bilo je teško, frustrirajuće, razočaravajuće i tragično.

Joaquin ugasi film o Scorpiusu Hawthorneu koji se vrti na televiziji i ode se osvježiti u kupaonicu, umiva se i pije vodu ravno iz pipe. Zbog vremena provedenog u trezoru uvijek se osjeća kao da nije u dodiru sa samim sobom, ali sada se Joaquin počinje osjećati kao, pa, Joaquin.

»Bok«, kaže Naya iza njega, umornih očiju. »Jesi li imao sreće?«

Nikada otvoreno ne razgovaraju o onome što je u trezoru ili o onome što se u njemu događa. Ostatak života Joaquin i Naya - a možda jednog dana i Alano - moraju proživjeti kao da su kamere posvuda oko njih, kao da ih je podmetnuo netko tko želi tajnu Agencije Death-Cast.

»Nešto sreće, ali nedovoljno. Je li prijavljeno još smrti?«

Naya kimne. »Jedanaest prijavljenih smrti. Svi registrirani. Nitko obaviješten.«

Joaquin se ponovno osjeća kao da mu izmiče tlo pod nogama. »Moram dati izjavu.«

»Je li sve gotovo?«

U njezinom glasu čuje blagu nadu u san koji ne može ostvariti.

»Ne. Ali ako točno shvaćam ovaj problem, pogreška nije gotova.«

»Kako to misliš?« pita Naya. Podigne ruku shvaćajući da ne može ući u previše detalja.

Podijeli ono što može.

»Pod dojmom sam da je problem ograničen na dvanaest smrti.«

To znači da još uvijek postoji jedan Sljedeći koji živi svoj život nesvjestan da mu je Posljednji dan.

ORION

13:24

Dok hodamo preko mosta, Valentino i ja držimo se za ruke poput para. Nabacujemo se različitim idejama o prvom spoju, pokušavamo pronaći nešto što neće kasnije operaciju srca dovesti u rizik - sada je, više nego ikada, mrtav ozbiljan oko toga da zaštiti operaciju. Sjesti u krasni, otmjeni restoran bio bi klasičan potez, ali mirisati toplu hranu koju ne smijemo jesti bila bi muka. I koliko god da bih volio gledati Valentina kako traži od konobara da mu posluži prvo piće ikada prije nego što umre, vjerojatno prije operacije ne bismo trebali biti pijani. Srećom, postoje sigurnije opcije. Kao što je šetnja kroz Central Park i vožnja na vrtuljku, možda čak zajedno na istom konju ili jednorogu, ako pri tome želimo biti posebno gej. Tu je i Bryant Park, u kojem se odvija neka stvar u vezi Njujorškog tjedna mode, ali nema u tome ništa što bi danas koristilo Valentinu.

»Puno opcija«, kažem.

»Smislit ćemo nešto«, kaže Valentino.

Most je na ovom kraju napućeniji. Oprezniji sam, kao da će netko ovdje biti prijecnija Valentinu, dok je on opušten do te razine da zamoli stranca da nas uslika. Osjećam na sebi svačije oči, toliko svjestan da ne mogu ni zamisliti da mi u Bronxu bude ugodno dok me neki dečko ovako privija uz sebe. Potom me prestane boljeti briga za ono što svijet misli jer me Valentino privuče na poljubac, kao što sam u prošlosti vidio da rade toliki dečki i cure. Obožavam činjenicu da je ovaj trenutak zabilježen kamerom istovremeno i klišeji i *jebi se* usmjereno prema svima koji ne žele gledati dva dečka kako se ljube. Valentino i ja nismo pregledavali nijednu sliku koja je danas uslikana, ali, kada to budemo radili, bit ću prilično uzbuđen ovu ponovno proživjeti.

Usporimo pored ograde na koju je zakačeno silno mnoštvo raznobojnih lokota.

»To je puno lokota.«

»Ozbiljno, treba im skupni naziv.« Na sekundu razmislim. »Jato lokota.«

»Bravo. Usuđujem li se pitati što su, najdraži moj povjesničaru?«

»To je jedva i povijest, mislim da je ovo sranje počelo lani. To su ljubavni lokoti. Svi se hvale svojim neuništivim vezama i bla-bla.«

»Zvučiš kao da si oduševljen time.«

»Pretpostavljam da još uvijek nosim nešto ogorčene energije.«

Na većini lokota nešto piše: *LUIS & JORDIN; HOWIE + LENA; NICKI I DAVE; CARLOS AMA PERSIDA*, da navedem samo neke. Na ostalima pišu datumi godišnjica o kojima nikada neću ništa znati.

Nijedan lokot s imenima dvojice dečki.

Da bar imam jedan, obojen poput duge.

»Ovo je stvarno fora«, kaže Valentino prelazeći prstima po ogradi prije nego što nastavi preko mosta, povlačeći me za sobom poput morske struje.

»Trebao sam ti kupiti lokot. Zašto, dovraga, nitko ovdje ne prodaje lokote? Masno bi zaradili.«

Valentino se nasmije. »Uvijek se možeš vratiti i staviti jedan meni u čast.«

»Ma, ne, takve trenutke želim stvoriti dok te imam.«

Nije kraj svijeta, jer Valentino i ja imamo fotografije, ali želim zabilježiti putovanje na koje smo on i ja pošli otkako smo na ovom mostu. Od naših kretanja do zaustavljanja, do novih početaka i pripreme na kraj. Da imam marker, mogao bih naša imena zapisati na čelik. Potom uočim drvenu klupu, postavljenu ovdje radi umornih putnika. Zgrabim ključ i spustim se na koljena te počnem rezbariti - *V-A-L-E-N-T-I-N-O* - a on me uslika kako vandaliziram grad. Kada dovršim njegovo ime, on izvuče Scarlettin ključ od stana i u klupu počne urezivati moje. Ne treba mu dugo da završi. Izgleda kao jedna riječ:

VALENTINORION

Sviđa mi se kako se njegovo slovo O prelijeva u moje, kao da mi ga predaje zajedno sa svojim srcem. Prihvatit ću od njega svako slovo, poljubac i dah prije nego što dođe vrijeme da živim bez njega.

»Znam kamo želim ići na naš prvi spoj«, kaže Valentino.

»Kamo?«

»Times Square.«

»Ali tamo si...«

»Tamo sam saznao da ću umrijeti.«

»I skoro umro.«

»Tamo smo se i upoznali. Htio bih se vratiti.«

»Siguran si da je ovo o nama, a ne zato što želiš pronaći mobitel?«

»Vidiš? Tako me dobro poznaješ.«

Uzdahnem. Ne mogu odbiti posljednju želju dečka koji umire. »Hajdemo se vratiti tamo gdje je sve počelo.«

JOAQUIN ROSA

14:00

Joaquin stoji ispred kamere, a na ovratnik mu je prikopčan mikrofon.

Sjedi u jednoj od privatnih kabina Agencije Death-Cast, namijenjenih za glasnike koji zatrebaju trenutak za sebe kada ih težina posla počne slamati. I sam je Joaquin trenutno u iskušenju da završi nakon što je pročitao mnoge ružne stvari koje se na internetu govore o njemu i njegovoj tvrtki. Ne, početak rada nije im bio besprijekoran, ali sva su predviđanja bila točna. Nažalost, neki su se provukli kroz pukotine jer... ne može ulaziti u to. Mora se smiriti - njegovo javljanje na stranici Agencije Death-Cast prenosi se uživo.

»Pozdrav. Ja sam Joaquin Rosa i javljam se iz ureda Agencije Death-Cast s vijestima. Ukazano nam je da je došlo do greške u sustavu i, iako ne mogu otkriti što je uzrokovalo pogrešku, moram priznati da se dogodila, a rezultat je taj da ne samo da smo iznevjerili upravo ono obećanje koje smo dali svojim korisnicima nego i nismo uspjeli ostvariti misiju započinjanja ovog novog doba u kojem se više ne treba brinuti o neočekivanim odlascima. Ovi će me gubitci progoniti do smrti. Najdublje se ispričavam i pogođenim strankama javit ću se u vrlo bliskoj budućnosti. To jest, ako mi se jave na poziv.«

Neki će možda reći da se Joaquin ne treba ispričavati za nešto što nije njegova krivica. Definitivno vjeruje da nije posve odgovoran za sve u tvrtci tako da lebdi svima iza ramena i provjerava što rade. Ali ne može otkriti nikakve detalje o tome što se dogodilo pa, baš, kao i s uspjesima Agencije Death-Cast, mora biti i lice njezinih neuspjeha.

»Ali Agencija Death-Cast neće danas umrijeti. Iako smo propustili nazvati neke Sljedeće i javiti im da im je danas Posljednji dan, u predviđanjima bilježimo stopostotni učinak. Nažalost, oni koje smo nazvali umrli su ili će, vjerujemo, do kraja dana biti mrtvi. Možemo se nadati da smo u vezi toga u krivu, ali zamolio bih vas da se nastavite nositi kao da nismo.«

Joaquin duboko udahne dajući priliku svim gledateljima da procesiraju njegove riječi.

»Što se tiče današnje pogreške, vjerujem da će problem od sutra biti riješen u vezi svih korisnika. Zamolio bih vas da sljedećih deset sati ostanete pažljivi. Živite život punim plućima, ali nemojte živjeti kao da ste nepobjedivi.«

VALENTINO

14:02

Život se odvija brzo kada prestaneš čekati ono što želiš.
Kada kreneš po to.

Pomisao na to da smo Orion i ja na put preko Brooklynskog mosta krenuli uz razgovor o tome zašto je ljubav teška za dečke poput nas, a do drugog kraja došli držeći se za ruke jednako je čudesna kao i naš prvi poljubac.

Jedino vrijeme koje ću provesti u Brooklynu prije nego što umrem je ova šetnja do postaje Court Street tako da se Orion i ja možemo radi prvog spoja vratiti na Times Square, gdje smo se upoznali.

Brine li me da mi je suđeno umrijeti na Times Squareu? Možda malo. Ali ne želim i dalje davati moć onome što je izvan moje kontrole. Ovo je izbor koji odabirem. Ovo nije dio velikog plana nekog višeg bića.

Vraćam se na Times Square, gdje mi je život trebao završiti, i uživat ću na prvom spoju s dečkom koji mi je spasio život.

Možda se kasnije možemo vratiti u moj stan kako bi proveli nešto vremena nasamo pa na sigurnom čekati da Scarlett stigne dok se kazaljke na mojem satu i dalje kreću naprijed.

Ukrcamo se na vlak linije R, a vagon je krcat Stisnut sam uz vrata dok se Orion leđima naslanja na mene, a moje su mu ruke isprepletene oko struka. Položi glavu na moje rame. Drago mi je što su mu oči zatvorene jer tako ne vidi da putnici krišom bacaju poglede prema nama kao da radimo nešto krivo. Ovaj grad zna biti zastrašujući, ali neću pokazati da se bojim. Neću s Orionom dobiti dug život pun malih trenutaka poput ovoga i želim prigrliti osjećaj nečijeg tijela uza svoje dok to mogu.

»Misliš da ću napokon uspjeti vidjeti neki od onih plesnih nastupa?« pitam.

On pogleda na kartu željezničkih linija. »Nekome je bolje da zapleše između ovog sada i tvojeg stana.«

»No nije li prevelika gužva?«

»Jebeno bi mislio da je tako. Kad čuju da kreće ta glazba, ljudi stvarno brzo uzmaknu.«

Put je dovoljno ugodan iako je prilično očito da se ponadam svaki put kada se otvore vrata između vagona misleći da će plesači objaviti svoj dolazak. Zasad

su to bili samo drugi putnici koji se kreću kroz vlak i jedan klinac koji iz kutije za cipele prodaje slatkiše kako bi si kupio dres svojeg košarkaškog kluba; dam mu svoju preostalu gotovinu.

Nakon nekoliko stanica izašlo je dovoljno ljudi da Orion i ja možemo sjesti na klupu u kutu. On obavije ruku oko mojih ramena i prebaci noge preko mojih. Kada mi se nasmiješi, poljubim ga i razmišljam o tome kako nam sve počinje, baš kao što bi i trebalo dvjema osoba koje su se prije manje od dvadeset četiri sata tek upoznale. Mislim da ne bismo ovoliko brzo napredovali da smo imali sve vrijeme svijeta, ali to ne znači da bih išta manje uživao u tajnoj podzemnoj stanici i dugim šetnjama mostom. Samo bih želio više, kao što sada želim.

»Mislim da ću radi tebe morati napraviti budalu od sebe«, kaže Orion na sljedećoj stanici.

»Kako to misliš?«

Orion mi stisne bedro. »Čekam znak, samo tren.«

Ogledam se po vlaku i pokušavam vidjeti čemu pridaje pozornost. Potom izađemo iz tunela i zaustavimo se na sljedećoj stanici gdje vidim znak na kojem piše: ULICA PRINCE. Naglo udahnem i brzo ga uslikam. Želim da ga Scarlett dođe posjetiti. Još uvijek ne razumijem kako će Orion napraviti budalu od sebe. Ustane, a ja učinim isto, pomislivši da silazimo ranije, ali Orion me blago gurme natrag na sjedalo. Skine majicu s kapuljačom i spusti mi je u krilo.

»Bolje ti je da cijeniš ovo sranje«, kaže.

»Da cijenim što?«

Vrata vlaka kliznu i zatvore se.

Orion duboko udahne i uzvikne čarobnu riječ: »NASTUP!«

Razjapim čeljust dok svi ostali u vlaku bacaju pogled u našem smjeru, naizgled više naživcirani nego uzbuđeni. Većina je dovoljno znatiželjna da pogled zadrži na Orionu. Zgranut sam što je Orion uopće voljan ovo učiniti. Za to je potrebno mnogo srca; duševnog srca, ne organa.

»Nastup u vlaku R! Ovaj vrlo posebni nastup posvećen je najnovijem Njujorčaninu!« Orion uperi prst u mene, a ja porumenim. Plješće, iznimno se trudi iz drugih putnika izmamiti raspršeni pljesak. »Hvala vam, hvala vam!«

Orion izvuče mobitel i pusti neku tehno pjesmu. Sine mi da ne znam kakvu vrstu glazbe voli, da su to oni mali načini na koje smo još uvijek stranci. A ipak, evo ga, sprema se za mene izvesti ovu veliku gestu. Položi mobitel na tlo i počinje se sporo vrtjeti oko šipke u središtu vagona te s prvim skokom na šipku već vidim da ovo nije neki skriveni talent koji je čekao savršen trenutak da se razotkrije. Ovo će biti najšarmantnija katastrofa i obožavat ću svaku njezinu sekundu. Orion sklizne i hoda poput raka uz vrata pa se šeptrljivo zakotrlja naprijed. Silno se smijem tome koliko dražesno glupo izgleda dok ostali putnici zure u Oriona kao da je pijan. Ne mogu reći kako bi Orion izgledao da je pijan, ali ovo ne može biti daleko od toga. Počnem slikati kad Orion skoči gore i zaljulja se na rukohvatu na

stropu, najvišem od najviših. I dalje nitko nije očaran, a ja sam iznenađen i laknulo mi je što mu nitko ne zviždi.

»Glavna točka!« vikne Orion. Skine šiltericu i baci je uvis pa je pokušava uhvatiti nogom. Ne uspije prvi put, drugi put, treći put, četvrti put i, iako peti put bude stvarno blizu, promaši.

»Možeš ti to!« viknem. Započnem sporo pljeskati i, iznenađujuće, ostali se putnici priključe. »Hajde, Orione!«

Sljedeći trenutak nije savršen, iako za Oriona navijaju stranci, ali svejedno mi se kradomice nasmiješi. Potom se usredotoči, odbaci kapu pa nogu zabije ravno u nju te se uhvati za šipku prije nego što padne.

Dlanovi me bole od toga koliko snažno plješćem.

Orion zgrabi mobitel s poda i ide niz vagon s kapom, radi donacija, pa natrag. Vratu mi se s novčanicom od jednog dolara, nešto sitniša i poljupcem.

»Je li te posve sram što me poznaješ?« pita Orion.

»Nimalo. Ovo je bio najbolji nastup u mojem životu.«

»Pa, to je jebeno depresivno«, našali se. Barem mislim da se šali.

»Puno ti hvala, Orione. To mi je značilo sve.«

»Mislim da nije ništa u usporedbi s onim što će se sljedeće dogoditi.«

»Što to?«

»Tvoj nastup.«

»Mislim da bi moglo biti preopasno da se vješam po vlaku.«

»Ne, ne tražim da to radiš. Želim da prvi put hodaš pistom.«

Orionov je osmijeh tako vragolast. On je kralj stvaranja trenutaka za pamćenje.

Okrenem se čistom prolazu - lako ga mogu zamisliti kao pozornicu. Umjesto stolica tu su klupe u vlaku, s publikom koja će me gledati. Nema šanse da ću propustiti ovako nevjerojatnu priliku. »Učinimo to«, kažem.

Orion mi uzbuđeno protrese ramena. »Ovo će biti legendarno! U redu, zahtjevna su publika, ali mogu ih ushititi time da je ovo događaj koji će moći vidjeti jednom i više nikada. Je li ti okej da te predstavim kao Sljedećeg, možda čak i prvog Sljedećeg? Želim da dobiješ svu ljubav koju zaslužuješ.«

Čak i ako nitko drugi ne bude obraćao pozornost, mislim da bih bio sretan da me Orion gleda kako hodam niz vlak. »Kako god misliš da je najbolje.«

Preda mi svoj mobitel. »Izaberi pjesmu.«

Želio sam znati kakvu glazbu Orion voli, a sada imam priliku. Raspon je silan, od Linkin Parka i Alicie Keys, preko Evanescencea, Death Cab for Cutieja, Carlosa Santane, pa do Celine Dion, Eve i Pussycat Dollsa. Ima toliko pjesama žena i zbog toga pomislim na vlastiti popis pjesama koje bih slušao svaki put kada sam kuću imao samo za sebe. Nikada mi nije bilo baš ugodno pop-glazbu slušati

u blizini roditelja, pogotovo ako je izvođačica bila žena. Tako je to bilo prije i nakon što sam izašao iz ormara. Ako su bili kod kuće, a ja sam želio slušati omiljene pjesme na koje bi negodovali, morao bih ih diskretno slušati na iPodu; imao sam osjećaj kao da ponovno skrivam svoje navike u vezi pornića. Ali sada mi roditelji nisu u blizini, a ja nisam zapeo u svojoj spavaćoj sobi. Slobodan sam slušati što god želim, čije god pjesme želim, kada god želim.

Na Orionovom je popisu pjesma koja je i na mojem: Agnesina »Release Me«. Čini se prikladnom.

»Pozor, pozor!« vikne Orion. Skoči na praznu klupu, ruku raširenih kao da plovi na palubi svojeg broda – mojeg broda. Nevjerojatan je sukapat, kao što sam i mislio da će biti.

»Ne brinite, neću opet plesati«, kaže kad nekoliko putnika zajauče kao da će im cijelo popodne biti upropašteno još jednim prekidom. »Ali imamo za vas stvarno poseban nastup. Ovo je Valentino Prince i on nije samo Sljedeći, nego baš prvi Sljedeći - nazvao ga je Joaquin Rosa!«

Prvi put svi obraćaju pozornost.

Nitko nije na mobitelu, niti čita, niti međusobno razgovara.

Smrt tjera ljude da tako obraćaju pozornost.

Sve su oči na meni.

I Orionove su. »Valentino se doselio u New York kako bi bio maneken, no, budući da mu je danas Posljednji dan, volio bih da Valentina podržimo dok ovaj vlak pretvara u svoju prvu i jedinu modnu pistu. Može li pljesak za njega?«

Istog trenutka zaplješću, kao da sam institucija koju su svi iščekivali vidjeti.

Orion pritisne *Pokreni* na pjesmi.

Svi moji živci spljeskani su mojim prvim korakom - hodam zamišljenim pravcem, jedna noga ispred druge kao da sam akrobat na užetu; jedan pogrešan korak i možeš umrijeti. Mašem rukama, a bokovi mi se prirodno njišu dok se naginjem unatrag, prsa mi se nadimlju, a glava je visoko podignuta. Zurim ravno naprijed dok me glazba slijedi, zahvaljujući Orionu. Putnici navijaju za mene, slikaju me mobitelima, možda čak i snimaju. Ne smijem dopustiti da mi to razbije koncentraciju. Svaki maneken treba imati neki cilj, nešto što prodaje onima koji ga gledaju. Za mene to znači da ostvarim snove na koji god način moram. Na kraju vagona raskopčam košulju i jednom rukom kliznem u džep pa se vratim uz prolaz i zaustavim se kako bi se slobodnom rukom naslonio na onu istu šipku oko koje se Orion vrtio. On zazviždi, a drugi mu se pridruže - pjesma koju sam dosad čuo jedino u mašti - i živjeti ovaj trenutak jest ostvarenje snova.

Nije važno što ne hodam pistom jednog od onih velikih Tjedana mode u New Yorku, ili Londonu, ili Tokiju, ili Parizu, ili Milanu. Uspjelo mi je da me vide pravi ljudi, ljudi koji su me vidjeli kako se kočoperim onako kako nisam mogao u vlastitoj kući.

Dok obilazim još jedan krug po vlaku, shvatim da smo samo stanicu udaljeni od Times Squarea. Neki putnici izražavaju mi sućut i izlaze iz vlaka dok se drugi ukrcavaju.

»Posljednja stanica na kojoj možete vidjeti jednog i jedinog Valentina Princea!« vikne Orion dok slika.

U posljednjoj točki sve se skida.

Počnem skidati odjeću kao da je to stari život koji treba odbaciti.

Prvo košulju prebacim preko ramena, dok ne prođem pokraj Oriona i dam je njemu.

Potom se hvalim majicom s natpisom *Sretan Posljednji dan!* prije nego što je skinem.

Naposljetku sam samo u trapericama i čizmama.

Dok svi navijaju, a Orion skuplja novac u kapu, pjesma završava i stižemo na Times Square. Većina putnika ustaje i plješće, a ja svima pošaljem veliki poljubac pa podignem majice, zgrabim Oriona za ruku i odvučem ga iz vlaka na peron. Ponovno bacim odjeću dolje pa podignem Oriona, kao što smo učinili na mostu, a nokti mu se zabiju u moja znojna leđa.

Obojica se smijemo tome koliko je ovo iskustvo bilo uzbuđljivo pa Njujorčanima priuštimo i treći nastup, strastveni poljubac koji dokazuje da Orion i ja nismo stranci.

Nitko od njih ne zna da sam zamalo umro na Times Squareu, niti kakav je sjajan osjećaj sada biti ovdje.

Ne samo da sam živ nego i živim.

»Bio si nevjerojatan«, kaže Orion. »Trebao bi, ono, biti maneken.«

»Baš tražim novog agenta. Ali moram te pitati: vjeruješ li u Agenciju Death-Cast?«

»Prokletstvo, naravno da ne.«

»Fantastično. Posao je tvoj.« Košuljom obrišem znoj s prsa pa se odjenem. »Ostvario si mi san, Orione. Hvala ti na svemu.«

»Oprosti što si morao gledati ekstra usrani plesni nastup.«

»To je bio najbolji dio.«

»Onda imaš loš ukus. Stvarno ne mogu vjerovati da sam to učinio.«

»Bilo je baš slatko, ali samo zapamti, ako te toliko sram, to umire sa mnom.«

»I nastavlja živjeti sa svakim drugim Njujorčaninom koji je to vidio!«

»Pa, sljedeći put dvaput razmisli. Još bolje, nemoj dvaput razmisliti. Nije li život slobodniji kada se samo prepustiš?«

Orion ne razmisli dvaput o tome da me poljubi. »Tako?«

»Baš tako.«

Primim ga za ruku dok se penjemo uza stube pa iskoračim na Times Square kao da mi je prvi put. Drukčije je nego sinoć. Sunce je visoko, a veliki zaslone prikazuju uobičajene reklame, a ne pješčane satove Agencije Death-Cast. Turisti ulaze u trgovine i izlaze iz njih. Gomila opkoljuje dva *breakdancera*, koji izgledaju poput uličnih balerina dok se u bijelim potkošuljama i trenirkama vrte na izravnom kartonu. Auti mile preko Times Squarea toliko sporo, kao da voze kroz pijesak. Prodavač hot dogova cjenka se s nekim i siguran sam da bi mene mogao prijeći tako da jedan platim pedeset dolara, toliko sam gladan. Španjolska glazba trešti iz *boom boxa* iza mene.

Na Times Squareu odvija se toliko života.

Iako je sinoć ovdje ubijen muškarac.

Iako mi je rečeno da ću umrijeti.

Ali ono što je Agencija Death-Cast stvarno željela jest da živim život. Sada sam ga već podosta živio.

Nadam se da će ga biti još.

SCARLETT PRINCE

11:15 (lokalno vrijeme u Arizoni)

Scarlett je potrebno da ovaj zrakoplov uzleti.

Dovoljno je loše što ponovno proživljava traumu prvog leta, ali sve to može ostaviti iza sebe dokle god je u pokretu, dokle god se kreće naprijed. Njezino vrijeme s Valentinom već je toliko ograničeno i ne misli pritom samo na to kako je njegov Posljednji dan napola prošao. Scarlett i Valentino trebali su se međusobno pratiti kroz dugačke, ispunjene živote, a to im je oduzeto. Scarlett ni ne zna što će raditi s Valentinom kada stigne, što se uopće i treba obaviti osim zajedničkog provođenja vremena, ali jednostavno žali što već nije u New Yorku, pa da zajedno o tome mozgaju.

Scarlett ne može vjerovati kakav je ovo dan.

Zašto je zrakoplov još uvijek prizemljen?

Što se ovaj put događa?

Nisu li piloti provjereni? Ili nisu registrirani na Agenciju Death-Cast?

Sprema se pridružiti zboru putnika koji gnjavi stjuarde da im daju odgovore, a tada se jedan pilot svima obrati.

»Pozor, putnici. Imam novosti.«

Duboko u srcu, kao da zove Agencija Death-Cast, Scarlett zna - jednostavno zna.

ORION

14:37

Valentino i ja postajemo nerazdvojni, kao da smo utjelovljena verzija naših imena urezanih na Brooklynski most - ValentinOrion, sve jedna riječ, a *O* je veće jer nam obojici pripada. Ako mu ne držim ruku jer fotografira Times Square, onda mu dodirujem rame ili mi je prst provučen kroz njegovu omčicu za remen. Kao da ću, ako izgubimo dodir jedan s drugim, otplutati. Ili, prije da će on otplutati, pretpostavljam.

Držimo se za ruke dok hodamo preko Times Squarea, natrag prema prostoru gdje su ljudi pričali svoje priče o registraciji na Agenciju Death-Cast. Gdje sam upoznao Valentina. Pozornica na kojoj nikada nisam imao priliku stajati nestala je, ali crvene staklene klupe ostale su kao nova stalna postava i na njima sjedi gomila ljudi.

»U redu, znači, bio sam prilično potišten što nisam mogao podijeliti svoju priču, ali onda si prošao pored mene i ja sam... Od početka si mi se sviđao.«

»Toliko brzo?« pita Valentino.

»Toliko brzo. Jesi li mislio da sam totalni čudak kad sam ti prišao i pozdravio te?«

»Ne, i ti si meni bio sladak. I zapravo sam prvo ja tebe primijetio.«

»Čekaj. Što?«

»Samo sam hodao Squareom...«

»Nitko ga tako ne zove!«

»Pa, pokreni trend u moju čast.«

»Bit će mi grozno, ali dobro. Nastavi. Reci mi kako si hodajući Squareom mislio da sam prejebeno sladak.«

»Hodam sam Squareom, a potom mi prezentacija o Agenciji Death-Cast zapne za oko...«

»A potom i ja!«

»Želiš li ti ispričati priču o tome kako sam mislio da si sladak ili želiš da je ja ispričam?«

»Stvarno pripovjedača pitaš želi li ispričati...«

»Uglavnom, vidio sam te...«

»Ali nisi me pozdravio!«

»Vjerojatno jer sam znao da neću moći doći do riječi!«

Pravim se da zakopčavam usne pa Valentinu predam zamišljeni ključ. On ga stisne u svojoj šaci.

»Koliko imam sreće, vjerojatno ću ga izgubiti kap i mobitel.« Valentino pogleda preko ramena, kao da ima šanse pronaći svoj iPhone koji ga samo čeka na tlu. »Nisam te pozdravio jer nisam znao da je to nešto što ljudi zapravo rade. Ali stvarno mi je drago što si ti učinio ono za što ja nisam imao srca.«

Želim mu ščepati ključ iz ruke kako bih ga mogao pitati je li igra riječi bila namjerna ili ga gnjaviti kako definitivno ne želi moje pokvareno srce, ali Valentino mi usne otključa vlastitima.

»Samo da znaš, stvarno nikada ne prilazim slatkim dečkima. Baš sam pokušavao živjeti punim plućima.«

»Hvala Bogu što si - stvarno sam zahvalan što si napravio taj prvi korak, Orione.«

»Hvala ti što me nisi istraumatizirao nekom ogromnom odbijenicom, Valentino.«

Ne skreće pogled s mene, kao da sam najzanimljiviji dio ovog grada.

Zgrabim kameru iz džepa majice s kapuljačom i uperim je u donji kut klupe. »Idi sjesti. Želim te uslikati na mjestu gdje sam te upoznao.«

»Neću se tamo sam slikati. U tome smo zajedno.«

Valentino i ja sjednemo na klupu, a ja ispružim ruku u nadi da ću uslikati dobru fotografiju. Spremam se uslikati je bez obzira na to koliko bila usrana, a tada me netko potapša po ramenu. Neki stariji Latinoamerikanac sjedi pored dječaka kovrčave kose i s naočalama; pretpostavljam da su otac i sin, ali svakako obitelj.

»Trebate li pomoć?« pita muškarac.

»O, ovaj, može. Ne smeta vam?«

»Nimalo.«

Maknemo se u stranu kako bi muškarac i klinac mogli lakše sići.

Dječak izgleda pomalo kao da je na iglama, kao da će se sakriti iza muškarca. Pretpostavljam da ima devet ili deset godina.

»U redu je, Mateo«, kaže muškarac.

Dam mu kameru iako se osjećam loše što plašim tog klinca, Matea, koji se stalno ogledava oko sebe. Dobijem neki tragični osjećaj da je možda Mateov Posljednji dan i da je prestravljen što će umrijeti, ali da je stvarno želio na Times Squareu promatrati ljude prije nego što se to i dogodi. Valentino me prene iz razmišljanja kada okrene moj pogled prema svojem pa ih prikujemo jedan uz drugi. Muškarac nam odbrojava od tri i, umjesto da se nasmiješi kameri, Valentino se nagne i poljubi me. To što ću imati ovaj trenutak ovjekovječen znači mi sve i,

kada se razdvojimo, Valentino se smiješi sklopljenih očiju, kao da si urezuje ovaj trenutak u sjećanje, kao da neće imati priliku sa mnom pregledati slike.

»Prekrasno«, kaže muškarac i vrati mi kameru. »Ovo će biti sjajna razglednica koju možete poslati obitelji.«

»Ne, ne i mojoj obitelji«, tužno kaže Valentino.

»Žao mi je što to čujem«, kaže muškarac. »Sretan sam što živiš život kako treba.«

»Hvala vam, gospodine.« Valentino se rukuje s muškarcem, a ja učinim isto. Okrenem se Mateu. »Oprosti ako smo te ranije prestrašili. Primirje?«

Ispružim ruku na pozdrav šakom, ali Mateo se krene rukovati. Potom, kada otvorim dlan, on svoj stisne u šaku. Rumeni se i čini se uznemiren - ne bijesan, kao onaj mali Rufus u zalagaonici - nego razočaran sobom, kao da ništa ne može učiniti kako treba. Sve je to sranje legitimno; ja sam definitivno proživio mnogo bijesa i srama dok sam pokušavao shvatiti kako živjeti bez roditelja. Kad bih duboko zaglibio, nikada nije bilo nikakvih čarobnih riječi zbog kojih bih se osjećao bolje, a ovog dječaka ne poznajem dovoljno čak ni da pokušam na njega baciti neke čini. Samo ostanem iskren.

»Hej, u redu si«, kažem Mateu.

Mateo ne izgleda kao da vjeruje u to.

»Hajde, sine. Idemo prema parku«, kaže muškarac osjećajući da je vjerojatno najbolje za Matea da se povuče iz situacije. »Uživajte u ostatku dana.«

»To je cilj«, kaže Valentino uz osmijeh koji samo ja razumijem. Gledamo njih dvojicu kako se udaljavaju, a muškarac privija Matea uza se. »Lijepo je vidjeti da otac toliko mari za sina.«

»Podsjeća me na tatu«, kažem. Toliko sam naviknut na to da o roditeljima govorim s velikom nježnošću da zaboravim filtrirati riječi radi Valentina, koji nije imao toliko sreće. »Oprosti.«

»Nemoj se ispričavati za djetinjstvo puno ljubavi. Znam da je izvrnuto, ali iskreno, i ja bih rekao da je moje bilo takvo. Sjećam se kakav je stvarno bio osjećaj kad su me roditelji voljeli. Gomila darova pod božićnim drvцем, velike rođendanske proslave, briga o meni kada sam bio bolestan. Imali smo filmske večeri u kojima bismo Scarlett i ja mogli odabrati što ćemo gledati. Ako se Scarlett i ja nismo mogli dogovoriti oko jednog filma, tata bi ostao budan radi dvostrukog prikazivanja.« Oгледа se po Times Squareu. »Mislim da bi nas, da smo odrasli u New Yorku, roditelji svugdje vodili. Na Kip slobode, do božićnog drvca u Rockefeller Centru, Radio Cityja, Empire State Buildinga. Ovdje, naravno.«

Puno toga u onome što je Valentino rekao žalosti me, čak sam i bijesan. Roditelj te ne bi trebao voljeti samo u djetinjstvu, ali drago mi je što mu život nije bio potpuno kao iz pakla. Da je imao roditelje ili skrbnike poput mojih, život mu je mogao biti toliko bolji. Da je odrastao u New Yorku, možda bismo se upoznali

ranije. Boli pomisao na to koliko bi njegov Posljednji dan bio lakši i teži da sam ga poznao godinama.

Ne mogu se sada početi slamati, moram ostati snažan.

»Što još želiš raditi dok smo ovdje? Pronaći nekog umjetnika koji će nacrtati našu karikaturu? Ne, to ti je gubitak vremena.«

»Sjediti pored tebe nije mi gubitak vremena«, kaže.

»Ako ti tako kažeš...« Zgrabim lovnu kožu koju sam spremio u džep nakon njegovog hoda po pisti u vlaku i prebrojim. »Šezdeset dolara.«

»Tako loše? Mislilo sam da sam bio bolji.«

»Zezaš me, zar ne? Šezdeset dolara je sjajno. Nisam iznenađen, pogledaj se.«

»Hoćemo li vidjeti kako ću izgledati nakon što umjetnik završi sa mnom?«

»Da, prokletstvo.«

Poljubim ga zadržavajući se na našem mjestu samo još malo duže.

Potom mi mobitel zazvoni.

Na pola sekunde poživčanim, a potom se sjetim da to nije zvuk poziva Agencije Death-Cast te da smo izvan vremenskog okvira u kojem nas mogu zvati.

Ispustim, dubok uzdah, kao da nas netko prekida, »što misliš tko je?« kažem i posegnem za mobitelom. »Dalma? Scarlett? Novi kandidat?«

»Nadam se da nije Scarlett«, kaže Valentino.

Istina, jer sada bi već trebala biti u zrakoplovu.

»Dalma je«, kažem. Javim se. »Hej, što ima?«

»Hvala Bogu što si dobro«, kaže Dalma.

Istog sam trena odbačen u ono mentalno stanje jedanaestog rujna, svačije olakšanje kad god su saznali da je netko živ. »Zašto ne bih bio? Što se događa?«

»O-Bro, zar nisi vidio vijesti?«

»Ne, nisam. Bili smo...« Začepim, a srce mi poludi. Valentino mi vidi paniku u očima. »Dalma, samo mi reci što se događa. Jebeno paničarim.«

»Agencija Death-Cast je objavila vijest. Neki Sljedeći su se provukli kroz pukotine i problem neće biti riješen do sutra. Mislim da je i to još uvijek pod velikim upitnikom.«

Zamalo ispustim mobitel.

Tresem se.

Oči mi suze.

»što se događa?« pita Valentino. »Jesu li svi dobro?« U tome je jebena stvar: trebao bih znati odgovor.

Trebao bih znati jesu li svi dobro jer je Agencija Death-Cast trebala riješiti taj misterij pa da dane živimo mimo ako uskoro ne umiremo. Ali sada sam ponovno

tamo gdje sam bio jučer i svaki prokleti dan prije toga. To što mi srce divlja zapravo bi mogao biti početak udara koji će me ubiti.

Je li današnji dan bio i moj Posljednji?

VALENTINO

14:51

Orion izgleda kao da je vidio duha ili, realnije, kao da ga je nazvala Agencija Death-Cast.

Pretpostavljam da u oba slučaja vidiš život koji je završio.

Ali to nema smisla. Nije neki vidovnjak koji komunicira s duhovima, a Dalma nije glasnica Agencije Death-Cast. Bojim se da je preminuo netko koga voli, možda iz Dalmine obitelji, ali to nema smisla jer sam bio pod dojmom da su svi u njihovoj kući registrirani na Agenciju Death-Cast. Da im je Posljednji dan, glasnik bi ih bio nazvao. Može li biti da je nešto u vezi s liječnicom Emeterio? Možda je provela daljnja testiranja i Orion i ja se više ne podudaramo? Ili ne može nikoga pridobiti da pravovremeno potpiše pristanak na transplantaciju? Postoje stotine pitanja, a jedina osoba koja mi može dati odgovor izgubljena je u mislima.

»Orione...«

Sleđen je, zuri u veliki zaslon kao da se ponovno prikazuju pješčani satovi. Orionu niz lice cure suze. »Što je sa Sljedećima koje su već nazvali?«

Ovo je o Agenciji Death-Cast.

Moglo bi biti o meni.

Orion počne jecati. Je li to dobro? Je li to olakšanje? Hoćemo li imati više vremena?

Hoću li preživjeti?

»Nazvat ću te - ne znam, Dalma, daj da te nazovem kasnije...«

Poklopi.

Vidim mu u očima da mi ne želi osobno mi prenijeti vijest koja će mi promijeniti smrt.

»Što se događa?«

»Agencija Death-Cast je sjebala«, kaže Orion tresući se. »Neki Sljedeći su umrli danas, a da nisu znali da im je Posljednji dan i... postoji šansa da... još uvijek postoji šansa da će ih još umrijeti prije ponoći. Joaquin Rosa pokušava popraviti što god je pošlo po zlu, ali ne može ništa obećati - iako je to cijeli jebeni posao njegove tvrtke!«

To znači da bi Orion danas mogao umrijeti.

I Scarlett isto. Kada je pilot prije polijetanja dobio svoj poziv o Posljednjem danu, preživjela je vlastiti dodir sa smrću. Što ako su svi u tom zrakoplovu također danas osuđeni na smrt?

Ako je Agencija Death-Cast danas napravila pogreške, što to znači za mene? Orion kao da mi čita misli.

»Žao mi je«, kaže, kao da zna da mi ubija nadu.

»Nemoj da ti bude.« Velik dio današnjeg dana proveo sam prihvaćajući da će završiti. Orion je, međutim, vjerovao u točnost programa te se sada vratio u nepoznato. »Što mogu učiniti za tebe?«

»Ne znam, ja... tako sam umoran.«

»Želiš li otići do mene i odmarati?«

»Nisam tako umoran. Mislim, jesam, ali sam... umoran sam od ovakvog života. Mislio sam da će sve biti drukčije, a ovo su sve loše vijesti. Ono, kako Agencija Death-Cast uopće može biti sigurna da ćeš danas umrijeti kada ne zna hoću li ja preživjeti? Zar nam ne bi mogli nabaciti nešto nade?«

»Ne znamo što se događa u tim uredima. Možda nisu sigurni, ali ne žele izazvati još histerije.«

»Ako im je proizvod u kvaru, morali bi nam reći to sranje!« vikne Orion i preplaši ljude oko nas. »Ne pokušavam te sprovesti u smrt ako ti nije suđeno da umreš!«

»Hajdemo negdje drugdje pričati o tome.«

»Ne! Ovo nam je prvi spoj i moramo ga proživjeti dok možemo!«

Ustanem i odvučem ga. Ne opire se, što je uznemirujuće. Ako Orion gubi taj plamen znači da mu se duh slama na dan kada je otkrivao tko može biti u životu u kojemu se ne boji smrti. Frustriran sam i razočaran što je Agencija Death-Cast uništila to povjerenje. Neće me biti tu kako bih gledao kako tvrtka propada, ali zaslužuje to.

Mobitel mu ponovno zazvoni.

»Rekao sam da ću je kasnije nazvati...«, kaže Orion i posegne za mobitelom. »Scarlett je.«

»Smeta li ti?«

Orion odmahne glavom. Pretpostavio sam da mu neće smetati, ali nisam mu htio okrenuti leđa.

Javim se na poziv. »Hej, Scar.«

Scarlett plače još više nego Orion. »Avioprijevoznik je sve zrakoplove zadržao na tlu.« Nastavi s objašnjenjem svega što već znam o vijestima Agencije Death-Cast, bez novih uvida. »Ne mogu riskirati, pogotovo nakon onoga što se dogodilo na mojem posljednjem letu. Pokušala sam objasniti svoju situaciju, ali nitko ništa ne može učiniti.«

Ovako završava.

Umrijet ću, a da neću posljednji put vidjeti sestru.

»Ne znam što da radim, Val!«

»Udahni, dobro?«

»Pokušat ću s drugim prijevoznikom ili vidjeti mogu li iskoristiti našu uštedevinu i novac za stanarinu za privatni zrakoplov. Privatni zrakoplovi svejedno voze, ne?«

Ne razumijem kako funkcionira zračni promet, ali znam da se moram pobrinuti za sestru kada ovako hiperventilira. »Scar, moraš udahnuti.«

Ona pokušava duboko disati, ali previše se uzbudi. »Možda ni nećeš umrijeti, jer je Agencija Death-Cast dokazala da ne zna što se događa.«

Znači, Agencija Death-Cast očito ne drži Posljednje dane pod onolikim nadzorom kakav bismo svi htjeli. Ali danas smo vidjeli kako im se brojna druga predviđanja ostvaruju. Ne mogu očekivati da ću biti iznimka.

Mogu pristati na sestrinu igru, čak i nakratko. »Možda preživim.«

»Onda te mogu vidjeti sutra, kada bude sigurno letjeti.«

»A ja te mogu odvesti na ovu jednu tajnu stanicu podzemne željeznice.«

»Postoji tajna stanica?«

»Orion mi ju je danas pokazao. Nevjerojatna je.«

»što se još može vidjeti?«

»Brooklynski most ima nevjerojatne poglede i neke ljubavne lokote.«

»Ljubavne lokote?«

»Fora su. Objasnit ću ti kada se budemo vidjeli.«

»Jedva čekam. Što još?«

»Moraš vidjeti Times Square. Tu se sve događa.«

Jedan poziv promijenio mi je život. Drugi mijenja Orionov.

»Naravno da idemo na Times Square.«

»Orion nam može dati smjernice za ostatak grada.«

»Veselim se što ću ga upoznati.«

»Oduševit će te. Najbolji je.« Privijem Orionu uza se. Znao sam da ću mu moći pomoći živjeti nakon što me ne bude, ali sada kada znam da nije onoliko siguran koliko smo prethodno mislili, odlučan sam u tome da ga zaštitim. To započinje time da ga maknemo s ovih ulica, gdje nisam pripremljen na to da ga spašavam u slučaju da dobije srčani udar. »Scar, idem natrag u naš stan. Nazvat ću te otamo.«

Scarlettin se glas slomi. »M-molim te, nazovi me čim budeš kod kuće.«

»Hoću. Volim te.«

»I ja tebe jednako volim.«

Prekinem i spremim mobitel u džep.

»Ne dolazi, zar ne?« pita Orion.

»Ne.« Bolno je to naglas priznati. »Stvarno se činilo kao da smo kraljevi svijeta, zar ne?«

Kimne. Kao da je toliko bez riječi da neće čak ni psovati o tome koliko je ovo nepošteno.

»Mislim da se trebamo skloniti odavde. Želiš otići natrag kod mene?« Znam da ćemo u sićušnoj garsonijeri biti na sigurnom.

»Nemoj me mrziti, ali možemo li otići do mene? Jednostavno... ako će se nešto dogoditi, želim znati da sam imao priliku oprostiti se od Dalme i obitelji... Ako ne želiš ići, razumijem to, ali volio bih da dođeš. Ne moramo ni ostati dugo, samo...«

Kratko poljubim Oriona kako bi mogao zastati i disati. »Bilo bi stvarno lijepo sada biti s nekom obitelji. Pogotovo jer ne mogu biti sa Scarlett.«

»Jesi siguran? Ne želim ti trljati sol na ranu i sve to.«

»Odvedi me kući, Orione.«

GLORIA DARIO

14:54

Gloria se nalazi u parku Althea, sa svojom obitelji.

Ne, nalazi se u parku Althea sa svojim sinom i najboljim prijateljem.

To je bitna razlika.

Bez obzira na to koliko Rolando voli Pazita, nije mu otac.

I bez obzira na to koliko je Rolando nekoć volio Gloriju, nije joj muž. Čak i ako žali što se nije za njega udala. Ali mora živjeti s izborom koji je donijela prije dvadeset godina, kada je odbila njegovo srce.

»Idi se igrati«, kaže Gloria sinu.

Pazito otrči prema penjalicama u parku kao da su sva djeca koja se vrte po šipkama njegovi prijatelji, a ne potpuni stranci. Ne boji se ničega, a to je nešto što Gloria oduvijek obožava u vezi njega i što mu, vidi to, pomaže pri audicijama. Pazito se nikada ne smrzne; uvijek je u pokretu. Pa, to nije posve točno. Strah sledi Pazita kada Frankie na Gloriju podigne glas i ruke. Ali ne želi sada udahnuti život tim mislima. Dan joj je tako krasan.

Gloria sjedne na plavu klupu, nedaleko od mjesta na kojem je ovdje bila na roštilju povodom Dana nezavisnosti.

Pogleda preko poteza trave kao da pred sobom vidi kako se sjećanje odigrava, poput duhova koji su zapeli u prošlosti: Glorijine dvije sestre kako se na vrtnim stolicama opuštaju sa *sangrijom*; Pazita kako se lopta sa starijim rođacima; Frankieja kako se bavi roštiljem, ali samo zato što je zamišljeno da Rolando bude na kuhinjskoj dužnosti, a Frankie ga je baš morao nadmašiti; samu Gloriju kako sjedi na deki za piknik i privija koljena uz prsa, sanjari o tome kako bi to okupljanje bilo slobodnije samo da je ovdje jedna osoba manje.

Vrati se u sadašnjost, stvarnost u kojoj Frankie uistinu nije ovdje u parku.

U kojoj je Gloria sama s Rolandom.

»Žao mi je što čujem za Agenciju Death-Cast«, kaže Gloria.

»Nemoj da ti bude. Stvarno sam ponosan na sebe što sam dao otkaz.«

»Na koji način?«

»Umjesto da čekam dan kada će me operater nazvati da mi kaže da umirem, već razumijem koliko je važno živjeti dok mogu.«

Gloriji se jako sviđa taj uvid.

Život ne bi trebao završiti prije nego što netko počne živjeti.

»To je stvarno vrijedno divljenja«, kaže dok gleda sina kako se neustrašivo vere po penjalici, gleda sina kako živi kao da će živjeti zauvijek.

»Ne misliš li da bi i ti trebala isto učiniti?« pita Rolando.

»Što učiniti?« pita Gloria.

»Živjeti dok možeš.«

»Živim«, kaže Gloria.

»Bez uvrede, Glo, ali mislim da ne živiš.«

Tim se nadimkom nije poslužio cijelu vječnost i Glorijino srce poskoči. »Kako to misliš, ne živim?«

»Reci mi kako ti život izgleda - ne uključujući ono što radiš za Pazita.«

Sve što Gloria može smisliti, a da ne uključuje njezinog sina, doima se malim, čak i ako joj donosi radost. Stvari kao što je pravljenje *madurosa* s češnjakom po majčinom receptu i gledanje serija o suđenjima i namakanje u kadi, dok je u kupaonici samo upaljena svijeća.

»Odgoj djeteta trebao bi se računati«, kaže Gloria. »Usređuje me.«

»Da, ali...« Rolando pomakne koljeno prema njezinome. »Što ćeš raditi kada Paz odraste? Kako ćeš provoditi dane?«

Nažalost, Gloria nije planirala život bez sina. Ne kaže ništa jer nema što reći, a ne želi lagati. U ovom je životu dovoljno lagala, uvijek se pretvarajući da je sve lijepo i krasno.

»Tvoj je sin važan,« kaže Rolando i nježno dodaje, »ali i ti si.«

Ovo nije prvi put da Rolando od Glorije traži da misli na sebe, ali je prvi put da to čini dok su mu smeđe oči pune suza. Gotovo kao da zna nešto što ona ne zna, kao da je Agencija Death-Cast rekla Rolandu da će Gloria ubrzo umrijeti pa mu je dana prilika da vijest prenese uživo, umjesto da je nazove stranac. Ne može biti sigurna, ali ono što Gloria zna jest da joj Frankie nikada nije rekao da je važna. Ponovno, ne može biti sigurna, ali Gloria bi se u bilo što kladila da njezin suprug nikada nije cijenio njezin život; možda samo radi održavanja kuće čistom i podnošenja težeg tereta u odgoju njihovog sina.

Gloria je važna.

Gloria je bitna.

Gloria zaslužuje bolji život.

Osjećajući to u srcu, Gloria duboko diše, kao kada nakon dugačkog dana u kojem je cijelo vrijeme bila na nogama upuže pod deke na krevetu. Ali više se ne želi buditi u istom životu. »Prekasno je za promjenu«, kaže.

»Naravno da nije, Glo.« Rolandova se ruka trzne na klupi, ali njegovi prsti ne pronađu put do njezinih. »Pomisli na to kolikim je ljudima danas život

promijenjen zbog Agencije Death-Cast. Bit će prekasno samo ako budeš do zadnje minute čekala da počneš ispočetka.«

Te bi riječi trebale zvučati kao upozorenje, no umjesto toga Gloria ih vidi kao blagoslov.

»Počinješ li ti ispočetka time što si napustio posao?« pita Gloria.

Rolando joj zuri u oči. »Više je od toga. Napuštam život koji me ne čini sretnim.«

Gloria žali što ne može učiniti isto, »što te ne čini sretnim?«

»Ti«, kaže Rolando.

Kao da joj je jednom riječi iščupao srce.

U cijelom ovom popodnevu zapravo se radilo o tome da je odgurne od sebe. Možda je previše frustriran Glorijom i ne može podnijeti da je gleda kako nastavlja po istome.

Prije nego što se Gloria stigne ispričati za to što je brodom kormilarila kako je mislila da valja, Rolando se ispriča.

»Oprosti - nisi ti razlog zbog kojeg sam nesretan. Barem ne na način na koji misliš«, kaže Rolando, usplahiren. »Jutro sam proveo na doručku sa Sljedećim. Taj je starac bio moj prvi sinoćnji poziv.«

Glorijino rasparano srce ponovno se šiva u jedno.

Znači, Rolando nije bio na spoju. Bio je s muškarcem koji danas umire - koji je možda već mrtav.

»Zašto si se sastao s njim?«

Rolando ispriča Gloriji o dugačkom telefonskom pozivu s muškarcem imena Clint i o tome kako se zatekao da s njime doručkuje na njegov Posljednji dan. »Ne želim da čekaš na svoj život, Gloria. I, što je još važnije, ne želim da čekaš na smrt. Možda me se ne tiče, ali ne želim se kajati što nisam ništa rekao ako... ako Frankie izgubi kontrolu.«

Kao da je najgori dio njezina života bljesnuo pored nje, Gloria se strese.

»Žao mi je što to spominjem«, kaže Rolando. »Ali ne toliko žao koliko bi mi bilo da te izgubim.«

»Cijenim tvoju brigu. Samo je kompliciranije nego što misliš.«

»Mislím da je suprotno. Jednostavnije je nego što ti misliš. Ne bi trebala biti s nekime tko bi mogao biti uzrok tvoje smrti. Ne kada imaš toliko razloga za život.«

Gloria se okrene Pazitu, ali shvaća da bi umjesto toga trebala izvući zrcalo.

Podsjeti se da je važna, da je bitna, da zaslužuje bolji život.

»Bojim se«, Gloria naposljetku prizna.

»Razumijem. Frankie je zastrašujući.«

»Ne, više je od toga... Bojim se krenuti ispočetka.«

Gloria gleda na park, nađe sina i vidi kako se spušta niz tobogan. Jedan je od brojne djece koja će odrasti i očekivati da u životu sve ide glatko. Ali Glorijino putovanje bilo je uzbudljivo, a sigurna je da će na horizontu biti mir ako supruga izbaciti preko ograde. Ali nije toliko jednostavno. Frankie će je sputati poput sidra, držati mir izvan dohvata.

»Zastrašujuće je krenuti ispočetka«, kaže Rolando. »Ali to je jedini put naprijed.«

»To je jedini put naprijed«, Gloria ponovi sa suzama u očima.

»Za mene, krenuti ispočetka znači da neću čekati Posljednji dan da ti priznam kako sam još uvijek zaljubljen u tebe, Gloria. Uvijek sam bio, uvijek ću biti.«

Gloria naglo udahne, kao da je upravo dobila najbolji poljubac u životu. Ali Rolando je nije dotaknuo. Barem ne fizički. I dalje sjede razdvojeni, zure jedno u drugo, u pozadini se čuju zvukovi djece koja žive, a Glorijino srce lupa joj u ušima. Rolando je stvarno voli - uvijek ju je volio, uvijek će je voljeti. Gloria vjeruje tim riječima silinom koju nikada nije osjećala oko Frankiejevih zavjeta. Muškarac za kojeg se trebala udati bio je onaj koji je na vjenčanju stajao iza njezinog supruga.

»Ne očekujem da se radi mene rastaneš od muža«, kaže Rolando. »Ali nadam se da ćeš se razvesti od njega radi sebe.«

Prije nego što Gloria bude mogla odlučiti hoće li krenuti ispočetka u životu s Rolandom, mora odabrati prekid života s Frankiejem.

Izbaciti staro, unijeti novo.

Gloria se mora rastati od Frankieja - radi sebe, radi svojeg sina koji će uvijek biti u srcu svake odluke koju donese, bez obzira na to što bilo tko bude rekao. No, za razliku od prije, sada razmišlja o tome kako želi da joj život izgleda nakon što Pazito odraste i iseli se kako bi živio vlastiti život. Ne želi dijeliti kauč, ni krevet, pa ni radijus od sto metara sa suprugom, s muškarcem za kojeg se nikada nije trebala udati.

S muškarcem kojeg je Gloria trebala odavno ostaviti.

Odavno, kada ju je prvi put napao.

Prvi put kada je podignuo ruku na nju.

I nakon svakog sljedećeg puta.

Gloria ne može poništiti prošlost, ali može iskovati novu budućnost.

A sve je dobro što se dobro svrši.

RUFUS EMETERIO

15:00

Agencija Death-Cast nije nazvala Rufusa Emeterija jer on ne umire danas. Zapravo, Rufus uživa kao nikada u životu dok se novim čeličnosivim biciklom vozi po parku Althea. Naučio je voziti prije nekoliko godina, prije svoje starije sestre Olivije, koja nije nimalo zainteresirana naučiti tu vještinu, ali to je sve dobro jer Rufus ima i više nego dovoljno strasti za njih oboje. Tijekom kratkog vremena kada je imao pomoćne kotačiće, otac ga je zamolio da ide polako, ali Rufus je sve brzo pohvatao i bio spreman ići, ići, ići. Dobio je na brzini na parkiralištu drogerije i skoro izbio biciklom na užurbanu ulicu, gdje ga je auto lako mogao ubiti da nije stisnuo kočnice. To je bio prvi put da mu je tata održao veliku lekciju, a zasigurno nije bio ni posljednji, ali gle kamo su ih te lekcije i ukori doveli: Rufus vozi bicikl za koji vjeruje da je predodređen da ga ponese u mnogo pustolovina, a otac mu je povjerio navigaciju vlastitim putovanjem.

Iskreno, Rufus se i ne ljuti što ga je tata zaskočio tim razgovorčićem. (A definitivno nije bio ljut kad ga je na kraju iznenadio biciklom iz snova!) Stvar je u tome što Rufus voli tatu, ali u zadnje vrijeme ukrštaju mačeve, umjesto da zakopaju ratnu sjekiru i otvoreno razgovaraju. Otac mu je govorio o svojoj prošlosti *i*, iako Rufus nije bio raspoložen za lekciju iz povijesti, pogotovo ne tijekom ljetnih praznika, zapravo je ispala prilično kul. Naučila je Rufusa da je u redu osjećati ono što osjećaš, čak i ljutnju, kao što je njegov otac često osjećao prema roditeljima dok je odrastao. Ali Rufus ne smije dopustiti da ljutnja bude jedino što osjeća.

Rufus je puno o tome razmišljao dok je s tatom i sestrom vlakom putovao do parka Althea.

Prije nekog vremena Rufus i Olivia izmislili su igru koja se zove *Putnik*, a u njoj pričaš priče o ljudima koje vidiš oko sebe iako to uglavnom bude u javnom prijevozu. Danas je u vlaku bio neki starac koji je u vrećicu nekog plesača salse ubacio puno love, a Rufus je zamislio da je on Sljedeći koji se pobrinuo da njegov novac ode na pravo mjesto prije nego što umre, dok je Olivia bila usredotočena na neku ženu za koju je vjerovala da špijunira za Agenciju Death-Cast kako bi se uvjerila da ljudi umiru po predviđenome, da si zašтите ugled.

Ali, da netko drugi igra *Putnika* i primijeti Rufusa, što bi vidio? Vjerojatno dječaka koji uvijek proturječi i uvijek pokušava pobijediti u svađi. Čak i protiv

onih koji se ne žele s njime svađati. U stvarnosti je Rufus kul klinac koji voli svoju obitelj i radije bi svijetu pokazao tu svoju stranu.

Nije bio na početku dana, ali u ovom je trenutku Rufus sretan.

Sve je dobro s tatom.

I sestra se s njime druži.

A njegova je mama upravo stigla jer ih je željela sve vidjeti prije nego što se vrati na posao.

Rufus je u iskušenju da se propne na stražnji kotač, iako mu nikada nije pošlo za rukom to izvesti, ali ne želi stresirati mamu slomljenim kostima kada se na poslu u bolnici specijalizira za doslovno slomljena srca.

»Dobra pila«, kaže mama i da Rufusu pet. »Što si napravio da si to zaslužio?« pita iako tražeći objašnjenje više gleda u njegovog tatu.

»Proturječio je«, kaže Olivia.

»To je tehnički točno«, kaže tata. »Ali, Rufus je proturječio s poštovanjem, a ja sam učinio isto.«

»Drago mi je to čuti«, kaže mama.

Rufusu se sviđa kada se ona ponosi njime i više će se truditi da se to i događa. »Također sam pomagao u trgovini.«

»Kako izgleda?« pita mama.

»Bolje«, kaže tata u isto vrijeme kada Rufus kaže: »Loše.«

Na trenutak se Rufus pripremi na obranu, kao da će ga pokuditi što je rekao istinu kada je doslovno rekao istinu. Zalagaonica nije u dobrom stanju. Aha, maknuli su staklo s poda i ulazna vrata prekrili daskama, ali, kada su otišli, još je uvijek bio nered. A njegov otac kao da se prisjeća toga dok kima uz mali osmijeh i slaže se: »Prilično je loše.«

Rufus izdahne, u olakšanju što se nije morao svađati.

»Bit će bolje uskoro«, kaže mama i sjedne na klupu u parku.

Rufus ne zna što mama prolazi u bolnici, samo to da je došla kući iscrpljena i htjela pokušati pomoći u trgovini, a svi su je preklinjali da se umjesto toga odmara.

»Jesi dobro, mama?« pita Rufus.

»Dan je dugačak« Ogleda se po parku, gdje se druga djeca igraju i smiju, i čini se kao da je to nešto što je trebala. »Večeras imam operaciju. Jednog Sljedećeg, koji želi srce prepustiti dečku kojeg je tek upoznao. Obojica su toliko mladi i...«

Tata kao da se uhvatio neke misli. »Čekaj. Je li jedan imao kapu sa znakom Yankeesa?«

»Uopće nisam vidjela kapu.«

On pucne prstima prema sebi. »Valentino?«

Leđa joj se isprave. »Kako si to znao?«

»Ujutro smo u trgovini upoznali jednog Sljedećeg. Kupili su od nas kameru.«

»On je Sljedeći?!« pita Rufus. Ne može vjerovati da je upoznao pravog pravcatog Sljedećeg i tek sad za to saznaje.

Mama uzdahne. »No sada na vijestima objavljuju da je Agencija Death-Cast danas napravila neke greške. Samo zato što su u nekim predviđanjima pogodili ne znači da svejedno ne mogu biti u krivu. Ovo bi nam moglo zakomplicirati stvari u vezi operacije, ali samo će vrijeme pokazati. Samo se nadam da se ti dečki provode kao nikada.«

Rufus izgara za tim da još malo vozi bicikl jer mu postaje neugodno od sveg ovog razgovora o smrti. Ali vidi da je tata zapao u nekakav trans. »Što je, tata?«

»Stvari nisu bile - nisu - najbolje s Valentinom i njegovim roditeljima. Pitam se što mu srce govori da učini.« Okrene suzni pogled prema obitelji. »Nitko od nas nije savršen, ali hajde da nikada ne dopustimo da stvari između nas postanu toliko loše da bude moguće da znamo kako umiremo, a svejedno ne želimo imati ništa jedno s drugim. Pozdravi su najviše moguće nemogućnosti jer ili nikada ne želiš izgovoriti, ali bio bi glup ako to ne bi učinio kad si u prilici.«

Rufus pusti da se tatine riječi slegnu u njemu.

Nikada se ne bi želio toliko svađati s obitelji da ih ne bi pokušao vidjeti posljednji put prije nego što umre. Zna da će doći dan kada će biti odrastao muškarac, a njegovi roditelji stari i da će se morati oprostiti. I svejedno će se vjerojatno činiti nemogućim, ali Rufusov je otac u pravu, zapravo će biti moguće. Samo strašno teško. Ali to je problem za daleku, daleku, daleku budućnost.

Dotada će Rufus biti dijete.

Zabavit će se biciklom.

Bit će dobar sin, brat i prijatelj.

Živjet će.

MATEO TORREZ MLAĐI

15:14

Agencija Death-Cast nije nazvala Matea Torreza Mlađeg jer on ne umire danas. Što ne znači da svejedno ne živi u strahu.

Još od ponoći, kada su počeli pozivi Agencije Death-Cast, Mateo je preplašen i drži se blizu oca. Mateo je sinoć čak spavao u tatinom krevetu, odmarajući na lijevoj strani, koja je nekoć pripadala njegovoj majci, koja je umrla pri njegovom porođaju. Možda je to zbog svih onih knjiga fantastike koje je čitao pri odrastanju (posebice serijal o Scorpiusu Hawthorneu, koji vrvi proročanstvima), ali Mateo je oduvijek zamišljao da je predodređen za ranu smrt zbog života koji je završio kada je stvarao njega. Bio je toliko uvjeren da će Agencija Death-Cast sinoć nazvati njegovog oca i podijeliti s njim tragičnu vijest da će Mateo umrijeti, ali telefon nikada nije zazvonio.

Pa za to onda Mateo ne može disati?

S ocem je stigao u park Althea. Ima puno svježeg zraka, ali svejedno se osjeća kao da se smrt sigurno skriva iza svakog ugla. Kao da bi čopor pasa mogao naskočiti na Matea, što se nekim ljudima čini kao dobar provod, ali njegova je alergija toliko jaka da bi ga mogao prekriti osip, a pluća bi mu se mogla stisnuti od anafilaktičkog šoka i mogao bi umrijeti.

Mrzio bi da mora oca ostaviti samog, pogotovo nakon što je ubio ženu koju je ovaj volio najviše na svijetu.

Prvi put kada je otac - Mateo Stariji, prijateljima poznat kao Teo - posjeo Matea kako bi s njim porazgovarao o Agenciji Death-Cast, sve o čemu je Mateo mogao razmišljati jest kako bi dan kada je rođen bio drukčiji da se samo njegov otac mogao pripremiti na majčinu smrt. Koliko Mateo razumije, nije se očekivalo da će mu majka umrijeti pri porodu, a smrt je šokirala njegovog oca, koji se nije imao prilike oprostiti od žene s kojom je zamišljao svoj život dok je prvi put držao njihovog jedinca.

A gle sad Matea.

Dan mu je dar života, a on se previše boji otvoriti ga.

Mateo pokušava biti hrabar, ali puno je teže nego što ljudi misle. Ne slaže se s onima koji vjeruju da je strah izbor. Bilo je mnogo prilika kada bi se volio probiti kroz guštik straha, kada bi izabrao život, ali također je imao dojam da ga strah

nevjerojatno jako steže, kao da su mu pipci omotani oko vrata i zapešća i gležnjeva, vuku ga unatrag. Jedan od brojnih razloga zašto se divi najboljoj prijateljici Lidiji je taj što se nosi kao da je stvorena za ovaj svijet. Zauzima se za sebe kada god joj je zbog nekog neugodno i, iako zna biti izbirljiva, sa svima se može sprijateljiti.

Ponekad Mateo razmišlja zašto bi itko želio biti prijatelj s njim.

Zašto bi ga itko izabrao.

O tom istom razmišlja sada, dok gleda drugu djecu u parku. Većina trči preko penjalica kao da nema rizika da će pasti i ozlijediti se. Tu je i dječak na biciklu koji se čini prevelik za njega, ali možda će narasti tako da mu odgovara. Dok se dječak vozi pored Matea, ovaj zakorači unatrag jer Mateo itekako dobro zna da nije nepobjediv.

»Ne želiš se igrati?« pita Teo.

Mateo želi, ali ne zna kako.

I zna kako, ali ne želi.

Zapravo, želi i zna kako, ali ne zna kako da izađe iz vlastite glave i išta učini. Pa na kraju samo zapne.

Za nekoga koga često hvale za ljubaznost i darežljivost, Mateo stvarno zna biti svoj najveći neprijatelj.

»U redu sam, tata«, laže Mateo.

Ne voli kada se ljudi zbog njega osjećaju loše, pogotovo njegov otac, koji radi toliko naporno da mu priušti dobar život. Ali današnji je dan težak. Koliko on razumije, Agencija Death-Cast stvarno želi da ljudi žive, ali Mateo si ne može pomoći - zbunjen je u vezi toga koliko je život sada slobodna volja, a koliko je predodređen. Bi li ljudi umrli da ih Agencija Death-Cast ne nazove? Žive li ljudi sada nepromišljeno jer im je rečeno da je sutrašnji dan još uvijek na njihovom obzoru? Ili su smrti uklesane u kamen? Od pitanja ga boli mozak, a nedostatak odgovora steže mu srce.

Iako mu je otac podario divan život, Mateo mora naučiti kako stvoriti vlastiti. Ne može znati koliko ijedan od njih ima vremena - ili će Mateo biti u pravu što se tiče toga da je proklet ranom smrću ili će otac preminuti prije njega, kao što bi trebalo biti. Nikada neće zaboraviti prvi put kada je Teu rekao o prokletstvu i koliko se otac rastužio na pomisao da će ga morati pokopati.

Zašto ljudi ne mogu živjeti zauvijek?

»Pričaj sa mnom«, nježno kaže Teo, kao da poziva Matea k sebi. Neće biti uzrujan ako ga ovaj odbije, ali želi da mu sin zna kako je ovdje i da bi volio njegovo društvo.

Mateo s divljenjem gleda sve u parku. Sve što čine jest da bivaju ono što jesu, a to je svejedno najčarobnija stvar na svijetu. Zašto Mateo ne može baciti te iste čini?

»Samo gledam u sve i ne znam kako da budem poput njih.«

»Obožavam to što si ti ti«, kaže otac. »Ti si posebno dijete, Mateo.«

»Moraš to reći. Tata si mi.«

»Vjerovanje je manje o onome što kažeš, a više o onome što osjećaš. Od dana kad si rođen toliko te snažno volim i želim zaštititi. Nadam se da ću te sada zaštititi time što obećavam da ne postoji nitko drugi poput tebe. Imam sreće što ne samo da te poznajem već te mogu zvati svojim sinom. Ne moraš biti nitko drugi nego Mateo Torrez Mlađi.«

Mateo zuri u nebo i prisjeća se svih prilika kada ga je otac doveo u ovaj park i na ljuljačkama ga poučavao o oblacima; zvuči stvarno lijepo da sada umjesto ovoga rade to. Ali pitanje se probija njegovim grlom, razjapi mu usta i izleti: »Bih li stvarno trebao biti svoj ako se nikome ne sviđam?« I prije nego što Teo stigne reći ono očito, doda: »Molim te, nemoj reći da se tebi sviđam. To već znam.«

»Dokle god to znaš«, kaže Teo. »Što je s Lidijom?«

»Neću joj se zauvijek sviđati. Misli da sam naporan.«

»Kad je to rekla?«

»Pa, nikada nije rekla *naporan*, ali rekla je da previše razmišljam. Kao da sam jednostavno previše za nju.«

»Jako si promišljen, Mateo. Ponekad si previše oprezan, ali to znamo.«

Tijekom godina, kada god bi se Mateo ozlijedio, učinio bi sve što je ljudski moguće kako bi se pobrinuo da se to više nikada ne dogodi. Jednom prilikom se pod odmorom utrkivao pa se spotaknuo i oderao koljeno, a onda ostatak godine odbijao igrati. Čak i kada je skupljao hrabrost da ponovno trči i zabavlja se, nitko ga nije htio odabrati jer su mislili da je gubitnik. Nije. Zašto je loše ne htjeti se ozlijediti?

»To je kao...« Mateo zuri u tlo; ne želi gledati drugu djecu kako se zajedno igraju. »Kao da nitko ne želi biti u mojem životu jer se držim na sigurnom. Ne pokušavam odgurivati ljude, tata.«

»Znam da ne pokušavaš, mali. Možda možeš pokušati nešto drukčije. Privuci nekoga k sebi.«

»Kako?«

»Idi razgovarati s nekim. Najvažnije, budi svoj dok to radiš.«

Mateo nije siguran u ovo. No, onda opet, koliko opasna mogu biti druga djeca? Nije kao kad se uplašio one dvojice starijih dečki na Times Squareu. Mateo je isprva mislio da smjeraju nešto, kao psinu ili nešto gore, ali ispalo je da su imali dobre namjere. Samo su htjeli zajedničku fotografiju i, kada je Mateo vidio da se ljube, nešto se u njemu otključalo. To ga je podsjetilo na razgovor koji je prošli mjesec vodio s ocem.

»Kako se pronade ljubav, tata?« pitao je Mateo. »Gdje je ona?«

»Ljubav je supermoć«, rekao je otac. »Svi ju imamo, ali nije uvijek supermoć koju ćeš moći kontrolirati. I bit će teže kada odrasteš. Nemoj se bojati ako se zatekneš kako voliš nekoga koga nisi očekivao. Ako je to to, to je to.«

Mateo se pita jesu li se oni stariji dečki bojali voljeti se.

Nije se tako činilo.

Mateo ustane, spreman za ovaj izazov. Potom se strah vrati i pokuša ga gurnuti natrag na klupu, ali on ostane čvrsto stajati na nogama. »Pokušat ću, tata. Ali, ako se ne sprijateljim s nekim, možemo li ići kući?«

»Naravno. Napraviti ću ti šalicu čaja i možemo gledati film.«

Stvarno bi to volio.

No idemo redom.

Mateo hoda prema parku i ode do ljuljački. Što je bliže, to se više jedan dječak čini poznat. Tamna kosa priljubljena mu je uz glavu, ali, ako je Mateo zamisli podignutu, podsjeća ga na nekoga. Potom Mateu sine, kao da je pogođen čarobnom plavom munjom iz njegovih omiljenih knjiga. Ne zna dječakovo ime, ali on je glumac koji je glumio Larkina Cana u sceni prisjećanja u zadnjem filmu adaptacije. Uloga je bila mala, ali Mateo svejedno misli da je to toliko fora. Ovaj dječak zapravo je imao priliku istražiti čarobni dvorac i upoznati ljude koji glume Mateove najdraže likove. Ovo je lako, tako lako, Mateo ga može pitati o stvarima o Scorpiusu Hawthomeu i tako se sprijateljiti. Stoji tamo, kao da čeka svoj red na ljuljački, i otvori usta...

»Pazito!« zazove žena s klupe nedaleko od Tea. »Hajdemo na sladoled!«

Dječak - Pazito - skoči s ljuljačke i otrči prije nego što se Mateo stigne predstaviti.

Loše tempirano.

Mateo je spreman završiti za danas, a tada si odluči dati još jednu priliku. Neke djevojčice su na penjalici, druge preskaču vijaču. Dječak se unatrag spusti niz tobogan i smije se kad se zabije u prostirku. Neki tinejdžeri igraju rukomet, njihova igra čini se tako intenzivna.

Potom Mateo ponovno vidi dječaka s biciklom. On proučava lanac i možda brine za svoju sigurnost, baš kao Mateo. Mateo krene prema dječaku taman kad se ovaj ponovno popne na bicikl i otpedalira.

»Tata, gledaj!« dječak vikne dok se naginje nad upravljačem i klizi ispod grana nekog drveta koje se pružaju nisko nad zemljom.

»Svaka čast, Rufuse!« uzvratila njegov otac.

Rufus... Mateo se stvarno sviđa to ime. Nije ime koje čuje često, ali lijepo je.

Mateo ne vjeruje da će treća biti sreća pa se okrene i vrati do oca. »Pokušao sam.«

»To je sve što ikada tražim od tebe«, kaže Teo. »Idemo kući?«

»Idemo kući«, kaže Mateo.

Kod kuće je mjesto na kojem Mateo može biti svoj, gdje može živjeti, živjeti, živjeti.

ORION**15:17**

Putovanje je loše počelo.

Prvo Valentino i ja raspravljamo o najsigurnijem putu do kuće. Mislim da će nas vožnja taksijem do tamo brže dovesti, ali pomisao na to da nakon Scarlettine nesreće ponovno bude u autu, pogotovo na Posljednji dan, čini ga jako nervoznim. Ne mogu to omalovažavati. Stvar je u tome što... današnji dan mogao bi i meni biti Posljednji. Ali otresem to jer sigurnost u njegovu sudbinu nadmašuje mogućnost moje sudbine. Nije da sam zbog toga išta manje uznemiren oko vožnje vlakom jer se osjećam kao da me onaj gad od Kosca ponovno slijedi. Moram preuzeti nešto krivnje, pretpostavljam, jer sam trčanjem između vagona kao da smo na utrci, putovanjem kroz tajne željezničke stanice i priređivanjem nastupa i dobivanjem pljeska na koji svi ustaju Valentinu pokazao da vožnje vlakom mogu biti kao iz snova.

Ali, kada se ta medalja okrene, sranje postane gadno.

Dok vlak izlazi s Manhattana i ulazi u Bronx, pobrinem se da na našoj klupi u kutu ima mjesta između nas. Ne toliko mjesta da možemo biti individualne mete, ali ne ni toliko blizu da privlači pozornost što smo zajedno. Mrzim srati o svojem okrugu, jer volim Bronx, ali ne mogu se pretvarati da smo se sabrali, da bi svima bilo kul što smo gej. Na Manhattanu je puno manje rizično prebaciti noge preko Valentinovog krila, nasloniti glavu na njegovo rame i poljubiti ga. Ovdje sve moram držati u sebi. Životi bi nam mogli ovisiti o tome.

Posljednjih je nekoliko stanica najnapetije - imam dojam kao da su one sati Posljednjeg dana, koji iščezavaju. Što si bliže konačnom odredištu, to više moraš biti na oprezu, ne želiš da krene po zlu kad još uvijek imaš vremena dobro to odraditi.

U prsima osjećam napetost, kao da mi se srce guši. Previše se bojim i disati jer bih mogao disati na previše gej način. Znam da to nekima možda zvuči kao pretjerivanje, ali, ako nisu odslužili godine u Bronxu, ne zanima me što imaju za reći. Kada pokušavaš preživjeti, sve je u govoru tijela. Mislim o svim životinjama u divljini koje će blefirati i natjerati te da pomisliš da su jebeno opasne, a možda se nikada prije nisu borile za svoj život. Valentino ima mišiće, ali zna li se tući? Ja se znam tuđ, ali nemam mišiće kojima bih pobijedio, pa se pokušam uklopiti, kamuflirati se poput bijelog zeca u snijegu. To znači da na sebe ne privlačim

pozornost time da dečka koji mi se stvarno sviđa držim za raku. Od ovih ti se misli slama srce, ali takvi smo mi tu.

Dođemo do te posljednje stanice i stignemo do naselja Mott Haven, a da na nas nije skočio nijedan predator. Ni u svojem naselju nikada nisam drzak jer uvijek prolaze ljudi koje ne poznaješ i koji ne poznaju tebe i svi se odmjeravaju. Pogrešna osoba može povući potez kojim će te nadjačati. Prođemo pored nekog tipa koji gleda svoja posla jedući hamburger. Potom drugi pita koliko je sati, a ja se unervozim jer te ponekad netko samo pokušava natjerati da izvučeš mobitel kako bi ti ga mogao ukrasti. Tražim od Valentina da pogleda na svoj sat i kažem tipu da je tri i četrdeset.

Znam da moja ulica nije nešto, ali obožavam je. Na prozorima su zastave Jamajke, Dominikanske Republike i Portorika, koje odrađuju dvostruki posao, kao nacionalni ponos i kao zavjese. Na drvenoj ogradi grafitom je ispisan tekst *nemojte parkirati!!!*, a na tom su prilazu uvijek auti; to je nepoštovanje postalo stalna šala s timom Young. U Kongregacijsku crkvu odmah pored jednog malog parka nikada nisam zakoračio, ali sviđa mi se njezina aura dvorca.

A potom je tu naša kuća od smeđe cigle, u nizu s drugima, sve slične po boji i građi, ali jedinstvene po održavanju, uređenju i boji ulaznih vrata. Ova je kuća u Dalminoj obitelji generacijama i vanjštini bi trebalo nešto ljubavi, ali unutrašnjost od nje puca po šavovima. Toliko mi lakne kada se Valentino i ja uspemo stubama i stignemo do ulaznih vrata koja su crvena kao staklene klupe na Times Squareu. Izvučem ključ kojim sam Valentino ime urezao u klupu na Brooklynskom mostu i otključam vrata.

Uspjeli smo.

Na sigurnom smo.

A ja sam prvi put nekog dečka doveo kući.

Možda će čak biti i posljednji.

»Evo me«, viknem uza stube.

Kuća ima dva kata. Dalma i ja spavaće sobe imamo u prizemlju, odakle imamo pristup malom stražnjem dvorištu te vlastiti ulaz iako ga zapravo ne koristimo jer je taj hodnik praktički skladište, s kantama, kutijama i namještajem koji Dalma želi osvježiti za svoju sobu, ali nije još stigla. Cijela ta stvar predstavlja opasnost, od požara, iskreno, trebali bismo to što prije ispraviti. Dayana, Floyd i Dahlia imaju spavaće sobe na katu, a tamo su i ljestve koje vode na krov, gdje se ja sunčam i gorim.

Povedem Valentina na prvi kat.

»Ova kuća je tako lijepa«, kaže Valentino.

Zastane pred zidom na kojem su naše obiteljske slike. Obožavam one opuštene, ali zapravo se ne uplićem u profesionalna snimanja u trgovini JCPenney jer se uvijek osjećam kao dodatak. Gotovo kao da znaju da me moraju pozvati tako da mi ne bude čudno iako ne postoje dokazi da misle takva sranja - od

skrbnika dobivam samo ljubav. Samo znam da me, da ne živim ovdje, ne bi zvali u studije. Pa zašto bih trebao ići samo zato što su bili prisiljeni prihvatiti me? Ovo je nešto što ću rješavati godinama, ako dobijem godine u kojima mogu rješavati stvari.

Valentino kucne prstom o moju školsku fotografiju iz petog razreda, na kojoj se ne smiješim. »Loš dan?«

»Prva školska fotografija bez roditelja«, kažem.

»To je to.«

Propustio sam slikanje u četvrtom razredu jer nisam dolazio zbog tugovanja. Mama me stvarno obožavala tih jutara odijevati. Glačala mi je košulje i kravatama činila da izgledam odraslo te mi kovrče špricala vlastitim pripravkom kako bi dobile poseban sjaj. Kada su stigli uzorci za fotografiju u petom razredu, sjeo sam s Dayanom i pustio je da odabere koja joj je najdraža od različitih poza - šaka pod bradom, ruke prekrížene, usiljeni osmijeh, bez osmijeha.

»Ova se čini iskrenom«, rekla je Dayana i izabrala sliku na zidu.

Sviđalo mi se što nismo srali, pogotovo jer je to konkretno slikanje bilo tjedan dana nakon prve godišnjice smrti mojih roditelja.

Začuju se koraci i istog trena znam da je to Floyd, koji po kući hoda kao da ima ciglene noge. Floyd je u polo-majici i trapericama koje su pričvršćene istim crnim remenom koji koristi za sve vrećaste hlače. Smeđa mu je kosa nagelirana kao i inače, iako je Dalma sve probudila usred noći kako bi se dovezli kući prije moje operacije.

»Hej, *garrochon*«, kaže Floyd i rukuje se sa mnom. Ima onu energiju portorikanske stare škole prema kojoj se muškarci ne grle baš previše. I moj je tata pomalo bio takav. »Drago mi je što si se vratio u jednom komadu.«

»Također. Floyde, ovo je Valentino.«

Floyd pomalo skeptično pogleda Valentina. Moglo bi se doimati malo homofobno, neću lagati, ali znam da je to vjerojatno više iz opreza što je u kući pravi pravcati Sljedeći. Prijeđe preko toga rukovanjem. »Drago mi je, Valentino. Žao mi je zbog... znaš.«

»Hvala vam, gospodine.«

»Zovi me Floyd, molim te. Dođite dolje.«

Prije nego što stignem pitati zašto su svi dolje, Valentino se okrene prema meni. »Što je *garrochon*?«

»Visok i vižljast, više-manje.«

»Tako ga zovem otkako je klinac«, kaže Floyd dok silazi niza stube. »Kad je imao dvanaest godina, već je bio viši od mene.«

»To nije toliko teško«, kažem.

Floyd se nasmije i sprema se dići ruku kao da će me u šali udariti, ali tu naviku izbijamo iz njega. Aha, loš odabir riječi, kriv sam. Ispravak: tjeramo ga da

prestane s tim sranjem jer je Dayana ekstremno osjetljiva na obiteljsko nasilje s obzirom na to da je njezin otac zlostavljao njezinu majku. Ne želi da njezine djevojke odrastu u kući u kojoj je to sranje šala niti da ja tu naviku steknem u vlastitoj odrasloj dobi.

Sidemo u prizemlje i kažem Valentino da se ne obazire na namještaj, kutije i kante. Zbog tog sranja izgledamo nemamo, pa ga brzo odvedem u dnevni boravak, gdje smo Dalma i ja rasprostrti sag u bojama duge i s otiscima stopala posvuda po njemu. Očekujem da ću ovdje zateći obitelj kako na kauču gleda film ili nešto, jer zašto bi inače bili ovdje dolje, ali nema ničega osim deka i jastuka.

»Iznenadenje!«

Zateknemo dame iz tima Young u sićušnom stražnjem dvorištu, sa svečarskom dekom prebačenom preko stola na razvlačenje. Dalma drži ruže, a Dahlia podiže znak na kojem piše *DOBRO DOŠAO, VALENTINO!*, na kojemu je većina slova prekrivena gliterom, gotovo kao da joj je ponestalo vremena ili glitera, možda oboje. Dayana je prva koja priđe Valentino i privije ga u zagrljaj, kao majka.

»Divno je upoznati te«, kaže Dayana dok su joj dlanovi na njegovom licu.

»I vas, gospođo Dayana«, kaže Valentino. Impresioniran sam što je zapamtio njezino ime, sa svim ovim slovima *D* ovdje. »Već ispunjavate sva očekivanja o divnim stvarima koje je Orion rekao o vama.«

Dayana mi uštipne obraz, što već neko vrijeme nije učinila.

»Jesi li znao za ovo?« pita Valentino.

»Ne, dovraga«, kažem, i oduševljen i šokiran. »Možemo li možda ohladiti s iznenađenjima kada je uključen tip s bolesnim srcem?«

»Poslala sam ti poruku«, kaže Dalma.

Provjerim mobitel i stvarno mi jest dobacila upozorenje, ali nisam vadio mobitel iz džepa otkako smo ušli u podzemnu i kada smo hodali ovamo, da me ne bi opljačkali. »Kriv sam.«

Dalma preda Valentino ruže. »Žao mi je što sam sinoć bila bezosjećajna.«

»Imala si dobre namjere«, kaže Valentino.

»Ali sam se krivo ponijela. Nadam se da mi možeš oprostiti.«

Valentino zagrli Dalmu, a ja se nekako želim srušiti na kauč i plakati.

Mala Dahlia - mislim, ima trinaest godina, ali meni će uvijek biti mala Dahlia, iako će uskoro naspram oca biti velika Dahlia - zagrli me, a ja je upoznam s Valentinom.

»Žao mi je što... što ćeš... znaš...« Dahlia odmahne glavom. »Hvala ti što pomažeš Orionu.«

»On je taj koji meni pomaže«, kaže Valentino.

»I bolje mu je da ti pomaže, daješ mu srce!« Dahlia to kaže s *ono, očito!* prizvukom u glasu. Okrene se roditeljima. »Možemo li mu dati poklone?«

»Poklone?« pita Valentino slijedeći Dahliju do stola.

Dalma me zaustavi. »Hej, nadam se da je ovo u redu. Mislili smo da bi bilo lijepo zahvaliti mu na svemu i pružiti mu nešto obiteljske ljubavi.«

»Savršeno je«, kažem. »Ili barem onoliko savršeno koliko može biti na Posljednji dan sa strancem.«

»Čini se da ste više od stranaca.«

Nažalost-kosa-crta-srećom, jesmo.

Kako god da je suđeno da mu Posljednji dan završi, boljet će mnogo više nego što uopće mogu zamisliti.

VALENTINO

15:58

Joungovi se odnose prema meni kao da sam im obitelj.

Sjedim na čelu blagovaoničkog stola, s ružama u krilu. Ni u kojem svijetu mi roditelji ne bi dali cvijeće, čak ni za Valentinovo. Ne mogu si pomoći, imam dojam kao da je ovo moja vrlo doslovna Posljednja večera, bez jela ili izdaje. Umjesto toga, Dalma izađe iz kuhinje s poklon-vrećicom. Kaže da nije puno, ali ja se već osjećam blagoslovljeno. Bacim ukrasni papir na Oriona i izvučem snježnu kuglu s New Yorkom, magnet za hladnjak s taksijem, privjesak za ključeve s *pizzom* te malu smeđu vrećicu sa suhim *linguinima*.

»Ako ih želiš, osobno ću ti ih skuhati«, kaže Dalma.

Imam dojam kao da je to najuzvišenija mirovna ponuda. »Primamljivo, ali preskočit ću.«

U Dalminim je očima tužno olakšanje. »Ako se predomisliš...«

»Držat ću te za riječ.« Pretresem snježnu kuglu i bijeli prah obasipa Kip slobode i srebrne zgrade. »Svima vam puno hvala. Ovo je stvarno lijepo od vas.«

»Željeli smo da se osjećaš dobrodošlo u gradu«, kaže Dalma.

Orion sjedi i šuti. Vidim koliko mu ova gesta znači, ali čini se kao da ga i stvarno rastužuje.

»Odakle si doselio?« pita Dahlia.

»Iz Phoenixa, u Arizoni«, odgovorim.

»Zašto si se preselio?«

»Više mi nije odgovaralo biti tamo. Kao u jakni koju sam prerastao.«

»Misliš li da ne bi umirao da si ostao tamo?«

Svi uzviknu: »Dahlia!«

»Dahl, to je tako nepristojno«, kaže Dalma.

Dahlia slegne ramenima toliko da se čini prenaglašeno. »Samo postavljam pitanje!«

Želim smanjiti napetost.

»To je sjajno pitanje. Pitao sam se bi li me Agencija Death-Cast nazvala da nikada nisam otišao od kuće. Ali odlučujem vjerovati da bi mi ostanak u Arizoni uništio dušu i da je ovaj jedan dan koji sam imao u gradu najviše što sam u dugo

vremena živio.« Ispričam obitelji kako sam provodio Posljednji dan. Kako je odbijenica u manekenskoj agenciji dovela do toga da kupimo kameru u zalagaonici i krenemo na putovanje prvih iskustava. O svim fotografijama koje smo uslikali kako bi me po njima pamtili sestra i Orion. O šetnji u parku High Line. Posjetu Memorijalnom centru Svjetskog trgovačkog centra. O povezu preko očiju i prolasku pored tajne podzemne željeznice. O putovanju preko Brooklynskog mosta. Našim nastupima u vlaku. Povratku na Times Square radi prvog spoja koji je prekinut. »Ne sjećam se kada sam posljednji put toliko toga napravio u jednom danu.« Kliznem prstima do Orionovih i isprepleteni ih, svjestan da će obitelj koja sjedi za ovim stolom na nas gledati isključivo s ponosom, a ne osudom. »Da sam ostao u Arizoni, ne bih bio upoznao svojeg prvog dečka.«

Orionove se oči rašire i on se nasmiješi. »Dečka?«

»Ako ti je to u redu.«

»Da, dovraga, dečko.«

Poljubimo se.

Dahlia šapne: »Ali tek su se upoznali!«, a Dalma uzvratilac šaptom: »Začepi!« pa Orion i ja prekinemo poljubac i smijemo se sa svima ostalima.

Zajedno Orion i ja dijelimo još intimnih detalja o mojem Posljednjem danu i o tome kako smo navigirali što je sigurno, a za što se isplati malo riskirati. Dahlia želi znati koliko je Orion loše plesao u vlaku; pustimo da napojnice za naše nastupe same govore. Dalma mi zahvali što sam pravio društvo Orionu na lokaciji Svjetskog trgovačkog centra. Orion pokuša pričati o tome, ali ne uspije puno reći. Dayana mu priskoči u pomoć s pričama o tome kako je odrasla s Magdalenom, dok Floyd priča o legendarnim zabavama tijekom World Seriesa koje bi Emesto organizirao svaki put kada bi igrali Yankeesi.

»Žao mi je čuti to za Scarlett«, kaže Dalma. »Ima li ikakve šanse da će stići?«

»Ne računam na to«, bolno priznam. Današnji se dan vrti oko prihvaćanja. Orion me potaknuo da kontroliram što mogu i prihvatim što ne mogu. »Stvarno mi je krasno s vama, ali bi li vam smetalo da nazovem Scarlett? Nakon što ste mi priredili dobrodošlicu u obitelj, stvarno imam inspiraciju da neke stvari riješim sa svojom.«

»Misliš...?« pita Orion.

»Da.«

Nazvat ću roditelje i reći im da mi je Posljednji dan.

16:36

Priznati da si gej je jedno. Priznati da si Sljedeći je drugo.

Scarlett sam rekao da sam gej prvog trenutka koji smo imali nasamo dok se oporavljala u bolnici. »Volim te, Val« bilo je sve što je Scarlett rekla naglas, a

njezin je mudri pogled rekao sve ostalo. Želio sam tog popodneva reći i roditeljima, ali proveli su toliko vremena u molitvi pored sestrinog kreveta da sam znao da bih trebao pričekati. Nekoliko dana nakon što se Scarlett vratila kući znao sam da moram povući svoj porez tako da sve natjeram da se prilagode na naše novo normalno, umjesto da se vratimo u staro normalno u kojem moram biti u ormaru. Posjeo sam roditelje u dnevnu sobu i odmah s lažnim samopouzdanjem priznao. Bilo je teško znati jesu li već znali. Sjetio sam se svih prilika kada bi otac rekao »On je *queer*« kao uvredu ili kada bi majka pretpostavljala da svaki stariji muškarac bez supruge i djece mora biti gej. Od roditelja nisam dobio nikakve mudre poglede kao od sestre. No bilo je propovijedi - puno, puno propovijedi čija je poanta bila da sam osuđen na prokletstvo ako odaberem grijeh, a ne Krista.

Hoće li mi roditelji, jednom kada otkriju da mi je Posljednji dan, svejedno reći da ću ići u pakao?

Uskoro ću dobiti svoj odgovor.

Nazvao sam Scarlett prije nekoliko minuta i ona podupire moj izbor da kažem roditeljima. Ne znam kako bi se ona nosila s ovim da nisam sam došao do ove odluke. Što se mene tiče, ona im je miljenica, ali bi li joj zamjerali što im nije rekla da mi je Posljednji dan? Pretpostavljam da nikada nećemo saznati.

Nalazim se u dnevnoj sobi, pored modema za internet, tako da imam snažniji signal za razgovor preko Skypea sa Scarlett i roditeljima. Orion laptop postavi na kut stola, a žica je uključena u struju jer će se ugasiti ako nije na punjenju. Zaslon je nakrcan dokumentima Microsoft Worda s imenima datoteka kao što su »Gledaj me kako te gledam«, »Zlatno srce«, »Talac života« i »Nikada ravno, uvijek sa strane«.

»Napisao si toliko priča«, kažem.

»To su samo nacrti«, kaže Orion i odmakne zavjese pa unutra pusti svjetlost.

»Svejedno je puno.«

»Samo uđem i izađem. Čak ni ne ispravim tipfelere.«

»Samo je tvoj pogled bio na njima. Misliš li... Želiš li još uvijek samo svoj pogled na pričama? U redu je ako želiš.«

Orion se nasmiješi. »Volio bih da mi budeš prvi čitatelj.«

Stisnem mu ruku pa ponovno pogledam laptop. »Hvala. Bit će to lijepa nagrada za obavljanje ovog poziva.«

»Siguran si da ne trebaš ništa drugo? Mogu ostati ovdje ako želiš, ne moram se pojaviti na kameri niti išta drugo. Mogu ti samo biti blizu ako želiš da ti budem blizu.«

Ustanem i privijem Oriona u zagrljaj; sviđa mi se što više ne znam koliko smo se puta zagrlili. To znači da nadoknađujemo izgubljeno vrijeme i vrijeme koje će biti izgubljeno. »Bio si danas sa mnom na svakom koraku. Ovim putem moram proći sam.«

Orion me poljubi. »Možeš ti to, Valentino.«

Vrati se dolje, a ja sjednem natrag za stol i prijavim se na Skype. Uvijek treba cijela vječnost da se pokrene, ali moj poziv za Scarlett uspije se spojiti.

Scarlett je u svojoj spavaćoj sobi, koristi majčin laptop marke Dell, s mutnom kamerom, jer je njezina imovina zapela na prvom zrakoplovu. Maskara joj je zamrljala obraze, ali trenutno ne plače. »Hej, Val.«

»Hej, Scar.«

Neko vrijeme ništa ne kažemo. Previše smo izgubljeni u mislima o tome koliko je ovo nevjerovatno.

Gledam njezine ožiljke, toliko zahvalan što je još uvijek živa, i nadam se da će takva i ostati.

»Znaju li zašto si kod kuće?« pitam.

»Samo da zbog Agencije Death-Cast nisam mogla dobiti let.«

»Siguran sam da im se to svidjelo.«

»Pilotov srčani udar nazvali su slučajnošću. Još se uvijek nadam da su u pravu.«

Puno govori to što bih mogao umrijeti pred kamerom, a roditelji svejedno ne bi povjerovali da mi je Agencija Death-Cast predvidjela sudbinu onako kako će se Scarlett u konačnici pomiriti s time. Srećom, ne pokušavam nikoga uvjeriti da danas umirem. Samo moram olakšati dušu. Također je tu i onaj morbidni prijelaz na to kako si moram olakšati i prsa.

»Scar, ima još nešto što trebaš znati.«

Istog se trenutka uznemiri kao da napokon imam neku medicinsku dijagnozu koja će me dovesti do smrti. »Što?«

»Nešto dobro. Ako umrem, srce će mi biti donirano Orionu.«

Scarlettin je osmijeh najtužniji. »To je stvarno prekrasno.«

»Nadam se da je Agencija Death-Cast u krivu, tako da vas mogu osobno predstaviti jedno drugome. Samo znaj da sam uvijek bio voljan dati mu srce, čak i kada je bio stvarno ljubazan stranac, a sada sam više nego ikada ponosan što ću igrati ulogu u pomaganju da moj nevjerovatni dečko preživi.«

Pritisne ruku na vlastito srce. »Uzbuđena sam što ću se družiti s tobom i tvojim dečkom.«

»Volio bih to.«

Mislim da Scarlett i ja nećemo imati uobičajen rastanak. Ne kada se još uvijek nada da će me sutra vidjeti.

Morat ću pronaći drugi način da omiljenoj osobi kažem sve što želim.

»Spreman sam«, kažem.

Scarlett odnese laptop u dnevnu sobu, gdje mama i tata na kauču ponovno gledaju *Divan život*, s uključenim ventilatorima. Scarlett zgrabi daljinski i ugasi televizor.

»Što to radiš?« pita tata.

»Vrati film«, kaže mama.

Ona postavi laptop na očev otoman. »Valentino mora pričati s vama.«

Roditelji zure u mene. Mama nosi kućni ogrtač, a u krilu joj je planer. Ona je jedina osoba koju poznajem koja uspije te planere do kraja ispuniti. Tata je u bijeloj majici zataknutoj u sive kratke hlače i gricka one Royal Dansk kekse ravno iz njihove plave limenke. Oboje šute iako ima puno toga što mogu reći. Mogu me pitati kakav je bio let. Kako se snalazim. Čak mi i zahvaliti što sam im se maknuo iz kuće. Ali svrnu poglede, kao da se film nastavio prikazivati. Ne želim ih nužno vidjeti kasnije ako će samo ponavljati isto ponašanje zbog kojeg mi je bilo neugodno u kući u kojoj sam odrastao.

Spremam se zamoliti Scarlett da se s laptopom vrati u svoju sobu kako bismo mogli dragocjeno vrijeme provesti u razgovoru, ali neće me ponovno otjerati.

Proživjet ću prvo iskustvo - prvi put ću otvoreno pričati o svojem životu.

»New York je bio kao vožnja na vlaku smrti, hvala na pitanju. Jeste li pratili one vijesti o Agenciji Death-Cast? Jeste li čuli za pucnjavu na Times Squareu? Ja sam bio jedan od onih na koje su pucali, što je bilo prilično zastrašujuće jer se dogodilo nekoliko trenutaka nakon što me Agencija Death-Cast nazvala da mi kaže da ću umrijeti.«

Oboje se okrenu prema zaslonu kao da se ne mogu kontrolirati, kao privučeni magnetom.

»Znam da se vjerojatno pitate zašto vam je to novost kad ja to znam od ponoći. Zato što sam bio voljan umrijeti, a da vam ne kažem jer ne vjerujem da vam je stalo do mogeg života. Jedini sam vam sin. Prvorođeni. Razlog zašto ste postali roditelji, a vi se nikada niste ni potrudili voljeti me nakon što sam vam rekao da sam gej.«

Oboje se leću, kao da sam rekao nešto prosto, loše. Kao da sam ja loš.

»Doći će vrijeme kada ćete se morati suočiti s time kako sam se zbog vas osjećao toliko nedobrodošlo da sam se odselio. Ali želim vam zahvaliti što ste bili toliko bez ljubavi jer me to izguralo iz vaše kuće i gurnulo u zagrljaj dečka s najvećim srcem. Pobrinuo se da mi posljednji dan na ovom planetu bude ispunjen ljubavlju i ljubaznošću kakvu zaslužujem, a ostatak onoga što mi je preostalo od života provest ću s njim, makar to značilo da ću otići u pakao kada sve završi.«

ORION

17:05

Moj je dečko - da, dečko. I što! - u mojoj kući.
Još me uvijek to šokira.

Nikada se ne bih kladio da ću upoznati nekoga tko će u manje od jednoga dana napredovati od »nekog dečka« do »mojeg dečka«. Trebao bih se češće kladiti na samoga sebe. Sinoć sam se kleo da je Valentino predobar za mene, a sada ga ne omalovažavam kada kažem da nije. Samo sam sebi pokazujem nešto ljubavi jer sam bio tu za stranca kojemu je i samom nešto trebalo, a da ništa nisam očekivao zauzvrat; čak se nisam uključio ni radi srca. Na istoj smo razini - osim kada se radi o nastupima u vlaku, očito - i ja sam isto toliko sjajan i kul koliko i on, i radili bismo još i više sjajnih i kul stvari da smo imali vremena biti sjajni i kul zajedno, ali sunce zalazi, a to znači da je uskoro kraj.

Počinjem biti pod stresom, osjećam se kao da bih kuću trebao učiniti sigurnim mjestom za Sljedeće, radi Valentina i svih drugih: maknuti sve kabele s poda, možda čak i sve što je nepotrebno isključiti iz struje; četiri puta provjeriti da baterije u požarnom alarmu rade; raščistiti hodnik za izlaz u slučaju nužde; u podnožje svakog stubišta postaviti jastuke, za slučaj da tko padne; i zabarikadirati prozore kako bi nas zaštitili od uljeza. Jedino što bih time postigao jest da odgodim neizbježno, umjesto da živim s Valentinom dok mogu. Uzeo sam si vremena da dovršim pospremanje spavaće sobe i da je priprelim za nešto sjajno, nešto što mislim da bi moglo biti onakvo opuštanje kakvo, mu treba nakon onoga što je sigurno težak razgovor s obitelji.

Tisuću sam puta zahvalio svojim što su se tako isprsilili za Valentina i obasuti ga ljubavlju kakvu mu vlastiti roditelji nisu htjeti pružiti.

»U redu, gotovo je«, kažem i ponovno se pridružim svima za stolom.

»Jako će mu se svidjeti«, kaže Dalma.

»Nadam se.« Pokucam člancima o stol. »Ozbiljno, hvala na svemu.«

Tisuću i jedan put.

»Bilo nam je drago«, kaže Dayana. Pogleda na ručni sat. »Kako stojimo s vremenom?«

»Ne znam. Neću ga tjerati da izađe.«

Floyd se uspravi. »Nikako. Nitko ne traži da Valentina sprovedeš u smrt.«

»Molim vas, nemojte još ništa činiti. Nismo se još čuti s liječnicom Emeterio...«

»Orione, saslušaj nas«, kaže Dayana. »Volimo te i želimo ti najbolje.«

»Onda me nemojte tjerati da mu skratim Posljednji dan.«

»Želimo ti produžiti sve dane, *garrochon*«, kaže Floyd. »Agencija Death-Cast pruža nam jedinstvenu priliku da ti priskrbimo njegu kakva ti treba, ali u to se mora uložiti puno pripreme.«

»To sranje sada može poći po krivu«, kažem.

»Pazi kako se izražavaš«, kaže Dayana i pogleda Datitiju kao da im ona ne psuje iza leđa.

»Gledajte, možda nisam službeni Sljedeći, ali i ja bih mogao večeras umrijeti. Hoćete li se osjećati dobro ako Valentina požurimo u smrt, a ja isto umrem?«

Svi šute, a Dalma se bori da suspregne riječi, ali, baš kao i usred noći u bolnici, izgubi tu bitku sa samom sobom. »Ovo nije o nama, Orione. Ti i Valentino stvorili ste ovu stvarnu prekrasnu vezu i tragično je što nećete imati više vremena zajedno. Ali kako ćeš se osjećati ako Valentino umre uzalud, a onda i ti umreš?«

Prilično sam prokleta blizu toga da budem pametnjaković i kažem joj da se neću nikako osjećati jer ću biti mrtav, ali nastavim šutjeti jer mi oni svim srcem žele dobro i samo pokušavaju moje zamijeniti Valentinovim. Ne znaju koliko će biti teško živjeti zbog Valentina, a bez njega. Kako će do kraja mojega života svaki otkucaj srca biti njegov šapat. Samo ne želim čuti kako mi iz groba govori da sam ga gurnuo u smrt kako bih živio.

Valentino silazi niza stube, pa ustanem kako bih ga dočekaao na vratima. Nosi moj laptop i, što se više približava, to su glasniji njegovi jecaji. Raskrilim ruke za zagrljaj umjesto da stisnem šake kao što želim jer sam toliko bijesan što se njegovi roditelji nisu mogli pribrali čak ni kada je smrt na obzoru. Valentino mi ne dođe u zagrljaj, nego baci laptop na kauč, zgrabi mi lice i poljubi me. Ne strastveno kao onaj prvi put, na Brooklynskom mostu, što je sjajno, jer mi je. svejedno što nas vidi moja obitelj, ali nisam spreman da me vide kako se tako uživljam. Valentino me ljubi kao da sam mu dao poklon.

»Jesi dobro?« pitam dišući. »Kako je prošlo?«

»Nisu ništa rekli, ali ja jesam. Sve što sam trebao.«

»Drago mi je zbog tebe. A tvoji roditelji se mogu pokupiti i...«

»Ne želim im zlo, Orione. Reći im da sam voljan otići u pakao kako bih živio svoj život bilo je sve što mi je trebalo za pobjedu.«

»Rekao si da bi otišao u pakao? Kraljevski potez.«

Obriše suze. »Ako je pakao stvaran, vjerojatno ću to zažaliti.«

»Aha, to će ti se obiti o glavu. Pakao zvuči vruće.«

»Ne može biti gore od toplinskog vala u Arizoni.«

»Ali ozbiljno. Kako ste se rastali? Stvarno nisu ništa rekli?«

»Niti jednu jedinu riječ, Orione. Iskreno sam mislio da će mi se ispričati ili mi reći da me vole ili čak nešto nabusito o tome da mi tako i treba kada se suprotstavljam Bogu. Ali tišina je počela boljeti još i više pa sam prekinuo poziv. Mislio sam da će biti bolje plakati u privatnosti.«

Da sam barem bio na katu s Valentinom istog trena kada je pala prva suza. Mrzim pomisao da je sam plakao, ali nisam mu ja trebao da mu se vrzمام pred nosom. Valentino je borac kojemu je na Posljednji dan trebalo malo pomoći, ali uvijek je tu otpornost imao u srcu i kostima.

Zgrabim ga za ruku i povedem ga natrag van, gdje ga čeka obitelj puna ljubavi. Ne podijeli mnogo više detalja nego što je sa mnom, ali i oni su spremni radi njega poći u rat.

Dayana izgleda kao da joj je mučno od njegove priče. »Volim Boga, ali Bog se nikada ne bi ispriječio između mene i moje djece. Da tvoji roditelji imaju zdraviji odnos s Bogom, ne bi moralo tako biti.«

»Puno mi znači što to čujem«, kaže Valentino.

»Žao mi je što to ne čuješ od vlastite majke i oca«, kaže Dayana.

»Znaju li za... za mene?« pitam. Tada shvatim kako zvučim. »Ne za mene kao za osobu, kao za tvog prijatelja - dečka. Nego za ono s transplantacijom.«

»Ne znaju za to«, kaže Valentino. »Ali znaju za tebe.«

»Jesi li siguran da si se zadržao dovoljno dugo da se uvjeriš da nisu doživjeli srčani udar?«

»To je mračno«, kaže Dalma.

»Smijem se tako šaliti, infarktaši su moje društvo.«

Dayana ustane. »U redu, svi put pod noge. Dajmo dečkima nešto privatnosti.« Otravi Dalmu, Floy da i Dahliju na kat.

Ali Dalma se okrene i vrati do mene. »O-Bro...«

To je sve što kaže prije nego što nas ostavi dolje i za sobom zatvori vrata. Ali znam što mi je govorila da učinim.

Pa, što da ne učinim.

Nemoj dopustiti da Valentino umre uzalud.

Ali prvo ono prvo: još nekoliko prvih iskustava.

VALENTINO

17:23

Dobro došao u O-zonu«, kaže Orion i otvori vrata svoje spavaće sobe. »Sjajno ime«, kažem, a srce mi lupa dok ulazim u udobnu spavaću sobu dok ventilator lagano rotira zrak. Zidovi su obojeni svijetlosivo, gotovo bijelo. Iznad drvenog stola pribadačama su pričvršćene fotografije Oriona i njegovih roditelja. Jedini prozor pruža pogled na stražnje dvorište, gdje je stol prazan jer su svi na katu. Iza mene je Orionov krevet, prekriven bijelim pokrivačem, baš kao što je bio i moj u Arizoni. Osim što je pri uzglavlju njegovog kreveta i crno-siva karirana dekica, a na poslužavniku se nalazi njegov mobitel, moja kamera, dvije čaše za šampanjac te bijela svijeća.

»što je sve to?«

»Nikada nismo uspjeli imati pravi prvi spoj«, kaže Orion uzimajući me za ruku i vodeći do kreveta. »Mislio sam da bismo ga mogli imati ovdje.«

»Znači, ti na prvom spoju doslovno ideš u krevet.«

Orion se nasmije. »Samo ako mi se tip sviđa.«

»Dobro za tebe.«

»Dobro za nas.«

Glumi da kreše šibicu, pa se pretvara da pali svijeću.

»Nadam se da se ta svijeća neće prevrnuti i zapaliti krevet«, kažem.

»Potpuno se slažem, to bi bilo koma.«

Sjednemo i naslonimo se uza zid držeći se za ruke te držeći prazne čaše za šampanjac.

»Pretpostavljam da nećemo ništa piti«, kažem.

»Tko kaže?« Orion gucne u prazno pa odahne kao da je prvi put nakon cijele vječnosti popio vode. »Čovječe, stvarno mi je trebalo ovo.«

Ispijem zrak iz čaše. »Stvarno je dobro.«

»Ne, ne, ne, ne, ne, ne. Totalno si se pretvarao.«

»Za razliku od...?«

»Od toga da se uživiš.«

Ovo je moj Posljednji dan, a sve što sam danas pojeo ili popio bio je crni čaj, zbog potencijalne operacije, ali dok ponovno do usana podižem čašu, razmišljam

o svemu onome što bih volio posljednji put popiti (da mogu): ledeni čaj s puno limuna; sok sa sladoledom iz zalogajnice; zelene *shakeove* i proteinske *smoothieje* s okusom vanilije koje sam volio praviti ujutro; sok od jabuke koji me podsjeća na to kako sam čašu za bebe dijelio sa Scarlett kad smo bili djeca; te litre i litre vode. Kad završim s ovom malom vježbom, još sam uvijek stvarno dehidriran, ali sam se nasitio uspomena na te sitnice koje sam uzimao zdravo za gotovo. Ispustim dubok uzdah koji zadovolji Oriona.

»Sjajan početak prvog spoja«, kažem.

»Postat će i bolje - nadam se.«

»Ako misliš ono što ja mislim...«

»O, *misl*im ono što ti misliš, ali također mislim kako sam na iglama da ti pročitam jednu svoju priču.«

»Na priču sam i mislio. Na što si ti još mislio?«

Orion me pogleda u oči i zatim shvati da ga zafrkavam. »Mrzim te.«

»Ne, ne mrziš.«

»Ne, ne mrzim.«

Među nama se stvori napetost, a potom Orion zgrabi svoj mobitel. »Ovo sam napisao prije nego što sam te upoznao, ali radilo se o transplantaciji srca.«

Orion mi počne čitati kratku priču naziva *Zlatno srce*, istu onu koju sam vidio na zaslonu njegovog laptopa. Nije komedija, ali moram se nasmijati kada Orion kaže da se glavni lik zove Orionis. Ali postane mračnije kada Kosac počne Orionisovo srce činiti starijim, a on može ostati živ samo ako pleše s Koscem. Kako mu se život sveo na taj vječni ples s Koscem, bio je spreman umrijeti jer to nije nikakav život. Potom naiđe na nekog starca sa zlatnim srcem koji je bio bezbrižan i radio sve ono što Orionis nije mogao. Ali srce mu se slamalo od pogleda na to koliko je Orionis bijedan, baš kao što se moje slama radi Oriona. Starac preda Orionisu svoje srce, kao što ću ja učiniti za Oriona.

Orion isključi mobitel. »To je kraj.«

»Teška je i sretna.«

»Aha. Nisam mislio da može postati i tužnija, osim činjenice da ti nećeš živjeti toliko dugo kao taj starac.«

»To je tužno, ali nije najtužniji dio. Starac uopće nije poznao Orionisa. Ja sam imao priliku cijeli dan provesti s osobom koja će dobiti moje srce.«

»Sve je istina. Volim znati da me neće napajati totalni šupak.«

Orion se pokušava skriti iza humora. Mislim da stižemo do one točke. One točke na kojoj znamo da ćemo se morati oprostiti.

Uhvatim ga za ruku.

»Misliš li da ćeš pisati o meni?«

»Neće biti dovoljno riječi, ali daješ mi vremena da ih pronađem.«

Povučem Oriona u krilo pa zurimo jedan u drugoga.

»Hvala ti što si mi poželio dobrodošlicu u O-zonu.«

»Hvala što si mi ušetao u život.«

»Hvala što si spasio moj.«

»Hvala što si spasio moj«, ponovi Orion.

Ljubimo se kao da nam je zadan izazov da vidimo koliko dugo možemo prije nego što nas smrt rastavi.

Potom, dok obojica postajemo uzbuđeniji, predamo se posebnom iskustvu koje nam je obojici prvo.

Prevrnem Oriona na krevet i on glumi da je zabrinut oko svijeće, ali ostane bez teksta kada skinem majicu. Prelazi prstima od moje ključne kosti, preko prsnih mišića pa ocrta trbušne mišiće prije nego što mi otkopča hlače. Ide glatko, puno lakše nego kad se ja hrvam s njegovim uskim trapericama koje su mu se priljubile uz noge kao da im o tome ovisi život. No kada smo naposljetku obojica posve goli, zurimo jedan u drugoga s ogromnim osmijesima.

»Najbolji dan ikada«, kažem.

»Najbolji jebeni dan ikada«, kaže Orion.

Potom se pokrenemo kao da bi svijet mogao skončati sljedeće minute.

Pruži mi kondom, a ja ga navučem pa sporo kliznem u njega i osjećaj je toliko dobar da ne mogu vjerovati da ću imati priliku samo jednom ovo doživjeti.

Jedino što mogu učiniti nije nimalo drukčije od onoga što sam činio cijeli dan: živjeti u sadašnjosti.

Dok Orion i ja nastavljamo zajedno proživljavati ovo nevjerojatno prvo iskustvo, ruke si međusobno pritisnemo o naša glasna srca.

ČETVRTI DIO

Kraj

*U ime svih nas u Agenciji Death-Cast,
žao nam je što vas gubimo.
- Joaquin Rosa, osnivač Agencije Death-Cast*

ORION

18:06

Taj prvi put bio je bolji nego što sam mogao zamisliti - a jebeni sam pisac! Ozbiljno, iznenađen sam što sam ga preživio. Ne kažem da je seks bio divljini ništa takvo, samo je bilo problematično nositi se sa svim tim hormonima dok mi se stanje sa srcem pogoršavalo. Bio sam uvjeren da će seks biti odviše riskantan, kao skokovi padobranom ili planinarenje. Nisam zainteresiran za skakanje iz zrakoplova ili penjanje po planinama, ali seks je oduvijek bio prilično visoko na mojem popisu želja, a Valentino je bio savršen partner za prvi put. Bilo je sporo, kao što sam oduvijek mislio da će biti, i na svakom je koraku provjeravao je li u redu, nijednom nije pokušao ubrzati stvar iako sat u njegovom Posljednjem danu otkucava sve glasnije i glasnije. Želio je živjeti u tom prvom iskustvu jednako dugo kao i ja i činilo se kao da smo minute pretvorili u sate.

Ali, ono, ozbiljno, pričamo o minutama.

O nekima od mojih najdražih minuta ikada.

Sada se tuširam, niz hodnik od svoje sobe, i želim se vratiti Valentinu. Cijelo vrijeme dok si ispirem kosu i tijelo rastrgan sam između toga koliko je sve bilo dobro i koliko će sve biti loše kada ga ne bude.

Nešto što tek počinje završit će jednako brzo kako je i započelo.

Njegova smrt može se dogoditi u bilo kojem trenutku.

Možda se događa upravo sada.

Možda se već dogodila.

Prestraši me pomisao na to da je Valentino mrtav u mojoj sobi.

Izađem iz tuša i jedva se osušim, unatoč iznenadnom prisjećanju na to kako je Valentino jutros u svojem stanu pao kao kruška jer se cijedio od vlastitog tuširanja, pa se sjetim da ni ja još nisam na sigurnom, da bi danas mogao biti i moj Posljednji dan, ali ne mogu zanijekati potrebu da ga vidim živog, živog, živog, živog, živog. Otvorim vrata spavaće sobe, a Valentino sjedi za mojim stolom i priča u kameru.

Ili je pričao u kameru, prije nego što sam upao kao da je kuća u plamenu.

»Što se događa?« pita Valentino skačući sa stolice. U plavim mu je očima strah.

»Ništa, ništa.« Gotovo ispustim ručnik koji mi je omotan oko struka, što i ne bi bio kraj svijeta sada kada smo vidjeli svaki centimetar onog drugoga. »Želio sam se uvjeriti da si dobro. Imao sam loš osjećaj - uplašio sam se.«

Valentino ispusti dubok uzdah i sjedne. »Dobro sam. Samo sam snimao poruku za Scarlett. Nešto za nju, da ima nakon što...« Kratko kimanje, puno spoznaje. »Smeta li ti ako završim? Treba mi minuta.«

»Samo polako«, kažem. Potom: »I nemoj umrijeti.« Potom-potom: »Znaš što mislim!«

Odem iz spavaće sobe, napola u iskušenju da se udarim u usta kako ne bih više rekao ništa glupo. Umjesto toga vratim se u kupaonicu, gdje ručnikom osušim koverce jer imam dojam da je sušilo za kosu preriskantno sada kad moja sudbina ponovno visi u zraku; ne pokušavam se ubiti strujom. Presvučem se u svježe traperice, nešto vječastije od prošlog para, tako da se neću morati boriti da ih skinem. A preko potkošulje odjenem Valentinovu sivu košulju koju je nosio, udišem ovratnik koji miriše na citrus, pomalo kao njegova majica s kapuljačom. Ako Valentinu smeta što je nosim, morat će mi je silom skinuti, a onda možda umre ili obojica umremo zbog borbe za košulju koju želim zadržati poput pojasa za prvaka, poput trofeja koji će me uvijek podsjećati na pobjede u ovom Posljednjem danu.

Zakoračim na ručnik i odvučem ga od kupaonice do spavaće sobe sušeći lokvice.

Potom pokucam na vrata svoje sobe, što mi je čudno. »Jesi dobro?«

Svake milisekunde tijekom koje ne odgovori postajem sve nervozniji.

»Uđi«, kaže nakon cijele jedne sekunde, živ i zdrav. Otvorim vrata, a on se nasmiješi kada me vidi u svojoj košulji. »Dobro ti stoji.«

»Tebi najbolje stoji, ali želim je zadržati. Trebao bi znati da sam voljan boriti se s tobom do smrti.«

Valentino ustane od stola i privuče me na poljubac. »Tvoja je«, kaže nakon njega.

Čini se zadovoljan u svojoj majici s natpisom *Sretan Posljednji dani*, iako ga pozovem da opelješi moj ormar, sada kad sam ga opljačkao. Pregledava moje majice s kapuljačom dok ja malo pospremam - kondom i omot u moj mali koš za smeće, čarape, donje rublje i uske traperice u košaru s prljavim rubljem.

»Sve je u redu s tvojom porukom?« pitam Valentina.

»Mislim da da«, kaže Valentino dok navlači običnu sivu majicu s kapuljačom. »Nije kao da imam puno vremena da ispadne kako treba.«

»Siguran sam da će Scarlett biti sjajna, čak i ako si samo sjedio u tišini.«

»Vjerojatno si u pravu.«

Počnem namještati krevet. Nekako bez Valentina će se činiti praznim iako sam ga s njime dijelio samo jednom. Žalovanje je podli gad, pokušava me

nokautirati i prije nego što Valentinu počne odbrojavanje. Nemam previše uspjeha sa zavlačenjem plahte s gumaticom ispod madraca, uvijek pogriješim u tom sranju. Potom mi Valentino priskoči u pomoć i to je milijunti podsjetnik na to da ga neće biti ovdje kako bi mi pomogao spremati krevet, držati me uza se, pitati me kako sam.

»Trebali bismo poći, Orione.«

Pokušam progovoriti, ali ne mogu. Nisam spreman da ovo bude gotovo.

»Mislio sam da bismo mogli podijeliti posljednje prvo iskustvo«, kaže Valentino.

»Nemoj reći naš prvi posljednji oproštaj ili nešto takvo.«

Valentino podigne kameru. »Prvo prisjećanje na uspomene?«

»Volio bih to«, dahnem.

»Mislio sam da bismo to mogli kod mene. Zatim mogu kameru ostaviti za Scarlett pa da odmah poslije odemo u bolnicu. Nadam se da je liječnica Emeterio smislila nešto za mene...«

A to nešto je miran način da umre, naspram svega onoga što ga očekuje.

Ali neću tim noćnim morama udahnuti život. Živjet ću san.

»Odvedi me kući, Valentino.«

FRANKIE DARIO

18:24

Ovaj dan ne može postati gori. Prvo se njegov stanar Sljedeći pokupio i umro i time ubio Frankiejeve snove.

Potom je ženin najbolji prijatelj dao otkaz u Agenciji Death-Cast i time za Frankieja postao beskoristan u budućnosti.

A zatim je Joaquin Rosa javno priznao da njegova tvrtka nije bogomdana kao što je tvrdio da jest i time uništio Frankiejevu priliku da usnima šok nekog Sljedećeg koji je preživio.

Frankie se osjeća kao da je zapeo, kao da ne može sam sebe izbaciti iz ovog života onako kako može izbaciti stanare iz zgrade. Želio bi da se svih može riješiti. Tako bi se mogao otići skrivati na prvom katu kada god bi mu Gloria išla na živce; s takvim načinom razmišljanja praktički bi dolje živio. Ova zgrada... zašto mu otac nije mogao ostaviti bolju baštinu u nasljeđe, kao što je tvrtka s popisa Fortune 500? Umjesto toga, Frankie se mora baktati s odčepljivanjem cijevi, opeklinama od radijatora i s time da ga se prikazuje kao zlikovca jer ljudi ne mogu na vrijeme platiti svoje račune.

Kako je to njegova krivnja? Plati ili se pokupi. Nije ovo sklonište za beskućnike.

Frankie u dnevnoj sobi gleda večernje vijesti, na kojima je glavna tema Agencija Death-Cast. Veliko iznenađenje. Vrata stana od jutra su ostala otvorena, čak i kada je stanarka s kata ispod odlučila popodne opaliti neku dominikansku *bachata* glazbu; čak je bio spreman na njezina vrata postaviti obavijest o prisilnom iseljenju. Ali Frankie se nada da je možda Valentino Prince nekako preživio do ovako kasno u svojem zadnjem danu, iako se to čini neizgledno, budući da izvjestitelji pričaju o uspješnim predviđanjima Agencije Death-Cast među registriranim korisnicima koje *jesu* nazvali. Svejedno, vrata drži otvorena jer zna da je do ponoći manje od šest sati.

U tom se razdoblju svašta može dogoditi.

Vrata predvorja u prizemlju se uz tresak zatvore, na što se često žale stanari na prvom katu, a Frankie uporno tvrdi da će to jednom popraviti te nikada to ne učini i nada se da nikada neće ni morati. Bi li to mogao biti Valentino? Potom prepozna brze korake koji se čuju na stubama i uzdahne.

Paz dojuri unutra. »Tata! Tata! Tata!«

»Da?« pita Frankie.

»Dobio sam ulogu u reklami! Snimam sljedeći tjedan!«

Frankie se okrene sinu, tek mu djelomično pridajući pozornost. Kako je moguće - kako je pošteno? - da je dijete i dalje bliže ostvarenju svojih snova nego njegov vlastiti otac? Prvo je to bila mala uloga u onom filmu, a sada će biti neka reklama, i sljedeće će biti glavna uloga u seriji. Zašto je svijet spreman ovom djetetu iskazati više ljubavi nego muškarcu koji je odslužio svoj rok, koji je naporno radio, koji se laktario?

»Svaka čast« sve je što Frankie kaže.

»Bilo je tako zabavno«, kaže Paz i sruši se pored njega na kauč. »Onda smo svi išli na sladoled. Smrznuo mi se mozak.«

Svi?

Frankie čuje kako Glorijini ključevi zveckaju dok se sporo penje stubama, kao i inače, kao da se penje na neku strmu planinu. Ako se ikada ponovno požali na to što dizalo ne radi, udarit će šakom u zid. Također će udariti zid, možda i samu Gloriju, ako ne bude imala dobar odgovor na to tko se danas vrtio oko njegovog sina.

Potom čuje glas muškarca. Rolando.

Zašto su zajedno?

Ako ga vara, tako im Bog pomogao...

Prokletstvo, Frankie je nekoliko puta Gloriju prevario s ribom s trećeg kata, ali to je drukčije. Gloria nema pojma, a Frankie joj to ne bi nikada nabijao na nos. Ali dovesti Rolanda u njegov dom? Kao da Frankie nije Gloriji tisuću puta dao do znanja kako ne vjeruje u potpunosti da je Rolandu na pameti samo prijateljstvo?

Prvi put od jutros Frankie je u itekakvom iskušenju da zalupi vratima - ravno Rolandu u lice.

VALENTINO**18:27**

Zašto hodati prema vlastitoj smrti kada možeš prema njoj voziti?

Floyd nas vozi niz FDR East River Drive, na desetominutnom putovanju između njihove kuće i moje zgrade. Ali evo u čemu je kvaka: sjedim sam na stražnjem sjedalu kombija, dok se Orion vozi na suvozačkom. To je odluka donesena radi sigurnosti, ona s kojom sam se složio kada sam ušao u auto i prihvatio tu darežljivu ponudu.

Prijevoz je na Posljednji dan baš nezgodan.

Orion i ja pokušali smo otići na podzemnu, ali njegova nam obitelj nije dopustila. Previše je rizičnih situacija između kuće i stanice, a potom i sama vožnja vlakom predstavlja svojevrsnu opasnost. Mislio sam da bismo mogli uzeti taksi, ali njegovi skrbnici nisu vjerovali nikakvom vozaču, pogotovo jer je baš prošli tjedan Floyd morao pružiti medicinsku pomoć taksistu koji je skrivio nesreću. Što ako je sudbina dovoljno okrutna da tog muškarca ponovno posjedne za upravljač dok smo na stražnjem sjedištu mi? Floyd se dobrovoljno javio odvesti nas, ali odbio je dopustiti da Dayana, Dalma i Dahlia također budu u autu. Pokušao je natuknuti da nema mjesta za sve, ali to je kombi. Svi bi stali. Jednostavno znam da ne želi riskirati njihove živote. Siguran sam da žali što Orion nije u Dayaninom autu s djevojkama, ali najviše što je mogao učiniti jest predložiti da Orion sjedne naprijed kako bi pomogao navigirati autocestom koja je dosad uglavnom vodila samo ravno.

Nisam uzrujan. Želim da Orion bude blizu zračnih jastuka. Najbolja zaštita koju imam ovdje straga su pokrivači, posteljina i jastuci koje mi je Dayana dala kako bih ih ostavio Scarlett. Sada Scarlett neće morati spavati pod mojom odjećom, kao što sam ja spavao s Orionom.

Obožavam tu uspomenu. Prvi put kada sam krevet dijelio s dečkom.

Posegnem najdalje što mi sigurnosni pojas dopušta i držim se za Orionove rame kao da je ono rub litice. On se okrene i poljubi mi članke pa ih prekrije dlanom.

Cijelim se putem vozimo u tišini. U vožnju se već ulaže razina opreza i prije nego što se uračuna i potvrđeni Sljedeći na stražnjem sjedalu. Siguran sam da se Floyd boji da ljubaznost koju mi iskazuje može sve odvesti u smrt. Orionova je

pozornost usmjerena na retrovizor s njegove strane, kako bi vidio eventualne aute koji su se odmetnuli i nekontrolirano se vrte.

Bez obzira na to što će se dogoditi, svejedno si ne mogu pomoći - osjećam se kao u pogrebnom vozilu, kao da me se vozi na vlastiti sprovod iako mi srce još kuca.

ORION

18:30

Mobitel mi zazvoni i na trenutak pomislim da se ne mogu javiti, kao da sam ja taj koji vozi auto, a ne netko tko sjedi na suvozačkom sjedalu. Srećom, Floyd ima čelične živce. Pogledam na mobitel - ne zovu ni Dalma ni Scarlett. Broj mi je nepoznat.

»Halo?«

»Pozdrav, zovem Oriona Pagana. Ovdje doktorica Emeterio, iz bolnice Lenox Hill.«

»Zaboga, pozdrav! Ja sam.«

»Kako si?«

»U redu sam, zapravo stvarno dobro.«

»Znači li to da je Valentino još uvijek živ?«

»Da, sada smo zajedno.« Pogledam preko ramena i kažem Valentinu da je na telefonu liječnica Emeterio. »Pa, što ima?«

»Je li moguće razgovarati s Valentinom?«

»Naravno.« Predam mobitel iza, Valentinu.

Pokušavam razaznati je li to što zove liječnica Emeterio dobra stvar ili loša stvar. U retrovizoru gledam Valentina i nadam se da će mi nekako otkriti. Govori samo »Da«, »Ne« i »Aha« te, naposljetku: »Hvala vam, doktorice. Vidimo se uskoro.« Ni to mi kurca ne kaže, ionako smo se kanili vratiti u bolnicu.

Valentino u retrovizoru susretne moj pogled.

I nasmiješi se.

I kimne.

I na oči mu navru suze.

»Odbor je odobrio operaciju«, kaže Valentino.

Bila bi loša zamisao da mi srce sada eksplodira, ali prštim od sreće.

Ne možemo mu spasiti život, ali možemo mu omogućiti nježniju smrt.

Agencija Death-Cast je najbolja.

GLORIA DARIO

18:34

Gloria je previše života proživjela u strahu.

Bio je tu onaj prvi put kada je Frankie digao ruku na nju, bijesan što je izgubio novac u *fantasy* nogometu, kao da je Gloria bila ta koja je odabrala igračice za njegov tim. Potom je Frankie istukao Gloriju tijekom trudnoće toliko jako da je krvarila i mislila da je njezino čedo ubio djetetov otac. Bio je tu i onaj put kada se Frankiejev gnjev rasplamsavao zbog nečega što je Gloria zaboravila - sjeća se samo kako je istrčala iz kupaonice tek u ručniku, zgrabila trogodišnjeg Pazita i skrivala se u susjedovom stanu dok ju je Frankie pokušavao naći, oko bosih nogu stvarala joj se lokva, a ruku je držala prilijepljenu preko Pazitovih usta kako se ne bi javio kada bi otac zazvao njegovo ime, kao u najgoroj igri skrivača. A Gloria zasigurno ne može zaboraviti ono kada je za Rolandov rođendan bila vani dokasna i kako je Frankie želio da se ranije vrati kući, pa ju je tražio kada se nije javila na mobitel, kao da je u krevetu s Rolandom, što je nešto na što ju je srce pozivalo mnogo prethodnih puta, ali nikada nije ništa u vezi toga poduzela jer je željela biti bolja od Frankieja, kojemu nije bio problem varati je - kao da nije znala za susjedu s nižeg kata. Kada je Frankie zahtijevao da uđe u taksu, Gloria je odbila vidjevši koliko je bijesan. Ali Frankie je izašao iz taksija kao da je kavez i nahrupio na Gloriju poput divlje životinje, napao je u javnosti, pred Pazitom, koji je plakao na stražnjem sjedalu. Ležeći u bolnici, Gloria se bojala da bi mogla umrijeti, dok je Frankie u zatvoru proveo samo jednu noć.

A sada Gloria mora učiniti ono čega se najviše boji. Otići.

To je jedini izlaz.

Jedini izlaz je prolaz, kako kaže Robert Frost.

Gloria prođe, zakorači u svoj stan, moguće posljednji put. Vrata su još otvorena, a Pazito sjedi s Frankiejem, koji ne obraća nimalo pozornosti na Rolanda dok on ulazi s Glorijom.

»Bok«, kaže Gloria. Pronicljiviji bi muž već znao da nešto nije kao inače. Gloria i Frankie nikada se ne pozdravljaju. Odloži torbu na mali kuhinjski stol, Spremna izuti se, a tada se sjeti da neće dugo ostati. Može ostaviti onoliko otisaka po stanu koliko hoće. To će biti nered koji će za promjenu Frankie morati počistiti. »Kakav ti je bio dan?«

Frankie zagunđa. »Rekao sam ti da Agencija Death-Cast nije budućnost«, kaže Rolandu, a da ga ne pogleda. »Siguran si da te nisu otpustili?«

»Dao sam otkaz«, kaže Rolando.

Gloria predosjeća da Rolando želi reći još toga, izazvati Frankieja, ali sve što bi time postigao bilo bi da još više razljuti Frankieja. Kimne Rolandu, koji shvati mig i krene prema Pazitovoj spavaćoj sobi.

»Dođi mi pokazati novi željeznički set«, kaže Rolando.

Pazito skoči s kauča s ogromnim osmijehom i otrči u svoju sobu. Rolando s Glorijom razmijeni pogled kojim poručuje *Ovdje sam za tebe*, a potom za sobom zatvori vrata.

Strah se nastavi podizati u Gloriji, onako kako to u ovoj zgradi čini topli zrak. Ali uskoro će Gloria ponovno biti vani i moći disati kao slobodna žena. Ne sjeda iako su joj stopala umorna. Želi se doimati visoko, iako nije, i snažno, kao što je uvijek bila.

»Frankie, moramo razgovarati.«

»O čemu?«

»Nesretna sam. I ti si.«

Frankie ne izgleda nesretno. U očima mu je onaj bijes koji je Gloria toliko puta vidjela. Lecne se i od samog njegovog zurenja, prisjeća se koliko brzo on može prijeći iz mirnog stanja do toga da nasrne na nju.

»Ne govori u moje ime«, kaže Frankie.

»Ti ne govoriš u svoje ime«, kaže Gloria. »A ni ja čak ne govorim u svoje ime.«

»Onda reci što hoćeš, što to govoriš?«

»Želim se rastati.«

To su riječi koje je toliko dugo zamišljala da izgovara, ali ne vjeruje da sada izlaze iz njezinih usta. Gotovo žali što ih ne može usisati natrag, ali riječi su poletjele, a mora i ona, ako ikada želi biti slobodna.

Frankie izgleda krvožedno, a potom se okrene vratima spavaće sobe, iza kojih se nalaze najveći dijelovi Glorijina srca.

»Je li to zbog njega?«

»Zbog mene je.«

Frankiejeva stopala odbace stolicu, koja se rotira prema televizoru.

Gloria žali što Agencija Death-Cast ne funkcionira kako je obećano, pa da zna da će živa izaći iz ovog stana.

VALENTINO

18:37

Sve teče po planu. Kada sigurno stignemo do zgrade, parkiramo ispred, a iza nas je Dayanin auto. Svi zakoračimo na pločnik i ispustimo kolektivni uzdah olakšanja. Floyd je na oprezu jer ljudi partijaju u baru na drugoj strani ulice, kao da bi netko mogao pijano doteturati ovamo i izazvati tučnjavu. Dahlia ode do *pizzerije* i udahne miris koji se širi oko nje moleći Dayanu za krišku s kobasicom. Dalma se čini nervoznom, a ja sam u iskušenju da je pozovem unutra kako bi vidjela da će sve biti u redu, ali stvarno želim još malo vremena nasamo s Orionom.

»Glasno je«, kaže Dalma.

»Jako mi se sviđa«, kažem.

Orion u naručju ima jastuke, a ja nosim posteljину. »Hoćemo li otići gore?«

Dayana pogleda na mobitel. »Vratite se dolje do sedam, u redu?«

»Koliko je to?« pita Orion.

»Dvadeset jedna minuta.«

»To nije dovoljno vremena.«

Ponovno pogleda mobitel. »Sada je dvadeset minuta. Vremena je sve manje pa je bolje da požuriš gore.«

Posegnem za ključevima, koji sada ponosno nose privjesak s *pizzom* koji mi je dala Orionova obitelj.

»Trebali bismo pozvoniti Frankieju samo zato da budemo pizduni«, kaže Orion.

»Možda na izlasku.«

Otključam vrata predvorja, a ona se treskom zatvore za nama. Počnemo se vući uza stube.

»Žao mi je ako je vožnja bila čudna«, kaže Orion iza mene.

»Nimalo. Floyd te samo pokušavao održati na životu.«

»I tebe je održavao na životu.«

»Žao mi je što svojim postojanjem sve ugrožavam.«

»Začepi, ne mislim tako. Samo žalim što nisam mogao sjediti iza s tobom. Osjećao sam se kao da su nas rastavljali zbog javnog ljubakanja ili nekog takvog sranja.«

Zaustavim se na prvom podestu. »Ovakvog?«

Poljubim ga, sretan što su nam usne ponovno zajedno, kao što smo i mi.

»Takvog«, kaže Orion. »Možeš li mi na svakom katu dati poljubac?«

»Kakva sjajna motivacija da ostanem živ.«

Nastavimo prema gore.

»Nedostajao si mi dok sam sjedio naprijed, samo da znaš«, kaže Orion.

»Također. Malo me umirilo što sam te držao za ruku.«

»Kakva slučajnost, i mene je umirilo kad si me držao za ruku.«

Drugi kat, drugi poljubac.

Na ovom katu netko kuha i od toga mi krulji u želucu. Ne znam ni što je to.

»Divno miriše«, kažem.

»Uistinu.«

»Što je prvo što ćeš jesti nakon operacije?« pitam.

»Nije li razgovor o tome pomalo mučan?«

»Uskoro će ionako biti gotovo«, kažem, s vedrinom u glasu.

»Odaberi mi nešto«, kaže Orion.

Teško je razmišljati jer bih u ovom trenutku pojeo ovaj prljavi rukohvat ili ljudsko stopalo. »Moraš pojesti nešto *linguina*, dakako.«

»Svakako, svakako.«

»Pire-krumpir utopljen u umaku od pečenja. Pečene mrkve. Špinat na pari. Makarone sa sirom koji su zapečeni do razine zagorjelosti.«

»Možda ću to morati rastaviti na nekoliko obroka.«

Treći kat, treći poljubac.

Netko se gore svađa. Taj problem s bukom neće još dugo biti moj. Laknulo mi je što sam sve nasnimio kod Oriona tako da mi u pozadini neće biti ova buka, čak i ako su glasni susjedi klasična njujorška instalacija.

»Uzbuđen sam što ću vidjeti slike«, kažem.

»Kojoj se najviše veseliš?« pita Orion.

Uz svaku stubu podiže se druga uspomena.

Izvan zalagaonice.

Prvi put kada sam kupio primjerak *New York Timesa*, prije nego što sam shvatio svoju poveznicu s naslovnom fotografijom Joaquina Rose na telefonu.

Na High Lineu s Orionom.

Memorijalni centar.

Brooklynski most.

Sve na vlaku, gdje smo priredili nastupe koji će se vječno pamtiti.

Ljubljenje Oriona na Times Squareu.

Sve su to pobjednici.

»High Line«, odlučim na vrhu stubišta, taman kada na katu začujem zveket koji ne raspoznajem i kojim se ne opterećujem jer sam sretan u toj uspomeni. »To je naša prva zajednička fotografija. Želim vidjeti kako je ispala.«

»Kladim se da izgledaš nevjerovatno, a ja izgledam kao govno.«

Četvrti kat, četvrti poljubac.

»Siguran sam da i ti izgledaš sjajno.«

»Rekao sam nevjerovatno! Ponovno me degradiraš u pokušaju da mi daš kompliment.«

Nasmijem se. »Oprosti, nevjerovatni moj dečko! Nevjerovatan si i siguran sam da izgledaš nevjerovatno i sve je u vezi tebe nevjerovatno, a ja nisam dovoljno nevjerovatan za tebe! Jesmo li si opet nevjerovatni?«

»Aha, svakako, svakako, svakako, opet smo si nevjerovatni, sjajni moj dečko.«

»Mogao bih te nogom gurnuti niz ove stube«, kažem, na pola petog stubišta.

»Jednostavno ću sletjeti na jastuk. Ali, ozbiljno, ne bi mi smetala stanka. Loše si birao pri doseljenju na šesti kat u zgradi bez dizala.«

»Rečeno mi je da ima dizala.«

»Da si me ranije poznao, provjerio bih ti to sranje.«

»Dodaj to na popis razloga zašto žalim što ne mogu putovati kroz vrijeme.«

Peti kat, peti poljubac.

»Ovaj trenutak nije toliko loš«, kaže Orion.

Ovaj nije.

FRANKIE DARIO

18:40

Frankie će ubiti Rolanda.

Razmatra da dograbi pištolj iz ormara, ali metak je previše milosrdan. Želi osobno nasmrtno prebiti Rolanda. Postoji mnogo načina na koje to može učiniti: nogom stolice koja je upravo otpala kada se zabila u televizijski set, samim televizorom, čizmama pored vrata, odmrznutom šunkom koju je Gloria trebala pripremiti za večeru, kuhinjskim nožem, s nekoliko dobrih poteza ključem. I njegove će šake sasvim dobro odraditi posao.

»Rolando, dolazi ovamo!«

»Što to radiš?« pita Gloria.

Frankie uperi prst u svoju ženu - ženu koja mu više ne želi biti supruga. »Dovela si tog muškarca u moju kuću, pa hajdemo vidjeti koliki je muškarac.« Vrata se otvore i iskorači Rolando. Paz ga pokušava slijediti, ali Rolando ga pogurne natrag u sobu. Rolando se okrene Gloriji.

»Ne gledaj moju ženu!«

»Moraš se smiriti«, kaže Rolando.

»Ne donosiš ti pravila u mojoj kući!«

»Svima će nam biti drago otići iz tvoje kuće.«

Frankie počne smanjivati udaljenost između sebe i Rolanda. »Možeš odjebati iz moje kuće, ali nećeš otići s mojom obitelji!«

»Nisam tvoja imovina«, kaže Gloria i stane između dvojice muškaraca.

Frankie gume Gloriju u Rolandovo naručje. »Onda se možete oboje pokupiti odavde! Ali Paz ne ide nikamo!«

Ni najmanje ga ne zanima da postane samohrani otac, ali proklet bio ako mu drugi muškarac bude odgajao sina.

»Kamo ja idem, ide i Pazito!« vikne Gloria dok sklanja kosu s lica.

»Preko mene mrtvog!« kaže Frankie.

On uputi prvi udarac.

VALENTINO

18:41

Orion se drži za prsa i duboko udahne.

»Kako je tvoje srce, jer moje...« Pri vrhu prema šestom katu vika postane jasnija. To je Frankie.

»Možeš odjebati iz moje kuće, ali nećeš otići s mojom obitelji!«

Žena kaže nešto, možda o imovini?

»Onda se možete oboje pokupiti odavde! Ali Paz ne ide nikamo!«

»Kamo ja idem, ide i Pazito!«

»Preko mene mrtvog!«

Potom neki pljesak, kao mesom o meso, te tup udarac.

Žena zavrišti »UPOMOĆ!« pa zajauče od bola.

Ispustim posteljinu, tresem se od straha.

Sve u srcu govori mi da će ovo biti trenutak od kojeg sam strepio, ali ništa me ne spriječi u tome da odjurim uz te stube.

»Valentino, ne!«

»Ostani tamo, Orione!«

Stignem na šesti kat bez šestog poljupca.

Vrata Frankiejevog stana su otvorena. On je na nekom muškarcu, kojeg mlati šakama, a žena - njegova supruga, pretpostavljam - je na podu, dlana pritisnutog preko razorenog lica. Potom se vrata otvore, a onaj mali klinac, Paz, užasno gleda kako mu otac nasmrt prebija nekoga. Je li taj muškarac Sljedeći? Sleđen sam pred tim koliko je ovo nestvarno.

Paz me primijeti. »Molim te, pomoz!«

Ne gubim više ni minute. Odjurim u stan i obavijem ruke oko Frankieja te ga odlijepim od muškarca. Frankie me pogodi laktom u trbuh toliko snažno da u grlu osjetim kiselinu te me odgura unatrag, prema zidu.

Ovako ću umrijeti... protiv muškarca koji se bori za svoj život.

Kada ga pogodim u lice, gleda me kao da sam duh.

Ni ja se neću predati bez borbe.

Frankie si masira čeljust, a tada vidim da je Paz nestao iz dovratka. Nadam se da se skriva negdje. Možda mogu Paza izvući odavde, do dolje, gdje će biti na sigurnom s Orionovim skrbnicima, koji su mene održali na životu onoliko dugo koliko jesu. Potom Frankie glatko podigne slomljenu nogu stolice i zamahuje mi njome po glavi ponovno i ponovno...

Vrti mi se i teturam unatrag i prestrašen sam i naviru mi suze i razdire me i...

Pogodi me ravno u trbuh te gume van iz stana...

Niza stube, posežem za ogradom i...

Promašim i umjesto toga zgrabim Oriona i...

Zašto je on na ovim stubama, rekao sam mu da ostane...

Hoću li umrijeti držeći ga ili...

Sjećanje na naš prvi zagrljaj, još prije nego što je nazvala Agencija Death-Cast...

Čelom udarim o stubu i krvarim...

Sjećanje na naš bijeg prije nego što sam pao na bankinu...

Čvrsto stišćem Oriona kako bih upio udarac...

Sjećanje na njegovu ruku na mojem srcu i moju na njegovom...

Tresnut ćemo o podest, mislim...

Sjećanja su brza i pomiješana...

Držim se Oriona...

Misle li na ovo kada kažu da ti život proleti pred...

PAZ DARIO

18:44

Agencija Death-Cast nije nazvala Paza Darija jer on ne bi danas trebao umrijeti i jako je zbunjen jer ni njegova majka ne bi trebala umrijeti, ali njegov je otac prebija.

Ovo nije prvi put, ali je najstrašniji.

Obično Paz ne vidi da se išta od ovoga događa. Majka mu uvijek kaže da ostane u svojoj sobi i uz vrata stavi stolicu, baš kao što je činila kada se bojao čudovišta u ormaru. Stolica je toliko majušna da bi se slomila da itko drugi sjedne na nju. Obojena je tako da izgleda kao sretni dalmatiner kojemu jezik viri iz naslona. Ali Paz zna da stolica nikoga ne drži podalje jer majka uvijek naposljetku ponovno uđe u njegovu sobu, a da ne mora prvo maknuti stolicu. Uvijek plače i privija ga uza se dok zajedno ne zaspu u krevetu. U drugim prilikama u sobu uđe otac i pita ga je li u redu, a Paz kaže da jest i pita kako je majka i otac kaže da je i ona u redu te se vrata ponovno zatvore.

Paz više ne zna koliko se to puta dogodilo.

Ali to što je majka viknula upomoć je novo, toliko zna.

Paz je iskoračio iz sobe jer je želio pomoći majci dok je otac ozljeđivao Rolanda toliko da krvari iz nosa. Ali nije znao što da radi dok nije vidio novog susjeda, Valentina, i zamolio ga da im pomogne. Potom je Paz otrčao do ormara, ne da bi se sakrio, nego s vlastitom idejom kako bi mogao pomoći.

Ljudi misle da je Paz zlikovac jer je glumio jednoga u onom filmu, ali on je junak.

Junak je koji će spasiti majčin život.

Paz otrči natrag u dnevni boravak, središte obiteljskog života, koje se više ne doima takvim nakon što u oca uperi pištolj i povuče okidač.

FRANKIE DARIO

18:45

Frankie se sprema još jednom udarcem dohvatiti Gloriju, a tada ga vatra pogodi niotkuda.

Padne na bok.

Paz stoji nad njim, drži pištolj i opali ponovno.

Čak ga ni Agencija Death-Cast nije mogla pripremiti na takvu smrt.

DALMA YOUNG

18:46

Pucnjevi.

Dalma se boji da bi mogla i sama imati srčani udar.

Ovo je baš kao sinoć na Times Squareu.

Je li netko upucao Valentina? Oriona? Obojicu?

Je li ovo svakako moralo završiti pucnjavom?

Da je Valentino ubijen sinoć, bi li ovo bilo gotovo? Moguće. Ali to znači i da ne bi prvo imao priliku živjeti. To je nešto za što se Orion pobrinuo.

Ali po koju cijenu?

Obitelj joj paničari. Majka i Dahlia istrče iz *pizzerije* praznih ruku i potrče ravno prema autu vičući Dalmi da učini isto. Floyd lupa po vratima predvorja i stišće sva zvana na interfonu ne bi li ga netko pustio. Neki stanari u prizemlju trče iz svojih stanova, boje se za svoje živote, kao što bi i trebali, kao što bi se i Dalma trebala bojati za svoj, ali istog trenutka kada se ta vrata otvore ona se progura pored svih, čak i Floyda, i pojuri uz te stube.

Dalma se osjeća kao da je službenica hitne pomoći, odlučna u tome da spasi Orionov život, a u srcu zna da bi i on pojurio ususret opasnosti kako bi spasio njezin.

ORION

18:47

Ove je ludo mutno.
Vidim zvijezde, ali nisam u svemiru.

Glava mi je na jastuku, ali nisam u krevetu.

Valentinova mi je ruka preko prsa, ali ne privija me uza se.

Čuli su se pucnjevi, ali nisam mrtav.

Mučim se da otvorim oči te istog trena zažalim jer vidim da je prekrasno lice mojeg dečka posve umrljano krvlju, poput nečega iz horor-filma. Želim se vratiti u tamu u kojoj mogu zamisliti - ne, prisjetiti se - kako je to biti u krevetu s Valentinom dok me privija uz sebe u sobi u kojoj je tišina prekinuta samo našim disanjem.

Pokušam ga probuditi drmanjem, ali on još uvijek pokušava zaspati, što je u redu, shvaćam, nismo se baš osobito odmarali na njegov Posljednji dan, ali nije preostalo još puno vremena, a još uvijek se moramo prisjetiti uspomena. Valentino je želio - želi - vidjeti kako je ispala naša prva zajednička slika, taj jebeni *selfie*, riječ koju obojica jebeno mrzimo, koja ga ne bi trebala nadživjeti.

Možda ga mogu probuditi nekim poljupcem kao uspavanu ljepoticu, jer ne može ovako završiti, molim te, ne daj da ovako završi.

Pritisnem usne o Valentinove, ali on se ne trgne iz sna i ne uzvratiti mi poljubac.,

Prsa mu se sporo nadimlju.

Ima nade, ima nade, ima nade, nade, nade.

Samo jedno ne razumijem.

Ako mu srce kuca, zašto nemam dojam da je živ?

DALMA YOUNG

18:47

Dalmino srce nabija, boji se da će nabasati na ubojicu ili vidjeti truplo svojeg najboljeg prijatelja.

Jedno se čini gore od drugoga.

Stigne na peti kat, s Floydom koji je prati u stopu. U podnožju sljedećeg kraka stubišta nalaze se Orion i Valentino, okruženi darovanim jastucima i posteljinom kao da su odlučili ovdje kampirati i odmoriti se na stubištu. Lakne joj što Orion plače, jer plač znači da je živ, ali srce joj se slomi zbog onoga što to znači za Valentina.

»Orione...«

Ne izgleda kao da ju je uopće registrirao. Samo proklinje Valentina da se probudi.

Da Dalma umre, zamišlja da bi Orion ovako reagirao, a poznaju se cijeli život. Ali njezin najbolji prijatelj toliko plače za svojim dečkom, kojeg poznaje tek jedan dan - čak ni jedan dan! - i zna da je ta bol jednako prava kao što bi bila da izgubi nju.

Ova će smrt s Orionom ostati cijelog života.

Nadajmo se da će biti dugačak.

»Još je živ«, kaže Floyd pregledavajući Valentina.

»Nije upucan?« pita Dalma.

»Ne, ne, ne, bacili su ga niz stube«, kaže Orion.

Dalma pogleda na šesti kat, uhvati pogled na otvorena vrata i začuje plakanje.

Bi li ubojica mogao biti na katu? Ima li još neko mjesto na koje je mogao pobjeći, kao što su ljestve koje vode na krov, kao što ih ona ima kod kuće? Ili će se svaki čas sjuriti dolje? Ako ne nosi onu jezivu masku lubanje kao ubojica na Times Squareu, hoće li ubiti i Palmu i sve druge kako ne bi ostavio svjedoke?

Želi Oriona i Floyda odvući odavde, ali Dalma zna da se, dokle god Valentino diše, Orion neće maknuti od njega.

»Napravite mi mjesta«, kaže Floyd i otvori Valentinove kapke.

Orion odbija maknuti se sa svojeg dečka.

»Pokušava mu spasiti život«, kaže Dalma.

Istinu govoreći, Dalma je slagala.

Ne može govoriti umjesto Floyda, ali njezine oči i mozak i srce procesiraju što se ovdje stvarno događa. Valentinu nema više pomoći. Umrijet će, kako je predvidjela Agencija Death-Cast, možda svaki čas. Ali možda nije prekasno za Oriona. Ne mora biti i njegov Posljednji dan.

Sve je vodilo prema ovome, prema ovom dodiru života.

»Moramo vas obojicu odvesti u bolnicu«, kaže Floyd i podigne Valentina u naručje, s iznenađujućom snagom za nekoga tko je na kraćem kraju života.

Dalma ispreplete ruke s Orionom, koji ne skida svoj uplakani pogled s Valentina, čak ni dok se spuštaju niz pet katova. Iznenadena je što stignu dolje u jednom komadu, te joj lakne kada živi izađu iz zgrade.

Pobjegli su od ubojice i, ako odavde sve bude išlo dobro, doživjet će još jedan dan.

Barem većina njih.

GLORIA DARIO

18:48

Glorijin sin ubio je svojeg oca kako bi je zaštitio.
Suze klize niz Pazitove mile, mlade obraze.

Znoj blista na Rolandovom pretučenom licu prekrivenom masnicama.

Krv se skuplja u lokvu oko Frankieja kao kanta prolivene boje.

»Nemoj se micati, Pazito«, kaže Gloria i baca pogled na pištolj još uvijek stisnut u rukama njezinog sina.

Pazito se trese.

Jedan pogrešan potez i Gloria bi se mogla zateći mrtva pored svojeg muža. Zna da je Pazito neće povrijediti, ne namjerno, ali nesreće se stalno događaju kada se pištolj nađe u nečijim rukama, pogotovo djetetovim. To se oružje ne bi uopće trebalo nalaziti u njihovom domu, ali nije mogla uvjeriti Frankieja da ga se riješi, a teško je svađati se s naprasitim vlasnikom pištolja. Gloria se osjeća kao da je iznevjerila Pazita jer se nije više borila, jer nije pokušala ranije otići, jer ga je dovela u situaciju da je štiti kada bi trebalo biti obrnuto. Sada će Pazito do kraja života nositi ožiljke, biti progonjen duhom oca kojeg je ubio, i ne postoje riječi za to koliko se Gloriji zbog toga slama srce.

Zasada, rukama punima ljubavi oduzima pištolj iz sinovih.

Odloži ga i podigne sina, odnese ga u njegovu spavaću sobu.

Sklopi mu oči kao da u mraku neće moći vidjeti svojeg mrtvog oca.

Zajedno plaču u krevetu nakon izvojevane posljednje bitke.

ORION**18:56**

Sinoć mi se život promijenio.

Sinoć mi je život također gotovo završio.

Imao sam srčani udar na Times Squareu i bio sam na stražnjem sjedištu taksija, stisnut između Dalme i Valentina dok su me hitro vodili u bolnicu. Sada se vraćamo u istu tu bolnicu, samo što je ovaj put Valentino taj kojeg pokušavamo držati uspravno, pokušavamo spasiti. Ima šansu, znam da ima, posebno jer je do bolnice Lenox Hill vožnja kratka, iako se te tri minute doimaju kao najduže tri minute u povijesti triju minuta. Ne gubimo vrijeme u uvođenju Valentina u bolnicu, napuštamo auto, za koji će se Dayana pobrinuti kada pristigne svojim autom, s Dahlijom. Previše mi se vrti da bih pomogao nositi Valentina, ali Floyd to ima pod kontrolom, dok Dalma juri ispred nas kako bi liječnicu Emeterio obavijestila o našem dolasku.

Liječnica Emeterio pojavi se s timom, iznenađena što vidi Valentina u ovom stanju kad smo se svi nadali nečem mirnijem. Uputi svoje tehničare da odjure s Valentinom. Pokušat će mu spasiti život, kao što je rekla da hoće, ali, ako ne budu mogli, bolje mi je da se pripremim na operaciju. Imao sam cijeli dan da se pripremim na ovo, ali, sada kada sve silno brzo postaje silno stvarno, nisam spreman. Agencija Death-Cast trebala je eliminirati ove strahove, ali zeznuli su i sada nemam pojma je li nam obojici suđeno da na kraju umremo. Odvedu me na odjel za hitni prijam. Floyd šefuje tehničarima da se uvjere kako ne krvarim; vidim da me Floyd neslužbeno priprema na operaciju koju smo željeli godinama.

Kažu mi da mi je srce u redu iako se osjećam mrtvo iznutra.

Ljudi se kunu da će živjeti savršenim životima kada dobiju priliku reći sve što trebaju, ali istina je: smrt je brža od tebe.

Čak i kada si upozoren.

Ima stvari koje nikada nisam imao priliku reći Valentinu, stvari koje on meni nikada nije imao priliku reći.

Cijele živote priča koje nismo imali priliku podijeliti jedan s drugim.

Cijele živote koje nismo imali priliku proživjeti zajedno.

Izdahnem ime njegove sestre, osobe koja je imala priliku s Valentinom provesti život, ali neće biti ovdje kako bi ga otpratila u smrt.

»Moram nazvati Scarlett«, kažem.

Iskopam mobitel iz džepa, ali zaslon je razbijen.

Znam zašto.

Kraj je započeo kada je onaj jebeni gad gurnuo Valentina niz stube. Ne znam što se dogodilo s onim metcima, ali nećete me zateći kako žalujem za tim šupkom ako je umro. I jebeno je bolje bez njega, boli me kurac. Bez obzira na to koliko ću živjeti zbog zločina tog pizduna, nikada neću biti zahvalan što je naškodio Valentinu.

Nazovem Scarlett.

»Napokon, Val«, kaže, s olakšanjem i uvjerenjem da je na liniji njezin brat.

»Orion je«, slabašno kažem.

»O.«

Moja tišina dijelom govori umjesto mene.

Scarlett diše. »Mogu li razgovarati s bratom?«

»Trenutno su s njim doktori. Živ je, ali... ne izgleda dobro, Scarlett.«

Na njezinom kraju nema tišine, samo jecaji patnje. »Što se dogodilo?«

Nisam sve vidio, ali kažem joj sve što znam. Dalma se drži blizu mene dok se slamam kroz tu priču. Pronađu nas Dayana i Dahlia, a Floyd ih čvrsto zagri.

»Valentino je bio junak«, kažem. Zaustavim se prije nego što kažem da je umro kao junak.

Ostanem na vezi i plaćemo zajedno.

Kada se vrata otvore, nadam se čudu. Ali ne uđe Valentino, sa svom krvi ponovno u tijelu niti sa svim posjekotinama i modricama otklonjenima kao da su bile fotošpirane. To je liječnica Emeterio i razgovara s Floydom i Dayanom dok baca poglede prema meni. Krenem uhvatiti Dalmu za ruku i shvatim da ona već drži moju. Stisnem je toliko snažno da bih mogao u prah smrviti njezine kosti i svoj mobitel.

»Je li Valentino dobro?« pitam.

Scarlett suspreže jecaje, također sluša odgovor.

Lice liječnice Emeterio sve naveliko otkriva. »Valentino pokazuje znakove moždane smrti.«

Kao da ponovno padam niz stube, zrak mi se izbija iz pluća, sve boli toliko da sam spreman onesvijestiti se. Priča o njegovim razinama kisika i o tome da ga stavljaju na ventilator te o dodatnim pripremama i o gomili drugih stvari koje ne mogu procesirati jer se Valentinov mozak gasi, iliti, praktički je mrtav.

»Jesi li spreman primiti Valentinovo srce, Orione?« pita liječnica Emeterio.

Toliko sam izbačen iz takta, osjećam se kao da nisam dovoljno vrijedan za to. Ili kao da sam ja kriv jer su se zvijezde oduvijek poslagivale tako da on umre kako bih ja preživio.

»Orione?« Scarlett me zazove kroz mobitel. »Nećeš pustiti da srce mojeg brata propadne, zar ne?«

Njezino pitanje ima dvije strane: ne bih trebao odbiti transplantaciju i trebao bih ga dobro iskoristiti jednom kada uspješno bude u meni.

Neću i hoću.

Ovo je ono što je Valentino želio i ono što ja želim.

»Živjet ću«, zakunem se iako bi Agencija Death-Cast mogla biti u krivu u vezi mene.

Potom stvari brzo krenu svome kraju.

Hitro me odvedu u drugu sobu i, dok se pripremaju za operaciju, razmišljam o tome kako je vrijeme da se oprostim od svojeg srca, onoga koje su mi dali roditelji. Trebalo je uvijek biti tamo, ali sada kao da mi netko govori da će me sjena prestati pratiti. Život će mi se iznenada preoblikovati zbog nenadane smrti - uz pretpostavku da neću i ja umrijeti.

Prije nego što me liječnica Emeterio želi uspavati, dobijem trenutak s timom Young i nema dovoljno vremena da svima kažem sve što mogu i sve što im želim, pa je sve što kažem: »Hvala što se učinili da se osjećam kao da sam jedan od vas.« U ovom bih grupnom zagrljaju mogao živjeti zauvijek.

Ali ne mogu.

Imam još jednu stanicu prije nego što možemo započeti.

»Moram prvo vidjeti Valentina.«

Ne mogu mi se oko ovoga usprotiviti.

Dovedu me u operacijsku salu, gdje je Valentino u krevetu, lica još uvijek pretučenog.

Nagnem se i šapnem riječi koje sam mu trebao reći kada sam znao da bi me čuo, a potom ga posljednji put poljubim.

Zatim idem na operacijski stol.

Ako sve dobro prođe, Valentino će živjeti u meni ostatak mojeg života.

Ali ne znam kako će ovo završiti.

PETI DIO

Početak

*Oduvijek sam volio izraz »Izbaciti staro,
unijeli novo«. Za svaku osobu to ima posebno značenje.*

Može se odnositi na bilo što.

Na partnera, organ. Čak i na način života

- način smrti. Što predstavlja vama?

- Joaquin Rosa, osnivač Agencije Death-Cast

1. kolovoza 2010.

ORION

01:19

Agencija Death-Cast vjerojatno više nije u pogonu, ali, ako jest, vjerojatno će svaki tren nazvati jer u prsima imam rupu.

Rupu u prenesenom značenju, ali svejedno boli.

Također se ne mogu javljati ni na kakve pozive jer mi je u grlu cijev.

Toliko sam ošamućen, nadrogiran zbog ove operacije. Ali anestetici su dobri samo za fizičku bol. Kurca ne djeluju pri slomljenom srcu.

Čak ni kada su ti u prsa stavili srce tvogjeg dečka.

DALMA YOUNG

01:23

Agencija Death-Cast mogla bi nazvati Dalmu Young da joj kaže da danas umire, a u tom slučaju može se samo nadati da će proživjeti dan jednako čaroban kao onaj koji je Orion podijelio s Valentinom.

Liječnica Emeterio kaže obitelji da je Orionova operacija bila uspješna, ali slavlje je suzdržano. Ovo je pobjeda koja je došla uz razarajući gubitak.

Dalma čvrsto zagrlj majku, plače na pomisao o tome koliko će još mnogo godina moći provesti s Orionom. Može zamisliti kako će bez opasnosti zajedno strusiti žestice za svoje dvadeset prve rođendane, kao što su njihove majke imale priliku učiniti, kako će na promociji navijati za nju s ostatkom obitelji, držati govore jedno drugome na vjenčanju te sve što prethodi i slijedi. Naravno, život nikada nije zagarantiran, bez obzira na to koliko si zdrav. Ta je lekcija naučena s Orionovim roditeljima, a sada i s Valentinom. I, čak i s novim srcem, Orionu nisu obećane iste šanse kao onima koji nisu imali transplantacije.

Ali Dalma se može nadati i sanjati.

I, najvažnije, može se pobrinuti da se vrijeme više nikada ne uzme zdravo za gotovo.

»Možemo li vidjeti O-Broa - Oriona?« pita Dalma brišući suze.

»Uskoro«, kaže liječnica Emeterio.

»Hvala na svemu, doktorice«, kaže Dayana. »Nemate pojma koliko...«

»Samo žalim što ih nisam mogla spasiti obojicu.«

Dosad Valentinova smrt nije bila naglas potvrđena.

»Molit ćemo se za njegovu dušu i njegovu obitelj«, kaže Dayana.

»Samo za sestru«, kaže Dalma.

Valentinovi roditelji mogu se moliti sami za sebe.

Dayana povede obitelj zajedno u molitvu, šalje blagoslove mira Valentinovoj duši te snagu Scarlett i ljubav i svjetlost oboma.

Kada završe, Dalma u mobitelu pronađe Scarlettin broj, spremljen sinoć, kada ju je Valentino prvi put nazvao.

Ne može si pomoći - dok uspostavlja poziv, osjeća se kao zaposlenica Agencije Death-Cast.

SCARLETT PRINCE

22:29 (lokalno vrijeme u Arizoni)

Scarlettin mobitel zazvoni i ona zna da to nije njezin brat. Uvijek je otvorena za čuda, ali ne očekuje jedno.

Vjerojatno je avioprijevoznik zove u vezi kofera, kao da ju je briga za lokaciju odjeće i opreme za snimanje nakon što je izgubila svoju drugu polovicu. Ali nije. Prvo ne prepozna Dalmino ime, a potom se hitro sjeti da je ona Orionova najbolja prijateljica - i jedna od posljednjih osoba koje su njezinog brata vidjele živog.

Ne potruđi se smiriti se. »Bok.«

»Bok, Scarlett. Ovdje Dalma Young, ja sam Orionova prijateljica.«

»Znam.« Scarlett gotovo pita što nije u redu, kao da to nije jasno.

»Aha. Mislim da će te liječnica nazvati svaki čas, ali...«

»Brat mi je mrtav«, kaže Scarlett. Obradovala bi se vijesti da je Valentino u dubokoj komi, dokle god to znači da je još uvijek živ, ali ne suspreže dah.

»Tako mi je žao, Scarlett.«

Mrzi svaki poriv da istrči iz spavaće sobe i ode plakati u naručje roditelja. Ako se nisu prema Valentinu mogli odnositi kako treba dok je bio živ, ne bi trebali dobiti priliku žalovati za njim ili nju tješiti. Ali Scarlett ne može poreći da je poriv uistinu tamo jer se sada osjeća toliko usamljeno. Valentina nema - nije živ - da je zagrlila.

Usamljenost koja dolazi s postajanjem jedinicom već je počela.

Scarlett se osjeća šuplje... Može li se čovjek osjećati šuplje?

Želi pokucati na Valentinova vrata i čuti što on misli.

»Ima li išta što mogu učiniti za tebe?« pita Dalma.

Scarlett je zaboravila da je na mobitelu. »Reci mi da je sve drugo dobro prošlo.«

»Jest«, kaže Dalma, a u glasu joj je prizvuk krivnje.

Ono što je pošlo po krivu za Scarlettinog brata prošlo je dobro za Dalminog prijatelja.

»Dobro«, kaže Scarlett. To je ono što je Valentino želio. »Imaš li njegovu kameru?«

»Imam. Dolaziš li svejedno u New York? Ako ne, mogu ti je poslati zajedno sa svim ostalim u njegovom stanu.«

Scarlett ne može zamisliti da je u New Yorku bez Valentina. »Bit ću previše osamljena.«

»Ne, nećeš«, kaže Dalma. »Ne poznajemo se, ali Orion i Valentino pokazali su mi da to nije važno. Ako dođeš ovamo, nikada nećeš biti sama. Moja je obitelj tvoja obitelj.«

Čine se kao lijepe riječi, nešto što kažeš kao utjehu kada netko izgubi najbližiju osobu. Ali Scarlett odlučuje vjerovati ovoj neznanki. Valentino je učinio isto, a za njega je upalilo, na sve načine koji su bitni. Uostalom, nije da se stvarno može vidjeti kako ostaje u ovoj ukletoj kući s roditeljima koji su otjerali Valentina.

Suočit će se s New Yorkom kako bi odala počast Valentinovom duhu - neće se prema njemu odnositi kao prema gradu u kojem je umro, nego će se sjećati da je to novi dom u kojem je živio.

U šupljim prsima osjeti plamičak, kao da se unutra zagrijava nada, kao vatra feniksa koji će se ponovno roditi.

Život joj se mijenja - promijenio se - i trebat će joj novi početak kako bi preživjela žalovanje, kako bi posve preoblikovala budućnost bez blizanca.

Ali nikada ga neće zaboraviti.

Scarlett ne mora nositi bratovo srce da bi on zauvijek živio u njezinome.

GLORIA DARIO**03:04**

Agencija Death-Cast nije nazvala Gloriju Dario jer ona ne umire danas, ali definitivno se osjeća mrtvo iznutra. Ni za milijim godina Gloria ne bi predvidjela da će se prvi Posljednji dan rasplesti smrću njezina muža - ubojstvom njezina muža, koje je počinio njezin sin. Ono što je zbunjujuće jest da Agencija Death-Cast uopće nije nazvala Frankieja. Da, Gloria je Frankieja registrirala na njihove usluge iza njegovih leđa, ali broj mobitela koji je uveden svejedno je bio njegov. Zašto Agencija Death-Cast nije nazvala? Hoće li te pogreške u budućnosti biti spriječene? No možda bi, da je Agencija Death-Cast nazvala, Frankie u bijesu ubio i Gloriju. Večeras je to gotovo svejedno učinio. Živa je samo zahvaljujući sinu, ali po cijenu njegovog vlastitog života, njegove vlastite budućnosti.

U policijskoj postaji Gloria čvrsto privija Pazita uz se.

Iako je ovo bio čin samoobrane, Gloria počinje shvaćati da neće biti tako jednostavno. Bit će istrage i ispitivanja, a pomisao na to da itko njezinog divnog sina vidi kao išta drugo slama joj srce, što ako joj sud pokuša oduzeti Pazita? Sve zato što je htio spasiti njezin život? Rolando ju uvjerava da se to neće dogoditi zbog Frankiejeve zabilježene nasilne povijesti i Gloria mu očajnički želi vjerovati, ali kada je kaznenopravni sustav bio pošten? Čak i ako Pazito ne bude odsluživao zatvorsku kaznu, što će ovo učiniti njegovoj duši?

»Gospođo Dario?«

Gloria podigne pogled na policajca. »Gospođa Medina.«

Ponovno prisvaja svoje djevojačko ime, nikada više neće uzeti ime nekog muškarca, čak ni onoga koji je voli svim srcem. Gloria mora prvo biti svoja, a samo ona može definirati što to znači.

»Gospođa Medina, možemo li s Pazitom razgovarati nasamo? Cijenili bismo njegovu suradnju, ali razumijemo ako biste htjeli pričekati odvjetnika.«

Gloria zna da se ne isplati suprotstavljati se, a ni ne trebaju ništa skrivati. Prstom podigne Pazitovu bradu. On zuri u nju s užasom u očima.

»Bacit će me u zatvor«, kaže Pazito.

»Samo žele razgovarati«, kaže Gloria. Kao roditelju, posao joj je da zaštiti svoje dijete. To oduvijek znači da ga štiti od svih njegovih strahova, bili oni

čudovišta ispod kreveta ili, sada, noćna mora na javi u kojoj bi mogao živjeti.
»Budi iskren, Pazito. Nemoj lagati.«

»Neću, mama.«

Umjesto da si još čupa kosu zbog svih različitih stvari za koje vjeruje da je mogla učiniti kako večeras ne bi bili ovdje, Gloria privuče sina u brz, ali čvrst zagrljaj. Mogu se kretati samo naprijed i, ako sve dobro prođe, moći će ovo riješiti zajedno. A ako Gloria pronađe mjesta u glavi i srcu, moći će k njima pozvati i Rolanda. To nije odluka koju treba olako donijeti, pogotovo jer je njezina posljednja impulzivna odluka rezultirala smrću njezina supruga, supruga za kojim, očekuje, nikada neće žalovati. Ali tko zna. Žalovanje je neobično i može te natjerati da ti nedostaje netko tko ti nikada nije bio dobar.

Pazito vuče noge pored policajca, a sve vrijeme gleda preko ramena.

Gloria ostane pribrana dok joj sin ne nestane u sobi za ispitivanje, a istog trenutka kada se vrata zatvore, ona zajeca.

»Bit će on dobro«, kaže Rolando.

Umjesto da ga krivi što ju je ohrabrio da slijedi svoje srce, vjeruje mu.

Pred njima je mračno doba, ali odlučuje se usredotočiti na horizont, na to kada će sunce izaći i obasjati sve što je potrebno nahraniti, a Gloria Medina nastaviti će rasti, i rasti, i rasti.

03. kolovoza 2010.

ORION

14:04

Agencija Death-Cast nije nazvala sinoć niti preksinoć. Počinjem vjerovati da je operacija bila uspješna.

Da ću preživjeti.

Napokon su mi izvukli cijev iz grla i mogu sam disati. Cjevčice za tekućine koje primam intravenozno maknut će kasnije. Ovi aparati koji me nadgledaju bit će iskorišteni za nekog drugog. Mislim da je večeras večer kada će mi biti dovoljno dobro da me se premjesti iz odjela za intenzivnu njegu u drugi odjel, specijaliziran za njegu srčanih bolesnika. Ako tamo sve dobro prođe, mogao bih uskoro biti kod kuće. Teško je pojmiti koliko sam vremena proveo ležeći u bolnicama i kako bi, kada me ovaj put otpuste, to moglo neko vrijeme potrajati. Vjerojatno ne zauvijek, ali šanse su mi ludo bolje nego ikada prije.

Posljednja tri dana malo sam bio pri svijesti pa opet ne, ali sada sam budan i razgovaram s obitelji o onome što sam propustio te pokušavam u želudac staviti nešto hrane. Nakon prve noći Dayana i Floyd izmjenjivali su se u tome tko će po isteku vremena za posjete otići kući s Dahlijom kako bi se malo odmorili, ali Dalma je odbila napustiti bolnicu, za slučaj da se probudim i da mi bude trebala. I trebam je, ali, osim ako je usavršila nekromanciju, ne postoji ništa što može učiniti.

Saznao sam sve što sam propustio.

Prvo, Frankieja je ubio njegov sin. Klinac koji je Valentinu poželio dobrodošlicu u zgradu. Nemam pojma kako se dokopao pištolja, ali dvaput je povukao okidač kako bi oca spriječio da ubije majku. Sada je to velika vijest, a istraga je u tijeku. Taj mali, Paz, rekao je policiji da je majka izgledala kao da će umrijeti iako je Agencija Death-Cast nije nazvala, pa joj je htio spasiti život. Nekako je teško vjerovati da će ga to zaštititi, pogotovo jer je Agencija Death-Cast pošteno zabrljala.

To je druga ogromna vijest.

Joaquin Rosa održao je konferenciju za novinare na kojoj je obznanio početne brojeve Agencije Death-Cast. U predviđanjima su imali savršen postotak, ali su propustili nazvati dvanaestero Sljedećih - uključujući Frankieja. Rekao je da će ga ti gubitci progoniti ostatak života i da je učinio sve što je u njegovoj moći kako bi se pobrinuo da se to nikada više ne ponovi. Izgleda da mu ljudi vjeruju,

pogotovo jer više nisu ništa sjebali dok sam se ja oporavljao nakon operacije. Program Agencije Death-Cast rast će i rasti, možda čak postati globalan. Ova usluga možda straši neke ljude, ali kladim se da bih dijeljenjem. Valentinove priče mogao promijeniti svačije mišljenje u pogledu mogućnosti da znaš svoju sudbinu.

Posljednji dani imaju nešto užasa, ali, ako se posvetiš življenju, mogu biti i prekrasni.

DALMA YOUNG

16:44

Agencija Death-Cast nije nazvala Dalmu Young jer ona ne umire danas, ali napokon je rođena njezina ideja koja će sve promijeniti.

»Napokon znam kakvu aplikaciju želim stvoriti«, kaže Dalma, sama s Orionom u njegovoj bolničkoj sobi.

»A da?« tiho pita Orion.

Zvuči ravnodušno, ali Dalma zna da jednostavno nije mentalno prisutan. Ovo je tugovanje drukčije od onoga kada dijete izgubi roditelje. Tada je Orion cijelo vrijeme vrištao i bio zbunjen svaki put kada bi se probudio. Dalma se mogla s time poistovjetiti, ali ne zna kako je to kada izgubiš prijatelja. Ili ljubavnika. Ali sada uviđa moć pronalaska ljudi prije nego što bude prekasno.

»Ti i Valentino promijenili ste jedan drugoga iako ste dijelili samo jedan dan. Pružio si mu mir pred smrt, a on će s tobom ostati ostatak tvojeg života«, kaže Dalma misleći više na Valentinov otisak na Orionovoj duši nego na novo srce u njegovim prsima, ali i to isto. »Mislim da mogu stvoriti aplikaciju koja će se pobrinuti da nitko ne umre sam.«

»Kako bi to funkcioniralo?«

»Svi mogu stvoriti profil na aplikaciji tako da si pronađu onoga tko im najbolje odgovara, ali mislim da to ne bi trebao biti nasumični odabir. Ovo je osobno i Sljedeći bi trebali odabrati koga će pozvati u svoj život, pogotovo jer im je vrijeme toliko ograničeno. Mogu čak stvoriti opciju da se Sljedeći međusobno spoje. Potom, tko god dobije čast da ga se odabere da Sljedećem pravi društvo, pomoći će mu kako god može. Može to biti samo klasično društvo dok sređuju poslove. Moglo bi biti i navijanje za Sljedećeg da u svojem Posljednjem danu proživi cijeli životni vijek.«

U Orionovim je očima tračak života, gotovo kao da mu se u glavi razmata cijela filmska vrpca o njegovom vremenu s Valentinom. »To će promijeniti živote mnogih ljudi, Dalma.«

»Nadam se.«

Dalma nije sigurna da će Orion ikada koristiti aplikaciju. U ovom je trenutku to teško zamisliti. Snažan je, ali može li njegovo novo srce podnijeti još slamanja?

Vrijeme će dati odgovor na to kada za to bude vrijeme.

»Znaš li kako ćeš je nazvati?« pita Orion.

Ime sine Dalmi poput munje. »Aplikacija *Posljednji prijatelj*.«

ORION

16:54

Bio sam Valentinov Posljednji prijatelj.

Dalmina će aplikacija stvoriti neke nevjerojatne veze, ali to je dvosjekli mač kojim ne mogu baratati oni slaba srca. Posljednji prijatelj mora razumjeti da ne samo da će Sljedeći umrijeti nego da će možda toj smrti i svjedočiti. To ostavlja ožiljke. Ali nisu svi ožiljci loši. Pogledam na onaj na svojim prsima.

Ožiljak koji govori da sam bio više od Valentinovog Posljednjeg prijatelja.

17:17

»Kada je umro? U koliko sati?«

Baš kao što želim znati sve o Valentinovom životu, isto vrijedi i za njegovu smrt.

Liječnica Emeterio prestane proučavati moje grafove i izvuče svoj karton.
»Valentino je preminuo navečer u devet sati i jedanaest minuta.«

Devet.

Jedanaest.

Baš kad sam pomislio da ti brojevi ne mogu postati još ukletiji.

18:17

»Imaš posjet«, kaže Dalma u do vratku moje nove sobe.

Pretpostavljam da to nije netko iz obitelji. »Tko je?«

»Scarlett.«

Moje srce - Valentinovo srce - vrišti od udaraca.

»Jesi li raspoložen za društvo?« pita Dalma.

Ne, ali nema odbijanja.

Ne blizanke dečka koji mi je dao srce.

Dobro je što mi Scarlettin dolazak nije iznenađenje jer me podsjeća na Valentina više nego što sam očekivao. Njezina energija odgovara onoj koju je Valentino imao kada smo sinoć - mislim, neku večer, vrijeme je čudno - prvi put

bili u bolnici. Valentino je pokušavao prihvatiti svoju sudbinu, a Scarlett sada čini isto. To će potrajati.

Kosa joj je svezana u rep, na licu nema šminke i bljeđa je nego što se činila na FaceTimeu.

»Dat ću vam privatnosti«, kaže Dalma i zatvori za sobom vrata.

Pokušam se podići, ali još nemam snage. »Bok. Kada si stigla?«

Scarlett dugo ništa ne kaže. Kada i progovori, ni ne odgovori na moje pitanje. Kaže samo: »Hvala.«

»O, nemoj mi ni za što zahvaljivati. Tvoj je brat ovdje junak.«

Ne ispravim se time da Valentina obilježim u prošlom vremenu.

»Bio si tu za Vala kada ja nisam mogla«, kaže Scarlett dok vuče stolicu do mojeg kreveta i sjeda. Iz torbe iskopa Valentinovu kameru. »Valentino je rekao da je ovo s kamerom bila tvoja ideja.«

»Zasluzio je da bude viđen. Žao mi je što nisi mogla biti tamo kako bi sama zabilježila te uspomene.«

»To bi mi bilo divno. Osjećam se opljačkano.«

»I jesi opljačkana.«

Bio je maneken, ona je fotograf - dvije strane istog novčića, rade na tome da jedna drugu prikažu sjajno.

»Hvala ti što si zabilježio njegov zadnji dan.« Scarlett uključi kameru i na sekundu se bojim da neće raditi, da je pretrpjela istu štetu kao moj mobitel. Prelista do početka galerije. »Možeš li sa mnom proći kroz uspomene?«

Nisam još imao srca - da, da, da, da, da, znam, pustite me da živim svoj život - da sam prođem kroz slike. To je trebalo biti među posljednjim stvarima koje bih proživio s Valentinom. Umjesto toga na put kroz uspomene krenem s njegovom sestrom i ne štedim niti na jednom detalju.

Ovo će biti prva od mnogih prilika kada ću odati počast Valentinu.

06. kolovoza 2010.

JOAQUIN ROSA

02:07

Agencija Death-Cast nije nazvala Joaquina Rosu jer on ne umire danas. Kao ni njegova tvrtka.

Ono za što su neki vjerovali da je eksperiment od početka osuđen na propast prepoznato je kao uspješan program.

Tijekom prošlog tjedna dogodile su se neke promjene: domaći prijevoznici usklađuju sve letove tako da ovi ne polete dok im piloti ne budu potpuno provjereni i pregledani, s nadom u to da će te mjere proširiti i na putnike; policajci i detektivi žele se udružiti s Agencijom Death-Cast pri istragama, kao što su slučajevi o nestalim osobama, kako bi uštedjeli na resursima ako se nestaloj osobi više ne može pomoći; znanstvenici pripremaju kliničke pokuse koje će testirati na Sljedećima, a novčana naknada otići će obitelji preminuloga ili dobrotvornoj udruzi po njegovom izboru; vojska stvara sve veći pritisak da Agencija Death-Cast ostane samo u Sjedinjenim Državama, ali Joaquin će zasigurno program proširiti na sve zainteresirane države jer ne želi da se Agenciju Death-Cast koristi kao oružje, želi biti spasitelj svih na svijetu; i, najdirljivije, liječnici zagovaraju nove prakse pri odnosu prema pacijentima, pogotovo nakon što je smrt jednog Sljedećeg na prvi dan rada Agencije Death-Cast dovela do toga da se drugu osobu spasilo darovanjem srca.

To nije bio bilo koji Sljedeći.

Bio je to Valentino Prince, prvi Sljedeći ikada, kojega je Joaquin nazvao kada je Agencija Death-Cast počela s radom.

Nije sve dobro koliko može biti, naravno. Dok je nakon prve noći zabilježen rekordno visok broj novih pretplatnika, ankete još uvijek pokazuju da je milijunima nelagodno. Neki čak vjeruju da je Agencija Death-Cast zaposlila onog ubojicu s maskom lubanje kako bi koordinirali napad na Times Square, kao da je program morao prodavati strah da bi usluga bila uspješna. Joaquin nema poveznicu s ubojicom - ili ijednim od drugih napadača u maskama lubanje koji su te večeri izazvali kaos - i, iako je ubojica bio odgovoran za prvu zabilježenu smrt u noći početka, Joaquin se boji da to nije posljednji put da će se u znak protesta organizirati napad. Nažalost, Joaquin još uvijek nema čarobnu kristalnu kuglu kako bi predvidio takve stvari, pa misterij i dalje živi.

Kao i Agencija Death-Cast.

Ima tragične ironije u tome kako je sav trud koji je Joaquin uložio kako bi natjerao druge ljude da žive svoje živote Joaquina spriječio u tome da uživa u vlastitom. Ima priliku vidjeti suprugu i sina samo za večerom, koja je u biti njegov doručak, jer većinu dana provodi spavajući nakon noćne smjene ili zaokupljen brojnim pozivima. Joaquin si jednostavno ne može priuštiti da ne bude u sjedištu nakon fijaska prve večeri, kada je dvanaest registriranih Sljedećih kraj dočekalo bez obavijesti. Progonjen time, Joaquin odloži papirologiju koja se gomila i izađe iz ureda. Mora vidjeti da se, iako on ne može ići kamo poželi, drugima vrata otvaraju.

Joaquin stoji u pozivnom centru, gdje glasnici ispunjavaju njegovu životnu misiju.

U svijetu je bilo toliko tragedije i gubitka, kao i u Joaquinovom vlastitom svijetu, kako bi došli do ovog trenutka. Kako bi dosegli ove zaprepašujuće nove visine, s pogledom za koji nitko zdrave pameti nikada nije pomislio da bi mogao biti pretvoren u stvarnost.

Iako Agencija Death-Cast može samo nekome reći kada će umrijeti, ne može predvidjeti kako će se život toj osobi na Posljednji dan promijeniti. Sljedeći mora sam doći do tih otkrića time da živi cijelim srcem, do posljednjeg otkucaja.

07. kolovoza 2010.

ORION

11:17

Agencija Death-Cast nije nazvala jer mi je Valentino Prince spasio život. Napokon sam ponovno kod kuće, pripremam se na prvu noć u svojem krevetu otkako sam ga dijelio s njim. To je jedno od onih prvih iskustava koja su istovremeno bila i posljednja, i obožavam ga i mrzim ga. Srećom, neću biti sam. Dalma i Scarlett pravit će mi društvo u vrećama za spavanje.

Nova obitelj nije sve što je Valentino za sobom ostavio.

Kada sam danas stigao kući, Scarlett me iznenadila albumom koji sadrži fotografije naših uspomena. Već sam ih vidio kada smo ih zajedno pregledali u bolnici, kada sam pričao Scarlett sve one priče o Valentinovom Posljednjem danu, ali sada imam vlastitu kolekciju koju mogu čuvati uza se jer će Scarlett zadržati bratovu kameru. Obožavam sve naše zajedničke slike, pogotovo one iz High Linea te s Times Squarea, našu prvu i posljednju.

Između njih odvalo se toliko života.

Zurim u fotografije Valentina kako se kočoperi na pisti u podzemnoj željeznici. U iskušenju sam da ih pošaljem njegovoj agentici kako bi znala što je svijet propustio jer nije vjerovala u Agenciju Death-Cast, ali ne zaslužuje ga vidjeti u punom sjaju.

Čak i u smrti, još uvijek želim zaštititi Valentina.

Na vratima se začuje kucanje tisućiti put u sat vremena, koliko sam kod kuće.

»Da?«

»Ja sam«, kaže Dalma s druge strane.

»I ja«, kaže Scarlett.

Nisam baš raspoložen za društvo, tek toliko. Upozorili su me da su promjene raspoloženja i depresija nuspojave operacije srca, kao da je to ono zbog čega se osjećam loše, loše, loše, loše, loše, loše, loše, loše, loše. Nekako želim biti sam do navečer, samo se odmarati u krevetu uz loš televizijski program i svoj fotoalbum. Kasnije, kada ne budem mogao spavati, vrijeme je kada ću najviše trebati društvo.

»Što ima?«

»Imam nešto za tebe«, kaže Scarlett.

»Još nešto?«

Možda još Valentinove odjeće koju mogu udisati ili kolonjsku vodicu koju je koristio.

»Možemo li ući?« pita Dalma. »Bit ćemo brze.«

Popustim. »Aha.«

Dalma i Scarlett uđu u moju sobu. Scarlettin je dlan skupljen u šaku, ali kladit ću se da ono što mi želi dati nije udarac u lice. Ne znam što je, možda nešto Valentinovo od čega se voljna oprostiti, a misli da će se meni svidjeti. Možda fotokopija njegove smrtovnice, što se možda čini morbidno, ali čuvao bih je u svojoj škrinji s blagom zajedno sa svim novinskim člancima o svemu što se dogodilo u njegovoj zgradi te sa svim člancima o jedanaestom rujna koje sam tijekom godina skupio.

»Pa, što je?« pitam.

Ne pokušavam biti bezobrazan, ali u boli sam i osjećam se stvarno slomljeno iako me Valentinovo srce drži na okupu.

»Na kameri je bilo još nešto«, kaže Scarlett.

»Video koji je snimio za tebe«, kažem.

Kimne. »Traje samo četiri minute i trideset dvije sekunde, ali trebalo mi je nekoliko dana prije nego što sam skupila snage da ga pogledam. Jednostavno je previše boljelo. Nikada nisam znala za život bez njega i... Valentino je možda prvi došao i prvi otišao, ali njegove su posljednje riječi bile krasne. To mi pomaže.«

Ne znam što je Valentino rekao Scarlett. Nije moja stvar i nikada neće biti, osim ako odluči da želi o tome razgovarati umjesto da to drži za sebe.

»Ali na kraju je bio još jedan video«, kaže Scarlett. »Prvo sam mislila da je za mene, ali onda je Valentino rekao tvoje ime.«

Moje bi staro srce namrtvo stalo.

Moje novo srce budi se u život.

Možda prebrzo, ali ostajem snažan.

»Snimio je video za mene?« pitam.

Scarlett kimne. »Nisam ga pogledala. Očito. Otkrila sam ga tek sinoć, ali željela sam pričekati da budeš kod kuće i da se smjestiš prije nego što to podijelim.«

»Ali što da sam umro prije...«

Dalma mi uputi zbunjeni pogled zbog kojeg začepim.

Da je postojala šansa da ću umrijeti, a da ne pogledam Valentinov video, Agencija Death-Cast bi nas upozorila.

»Moja greška.«

»Novi svijet«, kaže Dalma.

»Treat će se na njega naviknuti«, kaže Scarlett.

Na više od jednog načina.

Scarlett rastvori šaku i otkrije USB. Već imam vlastiti, koji sam u prošlosti koristio za domaće zadaće i za kopije svojih kratkih priča, za slučaj da mi laptop stvarno umre. Ali u toj maloj memorijskoj pohrani nalazi se video u kojem Valentino izgovara moje ime. Možda još toga, ali, ako i ne, svejedno je dovoljno.

»Hvala«, kažem.

Scarlett se nasmiješi. »Također.«

Gotovo je pitam na čemu, ali jasno je na čemu mi zahvaljuje.

Na svemu.

»Želiš li ga sada pogledati?« pita Dalma.

»Da, dovraga.«

Moj život nije proveden s Valentinom, nisam dobio čak ni cijeli dan. Sad mi treba još.

Dalma postavi laptop na moj krevet, namješta ga da se puni kako bi ostao na životu. »Volim te, O-Bro.«

»I ja tebe, seko.«

Ovo je prvi put da sam je nazvao svojom sestrom i to ne onako *više-manje mi je sestra*.

Dalma mi stisne ruku pa sa Scarlett izađe iz sobe.

Ubacim USB u laptop koji ću koristiti kako bih pisao priče o Valentinu.

Kako bih ga ovjekovječio.

Zasad kliknem na datoteku koja je imenovana *Valentino za Orionu*.

Evo ga sleđen, u mojoj sobi, za mojim stolom, kao da je na metar od mene, a ne na svaki način izvan dosega.

Pritisnem tipku i pustim video, a Valentino Prince vrati se u život.

»Bok, Orione.«

Njegove plave oči, moje ime kako leti s njegovih scolikih usana, njegova neuredna kosa nakon što smo se seksali...

Da nije Agencije Death-Cast, okladio bih se da će me ovaj video ubiti. No znanje da ću preživjeti daje mi snage da ga sada pogledam, da ga želim zauvijek gledati ponovno i ponovno.

Neće me ubiti. Ali mogao bi me zaliječiti.

»Nemam puno vremena«, rekao je. »Ne samo zato što mi je Posljednji dan. To je očito. Ali ti se tuširaš nakon našeg prvog, nevjerojatnog puta i bojim se da bi svaki čas mogao upasti. Upravo sam završio snimanje videa za Scarlett i sve je tako nesigurno i želio sam si olakšati dušu za slučaj da me smrt nenadano zaskoči.«

Srećom je bio dalekovidan. Ali ne želim razmišljati o Valentinovom licu punom masnica i krvi nakon smrtonosnog pada niz stube, želim ga se sjećati

onakvog kakav je bio u cijelom Posljednjem danu. Nasmiješenog, prekrasnog, punog života.

»Ne mogu zamisliti što bih učinio bez tebe«, kaže Valentino. »To se možda čini čudno jer sam prije tebe proživio cijeli život, ali, iako te nisam poznao, znam da si bio osoba kakvu sam se nadao da ću pronaći. Lako je reći da je loše tempirano, ali moglo je biti mnogo gore, zar ne? Mogao sam te nikada ne upoznati, Orione.«

Valentinove su se oči napunile suzama, kao da je ta pomisao previše okrutna. Slažem se s njime milijardu posto.

»Jedna od loših strana življenja, Orione, je to što je pred tobom izazov života bez mene«, rekao je Valentino, pa se lecnuo. »Žao mi je. To je zvučalo puno egocentričnije nego što sam mislio. Rekao si mi kako žalovanje utječe na tebe, a ja nisam u istoj kategoriji kao tvoji roditelji, ali znam da sam ipak bio netko. Ne želim da zapadneš u crnu rupu ili da misliš da trebaš. Želim da pronađeš svjetlost čak i u danima koji se čine mračni i...«

Potom se vrata otvore jer sam Valentina prekinuo ja, Orion iz prošlosti. Kamera je još uvijek na Valentinu - ni ne vidim Oriona iz prošlosti, za kojega osobno znam da stoji u dovratku samo u ručniku, jer to sam bio ja - i boli ponovno gledati strah u Valentinovim očima, kao da će se uskoro dogoditi nešto grozno.

»Što se događa?« pitao je Valentino skačući s moje stolice.

»Ništa, ništa«, rekao je Orion iz prošlosti. »Želio sam se uvjeriti da si dobro. Imao sam los osjećaj - uplašio sam se.«

Potom je olakšanje preplavilo Valentina dok je ponovilo sjedao i disao. »Dobro sam. Samo sam snimao poruku za Scarlett. Nešto za nju, da ima nakon što... Smeta li ti ako završim? Treba mi minuta.«

»Samo polako... I nemoj umrijeti... Znaš što mislim!«

Orion iz prošlosti je otišao, a Valentino se nasmiješio u kameru.

»Oprosti što sam ti lagao«, kaže uz cerek. »Nadam se da razumiješ...«

Ako ikada budem morao nekome lagati, nadam se da će biti ovako šarmantno.

»Što sam govorio?« Valentino je pogledao uvis, kao da su mu riječi ispisane na stropu, pripremljen govor. »Molim te, nemoj se predati žalovanju. Nemoj čekati Posljednji dan kako bi živio onako kako smo zajedno živjeli. Ako ti je dan loš, možda mi možeš učiniti uslugu i otići trčati. To je ono što bih ja napravio. To je ono što sam često radio, iskreno.« Zašutio je, kao da se izgubio u vlastitim mislima. No potom se ponovno pronašao i nasmiješio. »Želim da otkrivaš još toga u gradu i želim da budeš dovoljno hrabar da ponovno napraviš prvi korak sljedeći put kada ti netko zapne za oko. A netko ti *hoće* ponovno zapeti za oko, Orione. Molim te, nemoj si uskraćivati to zbog straha da ćeš nekoga ponovno izgubiti ili zbog grižnje savjesti što ti i dalje živiš, a ja ne mogu.«

Valentino se primaknuo kameri, toliko blizu da je naizgled samo na dah od mene.

»Prije nego što je Agencija Death-Cast nazvala, rekao si mi istinu o žalovanju. Da ćeš, dokle god nastaviš postojati i disati, naposljetku ponovno živjeti. Moraš živjeti, Orione.« Valentino si je kucnuo o prsa. »Ovo srce nije moje srce ili tvoje srce. Naše je srce. Volim te, Orione. Živi dovoljno za nas obojicu.«

Video se ovdje zaustavi, ali moje suze tek počinju.

Valentino Prince me volio - i imao sam priliku čuti da mi to kaže. Dobio sam priliku slušati ga ostatak života, čak i ako to budu samo vječni odjeci tog jednog puta.

Više nisam kratka priča. Sada sam roman.

Još bolje, nedovršeno djelo.

Imam sve te nove prazne stranice i živjet ću život o kojem se isplati pisati.

Valentino me nazvao svojim sukapetanom u njegovom Posljednjem danu, a ja ću se ostatak života prema njemu odnositi kao prema suautoru.

Otkrit ću još prvih iskustava i nikada se neću susprezati u stvaranju tih trenutaka.

Trčat ću kroz ovaj grad kao da sam mu još uvijek osobni turistički vodič.

Napisat ću epsku priču o besmrtnom liku imena Vale.

A možda ću se čak i ponovno zaljubiti i pobrinut ću se da to kažem prije nego što bude prekasno.

Ovo je početak koji će slijediti mnogo prvih iskustava.

Prislonim svoje najdraže slike ValentinOriona na svoje srce.

Njegovo srce.

Naše srce.

ZAHVALE

Ova me knjiga pokušala dokrajčiti, ali ovdje sam, JUPI! Prvo, gigantska zahvala mojoj urednici, Alexandri Cooper! Pisanje romana koji prethodi onome o mojem omiljenom izmišljenom svijetu bilo je nevjerojatno teško, a Alex je bila toliko strpljiva, puna razumijevanja i od pomoći, čak i kada bih je nazvao i rekao stvari kao što su »Bok, moram posve prepraviti jednog od pripovjedača!«, i »Pogodi čija se knjiga s radnjom zimi zapravo treba odvijati po ljeti!«, i »Mogu li dobiti još tjedan dana za ove promjene?« kada bi definitivno bilo više od tjedan dana. Ova knjiga ne bi bila ono što jest danas da Alex ne vjeruje mojem kaotičnom procesu i da nije bilo njezinih smjernica koje su mi pomogle dosegnuti srce ove knjige - u svakoj verziji koju sam poslao.

Mojoj izvanrednoj agentici i još jednoj noćnoj ptici, Jodi Reamer, što se zauzima za mene i što je čitala ovu knjigu iako ju je *Na kraju obojica umiru* toliko istraumatizirala da se bojala u kući upaliti svjetla. Ozbiljno, ogromna zahvala Jodi što me uvijek sasluša - ako me poznajete, znate da puno pričam i da u svakom danom trenutku imam milijardu ideja.

Pomoć Kaitlin López bila je PREVIŠE korisna! Kaitlin je ona koja je shvatila da se ovaj dio romana ne može odvijati na Staru/Novu godinu zbog dva nasumična detalja u *Na kraju obojica umiru* koja bi jedva itko primijetio. I, koliko god da sam strašno želio slegnuti ramenima na tu dosljednost, jer promjena godišnjeg doba - pogotovo tijekom praznika! - nije bila lak zadatak, progonilo bi me to da nisam odradio posao. Zahvale Kaitlininom uredničkom oku sokolovu na tome što ova knjiga ima smisla. (Nemojte ni da počnem govoriti o vremenskim zonama.)

Mojem izdavaču, iliti HarperCollinsu! Poseban pozdrav Rosemary Brosnan, Suzanne Murphy, Michaelu D'Angelu (posebno na briljantnom naslovu koji je promijenio tijek ove priče!), Audrey Diestelkamp, Cindy Hamilton, Jennifer Corcoran, Allison Weintraub, Lauri Harshberger, Marku Rifkinu, Joshu Weissu, Allison Brown, Caitlin Garing, Andrei Pappenheimer i timu u prodaji te Patty Rosati i njezinom timu na tome što su apsolutno najbolji. Dizajnerici naslovnice, Erin Fitzsimmons i umjetniku Simonu Pradesu, što su se udružili kako bi stvorili ovu romantičnu, nezaboravnu naslovnicu iz mojih snova.

Mojoj agenciji, iliti Writers Houseu! Poseban pozdrav Ceciliji de la Campa, Alessandri Birch i Rey Lalaoui, na svemu što rade kako bi moje knjige stigle u razne dijelove svijeta. Zaprepašten sam njihovim dosezima.

Mojim prijateljima! Luis i Jordin Rivera održali su me pri zdravom razumu, a Luis mi je opetovano dopuštao da mu uništim kraj knjige dok sam je još skicirao, kako bih ostao uzbuđen oko priče, te mi je nabacivao sjajne ideje, kao onu o tajnoj stanici podzemne željeznice. Elliot Knight bio je prva osoba koja me čula kako čitam iz ove knjige, što je posebno značajno na načine koji su nama očiti i ne mora ih se izložiti na stranici. Becky Albertalli podnosila me dok sam prolazio kroz milijun različitih potencijalnih pripovjedača ove knjige. Davidu Amoldu što mi je i dalje brat / lažni muž te Jasmine Wargi, na tome što je jedina osoba s kojom u kadi želim jesti (veganske) slatkiše. Arvinu Ahmadiju što navija za moje pisanje u trećem licu kao da je ono najbolje, što puno znači jer je Arvin najbolji, pa je tu puno toga najboljeg. Sabi Tahir što mi uvijek da do znanja kada sam u nečem pogodio i što mi pomaže riješiti ono u čemu promašim. Robbiju Couchu na svim pekarskim proizvodima koji me dočekaju kada dođem kući nakon što mi je on čuvao kuću (i na svim drugim slatkim prijateljskim stvarima, ali poglavito na veganskim užinama!). Victoriji Aveyard, za koju počinjem sumnjati da ne živi u Los Angelesu jer se nikada ovdje ne vidimo, ali obožavam što se puno dopisujemo. Alex Aster, novoj prijateljici koja je postala sjajna prijateljica jednako brzo koliko joj je potrebno da snimi TikTok, iliti ekstra brzo. Angie Thomas, na tome što je prije mene napisala roman čija radnja prethodi onoj iz prvog, pa sam je mogao gnjaviti o tome što se u njega stavlja. Marie Lu, Taheri Mafi i Ransomu Riggsu - oduvijek sam se divio ovim nevjerojatnim ljudima, a imao sam toliko sreće da sam im se tijekom svojeg vremena u Los Angelesu uspio približiti. Rebeci Serle; toliko sam ponosan na naša putovanja, i privatno i profesionalno. I Nicoli i Davidu Yoonu; obožavam njihova velika srca - pogotovo jer to znači da neće prekinuti prijateljstvo sa mnom iako previše jebeno psujem.

Ova knjiga ne bi bila završena bez mogjeg grupnog razgovora koji se prebacio u sobu na Zoomu kako bismo svi ispoštovali rokove. Dhonielle Clayton, našoj administratorici na Zoomu koja bi me prognala da odem odrijemati kada bih previše zijevao. Marku Oshiru, koji je pazio na vrijeme i okončavao naše sastanke glasom anđeoskog masera. (Za razliku od onog puta kada sam sve nazvao sa strašnim demonskim režanjem koje sam pronašao na YouTubeu.) Patrice Caldwell, na tome što nije napustila naš grupni razgovor kada smo svi živčanili o rokovima. (I poseban pozdrav Ashley Woodfolk i Zoraidi Cordovi, na gostujućim pojavljivanjima!)

Mojoj mami, Persi Rosi, koja je oduvijek zaslužila više od onoga kako sam tijekom odrastanja vidio da se prema njoj odnose. Iako u sebi nosi puno žaljenja, svejedno se uspijeva milostivo odnositi prema onima koji je nisu vrijedni. Posve sam zadivljen njezinom upečatljivom snagom i gigantskim srcem. I drago mi je

što mogu izvijestiti da je, unatoč brojnim sličnostima između moje mame i Glorije iz romana, mama pronašla ljubav koja je i sigurna i iskrena.

Kao i uvijek, ogromne zahvale knjižarima, knjižničarima i nastavnicima! Sada se vaša odlučnost da knjige poput mojih i dalje učinite dostupnima kupcima, članovima i učenicima poput vaših cijeni kao nikad prije. Hvala vam što bijete tu bitku.

Novo prvo iskustvo - hvala svima na BookToku/ TikToku koji su pomogli da *Na kraju obojica umiru* pronade drugi, nevjerojatan život. Poseban pozdrav Selene s @_moongirlreads, koja je bila prva osoba koja je proslavila knjigu, ponovno mi otvorila vrata pisanju u svijetu Agencije Death-Cast. Zauvijek ću biti zahvalan.

Mojim čitateljima, što su me održavali u kreativnosti.

Mojem psihologu, što me održavao mentalno.

Mojem psu Tazzitu, što me održavao fizički. Šetnjama. Brojnim šetnjama.

I, posljednje, ali ne manje vrijedno, Andrewu Eliopulosu, koji je bio prvi koji se zaljubio u ovaj svijet Agencije Death-Cast. Iako je nastavio dalje - profesionalno! ne mislim time na smrt! živ je, JUPI! - njegova genijalnost zauvijek će živjeti u svemu o Agenciji Death-Cast. I poslije nje.

*Scan i obrada:
Knjige.Club Books*

Knjige.Club